

Giới thiệu Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ

Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ nói về một vị tiểu thư vốn dĩ hiền từ, nhân hậu của một tập đoàn trong hàng đầu thế giới sau thời gian ngắn ngui trở thành một tiểu thư lạnh lùng, đa sắc thái, giết người không ghê tay, đầy mưu mô xảo quyệt do vụ tai nạn, mất trí nhớ và trở thành con nuôi của một tập đoàn cũng giàu có ngang bằng gia đình cũ.

Cô có mái tóc dài mái bằng màu đen, đôi mắt nâu đầy lạnh lùng.

Tiểu thư bị quấn vào những âm mưu thủ đoạn của người cha nuôi, cô có thoát ra được? Cô sẽ gặp những trắc trở gì trong tình yêu.

Đối mặt với kẻ thù của cha nuôi, cô phải giết nhưng người đó có phải rất thân quen với cô.

Rồi kết cục của tiểu thư có về đúng chỗ của nó. Tình yêu có làm cô trở lại như trước hay không?

Mọi người hãy cũng đọc truyện nhé! Nhưng có điều kết thúc chuyện sẽ là HE nhé ! Chắc sẽ hơi buồn một chút vì sẽ chuyển từ SE qua HE

Mong mọi người thông cảm vì mình thay đổi, tại mình sợ trùng với Truyện Tình Yêu Tuổi Teen khác.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở Đầu...

Trong phòng làm việc rộng có hai con người đang nói chuyện với nhau. Không rõ đây là việc gì mà không khí nó căng thẳng tới vậy.

- Ba mẹ là người con mang ơn lớn nhất cho nên việc gì ba nói con cũng đều nghe theo cả_ Một cô con gái có lòng mặt tĩnh lặng khiến người khác phát sợ nhẹ nhàng nói.

- Tốt. Vậy con hay bay về Việt Nam đi học để tiếp cận và phá hoại mục tiêu như kế hoạch đi_ Người ba đây ư sao lại nói những lời như vậy, đúng là ba nuôi mà.

- Chiều nay con sẽ đi ngay. Giờ thì con xin phép đi trước có việc. _ Cô gái đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Trong phòng giờ chỉ còn ông Trương Tử Quang, ông là chủ tịch tập đoàn bất động sản Glory, hiện sống ở Đức. Ông cầm tách trà nhâm nhi uống rồi nói một mình. "Lệ à, ta xin lỗi vì đã coi con là quân cờ của ta. Thực sự ta rất yêu thương con nhưng chỉ trách con không may mắn mà thôi. Có hận thì hận cha sinh mẹ đẻ của con đã làm con mất tích."

Con gái nuôi của ông Quang chính là Trương Hàn Tuyết Lệ, một người lạnh lùng, quyết đoán, độc ác nhưng lại mang gương mặt tựa thiên thần.

" cóc...cóc"

Tiếng gõ cửa vang lên rồi bà Phạm Thừa Hoa bước vào phòng, bà là vợ của ông Quang.

- có chuyện gì vậy?_ Ông Quang hỏi vợ mình.

- Sao anh lại làm như vậy mới con bé. Nó sẽ đau khổ lắm đấy_ bà Hoa nhăn nhó ngồi xuống ghế.

- Ta không còn sự lựa chọn.

- nhưng lỡ bố biết chuyện thì sao?

- Ta không thể giấu nó suốt đời.

Nói đến đây bà Hoa đành ra khỏi phòng. Hy vọng của bà đã hết rồi, ông ý thực sự đã quyết tâm làm mọi chuyện.

* 8 tiếng sau, sân bay Nội Bài *

Một cô gái với mái tóc đen ép ngang lưng, mái bằng, đi giày cao gót màu đen cao 15cm. Mặc chiếc áo sơ mi trắng với chiếc váy đen nơ trước ngực trên đầu gối một gang. Tay cầm ví cầm tay nam con công bằng pha lê gắn kim cương. Có lẽ hôm nay cô là tâm điểm của sân bay Việt rồi.

Tiếng điện thoại reo, cô nghe máy, chắc hẳn cô bận lắm. Đang băng qua đường thì...

" Kít...."

Tiếng phanh xe ô tô kêu lên, cô quay qua bên trái mình, là một chiếc Lamborghini đen cách cô khoảng 10 cm. Khẽ cau mày nhìn người con trai trong xe. Bác tài khoảng chừng ngoài 40 tuổi, thấy thế nên cô không làm to chuyện. Vừa nói điện thoại cô vừa đập mạnh vào mui xe ba cái, không quên lườm bác tài một cái sắc lạnh rồi qua đường đợi xe.

Ngồi sậu xe là một thiếu gia lãng tử.

- Thiếu gia kệ sao..._ Bác tài nhìn gương hỏi.

- Kệ đi..._ Giọng nói có chút thú vị phát ra.

Cậu ta nhìn qua gương hậu thì thấy cô gái đó lên một chiếc xe ô tô, rồi trước sau có một xe ô tô nữa hộ tống. Nhìn là biết không phải nhân vật bình thường. Cả hai chiếc xe, chạy hai hướng đối nhau.

* Biệt thự Sarah*

Trước cửa nhà là hai hàng người chắc khoảng 50 người tất cả. Ô tô dừng lại, một vệ sĩ áo đen chạy tới mở cửa.

- Chào mừng tiểu thư về nhà_ Cả hai hàng người đồng thanh nói.

- Đồ?... Lệ ra hiệu cho mọi người đứng dậy rồi hỏi người vệ sĩ đó.

- Dạ, đã mang về trước rồi ạ_ Người vệ sĩ này tên Tuấn, là vệ sĩ ở đức của cô, anh về nước trước để sắp xếp mọi việc, ngoài ra kiêm cả thư kí nữa.

- Giải tán_ Cô nhìn quanh rồi bước vào nhà.

Cô đi theo Tuấn dẫn lên phòng cô. Phòng cô ở tầng hai, căn phòng rất rộng và thoáng, được sơn hai màu chủ đạo là trắng và đen. Còn chia ra phòng tắm, phòng trang phục, phụ kiện nữa. Chiếc giường trông thích mắt nhất, Đó là chiếc giường dát vàng 24k, theo kiểu cổ điển. Vì thế cho nên căn phòng cũng được trang trí cổ theo. Tuấn đứng ngoài cửa còn cô thì vút chiếc túi đất tiền mà cô coi không ra gì xuống chân rồi leo phất lên giường ngủ một giấc. Trời thu rồi, cũng tối trời rồi, gió khẽ rít ngoài cửa cô thì ngủ say vì mệt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ngạc Nhiên...

Ánh nắng vàng khẽ chiếu qua khe cửa sổ xiên vào trong phòng Lệ. Tiếng gõ cửa khẽ vang hồi lâu. Lười biếng cô khẽ mở đôi mắt nâu ra.- Vào đi_ Lệ vẫn nằm đó nhìn lên trần nhà nói.

Cánh cửa mở ra, Tuấn bước vào, mang trên tay một số giấy tờ gì đó, đặt nó xuống bàn.

- Mai cô chủ sẽ đi học ạ_ Cậu lễ phép báo cáo.

- Trường?... Cô nheo mắt.

- Trường THPT Lãnh Thiên ạ, cô chủ học 12A1 ạ_ Tuấn.

- Tên gì mà xấu_ Lệ bỗng ngồi bật dậy, bởi trong kí ức ít ỏi của cô bỗng len lên tên ai đó có họ Lãnh và Thiên.

- Là họ của hai tập đoàn sáng lập lên trường đó và đó cũng là mục đích..._ Tuấn đang nói bị cô ra hiệu ngừng.

- Gì?... Cô hỏi Tuấn.

- Dạ?...À 8 rưỡi rồi, cô chủ xuống nhà ăn tối đi ạ_ Tuấn sực nhớ.

-...._ Lệ không nói gì chỉ xua xua tay ý đuổi Tuấn ra ngoài.

Tuấn hiểu ý cúi chào rồi ra khỏi phòng. Lệ đứng dậy đi tắm luôn.

Chỉ 20 phút sau cô xuống nhà. Còn 4 bậc nữa là đặt chân xuống tới sân nhà thì mấy người xếp hàng dưới nhà liền cúi người xuống đồng thanh nói.

- Chúc cô chủ buổi tối tốt lành!

- Từ nay bỏ khoản này nghe chưa? _ Lệ chừng mắt cau mày nhìn đám người làm nói.

- ...Dạ... _ đám người hơi hoảng rồi cũng đáp lại.

Lệ vào tới bếp có người kéo ghế cho cô ngồi. Bàn thì dài 3m lặn thế mà có mỗi một người ngồi ăn.

Bao nhiêu món nhưng cô chỉ ăn mỗi chân gà hầm kiểu đức với salad khoai tây kiểu đức, tráng miệng bằng bánh black forest. Tóm lại cô ăn nhiều hơn mèo một chút thôi.

Sau bữa ăn cô lại trở về phòng xem các tập tài liệu Tuấn mang lên.

Khẽ nhếch môi cười cô nói một mình: "Lãnh Hoàng Minh Băng, Thiên Kỳ Bảo Khang để tôi coi hai người làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của tôi. Còn những nhân vật phụ tính sau nhé."

Hơn 11 giờ cô mới làm xong các công việc của mình. Thấy còn sớm nên cô thay bộ đồ sexy để đi bar. Lên con Lamborghini trắng đi trước phía sau là một chiếc Lexus đen 7 chỗ đi theo hộ tống cô.

* Bar Tiger*

Ý nghĩ tên đẹp thoáng qua đầu Lệ và thế là cô dừng xe lại. Tuấn từ xe Lexus chạy tới mở cửa cho cô.

Bước xuống xe là một cô gái mặc đầm body ren thắt dây eo hở lưng hai dây màu đen. Tóc cột đuôi ngựa cao, đi giày cao gót đế nhọn cao 20cm, đôi môi màu đỏ cherry xinh xắn. Bước vào quán bar mọi người như dồn hết ánh mắt về cô. Hai vệ sĩ đi trước, hai sau, Tuấn đi bên cạnh.

- Ta sẽ làm DJ coi sao _ Lệ vỗ vai Tuấn.

Nghe vậy Tuấn gật đầu rồi tới nói với người Dj trên kia. Một lúc sau chỗ đó đã là Lệ chứ không phải chàng trai Dj kia.

Bên dưới tiếng ồ à ngạc nhiên lại vang ầm lên.

Tai nghe đeo ở cổ, đôi môi khẽ cười tươi, một khuôn mặt thiên thần hiện lên.

- Các bạn có biết tôi là ai không? _ Cô nói to vào micro.

- Nữ hoàng hộp đêm _ Bên dưới cả đám người đồng thanh hét to, miệng cười sung sướng, tay chụp ảnh liên hồi.

- Vậy còn tên? _ Lệ vẫn cười rất tươi.

- Lexy Anne _ Cả đám đồng đồng thanh hét lên.

- Đúng rồi. Nào ta cũng nhảy nhé _ Lệ nháy mắt, rồi nhạc nổi lên.

Nhạc bài Hey mama của David Guetta nổi lên. Lệ trên cao làm động tác nào thì dưới mọi người làm y theo, cứ như cô thôi miên họ vậy.

Càng ngày người đến càng đông, có một chàng trai khôi ngô tuấn tú bước vào, lập tức có người ra dẫn đường. Mới vào tới trong, thấy điều này thì không khỏi ngạc nhiên.

- Chuyện gì vậy? _ Giọng nói lạnh lùng đến 0 độ.

- Thưa, nữ Dj này rất nổi tiếng nên ai cũng nghe theo cả _ một nhân viên trả lời.

- Dj? Nhảm _ Nói xong hai từ anh tiến về một bàn trong góc khuất ngồi, có thể nói mọi người khó nhìn thấy anh, còn anh nhìn thấy tất cả.

Một lúc sau thì bài nhạc kết thúc. Cả đám đồng theo hiệu của Lệ mà im lặng, giọng nói nùng ảm kia lại vang lên.

- Các bạn có muốn lexy nhảy một bài không? _ Lệ tươi cười.

- Có _ Cả đám đồng hét vang.

Giọng nói của Lệ khiến chàng trai kia đặt ly rượu xuống bàn, nhìn về phía cô.

- Được rồi _ Lệ vừa dứt thì bài ring my bell vang lên, cô rời chỗ xuống giữa sàn nhảy, nơi ánh sáng chiếu vào làm rõ khuôn mặt tựa thiên thần của cô.

Điệu nhảy bắt đầu, đám đông đứng vây xung quanh thành vòng tròn, người người cổ vũ, quay phim.

Trông cô thật quyến rũ và lôi cuốn, những điệu nhảy đó chẳng có trong MV bài Ring My bell, toàn là do cô nghĩ ra. Trùng hợp thay những điệu nhảy đó khiến chàng trai phải sửng sốt, một phần vì đẹp, một phần vì nó giống điệu nhảy của một đứa trẻ 10 năm trước.

Lệ vẫn hòa mình vào dòng nhạc, đường cong càng rõ nét qua các điệu nhảy uyển chuyển. Mọi người như bị mê hoặc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Trường Mới

Ăn sáng xong rồi thì Lệ tiện tay vớ tờ áo trên bàn xem thử có gì hay họ không. Ai ngờ ngay trang đầu đã thấy có hai tin liên quan về cô rồi. Nào là Lexy về Việt nam, rồi con gái tập đoàn bất động sản Gloria về nước. Khẽ lắc đầu rồi cô lên xe tới trường. Vì là ngày đầu và cũng là người nổi tiếng nên cô cho vệ sĩ đi theo. Đỡ phải tự mình động tay động chân khổ người.~ Trường Lĩnh Thiên ~

Chiếc xe Lamborghini dừng lại trước cổng. Đúng giờ học sinh đến đông đang tụ tập ở trường. Tuấn chạy xuống trước mở cửa cho Lệ. Đôi giày cao búp bê với chiếc váy xinh xắn xuống trước, rồi tiếp tới là cơ thể với số đo 3 vòng chuẩn, tay trái đeo nhẫn đính kim cương đỏ, tóc cắt ngắn ngang lưng, nhuộm ombre trắng hồng, khoác chiếc áo dạ đỏ bên ngoài bộ đồng phục, khăn màu trắng quấn ngang cổ. Lệ nhìn từ trái qua phải, từ dưới lên trên ngời trường một lượt rồi mới nâng gót ngọc mà bước tiếp qua cổng trường. Trong khi đó thì cũng có một chiếc xe nữa tới, có 3 con người bước xuống, hai nam một nữ. Có vẻ độ hot cao nên học sinh cứ chụp ảnh lia lịa à.

Lệ đến phòng Hiệu trưởng, Tuấn gõ cửa.

- Vào đi_ Giọng hiệu trưởng vang lên từ trong phòng.

Lệ bước vào phòng, không chào hỏi, cứ thế nhìn ông thầy.

- Tiểu thư là học sinh mới_ Ông thầy đứng dậy hỏi.

- Phải, mau chỉ lớp cho tiểu thư đi_ Tuấn nói thay.

- Lớp cuối bên trái tầng hai tòa nhà đối diện ạ, giờ này chắc sắp vào lớp, người cứ đi thông thả_ Ông thoáng nhận ra vị tiểu thư.

- Cảm ơn_ Tuấn nói thay tiếp vì Lệ ra ngoài rồi.

Đúng là chuông vừa mới reo xong, không chậm trễ, cũng chả vội vã, Lệ vẫn đi như thường lên lớp. Cô giáo thấy Lệ đứng ngoài cửa lúc này mới nói với lớp học.

- Hôm nay chúng ta có học sinh nhé_ Cô Hạnh nhỏ nhẹ nói.

- Em vào đây_ Cô vẫy Lệ ngoài cửa.

Lệ dạn dò Tuấn rồi bước vào lớp.

- Em tự giới thiệu đi, cô tên Hạnh_ Cô cười tươi nói.

- Trương Hàn Tuyết Lệ, cứ gọi là Lexy cũng được_ Lệ nở nụ cười ép buộc, tuy nhiên cũng đẹp rồi.

- Bạn là con của ai vậy?_ hs1

- Bạn từ đâu tới vậy?_ hs2

-....

Học sinh nam thì không rời mắt khỏi Lệ, học sinh nữ lại ghen tức hỏi chuyện không đầu.

- Các bạn không biết search google sao?_ Lệ cười mỉa mai mấy đứa con gái son phấn đầy mặt.

Thấy vậy mấy học sinh trong lớp mới bỏ điện thoại ra search như Lệ nói. Kết quả là đứa nào đứa nấy đều sốc, hậu quả lớn nhất là chảy máu mũi.

"Một bên là một loạt các bài báo về cô, một bên là ảnh của cô với những dòng giới thiệu: A-mô-nê Lexy là một diễn viên, người mẫu, nữ DJ nổi tiếng. Từ nhỏ đã có nhiều môi trường sống khác nhau; Anh, Hàn, Mỹ, Đức, hiện là Việt Nam....."

- Thôi em chọn chỗ cho mình đi_ Cô Hạnh lên tiếng đánh thức mọi học sinh về thực tại.

Lệ biết ngồi đâu đây, nhìn một hồi rồi nở nụ cười nham hiểm, còn mỗi một chỗ thôi...

Lệ ngồi xuống bàn cuối cùng của tổ hai ngồi xuống cạnh một người con trai đang ngủ. Đặt cặp xuống nhẹ nhàng...

Người con trai úp mặt xuống bàn biết có người sắp ngồi xuống liền gác chân của mình qua ghế mà Lệ định ngồi.

Nhưng có vẻ hơi muộn, dù Lệ biết nhưng cô vẫn ngồi và thế là Lệ ngồi đứng lên đuôi của cậu ta. Giật mình ngẩng mặt lên nhìn người to gan dám ngồi lên đuôi cậu, gương mặt ý quả là hoàn mỹ, nhưng gương mặt của cô gái kia còn hoàn mỹ hơn. Lệ cũng giả vờ đứng phắt dậy rồi nhìn người kia.

- Bỏ chân xuống_ Lệ nhìn Hấn ta nói giọng bình thường.

- Vì sao tôi phải bỏ?_ Hấn nói giọng cười cợt.

- Nếu không tôi ngồi lên chân cậu đấy_ Lệ cảnh báo.

- Ghế tôi, tôi thích ngồi sao là quyền của tôi_ Hấn nói rồi quay mặt qua bên kia giả ngủ tiếp.

Lệ thấy thế không khách khí nữa, ngồi luôn lên đuôi hấn ta, thân nhiên lấy sách ra đọc. Học sinh cả lớp thì mắt chữ O mồm chữ I nhìn nhau.

- Cô...._ Hấn rút chân lại đứng dậy chỉ mặt Lệ hét.

- Sao?_ Lệ đưa bộ mặt thiên thần qua nhìn hấn mà hỏi một từ.

- Hừm...cô tên gì?_ Hấn lườm cô rồi hỏi nhẹ nhàng.

- Trương Hàn Tuyết Lệ_ Lệ trừng mắt nhìn hấn nhún mạnh bốn từ.

- Trương Hàn Tuyết Lệ cô biến ra ngoài cho tôi_ Hấn hét to lên.

To đến nỗi ba hàng cận của Lệ cũng phải chạy vô lớp coi chuyện gì đang xảy ra. Lệ thì nhắm mắt nghe hấn nói hết câu rồi mới mở mắt ra nhìn hấn.

Nhìn hấn nháy nháy mắt hai cái rồi Lệ cười nhẹ một cái. Cô đứng dậy làm hấn vui mừng tưởng cô nghe nhưng ai ngờ cô kéo ghế dịch ra chút, kê bàn hơi trật. Hấn thì tức nổ phổi mất.

- Nực cười_ Lệ bồi thêm hai từ này rồi ngồi vắt hai chân lên bàn tay cầm quyển sách đọc.

- Cô..._ hấn đang định nói thì bị ngắt lời.

- Bảo Khang, nói ít thôi, Bắg còn ngủ_ Cô gái ngồi bàn bên cạnh lên tiếng.

Có vẻ như mỗi cô gái này là xinh không son phấn, cũng không ngạo mạn. Lời nói cũng khiến cái người tên Khang kia chịu khó ngồi xuống cạnh Lệ.

Vệ sĩ thấy thế cũng đi ra ngoài luôn, cô giáo bắt đầu giảng bài tiếp, lớp học lại bắt đầu thích làm gì thì làm, miễn không gây tiếng động là được.

Tiết học cứ thế trôi qua cho đến khi tiếng chuông reo lên. Học sinh đều ra khỏi lớp trừ bốn người, hai nam, hai nữ, ba người ngủ, một người đọc sách.

Khang vờn vai thức dậy nhận cuộc điện thoại mới.

- Alo_ Khang trả lời

-.....

- Tôi rồi tính, phiền chết mà_ Khang cúp máy luôn.

Quay quay thấy Lệ vẫn đang ngồi đọc sách, anh xchợt nhận nhận ra mình đang nhìn một người con gái chăm chú, không rời mắt, rồi đột nhiên cười.

- Mặt tôi có dính gì sao?_ Lệ đột nhiên đặt sách xuống bàn quay qua hỏi người con trai bên cạnh.

- Không...không có gì_ Khang chối vội rồi đứng dậy định ra khỏi lớp xuống căng tin.

- Giúp tôi một việc được chứ?_ Lệ lên tiếng.

- Việc gì?_ Khang quay người hỏi.

- Có tiện đường thì lấy giúp tôi một cốc capuchino nóng_ Lệ thân nhiên

- Tôi tưởng cô có vệ sĩ đi cùng_ Khang ngó nghiêng nhìn.
- Đi có việc rồi, anh có giúp không?_ Lệ cau mày nhìn.
- Biết thế_ Nói rồi Khang quay người đi luôn.
- Tôi là Hoàng Vy Diễm Thư, làm bạn với tôi nhé_ Cô gái ngồi bên cạnh lúc trước gọi Bảo Khang đang giơ tay ý bắt trước mặt cô.
- Tùy thôi_ Lệ bắt tay với Thư cười nói.
- Cậu là con gái tập đoàn Gloria phải không?_ Thư hỏi tiếp.
- Phải, còn cậu?_ Lệ vừa cất quyển sách vào cặp vừa nói.
- À, tập đoàn đá quý T&T_ Thư cười trả lời.
- Kia là ai?_ Lệ vờ chỉ qua người con trai úp mặt xuống bàn ngủ hỏi.
- Lãnh Hoàng Minh Băng, một trong hai người chủ trường này_ Thư vui vẻ giải thích.
- Có vẻ thích ngủ_ Lệ bồi thêm một câu cổ để người kia lên tiếng.
- Liên quan không?_ Đúng như ý, Băng lên tiếng.
- Nghĩ sao là vậy..._ Lệ trả lời.
- Cậu đừng chấp Băng nhé_ Thư chen vô
- Ừm..
-

Cứ thế hai người nói chuyện rất vui về còn tên Khang kia thì một đi không trở lại, đến tận giờ về cũng không thấy mặt đâu.

Tan trường vệ sĩ của Lệ đã tới đón cô về, Băng đi sau nhieu mày nhìn theo, có chút không được thật thà, còn Thư thì không nghi ngờ gì.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Càng Đông Càng Vui!

* Biệt thự Hoàng Thiên*

Sau bữa ăn nhàm chán mấy công tử đang tụ tập tại phòng đọc sách. Có điều hơi là, có thêm hai chàng trai nữa, vậy là bốn người đó.

- Phong, mày có làm những gì tao nói chưa?_ Khang vỗ vai thẳng bạn hỏi.
- Rồi, chả có gì hết_ Người được gọi là Phong trẻ môi nói. Anh này nhuộm tóc vàng kim, xoắn nhẹ hàn quốc, khuôn mặt baby rồi.
- Hơ...Hoàng, cậu thì sao?_ Khang ngạc nhiên quay qua hỏi cậu bạn nhuộm tóc màu khói xanh hỏi.
-_ Đáp lại cũng chỉ là cái nhún vai.

GTNV:

Lãnh Hoàng Minh Băng, Harry: người thừa kế tập đoàn Tecci chuyên về dầu khí thế giới và là nơi cung cấp vũ khí cho các nguyên thủ quốc gia. Biệt thự Hoàng Thiên

Thiên Kì Bảo Khang, James : người thừa kế tập đoàn khách sạn thế giới Toby, ăn chơi, quậy phá, trấn giữ thị trường nước Pháp. Biệt thự Thiên Thiên

Đặng Mạc Nguyên Phong, Andy: Người thừa kế tập đoàn quỹ đầu tư UBS, phát triển mạnh ở Mỹ. Biệt thự Đặng Thiên

Trần Nhật Bảo Hoàng, Ken: người thừa kế tập đoàn bảo hiểm thế giới SSI, tổng cục chính ở Pháp. Biệt thự Trần Thiên

Hoàng Vy Diễm Thư, Daisy: người thừa kế tập đoàn đá quý T&T, ở ANH lớn nhất. Biệt thự Diễm Vy

Trương Hàn Tuyết Lệ, Lexy: người thừa kế tập đoàn bất động sản Gloria lớn nhất thế giới. Biệt thự Sarah

Mai Thái Thùy Dương, Alice: người thừa kế tập đoàn y dược Thái Thùy lớn nhất thế giới. Biệt thự Thái Dương.

Đinh Ngọc Thiên Duyên, Elena: người thừa kế tập đoàn ngân hàng BBC lớn nhất thế giới. Biệt thự Anne.

Quay lại với phòng sách:

- Thế hai đứa mày về Mỹ với Pháp đi_ Khang bức xúc quát.
 - Không phải về._ Bây giờ Băng mới lên tiếng.
 - Gì?_ Khang lạ lẫm hỏi.
 - Càng đông càng vui_ Băng cười lạnh nói.
 - Nghe chưa con_ Lúc này Phong và Hoàng nhìn Khang nói một câu bá đạo.
 - Hừm..._ Khang định lên tiếng thì có người bước vào.
- Mọi người nhìn ra cửa, đó là Daisy. Cô mặc áo khoác da đen với chiếc quần da bó sát người, đeo gang tay da nốt.
- Hello_ Daisy cười vui nói.
 - Chào cậu_ Andy và Ken đứng dậy ôm Daisy, cô vui vẻ đáp lại.
 - Hai người khỏe chứ?_ Daisy hỏi.
 - Tất nhiên rồi_ cả hai cùng trả lời.
 - Bắt tay bắt chân xong chưa?_ Giọng nói lạnh vô văn của Harry vang lên làm nổ mắt không khí vui vẻ bắn nẩy.
 - Người là người không được ôm dai khác nghe chưa, có người ghen rồi đó_ James nói với giọng chế giễu.
 - Im đi_ Harry quay qua quát James
 - Honey à...*chụt*... xin lỗi nha_ Daisy bước lại ngồi xuống cạnh Harry rồi tặng anh một cái hôn má.
 - Mắc ói quá à..._ Ba thằng con trai thấy cảnh này thì vờ nôn ọe.
 - Không chấp cái hội Fa_ Harry nở nụ cười tỏa nắng rồi thốt ra 5 từ khiến người ta đau lòng.
 - Hừ...Fa người ta mới được đi bar thoải mái_ James hất tóc.
 - Fa người ta mới tự do_ Andy chu môi nói.
 - Fa....người ta mới được ngắm gái tự do_ Ken vừa nói vừa làm bộ mặt châm chọc.
 - Có gấu...mùa đông KHÔNG LẠNH_ Harry nhấn mạnh hai từ không lạnh rồi vòng tay ôm eo Daisy.
 - Hừm...tụi tao ôm chán_ Ba thằng nhìn nhau mà tức tối sầm mặt lại nói. Nói xong bỏ về luôn.
- Bây giờ chỉ còn hai người thôi, là Daisy và Harry.
- Em thấy anh có vẻ không thích Lexy thì phải?_ Daisy lên tiếng hỏi.
 - Đúng vậy_ Harry thẳng thắn.
 - Sao vậy?_ Daisy nhăn mày.

- Nghĩ vậy thôi. Em đừng quá thân với cô ta, kéo mua dây buộc mình_ Harry nhắc nhở.

- Thôi em về đã, muộn rồi_ Daisy đứng dậy không quen tặng Harry một cái hôn rồi mới ra về.

Harry cầm ly rượu vang trên tay, khẽ lắc nhẹ rồi dừng lại. Đôi mắt màu hạt dẻ bỗng ánh lên những tia buội bã làm sao.

Khoác lấy chiếc áo mỏng anh bước ra ngoài phòng. Rồi anh ngồi trên ghế piano, đặt tay trên những phím đàn, đôi mắt khẽ nhắm lại... và tiếng đàn vang lên một cách buồn vu vơ. Sau rồi tiếng hát của Harry cũng cất lên, không còn là buồn vu vơ mà là buồn đau đớn.

" Là anh đã sai khi không ở cùng em..."

Là tại vì anh ham chơi một mình..

Anh nào hay biết...anh đã mất em rồi.

Nỗi buồn vẫn vương tưởng chừng theo cánh hoa năm nào...

Đứa bé đáng yêu làm sao anh quên nỗi..

Mong sao thời gian quay trở lại...

Anh sẽ...sẽ chẳng để em một mình..."

Ở một chỗ nào đó trong căn nhà, những người làm, ông quản gia khẽ đau lòng thay cậu. Họ biết tất cả, biết đứa bé trong câu chuyện, biết anh sai thế nào.

Harry rơi những giọt nước mắt xuống phím đàn rồi gục trên nó lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Âm Lòng.

Từng tiếng chuông reo lên từ khắp các lớp học. Học sinh người vội vã vào lớp, người thần nhiên bước đi điềm đạm mà vào lớp. Lexy cũng đã đi học rồi, còn người bên cạnh cũng đã đến tuy nhiên đang gián mắt vào điện thoại chơi game.Harry vẫn chưa tới, mỗi Daisy tới rồi. Cô hạnh giản dị với chiếc váy công sở bước vào.- Hôm nay chúng ta lại có bạn mới rồi này._ Cô Hạnh cười vui.

- Nam hay Nữ ạ?_ hs1

- Đẹp trai hay xinh gái ạ?_ hs2.

- Con nhà nào ế cô?_ hs3

-.....

Học sinh trong lớp hôm nay đã nhốn nháo hết lên làm cô giáo tức giận đập cái thước gỗ xuống bàn

"Rầm"

Ngay lập tức học sinh trong lớp im thin thít.

- Các em vào đi_ Cô lại nở nụ cười nhìn ra cửa.

Từ ngoài cửa hai chàng trai đẹp lộng lộng bước vào lấy được biến bao ánh mắt hình trái tim của đám con gái trừ hai người. Lexy quay qua thì thấy Daisy đang vẫy tay cười với hai người trên băng. Cô nhếch môi cười nói nhỏ:"càng ngày càng vui" AI ngờ đâu câu nói này đã bị James nghe thấy, tuy nhiên anh cũng không suy nghĩ nhiều, chơi game tiếp.

- Các em tự giới thiệu đi_ Cô Hạnh nói.

- Mình là Đặng Mạc Nguyên Phong, cứ gọi mình là Andy nhé_ Andy cười nụ cười tỏa nắng đón bao nhiêu nữ sinh.

- Tớ là Trần Nhật Bảo Hoàng, gọi là Ken cũng được_ Ken chột nhìn Lexy mà nháy mắt.

- Rồi hai mỗi người một bàn ở cuối lớp cho đỡ chật nhé_ Vâng, cô quá ưu tiên cho hai hot boy mà.

Hai cậu lễ phép cúi đầu rồi xuống chỗ. Ken ngồi sau bàn của Lexy với Khang, Andy ngồi sau Daisy.

Mới trong tiết một mà hai học sinh mới đã không chịu ngồi yên, cứ nời nghịch đảo lộn hết cả lớp lên à.

- Bạn là ai vậy?_ Ken lay lay tay Lexy hỏi.

- ..._ Lexy nhử mày nhìn Ken ý hỏi muốn gì nói luôn.

- Mình làm quen nhá._ Ken cười.

- Lexy_ Lexy mở miệng nói mỗi tên mình rồi quay lên nghe nhạc tiếp.

- James à, mày thay đổi khẩu vị nhanh dữ, sao bây giờ lại chịu ngồi cùng hot girl zợ_ Andy cũng chả chịu ngồi im mà mĩ mai Khang.

- Bị ép_ Khang nói đúng hai từ rồi chơi game tiếp.

Biết có ánh mắt đang nhìn mình Lexy quay lại cố tình đưa mắt hút hồn người khác mà nhìn hai chàng trai mới tới khiến họ khựng lại một phút.

- Này...này...điếc hả_ DAisy quơ quơ tay trước mặt Andy hỏi.

- Không_ ANDy lắc đầu rồi vội vã quay qua nhìn ra cửa sổ.

- Còn thằng kia, dơ lun hả?_ Daisy không hiểu chuyện gì khiến Ken lại hé mồm thế kia.

- Há...không có gì_ Ken giật mình lắc đầu rồi vội úm mặt xuống bàn kiểm điểm trong tim chỉ có một người.

Lexy đã nghe hết mọi chuyện, khẽ cười thầm trong lòng. Trong khi đó James lại hậm hực không biết vì lý do gì.

Tiết học nhàm chán trôi quá, thế rồi đến tiết thứ hai. Harry đột nhiên xuất hiện với bộ mặt lạnh như mọi khi vào lớp, khác mỗi là một là anh đi sớm, hai là không đi chứ chưa bao giờ thấy đi muộn. Thực ra đi muộn là vì muộn coi người tên Lexy làm những gì thôi

- Em sao đi muộn vậy?_ Thầy giáo nhướn mày hỏi.

- Thích..._ Harry lờm ông thầy một cái làm ông đồ mồ hôi lạnh á.

Về chỗ ngồi xuống cạnh Daisy, anh khẽ tặng cô nụ cười nhanh vụt tắt.

- Em tưởng anh nghỉ luôn._ Daisy giả giận nói.

- Có em không nghỉ được_ Harry cười nói.

-..._ Daisy hôn lên má anh.

Tiết học trôi qua nhanh lắm. Về cái tới giờ ra chơi. Hôm nay Lexy chưa ăn sáng nốt.

- Xuống căng tin không?_ Andy từ đâu lao tới chỗ cô hỏi.

- Cậu biết đường?_ Lexy tỏ ngạc nhiên.

- Biết_ Andy gật đầu.

- Đại gì không đi_ Lexy cười hiền rồi đi cùng Andy, đi một đoạn thì Ken từ đâu chạy tới đòi đi cùng.

Và thế là Lexy đi giữa hai cậu con trai. Đến căng tin chọn chiếc bàn gần cửa sổ họ ngồi xuống.

- Bạn ăn gì?_ ANDy. Ken ngồi đối diện hỏi Lexy.

- À...mỳ ý, bánh su kem, capuchino_ Lexy cười.

- Không cần lấy capuchino nữa_ Từ đâu James chạy tới đặt cốc capuchino nóng hổi trước mặt Lexy mà ngồi xuống cạnh cô.

- Ủm_ Nói rồi Andy với Ken đứng dậy đi lấy đồ ăn.

- Cậu hết chỗ ngồi sao?_ Lexy hỏi.

- Có vẻ _James vừa uống cà phê vừa nói.
- Còn cái này? _Lexy chỉ cốc capuchino.
- Còn nóng mau uống đi, để nguội không tốt đâu _James nhắc nhở nhưng nhìn đi chỗ khác.

Nghe thế Lexy nhếch môi cười rồi cầm cốc capuchino lên uống ngon lành, ấm lòng anh ngồi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tiếp Cận

Cả hai đang ngồi nhâm nhi thức uống thì có người tới phá đám. Ba đứa con gái mặt đầy phẫn uất vào bước tới. - Mấy mới vào trường chưa được bao lâu mà đã ngồi với hot boy trường tao là sao? Bỏ bùa anh ý nhanh quá nhỉ? _ con nhỏ đi ở giữa nói Lexy.

- nói với hạng con nuôi như nó làm gì cho tốn hơi _ Nhỏ bên trái giọng khinh bỉ.

"Con nuôi", tim Lexy như bị đâm một nhát dao. Phải, cô là con nuôi thì có sao chứ, họ đối với cô như ruột thịt và cô với họ cũng vậy thế nhưng người ngoài thì không hiểu.

- Tôi là con nuôi, mà có giáo dục còn hơn cái loại có ba mẹ mà não phẳng _ Lexy nực cười mà nhìn đứa con gái đi bên trái nói làm nhỏ tức điên.

- Cô...cô... _ Nhỏ đó không nói được gì.

- Sao? Não đã phẳng nay còn nói lắp _ Lexy nhếch miệng cười.

"Bốp"

- Mày im đi. Đừng tưởng anh James bệnh mày mà ở đó to tiếng, lên giọng dạy đời tui tao _ Nhỏ bên phải bất ngờ tát Lexy rồi chỉ vào mặt cô nói.

Harry vẫn ngồi im chờ coi kịch, học sinh trong căng tin đều vây lại quanh đó coi chuyện gì xảy ra.

- Ô, tôi có lỗi là để nói, tôi cũng không thừa hơi tốn sức dạy loại người lảo đảo như ai vừa tát tôi. _ Lexy lấy tay quệt đi chút máu ở ria miệng, cười khinh bỉ.

Con nhỏ đó mới định vung tay tát cô thì đã bị bảo vệ của cô giữ tay lại. Lexy liền ra lệnh cho họ lui ra khi thấy sắc mặt con bé đó có vẻ đau đớn.

"Bốp"

Trong khi con nhỏ định sấn lại tát Lexy thì bàn tay xinh xắn của Lexy đã đặt trên má nhỏ. Theo lực mà nhỏ ngã nhào ra sau.

- Đừng bao giờ đặt bàn tay dơ bẩn ý lên mặt người khác, nhất là tôi. Tôi cũng không ngại chơi với mấy người đâu _ Lexy nhún tay từ Tuấn, cô lau tay rồi vút xuống người nhỏ tát cô.

Định xoay người bước đi thì hai nhỏ kia lại nổi máu muốn đánh nhau với cô. Hai vệ sĩ ngăn lại, Tuấn nhìn cô hỏi ý.

- Nếu làm càn...chặt tay gửi cho phụ huynh _ giọng nói âm độ của cô vang lên rồi cô nhanh chóng rời khỏi căng tin.

Andy với Ken thấy đông người tụ tập thì xách đồ ăn chạy tới.

- Oánh lộn hả? _ cả hai thằng đồng thanh hỏi.

- đánh lộn cái đầu hai người _ James khuôn mặt lạnh tanh nói rồi rời đi nốt.

- Chứ đồ ăn thì sao? _ Andy hỏi với.

- Tự ăn đi _ Harry từ đâu bước ra nói, đi cạnh là Daisy.

- nghĩ gì? _ Ken nực cười

- thôi đừng đánh nữa_ Daisy nhìn mấy nhò kia bị đánh cũng thương xót nói hộ câu.
- không cảm chi là không đúng chỗ thôi_ Harry nói thêm vào.
- Hai người đã dặn, không phiền_ Tuấn cúi chào rồi lui ra.

Tại vườn hoa oải hương sau trường, Lexy ngồi bệt xuống thảm cỏ, cô lấy điện thoại ra gọi cho ba nuôi.

- ba à_ giọng cô có chút chậm rãi.
- con gái không khỏe sao?_ giọng ông Quang ở đầu dây bên kia vang lên.
- Người ta nói con chỉ là con nuôi_ Cô mặc lời ông hỏi mà nói chuyện khác.
-_ ông im lặng nghe.
- Người ta nói đúng ba "nuôi" nhỉ? Họ tát con mà con còn thấy nó không đau bằng cái từ nuôi ý_ Cô cố cười nói.
- Con dù không phải con ruột nhưng con là đứa con duy nhất của ta, ai đã nói vậy?_ ông an ủi Lexy
- Ai đâu quan trọng hả ba. Sự thật vẫn là như thế. Rốt cuộc ba mẹ con là ai?_ Lexy hét lên đầy đau khổ rồi cúp máy.

Ông Quang nghe mà xót lòng chừng nào. Ngay lập tức ông gọi điện cho Tuấn rồi xử lý mọi việc.

Còn Lexy, ôm đầu gối mà khóc. Giữa trời đông, cô lại khóc, mũi và mắt cô đỏ ngầu lên. Nhưng biết làm sao, đây không phải diễn mà là thực, nước mắt của cô cũng là từ đáy lòng.

James đứng gần đó nhìn mà anh lại động lòng trước cô. Một người con gái thường ngày lạnh lùng kiêu ngạo là thế nhưng lúc khóc thì cũng thật lâu. Chờ mãi mà cô vẫn chưa dậy anh đành tiến lại ngồi xuống cạnh cô. Nhận thấy có người, Lexy kiềm nước mắt mà chỉ nấc lên.

- Cô cũng biết khóc sao?_ James kích cô với ý định cô sẽ ngẩng mặt lên mà cãi nhau mới mình.
-_ vẫn chỉ là những tiếng nấc, sục sùi từ cô.
- Hoiwfzzz... Chả hiểu tôi nghĩ gì mà lại ra đây ngồi cạnh cô cơ chứ._ James phui tay đứng dậy định đi.

Nhận thấy đây chính là thời cơ có một không hai, cô với tay nắm lấy cánh tay James.

- Đừng đi_ Cô dương ánh mặt tội nghiệp mà nhìn người con trai ngoài đầu nhìn cô kia.
- Tôi? Tại sao?_ hần cười ngạc nhiên.
- Chỉ một lúc thôi cũng không được sao_ Lexy bỏ tay ra nhưng đôi mắt bỗng rơi thêm hai giọt nước nữa.

Và thế là James cúi lòng trước mỹ nhân khóc mà ngồi xuống cạnh cô. Cô quay qua nhìn anh.

- Có phải... Tôi...giống lời họ nói?_ Đôi mắt long lanh nhìn anh khẽ chớp.
-_ Hần im lặng.

- Chắc tôi cũng chỉ là một đứa trẻ ăn mày nào đó may mắn được nhận nuôi thôi nhỉ..._ Cô cười chua xót quay mặt đi, giọt nước mắt cô lại rơi xuống má.
- Không. Cô khác họ, bây giờ là bây giờ, đừng nghĩ tới quá khứ nữa._ hần chọt lên tiếng.
- Tôi cũng muốn thế lắm chứ, nhưng nếu nó cứ ủa về thì tôi biết làm sao_ lexy hét vào mặt hần rồi khóc to.

Rồi hần ôm cô vào lòng, giữ đầu cô ở trong lòng ngực mình mà khẽ vỗ vào vai cô an ủi.

- Cứ khóc đi, tôi sẽ không nói gì hết, khóc to vào_ hần nhẹ nhàng nói với cô.

Lexy khóc thật rồi, không còn là diễn mà là sự thật.

Cứ tư thế đó mãi cho đến khi tiếng chuông hết giờ vang lên. Hần cứ tưởng rằng cô đã ngủ mà để cô nằm dưới gốc cây liễu, khoác cho cô chiếc áo dạ dáng dài màu đen rồi đi khỏi. Đi chưa được bao lâu, đôi mắt lexy mở ra bất chợt, đôi môi nhen lên nụ cười mạn nguyện. Để tránh nghi ngờ, lâu sau cô mới gọi người tới đón, trước khi đi không quên cầm theo cái áo dạ của hần.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thương Hoa Tiếc Ngọc!

* Biệt thự THiên Thiên*Sáng sớm nay nhà này xuất hiện một chú gấu trúc baby đang ngồi ăn sáng.

- Cậu chủ tối qua tôi thấy người kêu gì đó là sao vậy ạ? _ Bà quản gia Jun lên tiếng hỏi.

- À,...gặp ác mộng ý mà _ Cậu nói dối.

- Sao mắt cậu hôm nay lại có quầng thâm thế, có phải là lại yêu em nào rồi về tương tư không? _ Bà cười tùm tùm trên cậu chủ.

- Tương tư? _ Nghe câu này cậu dừng ăn _ Cứ yêu là mất ngủ sao? _ Cậu quay qua bà hỏi tiếp.

- Phải, là lúc nào cũng thấy hình ảnh người ta _ Bà trả lời rồi đi vô nhà bếp trong.

James ngồi đó thần thờ, đã hai ngày kể từ hôm đó rồi, Lexy cũng nghỉ học luôn. Đúng như lời bà Jun nói, lúc nào cũng nhớ tới cô. Tối qua còn ngồi ngắm ảnh của cô mà cười một mình cơ, mơ còn có ý chứ. Lấy cái khăn lau miệng rồi cậu đi ra khỏi nhà. Xuống gara lấy Lamborghini gallardo mui trần màu trắng.

Cậu mặc quần đen bó với vest đồng phục của học sinh, khoác ngoài cùng là chiếc áo dạ đen, dáng dài, cao cổ kiểu hàn. Cái cảnh hot boy trên mui trần này qua nữ sinh nào là cô ấy phải thốt lên là đẹp à.

"Kít"

Chiếc xe của cậu dừng lại trước cánh cổng cao 4m sơn trắng, mới đổi màu vì nó không thích màu cũ.

* Biệt thự Sarah*

Tiếng chuông điện thoại của Lexy vang lên, cô mệt mỏi với lấy nó. Hóa ra hai ngày qua là cô bị cảm, trời lạnh vậy mà ngủ bên ngoài nên mới bị đó.

- Alo... _ Giọng cô yếu đuối.

- Cô xuống nhà đi _ Giọng James ở đầu dây bên kia.

- Vì sao? _ Cô nheo mày ngạc nhiên thầm đoán hắn ở dưới nhà.

- Tôi đưa cô đi học _ Giọng James vẫn còn kiêu ngạo lắm.

- Tôi không đi được _ Cô cười khi suy đoán chuẩn không cần chỉnh.

- Gì chứ? Tôi đang đứng ngoài cổng nhà cô nè _ James bức xúc quát.

- Tôi cũng có lí do chứ _ Lexy vẫn nhẹ giọng.

- Hôm nay cô ăn nói giống con gái rồi đó, tuy nhiên lí do gì thì cũng phải xuống _ Hắn nói y như ra lệnh không bằng.

- Tôi không xuống được có giới anh bế tôi xuống _ Cô bức bối cúp máy.

Miệng nhen lên nụ cười, tay cầm chiếc chuông vàng nhỏ mà lắc.

" Reng...Reng...Reng"

Ba tiếng chuông kêu lên, ngay lập tức Tuấn từ đâu xông vô.

- Cô chủ cần gì ạ? _ Tuấn lễ phép hỏi.

- Cho người mở cổng ra, có khách rồi đó, bảo người làm ra sau nhà hết nếu không cần thiết _ Giọng nói có đôi chút khàn khàn.

- Dạ vâng ạ_ Tuấn cúi chào rồi ra khỏi phòng.

James ngoài này đang bức tức vì cô dám chối lời mình. Bỗng cánh cổng lớn mở rộng ra như muốn mời đón anh. Một vệ sĩ từ trong bước ra cúi chào.

- Thiếu gia có thể vào nếu muốn._ Anh vệ sĩ như lời dặn mà nói.

- Hừm, dẫn tôi đến phòng tiểu thư của cậu_ Anh nói rồi nép chìa khóa xe cho cậu ta.

- Xin lỗi nhưng người nên nói là cô chủ, cô chủ không thích ai gọi là tiểu thư_ Cậu khẽ nhắc nhở James.

James ngạc nhiên nhưng rồi cũng đi theo sau vệ sĩ. Mới đầu vào nhà, hắn ngạc nhiên lắm. Con gái gì mà nhà cửa trang trí như kiểu con trai. Đã thế lại thấy ít người làm, chỉ thấy toàn vệ sĩ nam không ạ. Tuy nhiên đi tầm 15 phút mà vẫn chưa tới phòng Lexy, anh khẽ lắc đầu mà hiểu nhà rộng.

- Lâu vậy_ Vừa bước cầu thang vừa kêu.

- Dạ, kia là phòng cô chủ rồi ạ_ Chàng vệ sĩ chỉ phòng cho anh rồi cúi chào lui xuống nhà.

Hắn thở dài rồi bước vào theo, nhưng có vẻ trong nhà nhiệt độ cao nên hắn đã bỏ chiếc áo khoác da cầm trên tay. Gõ cửa hồi lâu mà vẫn chưa có ai nói gì, hắn vẫn kiên nhẫn gõ thêm, mình là người có học, ý anh là thế.

" Choang"

Người chả thấy mà anh đã thấy tiếng vỡ rồi lên đẩy cửa xông vô.

- Đã bảo là để im cho ta nghỉ rồi, các người muốn ta chết sao?_ Lexy nằm quay mặt lại phía cửa, lọ hoa gần đó đã bị cô làm đổ xống đất.

- Hừm? Ai chết?_ Hắn cười thích thú mà hỏi.

- Hừ?_ Lexy ngồi dậy nhìn hắn mặt đỏ ngạc nhiên.

- Sao, ngạc nhiên hông? Nhưng mà sao mặt cô nhợt nhạt vậy?_ Hắn đang cười nhưng cũng phải bất ngờ, thương hoa tiếc ngọc mà.

- Kệ tôi. Người đâu?_ Cô nói với hắn rồi lớn tiếng gọi người.

- Tiểu thư có việc gì sai bảo ạ?_ Một nữ hầu bước vào cúi chào hỏi.

- Cô là người mới à? Thấy khách không biết chào sao?_ Lexy quát ngạo lên

Ngay lúc này Tuấn lại từ ngoài chạy vô, cậu ta cúi chào James đang hoảng.

- Thiếu gia, cô chủ. Có việc gì thế ạ?_ Tuấn chẳng mấy ngạc nhiên khi thấy cô hầu mặt mũi tái xanh.

- Dậy lại và nước mời khách_ Lexy đứng dậy đi lại phòng tắm.

- Người đi tắm ạ?_ Tuấn hỏi câu này làm James bất ngờ nghĩ"định phụ tắm sao?"

- Không thấy_ Cô tiết kiệm.

- Cô chủ đang ốm không nên đi tắm vào lúc sáng ra, đợi ăn cơm đã ạ_ Tuấn khuyên thật lòng.

- Cô bị ốm sao?_ James ngạc nhiên hơn mà hỏi.

- Không liên quan tới anh_ Lexy lấy chiếc áo khoác từ Tuấn.

- Anh làm cái quái gì vậy_ Lexy lại kêu lên khi mà James kéo cô trở lại giường.

- Người ốm thì nên ở đúng chỗ._ Hắn nói với cô rồi quay qua Tuấn nói tiếp_ Chuẩn bị bữa sáng đi

- vâng_ Tuấn cười rồi xuống nhà cùng cô hầu kia.

James khoanh tay đứng trước giường nhìn cô ngồi trên giường, hai người phải nói là nhìn nhau hông chớp mắt luôn à.

- Tôi biết tôi đẹp anh không cần nhìn vậy đâu_ Lexy mở lời trước.

- Tôi cũng biết mình đẹp rồi_ Cậu ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

- Anh cũng to gan quá, dám vào nhà tôi_ Lexy chép miệng.

- À mà tiểu thư như cô cũng lạ nhỉ, nhà gì đâu toàn vệ sĩ, không thấy nữ hầu máy nhỉ?_ Hấn cười đều cô.
- Anh muốn xem thì tôi cho anh miễn nguyên. Tuy nhiên anh vừa kêu tôi là gì_ Nói tới đây cô trầm giọng, mắt nhìn điện thoại nhắn tin chốc chốc lườm anh.
- Tiểu thư_ Hấn nhớ lời vệ sĩ nói nhưng cố tình.
- Tôi tiểu thư thì ai là chủ cái nhà này, anh chắc?_ Cô tròn mắt nhìn anh quát không thương tiếc.
- Cô...cô..._ Hấn tức không nói nổi.
- " Khụ...khụ....khụ khụ...khụ"

Lexy lại ho một hồi lâu làm anh ngồi cạnh mà hoảng theo liền đứng tới vỗ lưng cô.

Cô thấy thế vẫn ho nhưng mắt có liếc nhìn anh.

- Cô có sao không vậy?_ Hấn quan tâm hỏi.
- Chưa chết được. Xuống nhà_ Cô nói rồi đứng phắt dậy đi xuống nhà, hấn lật đật theo sau, miệng lẩm bẩm nói cô.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ok, Vậy Đi.

Hai người họ đi xuống nhà bếp bằng một đường khác gần hơn chứ không phải đường lúc trước hấn đi lên nhưng hấn cũng không quan tâm lắm.

Vào tới phòng ăn, bàn ăn đã bày xong bữa sáng, đồ mời khách dành cho hấn cũng ở đó. Lúc này 1 cô hầu kéo ghế cho hấn ngồi, vệ sĩ kéo ghế cho cô ngồi xuống.

Bữa sáng của cô đơn giản chỉ là đĩa trứng rán quận com rang, bên trên là sốt dâu tây; với một ly Peppermint hot chocolate. Còn về phần của James thì có chocolate bóng cùng bơ đậu phộng; một chiếc cupcake chanh; một đĩa mochi hình trái tim.

- Mời_ Lexy nói rồi cầm thìa lên ăn sau khi trải khăn lên đùi.
- ..._ James ko nói gì chỉ nhìn cốc Chocolate của mình hoài.
- Sao? Không uống được cái đó hả?_ Lexy thấy lạ thì hỏi.
- Tôi ko ăn bơ đậu phộng_ Cậu ta lắc đầu.
- Hừm,... Vậy uống cái này đi_ Lexy đẩy cốc nước của mình cho James.
- Cảm ơn, cô uống cái này đi_ James đẩy cốc của mình lại về phía cô.

Hai người nhìn nhau cười rồi Lexy ăn tiếp, James thì cũng tôn trọng mà ăn bánh mochi.

Ngồi ăn mãi mà Lexy mới ăn được một nửa cái đĩa trứng cuộn làm James nhìn cũng thấy chán nản theo.

- Anh không ăn đi, nhìn tôi làm gì?_ Lexy chớp mắt nhìn hấn.
- Không ăn nữa, no rồi_ Cậu tau lâu miệng rồi đứng phắt dậy.
- Vậy tôi đưa cậu đi coi người hầu ha_ Lexy cũng lau miệng rồi từ từ đứng dậy.

Vẫn là tình thế cô đi trước hấn đi sau. Đi ra sau nhà là một cái bể bơi rồi tới một cái nhà khác 2 tầng nhưng từ phía đều có cửa, lên tầng hai nhìn ra phía sau, đây chính là ngự hoa viên. Cô tới đứng ở lan can nhìn xuống dưới.

- Nhà cô rộng quá ha?_ Hấn vẫn chưa nhìn xuống.

- Rộng_ cô bật cười.

- Thế nào? Nếu có buồn ngủ tôi cho anh tới đây đếm người thay đếm cừ_ Lexy chỉ tay quanh quanh khu bên dưới.

Lúc này James mới nhìn theo, mặt cậu tỏ ra ngạc nhiên bình thường, nhà cậu cũng thế mà.

Dưới nhà là khung cảnh người làm đang trồng cây, tưới cây, chăm sóc, nhổ cỏ, quét dọn, tân trang,...làm đủ việc luôn. Chỗ này phải nói cực kì râm mát, cây xanh chỉ chít mà.

- Cứ đi tới đi lui sao tôi đếm được?_ Cậu bắt bẻ cô.

Lexy từ từ vỗ tay, đúng ba cái. Phải nói là họ không nói chuyện nên đều nghe rõ. Nghe rồi thì sao? Thì họ dừng mọi hoạt động quay về hướng vỗ tay mà xếp hàng. Coi nào 7 hàng ngang, 10 hàng dọc. Vậy là 70 người cả nam lẫn nữ, tính cả vệ sĩ quanh nhà, đi theo cô nữa chắc cũng 100 á.

- Chào buổi sáng cô chủ, thiếu gia._ Tất cả người bên dưới cúi chào và nói, nhưng chưa ngẩng đầu lên mà chờ cô cho mới ngẩng.

- Được chưa?_ Lexy nhìn hần hỏi.

- Ta muốn làm cậu chủ cơ._ James hát hàm khiến Lexy cười.

- Chào buổi sáng cô chủ, cậu chủ_ Ngay lập tức người làm nói lại câu đầu.

- Good_ James giơ ngón cái về phía cô.

- đứng dậy_ Lexy nghiêm giọng nói.

Người làm lập tức đứng hết thẳng dậy, mắt nhìn thẳng chứ không nhìn chủ.

- đếm đi_ Cô trêu hần.

- Thôi đi, ai rảnh chứ, mọi người làm tiếp đi_ hần quay qua người làm nói.

Tuy nhiên họ vẫn đứng nguyên khiến hần không khỏi lấy làm lạ.

- Hừ... Giải tán_ Lexy phì cười trước vẻ mặt của hần nhưng vẫn nghiêm giọng mà nói.

Lời nói có uy lực ngay lập tức, mọi người cúi chào lần nữa và ai làm tiếp việc nấy, không 1 lời bàn tán.

- Bái phục_ James cười nói.

- Cậu không đi về à?_ Lexy nhún mày hỏi.

- Chưa gì đã muốn đuổi khách rồi_ Cậu ngồi xuống chiếc ghế gần đó, giọng buồn buồn.

- Chứ cậu ở đây làm gì?_ Cô ngồi đối cậu hỏi.

- Thì chơi với cô nè._ James làm mặt cười tươi luôn.

- Hôm khác đi, cậu không thấy tôi ốm sao_ Lexy lại đứng dậy mà đi xuống cầu thang làm hần lại lảo đảo theo sau.

- A...vậy cô nói đấy nhé, khi nào cô khỏe nhất định cô phải đi chơi với tôi_ Cậu vui vẻ.

- Lưu ý không đi đến nơi nào quá ồn ào. Về nhà cậu chơi chắc đỡ hơn nhĩ?_ Câu trước của cô là thật, câu sau là đùa.

- Nhất định tôi sẽ đưa cô đi tất_ Hần luyên huyên.

- Vậy giờ tôi đi nghỉ, cậu thích làm gì thì làm, chi bằng về đi, ở đây không ai nói chuyện với cậu đâu_ Cô quay lại nhìn hần tuyên bố.

- Muốn tôi về cũng được, chỉ cần cô hứa đi chơi với tôi_ hần cũng không phải dạng vừa đâu. ^^

- Ok, vậy đi_ Tới đây, Lexy đóng cả rầm cái cửa may không vào mặt hần.

hần thì có chút hững hờ nhưng rồi cũng sung sướng mà ra về, miệng không khỏi lẩm bảm mấy câu hát.

Tuy nhiên, Lexy vẫn chưa nghỉ ngơi được. Mới đặt được cái đầu xuống gối lại có điện thoại. Cô bức xúc lắm chứ đùa đâu.

- Alo_ Nghe máy với giọng nói lạnh lùng nhất.

- Cậu chỉ gọi dọa người _ Giọng nữ từ đầu dây bên kia.
- Hừm...cho hỏi ai vậy? _ Cao giọng lên được chút, tại thấy giọng quen quen mà.
-
- (Chương sau sẽ biết nhân vật này là ai nhé! Cho tác gia lời động viên với!)

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Điện Thoại.

- Elena nè, bạn bè gì mới hai tháng không gặp đã quên nhau sao? _ Cô gái ở đầu dây bên kia chính là Đinh Ngọc Thiên Duyên (chương 4)- Hơ...Là do mấy bô tao trước chứ, đột nhiên pama tao bảo mày về Pháp._ Lexy cảm thấy nực cười nói.
- Tập đoàn có chuyện _ Giọng Elena có vẻ bức tức.
- mà gọi tao làm gì? _ Lexy không muốn nói vòng vo.
- À, sắp tới tao với Alice về Việt Nam, trong thời gian tân trang nơi ở cho ở nhờ nhé? _ Elena nói giọng buồn buồn.
- Làm gì? _ Lexy có chút bất ngờ.
- Họ bảo về giúp mày _ Elena kể.
- Họ không thương hai đứa mày sao, con ruột mà cũng đuổi _ Lexy nhếch miệng
- Thôi đi _ Elena quát.
- Bao giờ về? _ Lexy hỏi
- Mai, kia gì đó, Bye _ Elena chào.

Lexy không nói gì cúp máy luôn.

"Rốt cuộc là về giúp hay phá hoại đây. Dù sao kế hoạch cũng vẫn diễn ra như thường. Thôi thì tặng Alice và Elena hai thằng háo sắc kia vậy. James ơi là James, IQ cao như thế mà không điều tra được gì sao?"

Lexy thâm nghĩ rồi cô gục mặt xuống gối mà ngủ ngon chừng này.

Trưa qua rồi chiều đến, gió đông xào xạc ngoài cửa sổ. Tiếng điện thoại đầu dây lại vang lên vì có tin nhắn tới.

" Asii...."

" Bộp"

Lexy hét lên vì bức mình rồi ném cái gối thẳng xuống đất, cô là người ghét bị làm phiền vào lúc ngủ. Tiếng điện thoại phải kêu lên tới chục lần rồi cũng nên không biết tên nào mà lại chịu khó chờ đợi tin nhắn của cô thế không biết.

Thôi thì cố gắng cầm điện thoại lên xem. Màn hình hiện giờ hiển thị 18 tin nhắn. Mở nữa thì "James khò" 5 tin nhắn, " Andy ngốc" 6 tin nhắn, "Ken ngộ" 7 tin nhắn.

Chúng ta coi trộm vài tin nhắn nhé!

" James khò"

- Lệ Lệ ơi, tôi không ngủ được, cho tôi tới ở ké để đếm cừu nhờ nha _ 1 trong 5 tin.

"Andy ngốc"

- Lexy à, mình nhớ cậu lắm đó, hôm nào đi học thì đi chơi với tui nhé_ 1 trong 6 tin.

"Ken ngộ"

- Sao bạn nghỉ học vậy, ở trường chả có ai đánh lộn cho tớ xem nốt à_ 1 trong 7 tin.

Đọc xong đồng tin nhắn mà biểu cảm của Lexy thay đổi lia lịa. Lúc thì giả ối, lúc thì phì cười, lúc thì mặt tái lại, có lúc lại bực mình. Tất cả ba người cô đều nhấn lại duy nhất một tin nhắn, một câu giống nhau đó là: Cầm làm phiền. Thế rồi cô tắt nguồn điện thoại luôn. Vào nhà tắm ngâm mình trong bồn tắm tròn to, trái cây hoa hồng bên trên, nước thì ấm. Tắm xong cô xuống nhà ăn tối.

- Cô chủ đã khỏe rồi, có thể đi lại tùy thích ạ_ Tuấn mới nói chuyện với bác sĩ xong thì vô báo cho Lexy ngay.

- Đi đâu mà tùy_ Cô vu vơ nói.

- À phải rồi cô chủ, sắp tới Harry sẽ qua Mỹ để gặp các nguyên thủ giao lộ hàng vũ khí mới ạ_ Tuấn vừa cầm quyển sổ vừa đọc.

- Một mình sao?_ Lexy dừng ăn.

- Hình như là vậy ạ_ Tuấn nghĩ một lúc.

- Gọi đi_ Cô lau miệng.

SAu một hồi lướt điện thoại và nghe cuối cùng Tuấn cũng đưa điện thoại cho Lexy.

- Đạo này vẫn khỏe chứ?_ Cô cười nói.

- Vẫn khỏe. Người gọi tôi có việc gì vậy_ Giọng nam khàn khàn.

- Không biết à còn hỏi_ Giọng Lexy đổi 180 độ, lạnh lùng luôn.

- À, việc người nhờ, nhắn định tôi sẽ làm_ Người kia có vẻ run rẩy.

- Nhờ?_ Cô quát.

- À, mệnh lệnh ạ_ Người này hoảng loạn rồi.

- Không xong thì liệu hồn_ Lexy nói hết câu liền tắt máy luôn.

Lexy nhếch miệng cười.

- Coi như là thử trình độ_ Cô nói xong thì lên phòng mình.

Số phận dường như vẫn chưa để cô chú tâm vào làm việc. Cô lại bị làm phiền rồi, lại là cái điện thoại. Cầm lên thì thấy số của James khò. Thôi thì đành nghe.

- Cái gì nữa?_ Giọng cô như muốn ăn thịt hán vậy.

- Cô khỏe chưa?_ Hấn hỏi.

- Nhờ phú của anh tôi đã khỏe_ Cô nghiêng răng ken két.

- Ủ, vậy mai tôi qua đón cô_ Hấn vẫn mặt dày mà trả lời.

- Mặc xác anh_ Cô nói rồi cúp máy làm cầu ngời cười một mình.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nụ Hôn Đầu Đời

Sáng ra mà nhà Lexy đã không yên ổn rồi, tiếng còi xe cứ inh ỏi ở dưới nhà không thôi à. Lexy đành phải dậy sớm rồi vội vàng quên ăn sáng mà ra cổng. Thấy cô, hần xuống xe mở cửa cho Lexy về mặt đang không tốt. Cô lên xe, hần cũng thế, hai người đi trước, phía sau là vệ sĩ của cô. Ngồi trên xe hai người trù ẻo nhau suốt.- Cậu có biết phép lịch sự là gì không hả James?_ Nó nhìn hần khó chịu hỏi.

- Biết, nhưng sao?_ Hần nhún vai nhìn cô.

- Vừa sáng sớm mà cậu tới nhà người khác làm ồn vậy là sao?_ Giọng cô nặng nề.

- Tôi chỉ muốn giúp con heo nào đó dậy sớm thôi_ hần cười ranh mãnh.

- Hư...cậu cũng đẹp trai nhĩ?_ Đột nhiên Lexy nghĩ ra cái gì đó.

- Tất nhiên tui đẹp rồi_ hần nhận luôn.

- Người đẹp mà lại suốt ngày bám lấy một con heo, nói chuyện với nó, muốn đi chơi với nó, hần người đẹp này thần kinh không ổn định_ Cô nhìn ra cửa sổ cười nói.

- Cô...cô..._ hần tức không nói gì được.

- Trừ, thần kinh đã thế còn nói lảm_ Cô chu mỏ lên mà trù ẻo hần.

- Không chấp cậu nữa_ hần đổi cách xưng hô.

- Xì...ai thêm làm bạn anh hồi nào_ Cô hất mặt.

CHà hiểu sao nhưng nhìn những biểu cảm này nó lại khiến hần bật cười bởi vẻ đáng yêu của Lexy, hần không giận mà còn có chút vui mừng vì ít ra Lexy không nói chuyện bằng giọng nói đầm đẩm sát khí đầy nữa.

" Kì "

Tiếng thắng phanh lại kêu lên, vệ sĩ mở cửa cho Lexy còn James cho tự túc. Học sinh đều đang trở mắt ra mà nhìn hai người. Hoàng tử của tụi chúng đi cùng cô, phen này cô càng thêm nổi tiếng rồi đây, tuy nhiên nữ sinh đang hướng mắt hình viên đạn đâm vào cô, Lexy chả mấy bận tâm mà đi vào trước làm James chen lấn đuổi theo cô.

- Này, cậu ít nhất cũng đợi mình một chút chứ_ James ở sau lên tiếng.

" Rầm "

Vâng, chị Lexy đột nhiên dừng rồi quay lại nhìn đúng lúc James chạy tới không kịp phanh mà đâm vào Lexy. Tư thế ngã của hai người bây giờ thật khiến người khác phải hiểu lầm, vệ sĩ của cô cũng phải phì cười ý chứ. Một nam, một nữ nằm đè lên nhau, môi chạm môi, lưu ý, James ở trên. Sau vài giây nghe tim đập của đối phương, Lexy nhanh chóng đẩy James ra và được vệ sĩ đỡ đứng dậy.

Cậu nhà thì mặt vẫn ngây ra, Lexy đỏ mặt chạy vào lớp trước, trong khi đó đã có vài tấm ảnh được chụp. Không biết là do Lexy tức giận hay là sao mà lại đỏ mặt nữa. Vào lớp gặp ngay hai thằng cô cho là háo sắc, thấy cô mặt sáng lên.

- Lexy xinh đẹp_ Cả hai thằng đồng thanh.

- Không dám_ Cô ngồi vào chỗ của mình.

- Sao mặt cậu đỏ vậy?_ Andy thắc mắc.

- À...Lạnh_ Cô ấp úng chạm vào má mình.

- À...Cậu khỏi ốm chưa vậy, mình điện cho cậu không có được?_ Ken ngây thơ hỏi.

- Lần sau không có việc gì quan trọng thì đừng gọi cho tớ, tớ bận_ Cô thần nhiên trả lời luôn.

- Xin lỗi nhé_ Cả hai lại đồng thanh.

Lúc này James mới vào tới lớp, mặt cậu thì không đỏ tuy nhiên ái ngại chả dám nhìn thẳng mặt Lexy.

- Hơ...hôm nay mày đi học sớm quá, chút có bão cũng nên_ Andy vỗ vai James nói.

- Lexy cũng thế_ Ken chống cằm nhìn cô đang đọc sách.

Nghe câu này Lexy ngược nhìn Ken thì vớ ngay mắt nhìn mắt, bực mình quá cô gấp quyển sách đập một cái không mạnh không nhẹ vào đầu Ken.

- Á...sao cậu đánh tớ?_ Ken sít xoa đầu.

- Cậu có cần phải nhìn tớ như vậy không_ Cô nghiêng rằng, tay giờ quyền sách dọa đánh cậu lần nữa.

- Cậu có phải con gái không thế, xinh thì người ta mới nhìn chứ_ Ken tay phòng thủ, miệng vẫn nói.

May mắn cho Ken là đang gần bị đánh thì chuông vào lớp vang lên

" Reng...reng"

Ngó ngang dọc chưa thấy Daisy đâu, Harry thì còn biết, Lexy tò mò mở lời hỏi James.

- Daisy đâu?_ Cô kéo áo hần hỏi.

- Qua nĩ với Harry rồi_ hần nhìn cô trả lời.

Cô không nói gì quay lên bảng bởi tiếng nói lời kéo của cô giáo.

- Lớp chúng ta hôm nay có hai học sinh mới, các em vào đây_ Cô hạnh nhanh chóng giới thiệu.

Từ ngoài cửa hai nữ sinh nữa bước vào làm hai tên háo sắc lác mắt, James ngược nhìn rồi lại gián mắt vào điện thoại, Lexy cười đều rồi đọc sách tiếp.

- Xinh quá à_ hs1

- Xinh nhưng không bằng Lexy_ hs2

- xấu mà_ nữ sinh1

- có bà xấu thì có_ nam sinh3 phản bác lại ngay và luôn.

- Trật tự nào, các em giới thiệu đi rồi xuống ngồi cùng Ken và Andy nhé_ Nói xong cô ra khỏi lớp.

- Minh tên là Mai Thái Thùy Dương, cứ gọi là Alice nha_ Alice nháy mắt làm học sinh ngất lên ngất xuống.

- Còn tớ là Đinh Ngọc Thiên Duyên, tên thân mật là Elena_ Elena nở nụ cười tỏa nắng làm ngta điên đảo.

Đứng nhìn quanh một lúc hai người vẫn không biết ngồi đầu thì Lexy cứu giúp cô chỉ vào bàn của hai cậu ngồi sau.

- Đây là Ken, đây là Andy, hai người ngồi đầu tự chọn_ Lexy cười.

Sau một hồi phân vân, Alice ngồi với Andy, Ken tất nhiên ngồi cũng Elena.

Trong tiết đầu dường như chả ai chuyện trò với ai. Hai nàng đeo tai nghe ngủ, hai chàng ngồi ngấm

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Giao Chiến

* Nước Mỹ* Nắng xen kẽ chiều vào một căn biệt thự bình thường tại ngọn đồi gần ruộng ngô. Bên trong là những con người quyền lực của xã hội này, mất một là mất cân bằng sinh thái :v. Tuy nhiên họ không biết cái bóng tối đang dần bao trùm họ.

Tổng lực lượng bảo vệ của cả hai phe lên tới 100 người. bên trong dường như im ắng, họ ở căn phòng khách vừa rộng, vừa lạnh lẽo, được trưng bày vài chiếc moto loại xịn nhất, có những lúc tiếng thờ cũng nghe thấy. Có bốn người ngồi ở cái bàn tròn, chia hai phe, mỗi phe hai người, bên kia hai nam, bên này một nữ.

- Chúng ta vào chuyện chính luôn. Hàng của chúng tôi đâu?_ Người đàn ông trẻ hơn lên tiếng.

-..._ Người con trai lạnh lùng ra hiệu cho người mang thùng gì đó tới. Đây là Harry.

Chiếc thùng dài làm bằng gỗ, bên trong là 5 khẩu M16 mới đét. Lại một thùng nữa được mang tới, bên trong là 2 khẩu Mk43.

Hai người đàn ông kia nhìn hàng khê gặt đầu rồi mỉm cười.

- hàng đẹp, tốt, nhưng còn đạn? _ Người lớn tuổi hơn giờ mới nói.
- Chúng tôi đã gửi đến tận nơi để tránh bị lỡ rồi, cái chúng tôi cần đâu _ Harry lạnh giọng nói.
- Quả là Harry có khác...haha, người đâu mang hàng lên _ Ông ta cười lớn.

Từ sau 2 chiếc vali được mở ra trước mặt họ. Mỗi vali chứa 5 triệu USD mỹ. Nhìn hai vali Harry nheo mắt.

- Chỉ thế? _ Cậu nhún vai hỏi.
- Cũng như cậu, chúng tôi vừa cho người chuyển khoản cho cậu rồi _ Cậu trẻ hơn nói.
- Thôi... _ Harry đang nói thì tiếng súng từ ngoài vang lên, xiên vào nhà.

Người cả hai phe có chút hoang mang nghi ngờ nhau nhưng khi thấy người của cả hai lần lượt trúng đạn ở ngoài thì ngay lập tức họ tìm chỗ né tránh. Súng máy ở ngoài cứ nhắm thẳng vào căn nhà mà bắn. Lọ hoa vỡ, cửa thì toàn hình viên đạn bắt xiên, mảnh kính vỡ ở khắp mọi nơi, máu bắn tung tóe khắp nhà. Người ở hai bên cố bắn ra ngoài từ các kẽ hở, có thể họ bắn trúng chẳng, tiếng súng bỗng ngừng lại.

Harry tay nắm chặt tay người con gái, đó là Daisy. Những bóng đen ngang qua những rèm cửa trắng dính máu, cậu khê hiểu tình thế. Không phải ta bắn trúng họ mà là họ đang tiến vào trong nhà. Nhanh trí cậu kéo Daisy đứng dậy, với lấy mấy khẩu súng trong lô hàng đưa cho Daisy, cô cũng hiểu mà làm theo. Hai người thấy cảnh này có chút ngạc nhiên, người giao dịch với họ đang nằm dưới đất, tay cầm vali tiền, định tẩu thoát ải ngờ bị dính 5 viên đạn vào chân và bụng, ộc máu chết. Những người còn lại đều là người của Harry, họ đưa mắt nhìn anh ý nói cậu hay đi khỏi đây càng sớm càng tốt. Không phụ lòng cậu và Daisy leo lên chiếc honda CBR1100XX Black bird màu đen. Một lần nữa tiếng súng lại vang lên khi thấy tiếng nổ máy của Moto, những viên đạn ngay đằng sau Daisy, cái lúc tưởng chừng xe sẽ chạy không kịp thì một vệ sĩ lao tới đỡ đạn thay cho cô, 7 viên đạn đâm thẳng vào người anh ta. Daisy hoàn hồn, đôi mắt đỏ thành màu đỏ của máu, ngay lập tức cô dương chiếc súng của Harry về phía bọn chúng mà bắn, chúng dần dần ngã xuống.

Thế rồi khi mới chỉ đi được nửa căn hộ, chưa ra tới ngoài thì có một tiếng kêu không mấy ai thích vang lên...

"Tít...tít...tít..."

Tiếng kêu ngày càng gấp gáp hơn, Harry và Daisy lo ngại nhìn nhau, đám người của họ đã chết hết, người của bọn kia thì đều đã rút hết ra ngoài.

- Là Bom _ Daisy hệt hăng nói.
- Ta sẽ không chết thế này _ Harry nói rồi anh kéo tay ga mạnh hơn.

Khung cảnh bên ngoài giờ sao? Một hàng quân đứng trước nhà dương súng đội hai người. Và rồi...

"Bùm..."

Một tiếng nổ lớn vang lên, căn nhà giờ đang bốc cháy trong biển lửa. Hai người họ giờ ra sao? Đã chết trong đó rồi sao?

Đám người mặc đồ quân đội, mặt bôi nhọ lên mấy chiếc ô tô ở đó rồi rời đi. Một người trong số đó đứng lại kiểm tra kĩ hơn cũng vài người nữa. Đi lại vài chỗ nhưng nào kiểm tra gì đâu, chỉ ngó qua thôi. Đứng cạnh ruộng ngô mấy chục Ha, tưởng chừng sẽ chẳng có ai biết việc mình sẽ làm, một tên được coi là chỉ huy chỗ đó lên lút gọi điện.

- Tôi là đội trưởng đội Roger, có thể chuyển máy cho tướng Barrett được chứ? _ hấn nói nhẹ nhàng.

-
- Thưa ngài, việc đã xong xuôi, hai người đó đều đã trên trong bom rồi ạ _ hấn nói với cái giọng như khoe khoang công của mình vậy.
-
- Chắc chắn ạ, tôi đã kiểm tra gần đó, không có dấu hiệu của sự sống _ Hấn lại nói.

-.....

Sau vài câu kể công nữa hấn tắt máy, lên ô tô rồi đi. Khi những chiếc xe cuối cùng à không gần cuối của nơi hẻo lánh này rời đi, không còn thấy đâu nữa thì có hai thân hình, một nam, một nữ bước ra từ trong vựa ngô. Khuôn mặt cả hai hằm hằm tức tối, có thể nói muốn giết chết mấy tên đó ngay lập tức, chỉ là muốn biết chủ mưu nên mới không ra tay mà thôi.

- Em sẽ giết chết chúng _ Người con gái nhìn về phía xa nghiêng răng nói từng lời.
- Anh cũng thế. Em có sao không? _ Người con trai nhếch miệng cười rồi quay qua cô gái nhìn hỏi han.

- Không sao...nhưng mà anh_ cô gái bất chợt thấy máu từ bắp tay anh qua lớp áo bị rách.
- Không sao, chỉ là vết thương nhẹ_ anh ta lấy tay kia cầm chặt cchỗ trúng đat kim máu, nói thế chứ cậu ta cũng thấy rất xót.
- Barrett, người chết với ta_ Cô gái hét lên đầy phẫn nộ.

Rồi hai người gọi điện thoại cho ai đó, một lúc sau thì có một chiếc máy bay tư nhân đáp gần đó, họ lên máy bay về nước.

* Lớp 11A1*

Cả lớp đang yên ắng nghe giảng, tiết hai rồi, đang chờ đợi ra chơi giữa giờ, thời gian nhiều để đi làm việc riêng. Và rồi tiếng điện thoại của ai đó đột nhiên vang lên làm thầy giáo cũng mất hứng. Mọi người đưa mắt nhìn về hướng người đang nghe điện thoại. Đó là Lexy.

- Alo_ Cô lạnh lùng nghe máy.
-
- Kiểm chứng đi. Còn nữa, đừng gọi vào số này, báo cho thư kí của tôi, tôi không rảnh như mấy người nghĩ đâu_ Cô không để người ta nói gì thêm, tắt máy luôn.

Ông thầy đang định lên tiếng trách cô thì tiếng chuông vang lên, ngậm đắng, nuốt cay thầy xách cặp ra khỏi lớp.

- Ai gọi vậy?_ James không khỏi tò mò mà hỏi cô.
- Liên quan không?_ Cô cắt sách vào cặp, trả lời.
- ..._ James bữu môi không nói gì.
- Lexy à, đi ăn sáng đi?_ Giọng nói thánh thót của Elena vang lên.
- Cũng được_ Lexy đứng dậy.
- Tao đói quá chừng_ Alice một tay ôm bụng, một tay khoác cổ Lexy.
- Ba người quen nhau?_ Ken, Andy, James đồng thanh lên tiếng hỏi.
- Đâu quen đâu, bạn thân cả mà_ Elena thân nhiên trả lời.
- Đi_ Lexy nói rồi đi trước với Alice.

Elena chạy theo, ken với Andy cũng nán lại rừ James xuống căng tin cùng ăn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chuyện?

Cả căng tin vốn dĩ bốn bề náo nhiệt nhưng lại im ắng, run rẩy khi đám chúng nó bước vào. Chẳng hiểu sao mà lại khác mọi ngày như thế. Ba cô gái yêu kiều chọn lấy đúng cái bàn ở giữa trung tâm mà ngồi, ba đứa con trai kia từ đâu cũng ngồi xuống đối mặt với các cô. Mọi học sinh bỗng ngỡ ngàng, có người thì thần tượng cả đôi, có người ghét cay, ghét đắng.

- Hết chỗ?_ lexy nheo mày khi thấy James ngồi đối mình.
- ừm_ james có vẻ thân nhiên mà trả lời nhưng trong lòng thì ngạc nhiên lắm khi cô đã nói như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.
- Cậu ăn gì hả Lexy?_ Elena với tay Lexy hỏi.
- pizza nhỏ, xúc xích đực, cacao nóng_ Lexy không quên lườm James một cái rồi mới nói với Elena.

- Còn tớ ăn sandwich pháp, Crepe dâu, cacao nóng_ CHưa cần hỏi thì Alice đã trả lời hộ luôn rồi.
- Mày ngon quá cơ_ Elena tắc lưỡi với Alice
- Để mình đi cùng cậu nha?_ Ken cười tươi hỏi Elena
- Cũng được_ Elena vui vẻ gật đầu.
- Lấy tao hai cái Dimsum, trứng ốp la, bánh mỳ pháp, trà gừng_ Andy được dịp nói.
- Còn mày_ Ken lay tay James.
- Bánh mì pháp, thịt xông khói, trứng, một cốc cà phê nữa_ James nhanh nhẹn trả lời.
- Được rồi, chờ chút nha_ Elena nói rồi bước đi cùng Ken.

Lexy thì dán mắt vào cái điện thoại, chả nói với James lời nào. Còn Andy thì cứ như sợ người khác dành mất phần mà cứ ngồi hỏi Alice đủ điều. Nhìn cái cảnh này mà nữ sinh trong trường cứ như muốn ăn tươi nuốt sống ba cô gái vậy.

- Cậu mới chuyển đến đây à?_ Cuối cùng cũng tới ALice được hỏi.
- Ừm. Tuy nhiên mình biết nhiều về trường này hơn cậu_ Andy vỗ ngực tự xưng.
- Hừm...Mình chả tin đâu_ Alice cười.
- Thì trước đây mình từng học ở đây mà, mới chuyển khỏi đây có một năm đấy_ COn trai gì mà nói nhieu hơn cả chị ý Andy.
- Oa... Vậy hôm nào phải bắt cậu dẫn mình đi thăm quan mới được_ Alice cười thích thú làm tim ai đập tung bừng.
- Có cái gì đâu mà thăm quan_ James tự dưng chen vô làm Andy tỉnh mộng.
- Ai nói cậu thế hả?_ Andy quát James.
- ĐỪng thế mà_ Lexy gấp sách lại nhìn Andy, cái này là bệnh đó.
- Ê...bên kia sao vậy?_ Đột nhiên Alice chỉ qua chỗ gần phòng bếp, học sinh đang túm tụm lại đó coi gì ý.

Chỗ gần phòng bếp...

Vì Ken kêu Elena ra trước để Ken mang đồ ra cho nên Elena đi ra trước. Ai ngờ đang đi thì đột nhiên va phải một nữ sinh khác, làm Elena ngã. Nhỏ phui quần áo rồi đứng dậy, ánh mắt hằm hằm sát khí nhìn người va phải mình. (Elena là nhỏ)

- Cô không có mắt hay sao mà đâm vô tôi vậy?_ Con bé kia lên giọng quát.
 - Hơ...Là ai làm ai ngã còn chưa nói đâu_ Nhỏ hất hàm nói.
 - Rõ là mày va phải tao đó, Xin lỗi đi_ Con bé kia xất xược quát tiếp.
 - Xin lỗi ư?_ Nhỏ nhìn bảng tên ở áo con bé_ Nghe này, Gia Tiểu Đồng, tôi là người bị ngã, tôi không bắt đền cô bồi thường cho tôi thì chớ, cũng chưa nói cô xin lỗi tôi, có gì tôi phải xin lỗi người không xây xước gì_ Nhỏ xhỉ thẳng mặt Đồng.
 - Mày ngã nhẹ như thế thì có bị gì được chứ? Hay là mày cần tiền nên mới giả vờ trò như thế?_ Đồng giọng khinh người ra nói.
 - Cô có biết, một vết xước cô gây ra cho tôi đáng giá bao nhiêu tiền không? Mà thôi, không nói với cô nữa, nói từ nãy cô cũng đâu có hiểu tiếng người đâu_ Nhỏ bực mình, quay lưng bước đi.
- Nhưng đang bước đi thì cái con Đồng Đồng đó túm tóc cô giật lại, nhân lúc bất ngờ, đồng tát vào mặt Elena một cái nữa. Đang định tát cái thứ hai thì có một cánh tay giữ tay nhỏ đồng lại. May thay hội hân và Ken kịp thời ngăn chặn. Ken tay xiết chặt cổ tay con bé đó.
- Á...anh Hoàng à, đau quá...bỏ ra được không_ Đồng lên tiếng xin.
 - Có chuyện gì vậy?_ James hỏi
 - Không sao chứ?_ Lexy và Alice đỡ Elena dậy và hỏi thăm
 - Nhìn mà không thấy sao._ Elena ôm má tức giận nói. Vốn dĩ cô này không có biết võ võ gì hết tron à.

Nghe xong câu này thì Ken tức lắm. Cậu đẩy Đồng một cái mạnh ngã nhào về phía sau.

- CÔ có biết cô ý là ai không hả mà dám làm như vậy? Bảo hiểm của cô ấy cô có biết là bao nhiêu không? _ Ken trừng mắt quát Đồng
- Rốt cuộc cô ta là ai chứ? _ Đồng làm như uất ức lắm rồi khóc.
- Một vết xước trên người là 2 triệu, một sợi tóc cũng gần như thế. Còn khuôn mặt này có giá gần tỷ đồng đó _ Elena cũng quát lên.
- Gia Tiểu Đồng con gái của bệnh viện tư nhân Gia Thị _ Andy vừa cầm điện thoại vừa đọc.
- Gia Thị à? _ ALice cười rồi lời điện thoại ra gọi cho ai đó _ Ba à, con gái nuôi của ba mới bị tiểu thư nhà Gia Thị đánh đó. Ba xem xét đẹp cái bệnh viện ý đi hộ con nha.

Elena chính là con nuôi của gia đình nhà Alice. Ông ý thì rất chiều mấy đứa trẻ này.

- CÚt đi _ James đuổi ĐỒNG.

Xong xuôi mọi việc mọi người lại trở về bàn lúc nãy ngồi để ăn sáng,đứa nào cũng đói mà. Tuy nhiên Ken cứ ngồi xuyt xoa cái má của Elena mãi, anh này cứ làm quá lên, má chị ý cũng hết sưng rồi còn gì.

- Cậu còn đau không? _ Ken chống đũa nhìn Elena.
- Mình hết đau rồi, cậu mau ăn đi không đồ ăn nguội đó _ Nhỏ vẫn dương bộ mặt cười tươi ra.
- Mà cũng hay quá cơ, cười tươi đi đây _ ALice ngồi cạnh chọc nhỏ.
- Lâu lâu nó mới được gặp zai đẹp cho nên mặt sáng, miệng cười _ Lexy cũng mở miệng trêu.
- Gì chứ? Hai cái đứa này... _ Elena ngại đỏ cả mặt, miệng vẫn la hai đứa ngồi bên.
- Ồ, thế hóa ra hôm nay tui được Lexy khen đẹp troai đó _ Ken giả giọng điệu khoe với hai thằng bạn khiến cả hội cười đau cả bụng.
- Mà là công công hả? _ Andy vừa cười vừa hỏi.
- Cái thằng chết toi này _ Ken trừng mắt.
- ẤY, mà phải nói là: Quý sừ, biết rồi còn hỏi chứ _ Andy tay tát nhẹ vào má ken, giả giọng điệu mà châm chọc đứa bạn.

Ba đứa con gái ngồi ôm bụng cười, kể cả Lexy cũng cười, đây là lần đầu tiên nó cười như thế, nụ cười đúng nghĩa ý đã làm tim người ta đập rộn ràng. James không bỏ lỡ mà lỏ điện thoại ra chụp hình Lexy đang cười, dễ thương làm sao chiếc răng khểnh.

Thế rồi Lexy chợt khựng lại, cô không cười nữa. CHợt nhận ra đã lâu lắm rồi cô mới cười như thế này. Nụ cười đúng nghĩa của niềm vui, trước giờ nụ cười của cô chỉ là cái kiểu cười khinh bỉ, cười đau đớn, cười chết chóc, chưa có cái nào là vui thật sự. Nhưng rồi cô cũng nhanh chóng xua tan đi cái suy nghĩ đó và tiếp tục ăn phần ăn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ăn Hại!

Tối nay biệt thự Sarah đột nhiên náo nhiệt hẳn lên. Lí do là có hai nàng kia tới, nói là hôm nay trời hừng nắng, thời tiết không lạnh lắm nên tối cùng cô đi bar, thế mà tối ngồi lẩn la từ lúc ăn tối à. Bảo hại Lexy phải hoãn lại mọi công việc, để mà ngồi nhìn hai đứa bạn phá nhà mình. Vô bím bím, bánh kẹo vút đầy trên bàn; bánh kem choé choét có cả ở rèm cửa; tiếng cười rộn rã khắp phòng khách. Tuy nhiên Lexy vẫn yên vị ngồi trên ghế sofa từ lúc, quần áo vẫn sạch sẽ, hai nàng kia thì quần áo dính đầy bánh gato. Là tại đột nhiên hai chị nổi hứng tổ chức sinh nhật trước cho Lexy. - Chúng mày đi thay đồ đi, 10 giờ rồi, có đi bar thì đi luôn, mai còn đi học _ Giọng nói lạnh lùng của nó đã phá vỡ không khí vui vẻ của hai nàng,

- Biết rồi _ Hai đứa ỉu xiu đi lên phòng thay đồ. (phòng dành cho khách)
- Cho người thay tất cả rèm cửa, ghế, thảm, lau lại nhà đi, nội đến lúc ta về phải xong _ Lexy quay qua Tuấn dặn. Dặn xong cô cũng lên phòng thay đồ.

Tuấn là con của quán gia bên Đức của ba má nuôi của cô, cho nên anh này gần như là tổng quản vậy. Từ việc ở nhà cho tới ở tập đoàn, cái gì cũng lo. Cậu này tá túc tại nhà nó luôn, ngủ ở phòng đối diện phòng nó, có gì lác chuông vàng cái là lật đật chạy qua liền.

Sau một hồi lâu thay đồ, trang điểm tất bật, cuối cùng ba nàng đã ra khỏi nhà trên con xe Lamborghini veneno, không vệ sĩ đi kèm

Giới thiệu về ba nàng nhé:

Lexy mặc quần short màu trắng với áo lông vũ trắng dài tay hở eo, trễ vai, đi boots ngắn cổ, 18cm màu trắng, mái tóc cũ giờ chuyển thành tóc xoăn sóng ngang lưng màu đỏ, mái chéo, đeo vòng cổ hình trái tim xanh đính đá ngọc lục bảo xanh.

Elena mặc áo hai dây hở rốn bên trong với áo khoác da ngắn bên ngoài, diện chân váy da bó ngắn với tất lưới và đi giày cao gót 15cm, tóc ép thẳng ngang lưng rẽ ngôi chéo, nhuộm highlight màu hồng, trắng, đeo vòng tay đính kim cương viền quanh.

Alice mặc áo len lưới kiểu crop top, trễ vai màu trắng với short bò đen, đi boots thấp hở ngón màu trắng cao 15cm, tóc đổi thành tóc xoăn nhẹ nhuộm ombre màu hồng tím, mái thưa hàn quốc. Đeo nhẫn hình đầu lâu có gắn kim cương.

Dừng lại tại bar Tiger.

Cánh cửa lại mở ra như bình thường nhưng ánh mắt của mọi người đều dồn về phía ba cô gái trẻ. Đám đông bắt đầu nhón nháo hết cả lên.

- Bộ ba nữ hoàng_ Cả đám đông tay cầm điện thoại miệng kêu lớn bốn chữ này.

ba cô gái thì chỉ biết cười đáp rồi chọn một bàn trong góc tối ngồi uống rượu. Đang ngồi không biết uống gì thì có một chị phục vụ bước tới đặt ba ly whisky xuống bàn.

- Thừa ba vị, có mấy người ngồi ở trên lầu hai gửi tặng ba ly này ạ_ Chị tươi cười nói.

Ba cô nhìn theo tay chị chỉ, hóa ra là đám bạn James. Lexy thì khác, cô giật mình là đầu tiên, bực mình là thứ hai, thứ ba là muốn giết người, thứ tư là thán phục. Bởi vì ngồi trên đó không chỉ có James, Ken, Andy mà có cả Daisy và Harry.

Ba người không hện mà cùng cầm một ly whisky tiến lên trên chỗ đám người kia đang ngồi.

- Lexy, không ngờ lại gặp cậu ở đây_ Daisy vừa thấy cô thì đã cười tít mắt.

- Tại sao không chứ. Đây là Daisy, Elena, Alice_ Lexy chỉ vào từng người một giới thiệu.

- Alice à, cậu không lạnh sao?_ Andy ngạc nhiên nhìn trang phục của Alice rồi cởi chiếc áo dạ của mình ra khoác cho cô.

Ba cô gái ngồi xuống cùng bàn với họ, mọi người vui vẻ nói chuyện, riêng Harry là im lặng nhất.

- Hình như ba cậu là người miễn lạnh ý nè?_ Ken nhìn đi nhìn lại vẫn thấy lạ lùng.

- Thì đúng là như thế mà_ Elena vừa nhâm nhi ly rượu vừa nói.

- Nóng hay lạnh hả Lexy?_ James lên tiếng hỏi cảm nhận của Lexy.

- Nóng_ Cô uống một hơi hết ly Whisky rồi đặt xuống bàn mạnh có thể nghe rõ tiếng va chạm rồi nhìn thẳng mắt James nói.

- Phục vụ, lấy cho tôi một ly Gin_ James thấy thế thì lên tiếng gọi thêm ly nữa cho cô

- Không, thêm một ly Vodka đi_ Lexy nói lại.

- Vâng_ Phục vụ nói rồi một lúc sau mang ra.

- Elena có sao không?_ Daisy lên tiếng hỏi.

- Sao là...à không sao_ Elena ngạc nhiên khi cô gái này biết chuyện lúc sáng.

- Sao cậu biết?_ Alice không ngại ngần liền hỏi.

- Là do mấy chàng trai này nè, họ kể cả đó_ Daisy cười chỉ qua ba chàng.

- Nhiều chuyện_ Elena nhìn Ken lắc đầu.

Mọi người cứ thế ngồi tán chuyện với nhau mãi cho tới khuya mới về. Lexy uống nhiều nhất nhưng không say, cô đi về một mình. Hai con bạn thì có hoàng tử đưa về nên khỏi lo. Về tới nhà Lexy vẫn chưa đi ngủ ngay.

12 giờ đêm, lấy điện thoại cô gọi điện cho ai đó.

- Người có chuyện gì mà gọi muộn vậy?_ Giọng nam từ đầu dây bên kia.
- tại sao họ vẫn sống?_ Cô nghiêng răng nói.
- Là...là sao ạ?_ Người đó khẽ run rẩy trong giọng.
- VÔ DỤNG_ Lexy lạnh lùng thốt ra hai từ khiến người ta lạnh sống lưng rồi cúp máy.

Và thế là cô ngã mình vào chiếc giường thân yêu...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: ...đang Quen Nhau...

Có ai hay cuộc sống của nó chưa bao giờ là ổn. Những sớm mai thức dậy là lại ngạc nhiên, đầu trong mơ đau buồn vẫn theo nó, để ta nhận ra một khoảng trống chiếc gối ướt. Cái đầu luôn đau vật nó bằng những quá khứ lặp lại ảm đạm, khiến nó đau đớn lắm. Trái tim nó không phải là đồng băng đâu, nó chỉ là có màng bảo vệ thôi, còn bên trong là nỗi đau, chỉ có thể. Nó cũng ước mình có thể dừng lại, nhưng lí trí nó hiện ra hai chữ ân tình to lớn, thôi thì đành ra tay. Nó muốn gặp lại gia đình cũ lắm, nhưng nó lại ghét họ khi nghĩ đến cái cách mà họ bỏ nó. Nó đâu nhớ rõ họ bỏ nó ra sao, chỉ là một vài chi tiết mập mờ. Có lẽ mùa xuân tới rồi, nắng nhẹ lại len lỏi chiếu vào căn phòng vốn lạnh lẽo của nó. Một môi cửa người, trời sáng rồi sao, nó thầm mong mình ngủ mãi không bao giờ tỉnh lại, như thế có phải tốt hơn không. Hôm nay nó cho phép mình lười thêm chút nữa, chưa vội dậy, nó vẫn nhắm tịt mắt lại.

Nhưng chả được bao lâu những tiếng gọi lại làm phiền nó. Không bực tức, chỉ một môi mà ngồi dậy xem chuyện gì đang xảy ra.

- Làm sao?_ Giọng nó khàn khàn.
- Thưa cô chủ, thiếu gia Thiên tới ạ_ Tuấn ngoài cửa thưa.

Nghe đến đây, Lexy mới từ từ mở mắt ra, đôi mắt lại sắc xảo như mọi khi.

- Kệ cậu ta, mới 6h5 thôi_ Lexy trả lời rồi lại ngã lưng xuống giường. Có lẽ tối qua thực sự nó đã uống quá nhiều.
- vâng_ Tuấn ra cổng báo tin cho James.

Thành thói nhắm mắt vào chả biết nó có ngủ được hay chưa nhưng 15 phút sau thì điện thoại nó réo lên. Mắt nhắm, tay quơ với điện thoại nói nghe.

- Alo...
- Cậu cố tỉnh à, ngoài trời lạnh lắm đấy?_ Giọng con trai ở đầu dây bên kia.
- Còn nói nữa tôi thả chó đấy_ Lexy nói rồi tắt máy luôn.

Nhìn điện thoại cũng thấy mình nên dậy thế là nó mới chịu bước vào nhà tắm. VSCN xong, thay đồ xong, mái tóc của nó bây giờ đã trở lại như cũ, ép cụp ngang lưng màu tím đen, thêm cái nơ thỏ màu xanh dương càng thêm dễ thương. Xuống nhà nhưng chưa đi học, nó vào phòng ăn, ăn sáng. Ngoài cổng, James vẫn kiên nhẫn đợi nó, ảnh ngồi chơi Zoombie ý mà.

7h30 trường Lãnh Thiên mới vào lớp. Đúng 7h nó mới bước ra khỏi nhà. Cánh cổng lớn bật mở, James rời mắt điện thoại nhìn cô gái yêu kiều bước ra, dáng đi khoan thai, khuôn mặt bình thản, khuôn mặt này đầu trời sắp chác nó vẫn bình thản như vậy. Lexy tự mở cửa ô tô rồi lên. Đôi mắt cô dừng ở cái áo James đang mặc. hai mày bỗng nheo lại.

- Nếu muốn tôi tiếp tục đi học cùng cậu thì đừng bao giờ mặc những kiểu áo thế này nữa_ Nó lắc đầu nhẹ nói.

Hóa ra là do cái áo khoác da hình hoa hồng làm nó như thế. Nó ghét con trai ăn mặc cái kiểu không nam tính này. Nghe nó nói vậy James coi luôn cái áo khoác vút ra ghế sau. (Cái áo đó là da thật, mấy triệu đây anh ơi)

- Được chưa?_ Vừa khởi động xe đi, vừa hỏi nó.
-_ Nó không nói gì chỉ gật đầu.

- Sao cậu không mặc đồng phục vậy?_ James có vẻ hơi dăng khi hỏi câu này.
- Không phải trường viết thứ bảy ăn mặc tùy ý sao_ Lexy mắt nhìn thẳng mà nói.
- Ủ nhỉ? Quên mất_ James giật mình, thà nào cứ thấy hôm nay sai sai gì đó.

Chỉ mất 10 phút hai người đã tới trường. Xuống xe trong con mắt ngưỡng mộ của cặp đôi này. Học sinh trường nay hôm nay trông ai cũng xinh nhưng mà Lexy đến cái, nó thành người đẹp nhất, tại bộ đồ của cô có giá trên trời mà.

Lexy mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo len ngắn trễ vai màu xám với chân váy xòe màu đen, đi bốt ngắn cổ. Nhìn đi nhìn lại Lexy đi cạnh mình James cứ thấy bức bối cái gì đó, nhất là mấy tên nam sinh cứ nhìn Lexy bằng đôi mắt hình trai tim. Bực mình quá rồi cậu nắm lấy tay nó kéo một mạnh đi đâu không hay.

- Buông ra đi...đi đâu đây_ Lexy cứ làm nhảm maix khi bị kéo đi như vậy.

Trong đầu James thì tự trách mình, sao tự dưng lại làm như thế? không phải là mình ghen đấy chứ?

Thế rồi cậu dừng lại trước một căn phòng lớn có đề Phòng Vip. James nhập mật mã rồi kéo nó vào trong.

- Cậu có bị sao không hả?_ Lexy vừa đưa tay sờ trán James vừa lên giọng bức bối mắng.

James thì đơ trước hành động của nó. Tim lại đập nhanh hơn bình thường.

- Cậu đâu có ốm, sốt gì đâu?...Này...Ê....James_ Lexy nói nhưng chẳng thấy James trả lời, chỉ thấy cậu ta nhìn mình chăm chăm mà khó chịu.

Nó quơ quơ tay trước mặt James, lúc này cậu ta mới sực tỉnh, vội quay mặt đi.

- ư...Không có gì. Cậu đợi tôi một lúc_ Nói rồi James chạy vô phía sâu trong phòng.

Ngồi xuống chiếc ghế sofa gần đó, Lexy khó hiểu nghĩ. một lúc sau cậu ta quay ra, đã thay bộ đồ khác. Jeans rách màu đen, áo len màu tro mặc bên ngoài áo sơ mi kẻ ca rô trắng đen, khoác ngoài cùng là chiếc áo khoác kiểu quân đội dáng dài màu xanh đen, đi giày thể thao. Trên tay cậu còn cầm một cái gì đó nữa.

- Hóa ra đây là chỗ của mấy cậu_ Lexy vừa nhìn tấm ảnh chụp hình bốn chàng với Daisy thì hiểu.
- Như này sẽ ấm hơn_ James khoác lên người Lexy chiếc khăn choàng bản to màu đen kẻ caro ghi xám che đi hai vầng trán của nó.
- Có lạnh đâu mà quàng_ Nó đang định tháo ra thì bị James ngăn.
- Tôi có nói cậu lạnh đâu_ Nói rồi James lại kéo Lexy đi về lớp
- Ồ...cậu hay nhỉ...có biết là mất hết cả thời trang không?_ lex y ít nói hôm nay trở thành nhiều chuyện đã thế còn nói một mình.

Lên tới lớp cậu mới thả nó tự do, nó thì cũng chẳng nghĩ gì tới nữa, cứ cho đại lí do là hần quan tâm mình đi.

Hai con bạn của nó cũng tới, bạn của James cũng đã đến. Đặt chiếc cặp xuống cái là có đưa đến soi nó.

- Lexy này, từ bao giờ mày thay đổi cách ăn mặc vậy? Chơi hần khăn nam_ Chị Alice mắt tình gồm, soi được cả khăn nam với khăn nữ.
- Nhìn cái khăn này, quen quen..._ Ken cố suy nghĩ xem đã thấy ở đâu.
- Không đẹp sao?_ Lexy nhìn cái khăn nói.

- Rất đẹp nhưng cậu cũng hay phết nhỉ, định trên đông dưới hè giống tớ à?_ Tường elena nói gì ai dè nhận Lexy giống mình. Bởi Elena mặc áo len móc màu hồng phấn bên ngoài chiếc sơ mi trắng dáng dài gấu quần short, khoác hờ cái áo dạ màu vàng, đi boot ngắn đen.

- Chúng mày giỏi rồi_ ALice vừa cười vừa khen.

- CHà phải cậu cũng vậy sao?_ Andy chen vô nói.

Nhìn qua bộ đồ của ALice này: Áo dạ nữ màu xanh khói dáng dài gấu quần short hờ đùi trắng như tuyết, đi boots da dài tới đầu gối.

- Kín cổ cao tường hơn hai chị này mà_ Alice nhìn quần áo của mình rồi nhìn Andy nói.

"A"

Đột nhiên Ken kêu lên làm cả hội giật mình.

- Cái gì vậy?_ Cả hội quát Ken.
 - Cái khăn Lexy đang choàng là của James_ Ken vỗ tay cái bốp rồi vừa nói vừa chỉ vào James.
- Mọi người dồn hết ánh mắt qua nhìn Lexy với James
- Này đừng có mà nhìn như thế_ James khó chịu quát lên.
 - Có đúng là như thế không?_ Andy nhìn James nghi ngờ.
 - Phải đó, thì sao_ James hất hàm
 - Khai mau, cậu với hắn là thế nào mà hôm áo khoác, hôm khăn choàng?_ Elena chỉ Lexy hỏi.
 - Không có gì_ Lexy mắt tròn xoe, ngạc nhiên trả lời.
 - Lại còn chối, chắc chắn có gì đó._ Ken nói vào.
 - Mấy cậu có thôi đi không?_ Lexy quát.
 - Thôi gì mà thôi_ Andy nói
 - Khi ào nói ra mới thôi_ Daisy cũng hòa cùng.
 - Đã nói không..._ Lexy đang nói thì bị James chen vào hòng.
 - Phải đó, tôi với cô ý đang quen nhau, được chưa?_ James thích thú nói.
- Nghe xong câu này cả hội mắt chữ O mồm chữ I nhìn James, Lexy cũng vậy.
- Anh...Anh...không phải...cậu đừng có mà nói điều_ Lexy chối lia lịa.
 - Đến mức này rồi còn chối gì nữa_ Alice cười xảo quyết.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tội Phạm Hay Sự Phụ?

- Này cậu ăn nói kiểu gì thế? Tôi với cậu đang quen nhau hỏi nào?_ Lệ gán cô cái mà không ai tin.
 - Thôi, biết rồi, không cần chối_ Ken cười cười.
 - Chúc mừng chúc mừng_ Elena vừa vỗ vai Lexy vừa cười.
 - Chúc cái gì? Đã bảo không là không rồi mà. James nói thật đi_ Trông Lexy bây giờ thật khổ.
 - ..._ James nhún vai rồi quay đi.
 - Có ai nói gì đâu mà lo_ Daisy tặc lưỡi.
 - Mấy người...Mấy người thật là..._ Nói bỏ lưng câu rồi Lexy cảm cập ra khỏi lớp. không quên vút thẳng cái khăn choàng vào mặt James rồi mới quay qua lườm mấy đứa bạn.
- James ngẩn ngơ, đơ một lúc rồi tay cầm khăn chạy đuổi theo Lexy. Mấy đứa bạn thì chả biết nên tin lời James hay Lexy, ngồi ơ a nhìn nhau.
- Lexy không nói dối đâu_ Đột nhiên Harry lên tiếng.
 - Sao anh biết?_ Daisy nheo mắt nhìn Harry
 - Mình cũng nghĩ vậy_ Andy tán thành ý kiến với Harry.

- Là James bày trò _ Harry nói tiếp.
- Sao cậu ta lại có thể lấy tình yêu của lexy ra làm trò đùa chứ? _ Elena không tin vào mắt mình.
- James à, cậu trêu nhảm người rồi. Thương xót cho cậu ta. _ Alice khoanh tay trước ngực, đầu lắc nhẹ.
- Cậu có thương mình không? _ Andy lại hỏi mộ câu không lq khiến cả bọn quay ngoắt qua nhìn Andy.

"Reng..Reng....Rêng"

Vừa hay tiếng chuông vào lớp vang lên, coi như nó có ích vì cứu Andy khỏi ánh mắt của mọi người. Tuy nhiên vẫn phải nghe hai từ.

- Đồ điên _ Alice thốt ra hai từ này rồi ngồi về chỗ của mình.

Lexy tức tới phát điên lên, nó chạy khắp nơi tìm chỗ nào đó ở một mình cho nó thanh thản. James đi tìm cô nhưng lại chẳng thấy cô đâu, mất dấu nên đành đi tìm vẫn vơ.

Tác giả tìm mãi cuối cùng cũng tìm thấy nó ở phòng piano. Thần thờ lướt tay qua từng phím đàn, gương mặt của nó lại càng thêm tâm trạng, nhìn vào trông cứ như thất tình không bằng. Nhưng mà đã yêu đâu mà thất. Nó thần thờ ngồi đó hòa mình vào bản nhạc, từng tiếng đàn vang lên, nghệ nhân đã ra tay cây ngay cũng phải đổ ==))

Bản nhạc tên gì không biết chỉ biết là nó nưư buồn nửa vui. Đánh xong bản nhạc, nó nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời ý thật yên ả. Thế nhưng đàn xong chưa được 2 phút. Từ ngoài cửa phòng từng tiếng vỗ tay vang lên.

- Hay, hay lắm _ Một người con trai tuấn tú, cao ráo bước vào khen

Lexy nheo mắt nhìn người đó.

- Anh là ai? _ Nó lạnh lùng buông ba từ ra khỏi miệng.

- Câu này tôi phải hỏi cô mới đúng. Cô là ai? _ Có chút ngạc nhiên khi người con gái này không rung động trước vẻ đẹp của mình nhưng nhanh trí lấy lại phong độ.

- Tôi là học sinh _ Nó dương mắt nhìn anh ta.

- Tên gì, lớp nào? Sao đang giờ học mà ở phòng tôi? _ anh ta bước về phía nó hỏi.

- Trương Hoàng Tuyết Lê, Lexy Anne Simson, 11A1, chơi _ Nó cũng chẳng muốn nói nhiều mà tuân luôn một lèo theo trình tự hỏi.

- Cô học đánh đàn ở đâu vậy? Dạy tôi đc chứ? _ Anh ta lại tiếp tục hỏi.

- Tôi là tội phạm chẳng? _ Lesy tiến về sát chỗ anh ta đứng chớp mắt hai cái rồi mở miệng nói 1 câu xanh rờn.

- Không... _ Anh ta cười đáp rồi nói tiếp. _ Tôi tên là Phan Trác Từ Luân, lớp 11A1, phòng này do tôi làm chủ.

- Biết thế _ Lexy nói rồi quay lưng bỏ đi, nhìn thế nhưng đang thắc mắc sao không thấy có mặt tên này trong lớp.

- Đi mà _ Luân chạy tới trước mặt nó hỏi.

- Không _ Nó nhìn anh ta một lúc suy nghĩ nhưng rồi vẫn lắc

- Cô không đồng ý đừng hòng ra khỏi phòng này _ Anh ta nói rồi chạy ra cửa khóa lại rồi đứng đó.

Lexy nhìn cậu ta thì thấy trẻ con đến phì cười. Nó ngồi xuống cái ghế gần đó quan sát anh ta.

- Anh có tin tôi kêu người tôi phá cái cửa đó không _ Lexy cười cợt nói.

- Không _ Anh ta đứng dựa tường, khoanh tay lắc đầu.

Lexy nghe vậy liền lấy điện thoại ra gọi cho ai đó. 5 phút sau đột nhiên cánh cửa bên cạnh anh ta có sự rung động nặng.

"Rầm"

Cánh cửa đổ xuống, anh ta mở to mắt nhìn. Ba chàng trai to cao mặc vest đen bước vào thấy lexy thì cúi chào.

- Cô chủ còn gì cần dặn ạ?_ Tuấn lễ phép hỏi.

- Về thôi_ Nó đứng dậy đi qua Luân.

Chợt dừng lại, ghé sát tai Luân, Lexy nói.

- Tôi sẽ làm sư phụ cậu. Lịch học cho cậu chọn. tập gọi hai từ sư phụ đi_ Nói xong nó đi luôn.

- Sư phụ_ Ngay lập tức anh ta hét to.

Mãi một lúc sau anh ta mới mỉm cười đầy thích thú. Bước ra khỏi phòng, men theo dọc hành lang, anh ta thấy một bóng nam ngó ngang dọc tìm vật. Đôi mắt Luân như không còn vui nữa. Người con trai đối diện thấy anh cũng vậy.

- Lâu ngày không gặp_ James lên tiếng trước.

- Khỏe chứ? À mà lúc nào cậu chả khỏe. Khỏe thì mới đi theo đuổi một học sinh mới chứ_ Khóc môi Luân ẩn hiện sự đe dọa.

- Tôi cảnh cáo cậu. Đừng đụng tới cô ấy_ James tức tối nói rồi bỏ đi.

Luân nhếch miệng cười rồi cũng đi, chả ai hay trong đầu anh ta nghĩ cái gì. Là cố tình hay là vô tình?

* Biệt thự Sharah*

Lexy vừa thích thú, vừa bực mà về nhà. Thực sự là nó tức James lắm rồi. tại sao cậu ta lại nói như vậy được chứ. Ngồi trong phòng xem các tài liệu của công ti con mà nó đột nhiên vo mấy tờ giấy vút thật mạnh xuống đất. Là do nó nghĩ lại chuyện "đang quen nhau", rồi nghĩ đến Piano...

- Tuấn_ Nó chả cần chuông gì hết, nó hét lên luôn.

- Dạ_ Ngoài cửa Tuấn thưa.

- Điều tra người tên Phan Trác Từ Luân đi_ Nó nói với giọng vừa vừa.

- Vâng_ Tuấn nói rồi đi luôn, thế là giờ nhà nó chỉ còn vệ sĩ với người làm.

Ngồi vo giấy một lúc nó lại nổi máu điên lên đi xuống bếp bắt nhà bếp làm kem.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bông Tuyết

Ngồi ăn ly kem dâu chậm rãi, mà nhìn ra ngoài cửa sổ. Hơi lạnh từ kem vẫn cứ bốc lên hòa với khí trời cuối đông. Xúc thìa kem thứ 4, đang định đưa vào miệng thì điện thoại nó vang lên. Là ai đây??- Alo_ Nó điềm tĩnh nghe máy.

- Lexy oi, đừng giận tớ nữa nha_ Đầu dây bên kia cái giọng trẻ con của James vang lên.

- Ai nói tôi giận cậu_ Không hiểu lúc đó nó nghĩ sao mà lại đi nói cái câu này.

- Thiệt hả?_ James thích thú.

- Cậu hãy làm bất cứ điều gì để đảm bảo tớ không nhắc tới chuyện sáng nay thì tớ sẽ nói không giận cậu_ Ngữ điệu của nó đều đều, khó ai biết nó đang nghĩ cái gì nữa.

- Hà? Khó lắm_ James nũng nịu như đứa con nít.

- Khó thì thôi không cần làm nữa, tớ cũng đỡ phải chơi với cậu_ Lexy nhẹ nhàng mà nhấn mạnh câu sau.

- Ấy...ấy, dễ, dễ mà, chơi với tớ nha lexxy xinh đẹp?_ James quay phắt qua nhìn.

- Tùy vào cậu cả thôi_ Nói xong Lexy tắt máy luôn không để James nói thêm gì.

Nhìn cái ly kem đang tan chảy mà nó không nghĩ tới việc ăn kem nữa, nghĩ tới hân ta. Tại sao mình lại tha thứ, tại sao lại bỏ qua dễ dàng như thế? Là vì nhiệm vụ hay là vì tình cảm của nó đã thay đổi. Tại sao nó lại không nhớ chứ? Chính nó cũng không biết nói gì tới.

Kéo ghế đứng dậy, nó bước ra ngó hoa viên của nhà mình. Ngồi trên cái xích đu dưới gốc cây Ngân Hạnh đang đưa nhẹ nhàng. Phía trước xích đu là vườn hoa dã yến thảo. Thoang thoang hương hoa thiết mộc lan gần đó. Thêm chút nắng nhẹ, một khung cảnh hữu tình hiếm có. Tuấn trên tay cầm sấp giấy tờ định lên tiếng gọi nó nhưng thấy cảnh này không nhớ liền lúi điện thoại ra chụp.

" Tách"

Tiếng máy kêu lên làm nó giật mình quay qua nhìn Tuấn. Mi tâm co lại.

- Nghịch vừa thôi_ nó nhắc nhở.

- Cô chủ xem, chẳng phải người rất xinh sao. Tôi sẽ mang đi in ra một bức ảnh to rồi treo ở phòng khách được chứ ạ_ Tuấn đưa điện thoại cho Lexy coi.

- Gửi qua điện thoại cho ta. Sao người không làm nhiếp ảnh gia nè?_ Lexy chép miệng trêu Tuấn.

- U...cô chủ chỉ giỏi nói đùa người khác. À, đây là các tài liệu về người tên Phan Trác Từ Luân. _ Tuấn đưa nó xấp giấy trên tay.

Lật lật lật mấy trang liền đọc sơ qua thôi, nó khẽ cười nham hiểm..

" Con trai tập đoàn PL xây dựng lớn nhất thế giới...Từng là bạn thân của James, tên tiếng anh là Liam..."

Như này đã đủ rồi đây.

Sáng nay lại như mọi ngày, nó dậy sớm, mặc bộ đồng phục rồi khác thêm chiếc áo dạ bên ngoài. Hôm nay nó quyết định sẽ búi tóc cao để khoe cái cổ trắng với hình xăm đẹp xinh ở sau gáy. Tuấn lái xe đưa nó tới trường rồi về luôn, hôm nay nó yêu cầu không cần vệ sỹ. Bước xuống xe vẫn là cái không khí náo nhiệt như mọi khi. Đang bước đi lên cầu thang thì một đôi tay từ sau vòng lại che mắt nó.

- Ai?_ Giọng nói lạnh lùng đầy sát khí của nó vang lên.

- Minh nè_ Lại là cái giọng trẻ con của James, cậu bỏ tay ra.

- Rách việc_ Nó bồi thẳng hai chữ vào mặt cậu rồi bước đi trước.

- Ồ hay, cậu nói sẽ chơi với tớ mà_ James chạy theo.

- Tôi chưa lên tới lớp, cho nên tránh xa chút kẻo ngta lại dị mị_ Nó nhìn mấy học sinh xung quanh đang nhìn nó đằm thắm.

- Ồ_ James ỉu xiu nói rồi chạy lên lớp trước.

Lexy thở dài rồi cũng sải bước về lớp 11A1. Lớp học đứng lại vẫn bình thường, không ai nói gì hết. Đám bạn kia thì đang tụ tập lại chỗ Harry nói chuyện. Thấy nó đặt cặp xuống thì ánh mắt dòn qua nó.

- Hi, Lexy_ Daisy vui vẻ chào nó như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Chào buổi sáng nhé!_ Elena vẫy tay chào.

- Các cậu đi học sớm quá nhỉ?_ Nó cũng mở miệng nói một tiếng kéo lại nói bạn bè ko ra gì.

- Cũng mới đến thôi à_ Ken trả lời.

- Thấy chưa?_ James quay qua nói nhỏ với James.

- Giỏi lắm_ Nó khen câu này làm đôi phương không hiểu rõ ý, khen thật hay khen đùa đây.

- Chiều nay qua nhà tớ chơi đi?_ James rủ Lexy.

- Nhà cậu có gì chơi?_ Lexy hỏi lại cậu ta.

- Nhiều cái chơi_ James vu vơ trả lời cho có.

- Biết thế, nếu không có lịch hẹn thì chiều tôi qua_ Lexy nhìn cậu một chút rồi gật đầu.

- Yêu Lexy quá đi_ James đang định nhào tới ôm Lexy thì bị nó gio đầu bút thẳng mặt, tiến tới là thôi rồi.

- Cậu vừa nói gì thế?_ Andy từ bên kia bước tới hí hửng hỏi.

- "Yêu" Cái này gọi là tình bạn sao?_ Alice nói thêm.

- Hơ, hay nhè, yêu đương gì ở đây, ghét thì có_ James quay phắt qua từ ghét.

- Mới định làm gì vậy?_ Harry tỉnh mắt tra hỏi thêm.

- À...vuron...vuron vai ý mà, moi quá_james áp ứng trả lời tiếp.

- Thế thì tốt_ Lexy cũng chép miệng mà nói.

" Reng...reng...reng"

Chuông vang lên, mấy đứa về chỗ ngồi của mình. Cứ tưởng là cô giáo vào sẽ im ai ngờ khác. ALice ngồi ăn quà với Andy. Elena ngồi chụp ảnh với Ken. Harry với Daisy thì ngủ. JAMES thì ngồi ngắm Lexy đọc sách, chốc chốc bắt chuyện với cô nhưng đáp lại chỉ là ờ ừ à thôi.

Tiếng chuông điện thoại của nó vang lên khi mới vừa hết tiết 3. Phan Trác Từ Luân nhấn tin.

" Sự phụ xuống phòng âm nhạc đi, đệ từ đang đợi người ở dưới này rồi ạ"

Đọc tin nhắn mà Lexy phát cười, lẽ phép rồi. Làm James đứng ngồi không yên bởi nụ cười đó. Lexy đột nhiên đứng dậy xin phép cô giáo ra ngoài. Vừa hay Harry ngẩng mặt lên nhìn thì thấy hình xăm sau gáy nó. Hình một bông tuyết nhỏ nhắn giữa gáy ý làm James cứ ngỡ mình đã nhìn nhầm. Ở dưới cổ tay cậu cũng là một hình xăm bông tuyết như thế. Và rồi kí ức của cậu lại hiện về.

Có đứa trẻ một trai, một gái, 7 tuổi. Chúng được ba mình dẫn đi chơi công viên, trên đường về thấy một tiệm xăm trang trí bắt mắt, chúng thích thú mà lôi ba mình vào. Ngồi xem các hình xăm mà hai anh em chúng vui vẻ lắm. Chợt ba nó có điện thoại rồi quay qua dặn hai đứa chúng.

- Các con chỉ được xăm những hình nhỏ này thôi nghe chưa, xong thì nhớ đợi ta, ta đi có việc, chút nữa sẽ qua đón hai con_ Ông cung chiều xoa đầu hai đứa.

- Dạ vâng ạ_ Hai đứa ngoan ngoãn thưa.

Ba chúng an tâm mà đi ra khỏi cửa hàng. Chúng thì chú tâm chọn hình xăm.

- Anh sẽ xăm hình này_ Người anh chỉ vào hình một ngôi sao.

- Không được, anh phải xăm giống em cơ_ Người em cau có.

- CHứ em xăm hình gì?_ Người anh bữu môi hỏi.

- Cái nè_ Đưa em liền chỉ vào hình bông tuyết.

- Giống con gái chết đi được à_ Người anh lên tiếng phản bác luôn.

- Không sao đâu, xăm đôi thế này mới đáng yêu_ Gái chu mỏ lên cãi anh.

- Vậy em là con gái xăm ở sau gáy, anh xăm ở cổ tay thôi cho nó đỡ nữ tính như em_ Người anh tiện thể mĩa mai em mình.

- Hừ, về nhà em xử anh sau_ Cô em hất tóc.

Thế là sau những giờ đồng hồ rên là cuối cùng cũng hoàn thành xong tác phẩm. Mắt hai anh em rơm rớm lệ mà bước ra khỏi cửa hàng.

- Sao papa vẫn chưa tới anh hai?_ CÔ em gái hỏi.

- Anh không biết, ta cứ đợi chút._ Anh hai nói.

Một lúc sau thấy có xe đẩy bóng bay tới trông rất đẹp lại thấy con e ỉu sùu thế là cậu nhỏ đi tới mua lấy hai quả bóng đưa cho em mình. Đứa em gái lại hôn hờ mà đi theo anh mình. Thêm một đoạn nữa thấy bên đường có xe bán kẹo bông ngon mắt lắm.

- Anh hai oi..anh hai_ Em gái lay tay anh mình.

- Cô nương lại muốn ăn kẹo ý gì?_ Ông anh hỏi.

- Dạ, mua cho em nha?_ Em gái đưa mặt cún con ra nịnh anh trai.

- Đứng im ở đây, dù có bất cứ chuyện gì cũng phải ở đây, anh hai qua rồi về liền nghe chưa?_ Anh trai dặn kĩ càng.

- Vâng_ cô bé cười tươi đáp.

Cậu bé băng qua đường một cách dễ dàng. Nói với bác bán hàng mua hai cây kẹo rồi quay lại coi em gái. Vẫn đứng đó cười, cậu yên tâm quay lại trả tiền. Cầm kẹo trên tay băng qua đường, chỉ còn một đoạn nữa là tới, thế rồi có một chiếc xe khách bất chợt dừng, làm cậu phải đứng đực một lúc. Cô bé bên này thì hấp tấp chạy lại sát mặt đường đón anh ai dè bị ngã, dây bóng tuột khỏi tay bé và nó bay đi. Bé gái vội vàng đứng dậy đuổi theo quả bóng ý, đuổi mãi mà chẳng được. Chiếc xe khách qua, đôi mắt cậu bé đảo lia lịa tìm em gái. Qua được đường rồi nhưng em gái đã đi đâu, cậu run cầm cập, lo sợ, roi cả hai que kẹo xuống đất cậu vừa chạy đi tìm vừa gọi tên em mình.

Còn bé gái ư, chẳng để ý đường lao theo quả bóng ra giữa đường cao tốc. Bất chợt tiếng còi xe ô tô vang lên, em ngã khụy xuống vì giật mình, quay lại thì đã thấy chiếc xe gần tới nơi...

" Rầm"

Cái xe ô tô ý đã đâm vào em bé. Cô bé ngã xuống, đôi mắt long lanh, máu chảy ra từ đầu vọt ở chân. Chiếc xe ô tô bỏ chạy để bé nằm đó giữa vũng máu. Khi tưởng chừng như mình sẽ chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn thì có một đôi vợ chồng tầm tuổi ba mẹ cô chạy tới bế cô, gọi cô rồi đưa cô đi mất.

- Andrea, Andrea_ Anh trai cô bé vẫn gọi cô mãi nhưng chả thấy.

Mãi đến khi người nhà tìm được cậu về, cậu mới biết em gái cậu đã mất tích. Vốn dĩ cậu trai sinh đầu năm, cô em sinh cuối năm, anh giống mẹ, em giống bố, khó ai tưởng họ là anh em. Cậu bé bị các già bên nội trách nhiều lắm, đến nỗi cậu suốt ngày chỉ nhốt mình trong phòng thôi.####

(Tớ không đạo chuyện ai hết. Mong các bạn đừng hiểu lầm)

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tớ Yêu Cậu!

Bước vào phòng âm nhạc đã thấy Liam ngồi vắt vẻo trên bàn rồi. Thấy nó anh ta giờ tay vẫy chào.- Sự phụ tới rồi à_ Liam cười tươi.

- Không thấy hay sao còn hỏi_ Nó bước tới ngồi xuống bàn piano.

- Thấy rồi_ Liam xị xuống.

- CỜn ngồi đó. Thời gian của tôi có hạn đấy biết không?_ Nó quát Liam.

- Vâng, đến đây mà_ Liam chạy vội tới ngồi xuống cạnh nó.

- Bắt đầu học đánh từng câu một đi_ Lexy khoanh tay ngồi coi Liam đánh.

Liam làm theo mà bản nhạc không có tới một câu hoàn chỉnh, câu nào cũng rời cũng rạc. Khiến Lexy điện người.

- Từ giờ cậu tập đánh từng nốt một, sai tôi sẽ gõ vào đầu cậu_ Lexy nghiêng răng dọa.

- Yes madam_ Liam cười cọt nói rồi làm.

Thực ra anh này biết chơi piano chỉ là muốn cưa gái lên giờ chiều sự phụ sự phiền này thôi. Nghe xong câu của Lexy anh cũng chả đại gì mà đánh sai đề bị ăn đập. Lexy ngồi ngậm nga, nhắm mắt thương thức mấy nút cơ bản của đệ tử, ánh nắng từ cửa sổ chiếu qua kính vào chỗ nó, trông cái cảnh này thật là ảo. Liam vừa hay quay qua nhìn nó thì bị cánh cửa này quán vào, khiến ánh không rời mắt được. Và thế là anh ta lỡ tay đánh sai một nốt. Ngay lập tức Lexy mở mắt ra nhìn Liam đang nhìn mình chăm chú.

" Cốc"

" Au"

Lexy đánh vào đầu Liam làm anh ta kêu lên vì đau, tay vẫn đang xoa đầu.

- Sự phụ mạnh tay quá đấy_ ANh ta cau có.

- Nói trước rồi còn gì_ Nhìn cái vẻ mặt cậu Lexy phì cười.
- Xì...Mới lần đầu người ta tập đàn mà đánh như thế thì...thì..._ Liam không nói nữa.
- Thì sao?_ Lexy nâng cằm Liam lên hỏi.
- Không sao_ Liam cười khi.
- Liệu hôn._ Lexy hất mặt Liam ra.
- Đánh đá như sư phụ liệu có ai yêu không?_ Liam bữu môi nói.
- Không thì cũng không liên quan tới đệ từ nghe chưa?_ Lexy trừng mắt nhìn Liam.
- Vâng_ Liam hát hăm rồi tập đàn tiếp.

Lexy đang nghe Liam chơi đàn thì có điện thoại gọi. Là James gọi.

- Alo_ Lexy bắt máy.
- Cậu đang ở đâu thế?_ Giọng nói lần này nghiêm túc chứ không đùa cợt như mọi khi.
- Tớ á?...Tớ đang nghe đàn_ Lexy thật thà trả lời.
- Nghe đàn với ai?_ James giọng nói có pha chút bức tức.
- Một người bạn mới_ Lexy nói.
- Chiều này cậu có đi đc không?_ James hỏi chuyện khác.
- Được_ Lexy gật đầu.
- Bye_ James cúp máy.

Và lúc này Lexy biết mới có một bóng người ngoài cửa vừa rời đi. ĐÓ chính là James. Không hiểu sao trái tim cậu lại có cái cảm giác bất an nhưng cũng yên ổn chút. Yên ổn vì nó không nói dối anh. Bất an vì nó ở cùng người con trai đó. Nói chung thì cả con tim lẫn lí trí anh đang hỗn loạn. Tự nhủ cô ấy có là gì của mình đâu.

" Reng...Reng...reng"

Thế là cũng đến giờ về rồi. Chuông reo báo làm hai người thức tỉnh khỏi dòng nhạc.

- Bye_ Lexy nói rồi đi luôn.
- Người đầu mà kì vậy_ Liam thắc mắc không ngờ đề Lexy nghe được.
- Cậu thừa nước bọt à?_ Lexy quay lại lườm Liam
- Không...không có gì_ Liam xua tay.

Lexy thấy thế cũng về lớp lấy cặp sách rồi ra về. Học sinh ở trường chắc cũng đã về gần hết rồi. Alice được Andy đưa về, James đã về từ trước, Harry với Daisy cũng dắt diu về rồi. Còn Elena với Ken đang vừa đi vừa chuyện thôi.

- Cậu đi ăn trưa với tớ đi_ Ken rủ.
- Cũng được. Máy giờ về để tớ còn báo quán gia_ Elena gật đầu đồng ý ngay.
- Ăn xong tớ đưa cậu đi chơi nữa, cứ biểu là sẽ ăn tối ở nhà là được rồi_ Ken tính qua tính lại.
- Ok_ Elena lấy điện thoại ra nhắn tin về nhà báo.

Hai đứa ngồi trên chiếc Peugeot RCZ màu xanh dương. Chẳng ai nói chuyện với ai, mỗi người nhìn một hướng.

- Tớ dẫn cậu đi mua bộ đồ khác đã nhé?_ Ken nhìn bộ đồng phục của Elena hỏi.
- Ừm, cậu cũng vậy nhỉ?_ Elena cười vui.

- Cậu cười xinh lắm_ Ken cười khen nhỏ làm nhỏ đỏ cả mặt.
- Cậu cười trông cũng đẹp trai mà_ Elena vừa cười vừa khen lại.
- Khen qua khen lại thế này đến bao giờ mới xong. Xuống thôi nào_ Ken dừng lại trước một shop thời trang.

Cậu xuống trước mở cửa cho nhỏ. Hai người bước vào shop làm nhân viên cứ đơ ra bởi vẻ đẹp của hai người. chọn đi chọn lại cuối cùng hai người cùng vô thay đồ. Ken mặc áo phông trắng bên trong, khoác áo khoác thể thao màu đen có mũ ra bên ngoài, mặc quần bò màu xanh đen, đi giày thể thao. Bước ra sau là Elena với chiếc áo khoác thể thao màu đen giống với Ken, mặc quần bò bó màu đen, đi boots ngắn cổ màu đen nốt, hờ mỗi cái cổ áo phông màu trắng.

- Cậu mặc vậy có lạnh không?_ Ken quan tâm hỏi.
- Không sao, chúng ta đi ăn thôi, tớ đói lắm rồi_ Elena xoa bụng tá.
- Ừm_ Ken cười rồi cùng nhau bước ra khỏi Shop.

Đi một đoạn nữa, khoảng 10 phút, chiếc xe dừng lại ở cửa hàng Life. Trông rất sang trọng, ba tầng. Hai người chọn chiếc bàn gần cửa sổ bên trái ở tầng hai. Ken nhường cho Elena chọn món, cho cô gọi cả xuất của mình cơ. Chọn xong nhỏ nhận thấy ánh mắt của Ken đang nhìn mình nên ra vẻ giả ho.

"khụ...khụ"

Ken giật mình quay qua chỗ khác ngay.

- Tớ chọn như thế cậu chắc là ăn đc chứ?_ Elena hỏi.
- Ăn được mà, mình không kén chọn lắm đâu_ Ken xua tay cười.
- Đồ ăn của quý khách đây ạ_ Một anh phục vụ mang đồ ăn ra, lễ phép chào hỏi, mắt thì cứ héch lên nhìn nhỏ.
- Xong rồi thì vào đi_ Ken bức tức nói anh phục vụ, cái dáng vẻ này làm Elena phải cười.
- À...vâng_ Anh phục vụ đi vào, Elena mới thôi không cười nữa.
- Thôi ăn đi_ Nhi nén cười nói với Ken.
- Cậu đừng có cười nữa mà_ Ken nhăn nhó nói.
- Ồ hay, sao mà cảm cười được_ Nhìn về mặt Ken nhỏ lại cười lớn.
- Elena, tớ không chơi với cậu nữa bây giờ_ Ken quay mặt đi chỗ khác, hai tay khoanh trước ngực.
- Ôi trời...Ken ơi, cậu học lớp 11 rồi đó, Chắc hẳn ai cười cậu là đều bị giận như này phải hơn?_ Elena giả giọng điệu chọc Ken.
- Ở cạnh cậu mới thế thôi_ Không biết thế nào mà ken lỡ miệng nói ra câu này.

Elena thì đơ ra nhìn Ken nửa mặt bên này. Thật lòng thì Ken rất tốt, đẹp trai, lại còn con nít, khiến Elena ở cạnh thì thấy yêu lắm, chỉ muốn ôm vào lòng thôi.

Ken quay lại nhìn Elena thì đúng lúc thấy nhỏ nhìn mình, mắt nhìn mắt.

1s.....

2s.....

3s.....

Rồi nhỏ chớp chớp mắt quay đi chỗ khác, cầm dao cầm đĩa lên ăn.

- Cậu ăn đi, đồ ăn nguội hết rồi_ Elena vừa nói vừa lén nhìn Ken nhưng thấy Ken vẫn nhìn mình nên nhìn chỗ khác luôn.
- Ừm, mình cũng đói rồi_ Ken biết Elena ngại nên cũng quay vào ăn tiếp.

Ăn xong hai người rủ nhau đi xem phim. Khổ nỗi Ken muốn xem phim thần thoại viễn tưởng nhưng Elena lại khẳng khái đòi xem phim tình cảm. Hai người đứng trong quầy vẽ cãi nhau như con nít. Cuối cùng Ken cũng đành nhường Elena. Thế là họ vào rạp xem phim Vũ điệu đường phố. Nói là xem nhưng chỉ có mỗi Elena xem thôi, Ken ngủ gật à. Đến cái cảnh hai nhân vật nó hôn nhau trên màn ảnh Elena mới quay đi nhìn qua Ken. Cậu ta ngủ gật trông rất đáng yêu. Nhỏ đưa sát mặt mình lại mặt Ken, đôi môi mấp máy cạnh tai Ken.

- Thực ra tớ yêu cậu, chỉ là tớ sợ cậu không yêu tớ thôi_ Vừa nói nhỏ vừa đưa bàn tay xinh xắn vớt vài sợi tóc rối trên má Ken.

Elena tiến gần hơn nữa, cuối cùng môi chạm môi. Nhỏ định rời đi ngay nhưng có một đôi tay kéo tay nhỏ lại. Đôi môi anh đào của nhỏ bị người con trai kia tham lam mà nuốt chửng. Bất ngờ quá mà mắt nhỏ mở to ra nhìn người con trai ý. Cậu ta vẫn nhắm mắt, mãi đến khi nhỏ đưa tay còn lại đập nhẹ vào ngực Ken cổ thoát ra, cậu mới buông nhỏ ra. Ken nhìn nhỏ đầy nhu tình còn Elena bối rối, đôi má xấu hổ mà đỏ ửng lên.

- Tớ yêu cậu, làm bạn gái tớ nhé?_ Ken dịu dàng hỏi nhỏ.

Elena ngược mắt nhìn Ken, ánh mắt long lanh như muốn rơi lệ.

- Cậu thực sự yêu tớ chứ?_ Giọng Elena khàn khàn, nước mắt nhỏ rơi.

- thực sự....Tớ cần cậu_ Ken Lấy trong túi ra chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nhỏ.

- Tớ đồng ý_ Và rồi Elena nói ra ba từ này làm Ken ôm chầm lấy nhỏ sung sướng làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tôi...tôi...

Lexy ngồi nhìn đồng hồ đếm từng phút giây. Mang trên người chiếc áo len lông hồng pha cam nhẹ nhàng với chân váy voan trắng xếp tầng, đi boots đen thấp cổ 10cm. Mái lệch, tóc xoăn sóng nhẹ, đeo thêm cái kính đen. 3h chiều nó rời nhà đến biệt thự Thiên Thiên. Xuống xe ô tô, bác tài chào cô rồi về. Tiến lại nhấn chuông cửa, chỉ một phútthời có người ra mở cửa ngay lập tức. Trong lúc đó James đang ngủ trên phòng, không hay biết gì.- Thiếu gia đâu?_ Lexy lạnh lùng nhìn người là hỏi.

- Dạ,...cậu chủ ở trên phòng ạ_ Cô hầu kính cẩn.

- Dẫn tôi_ Lexy nhìn cô hầu nói.

- Vâng_ Cô hầu gật đầu đi trước.

Phòng James ở tầng 2 cuối hành lang trái. Đến đây Lexy đưa mắt ý kêu cô hầu không cần làm gì nữa. Hiểu ý cô hầu đi luôn.

Vặn núm khóa bước vào phòng. Căn phòng của cậu ta thật rộng. Mới chỉ thấy bàn ghế và sách thôi. Đi theo các đường trong phòng qua buồng khác, nó bất gặp cái cảnh James đang ngủ, không nằm trên giường mà ở ghế sofa cạnh cửa sổ. Trên tay ôm con gấu bông màu trắng, cũng to lắm đó, vừa vòng tay. Tai lại còn đeo tai nghe nữa chứ, nhìn lúc ngủ thôi mà cũng rất đáng yêu. Tiến lại ngồi cạnh cậu, nó khẽ nở nụ cười, một nụ cười thiên thần. Nó đưa tay vuốt đôi má của James đầy âu yếm. Nhưng rồi nụ cười của nó vụt tắt, thay vào đó là lo âu, là biểu hiện đầy đau khổ.

Trong lòng nó lại nhen lên những ý nghĩ nó không hề muốn. Biết làm sao khi một ngày ta phải xa cách... Biết sẽ thế nào khi người biết sự thật...Biết sẽ đau lắm nhưng vẫn phải chịu đựng...Biết tìm không muốn nhưng lí trí không nghe. Rất muốn nói một lời xin lỗi dù người không chấp nhận...nhưng lại ghét cái cảm giác bị người ta hận...bị người ta xa lạnh. Biết làm sao mỗi khi nhìn gương mặt này...lại không thể làm được gì. Để đêm về ta lại mơ về nhau, về nhưng lúc ta cười. Phải chăng ta đã yêu nhau mất rồi...

Cảm thấy có bóng ai đó trước mình, cảm thấy có đôi tay nào đó trên má mình. James mở đôi mắt, trước mắt cậu là cô gái cậu hằng thương nhớ. Nhưng người ý thì thần thờ, khuôn mặt buồn bã mà nhìn cậu, nhưng thực ra tâm hồn thì ở xa tít đâu đâu. Giật mình ngồi dậy, tháo tai nghe ra, cô gái cũng ngồ quay đi, thu tay về.

- Cậu đến lâu chưa?_ James gãi đầu hỏi nó.

- Mới đến thôi_ Nó thờ dãi trả lời.

- Đến mà không thèm gọi người ta dậy, định giờ trò gì đây?_ James trỏ mặt Lexy trêu.

Nó gạt phất tay James đi.

- Trò gì là trò gì?_ Nó lườm cậu hỏi.

- Ai mà biết đc_ James nhún vai trả lời.

- Gọi tui đến có việc gì đây?_ Nó khoanh tay trước ngực hỏi.

- Chà làm gì_ James ngập ngừng nói.

- Phí thời gian, tôi về đây_ Lexy đứng dậy nhưng bị James kéo lại

Và thế là mất đà, Lexy ngã lên người James, tuy nhiên lần này chị trống tay được nên mặt cách mặt, mỗi tội là không đứng dậy được.

- Cậu muốn chết...._ Lexy đang nghiêng răng nghiêng lợi nói từng câu từng chữ thì James ôm nó lật ngược lại.

James ở trên, Lexy ở dưới. Mặt nó thì đã đỏ lên phần nào, cậu thì vẫn cười vui.

- Làm cái gì..._ Nó định nói làm cái gì vậy?

Chưa nói hết câu thì môi James đã chạm vào môi nó. Lexy chả chịu bị cưỡng hôn thế này đâu, nó giãy giụa rồi đập tay vào lồng ngực chắc khỏe của James. Tuy nhiên vì làm thế mà James đã nắm chặt lấy hai cổ tay của nó một cách không thả thì không bỏ ra được. Điều đó làm nó thấy đau tay, sơ hờ thốt lên...

" A"

Chỉ là há miệng be bé thôi nhưng mà lưỡi của James thì đã ở trong khoang miệng của nó rồi. Cậu tham lam hôn nó như rời ra là mất, mất mãi mãi vậy. Lexy thì càng ngày càng bức mình, nhưng chẳng hiểu cái gì đã xảy ra. Khi nó hé mắt nhìn người con trai đó thì ý chí của nó cũng mất, nó thả lỏng người rồi không chống cự nữa. Ngược lại là đáng khác, nó đáp lại nụ hôn đó đầy dịu dàng. James cảm thấy lạ, quá lạ, tại sao nó lại như thế, nhưng cũng chẳng mấy bận tâm mà hôn cô cuồng nhiệt. Chả được bao lâu, cái ý nghĩ đen tối xuất hiện trong đầu cậu, cậu dừng hôn, từ từ buông đôi môi nhỏ ra rồi nắm lấy ra bên cạnh nó, nhìn lên trần nhà, nghĩ ngợi. Lexy như còn vương vấn đưa tay lên môi mình, cuộc sống sau này nó biết làm thế nào.

Không gian tĩnh lặng rồi đến căng thẳng...

" Cốc...cốc...cốc"

Ngoài phòng, tiếng gõ cửa vang lên cùng một giọng nói.

- Thưa cậu chủ, mọi thứ người dọn đã xong hết cả rồi ạ.

Nghe câu này James ngồi dậy, tâm trạng khác lúc nãy, đầy vui vẻ mà trả lời.

- Ta biết rồi.

Quay qua nhìn Lexy cũng đã ngồi dậy.

- Tớ có cái này cho cậu đây, đi nào_ James đứng dậy giơ tay ra trước mặt Lexy.

Thấy vậy nó nắm lấy tay James để cậu kéo mình dậy.

Đi sau James một đoạn, một đoạn đường không xa lắm. đột nhiên James đứng lại, lấy một chiếc khăn, che mắt Lexy lại.

- Làm gì thế?_ Lexy khó chịu hỏi.

- chút nữa biết liền_ James bí mật.

Đi thêm một đoạn, họ đã ở vườn hoa phía bên phải ngôi nhà. Lúc này James gỡ khăn ra cho Lexy. Hai tay bịt miệng, đôi mắt long lanh, đôi chân vô thức lùi về sau 1 bước nhỏ. Cái gì thế này, đây là điều mà nó hằng sợ, có phải là đã mơ quá dài không?

Gió lao xao thổi làm những cánh hoa đào màu hồng phấn bay khắp nơi, rơi xuống cả cái hình trái tim được xếp từ hoa hồng đỏ kia nữa. Đang sửng sốt trước mọi thứ thì pháo sáng phụt lên từ mặt cỏ xanh. Rồi bất ngờ hơn một duy bằng ở cành cây đào thả xuống với dòng chữ "Tớ yêu cậu, làm người luôn yêu tớ nhé?" Ngọn gió cứ xào xạc, trời như tối lại dần, làm sao biết nước mắt nó mới ứa ra rồi, hạnh phúc hay đau khổ đây. James tui cười tiến lại gần Lexy.

- Lexy à, cậu làm người yêu tớ được không?_ James dịu dàng nói từng từ, từng ánh mắt đầy hy vọng bao quát Lexy.

- Tôi...tôi..._ Lexy sợ, nó run lên, lùi về phía sau.

Và rồi, nó quay lưng chạy đi, chạy ra khỏi khu vườn, chạy ra khỏi căn nhà.

- Lexy.....Lexy...Lexy à..._ James gọi nó, từ to rồi tới nhỏ.

Cậu như lặng người rồi ngã xuống nền cỏ xanh. Nắng tắt hẳn, mưa rơi, chỉ vài hạt thôi nhưng rồi lớn hơn, mưa rơi xuống lấn át đi giọt nước mắt trên má của hai người. Hai con người đau khổ nhất vào ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Chuyện?

Trên con đường ngoại ô dài tít tắp, có một bóng hình nhỏ nhắn đang bước đi dưới cơn mưa chưa có dấu hiệu tạnh. Tóc nó thì đã ướt hết rồi, quần áo cũng thế, người nó run lên từng hồi, lạnh, quá lạnh. Trời tối dần, đoạn đường vắng người chỉ có ánh đèn cao áp, nhưng chẳng ít lâu, tất cả chỉ một màu đen. Nó ngã xuống vỉa hè, đôi môi mấp máy gì đó rồi thôi.....

Biệt thự Sarah.

Tuấn và người nhà Lexy đang nhón nháo hết cả lên vì đã 9 giờ tối rồi mà vẫn chưa thấy cô chủ về. Đã cho gần 300 người đi tìm rồi mà không thấy gì, đã gọi điện phải tới cả trăm lần nhưng không ai bắt máy, bởi lẽ cái điện thoại nó rơi ở trước cổng biệt thự Thiên Thiên rồi. Tuấn đi đi lại lại trong nhà nghĩ đủ cách, tai nghe điện thoại.

- Hoàng tiểu thư có phải không ạ? _ Tuấn hỏi qua điện thoại.

-....

- Cho tôi hỏi, cô chủ nhà chúng tôi có ở đó không ạ? _ Tuấn nhanh nhẹn hỏi luôn.

-....

- Vâng, xin lỗi đã làm phiền. Nếu người có biết cô chủ ở đâu mong hãy báo cho tôi _ Tuấn nói rồi tắt máy luôn.

Tiếp tục gọi điện thoại.

- Mai tiểu thư ạ? tôi là Tuấn đây, không biết có cô chủ nhà chúng tôi ở đó không? _ Tuấn gọi cho Alice.

-.....

- Dạ người đi từ chiều mà không thấy về, gọi không được _ Tuấn trả lời.

-....

- Vâng _ Lại ừ ừ cúp máy.

Thời gian cứ thế trôi. 9 rưỡi, biệt thự Sarah có khách. Andy, Ken, Alice, Elena, Daisy rồi cả Harry nhưng thiếu James làm người ta khó mà tin được.

Trong khi những ngôi nhà khác đã tắt đèn thì ngôi nhà này lại bật tất cả các bóng điện lên, từ ngoài vào trong, người đi ra, đi vào tấp nập.

- Cậu ấy liệu có ở nhà James không? _ Elena nói.

- Cô chủ đã nói tôi 7h tới đón nhưng chưa kịp đi thì người ở biệt thự Thiên Thiên đã gọi điện tới hỏi có cô chủ ở nhà không rồi. _ Tuấn mệt mỏi nói.

- Thằng kia không tới? _ Harry ý nói James.

- Không gọi điện được, treo biển không tiếp khách _ Andy trả lời.

- Không phải bị bắt cóc chứ? _ Alice run lên mà nói.

- Ai dám chứ? _ Tuấn gạt phắt cái ý nghĩ của Alice đi.

- Sao không? _ Harry nheo mày hỏi.

- Trên người cô chủ có hình xăm ở sau gáy, cái hình này được ông chủ tuyên bố cái ngày đưa tiểu thư lên làm việc ở tập đoàn là ai động tới sẽ chết rồi, lại luôn mang một chiếc vòng có hình một bông hoa hồng đính đá Ruby do chính em gái Mafia tặng, sao có thể có người dám _ Thế là Tuấn đã tuốt miệng nói hết rồi.

Nghe xong câu này Harry mới dờ người ra, hình xăm đó, anh đâu có nhìn nhầm, nó cũng là nhận nuôi.

Đang suy nghĩ hết một loạt thì tiếng chuông điện thoại của Alice vang lên. Mọi người dừng mọi hoạt động quay qua nhìn Alice. Nhỏ lấy điện thoại ra rồi lướt nhẹ màn hình.

- Alo...

- Cho hỏi đây có phải là số điện thoại của Mai tiểu thư không? _ Một giọng nam ở đầu dây bên kia vang lên.

- Phải. ông là ai? _ Nhỏ không ngần ngại hỏi luôn.

- Tôi là tổng giám đốc bệnh viện My Heart, chúng tôi có một bệnh nhân được cho là rất giống với người bạn mà lần trước đã đi cùng tiểu thư tới đây kí hợp đồng. -Không biết tiểu thư có thể dành ít phút tới không? _ Người đàn ông bên kia từ tốn giải thích.

- Được _ Alice chỉ nói một từ rồi tắt máy.

Mọi người vẫn đang nhìn nhỏ. Nhỏ không để mọi người chờ lâu.

- Tớ nghĩ mình biết nó ở đâu rồi. Đi thôi _ Alice nói rồi đứng dậy cầm lấy cái áo và bước ra khỏi nhà.

Mọi người nghe nhỏ nói vậy cũng làm theo. Mọi người đi xe theo Alice và nhỏ dừng ở bệnh viện My Heart làm họ không khỏi lo lắng.

Người tự xưng là tổng giám đốc và một vài nhân viên khác đã đứng chờ ngoài cửa. Thấy đám người của nhỏ đang tiến tới thì cúi chào.

- Cô ấy đâu? _ Alice hỏi.

- Mời mọi người đi theo tôi _ Nói rồi ông tổng giám đốc đi trước dẫn đường.

Phòng bệnh 347, mở cửa bước vào. Khuôn mặt trắng bệch kia không ai khác chính là Lexy rồi. Mọi người vội vàng chạy tới bên nó, gọi rồi lay nhưng chẳng thấy nó thừa, ngay cả mở mắt cũng không.

- Đúng là cô ấy, nhưng rốt cuộc cô ấy bị làm sao? _ ALice gần từng chữ hỏi bác sĩ và tổng giám đốc, đôi mắt long lanh.

- Có một đôi vợ chồng đứng tuổi trên đường đi chơi ở ngoại ô Long Thanh thấy cô ấy nằm bất tỉnh trên đường, thế là họ đưa cô ấy vào đây. _ Tổng giám đốc vẫn nói nhẹ nhàng như chưa có việc gì xảy ra vậy.

- Cô ấy chính là con gái của ông chủ tập đoàn bất động sản Gloria đấy, các người mà không làm cô ấy tỉnh lại thì đừng có trách ta _ Alice hét vào mặt hai người họ.

Lúc này thì khuôn mặt của hai người kia mới tím tái lại, mồ hôi bắt đầu toát ra, người thì run cầm cập.

- Xin mọi người bình tĩnh, tiểu thư đây... là do ở dưới mưa quá lâu... cho nên cơ thể mới...mới...yếu như vậy, gây ra sốt cao... rồi lại là mùa đông nên... bị cảm nặng. Còn mấy vết xước...có lẽ là lúc ngã gây ra. _ Ông bác sĩ áp ứng nói, người run bần bật.

- Hừm, ra ngoài đi _ Alice quát.

Nghe lời hai người kia bước ra khỏi phòng. Cả hội lặng người đứng nhìn Lexy nằm trên giường bệnh đầy chua xót. Khuôn mặt đã nhợt nhạt, lại thêm vài vết xước ở cánh tay, đây chuyền đây người, đôi mắt như bị sưng lên do khóc.

- Tiểu thư sao lại bị ngã ở con đường tới nhà James chứ? _ Daisy lên tiếng đầu tiên.

- Chắc chắn là hai người này lại cãi nhau gì đó rồi Lexy bỏ về gặp tời mưa nên ngã _ Ken suy luận.

- Tớ sẽ giết chết cái tên đó _ Alice nghiêng răng nói từng chữ rồi định ra khỏi phòng nhưng bị tay Andy giữ lại.

- Em định đi đâu? _ Andy hỏi nhỏ thế chứ biết đi đâu rồi.

- Tới biệt thự Thiên Thiên _ Alice vùng vẫy mà không bỏ tay Andy ra được.

- Dừng làm mọi chuyện rồi lên. Em tới đó cũng không giết được cậu ta đâu _ Andy bỏ tay ra.

- Hừ... _ Alice hừ một cái rồi cũng không đi nữa.

- Tôi biết ăn nói sao với ông bà chủ bây giờ _ Tuấn cạnh đó đang vò đầu bứt tóc, nước mắt muốn tuôn rơi.

- Cô chủ ơi làm ơn đừng có mệnh hệ gì thì tôi chỉ có chết thui _ Tuấn lại than thêm.

- Thôi đi. Cô ấy không chết đâu mà. Ngươi chỉ việc nói đúng sự thật sẽ chả sao cả _ Elena quát.

- Mọi người về đi, để tôi ở đây trông cô ấy là được rồi _ Alice ngồi xuống ghế cạnh giường bệnh.

- được chứ?_ Elena hỏi.
- Tôi ở đây cùng là được, muộn rồi đấy_ Andy nói thay Alice.
- Ừm, vậy chúng tôi về nhé. Anh không về sao?_ Daisy quay qua hỏi HARRY.
- À...ừ_ Harry sực tỉnh khỏi dòng suy nghĩ rồi đi cùng Daisy về.
- Minh cũng về đây_ Ken nói rồi kéo cả Elena đi ra.
- Ngươi về lấy đồ cho cô chủ ngươi đi_ Andy bảo Tuấn.
- Vâng, làm phiền hai người_ Tuấn lau nước mắt, đi về.

Thấy Alice có vẻ rất buồn lại mệt nên Andy cũng chẳng muốn nói gì nhiều, chỉ bế cô lại ghế sofa đặt cô xuống. Chẳng ai hay cô đã ngủ say mất rồi, 11h rồi chứ chẳng sớm gì cho cam.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Sự Thật

Trong căn phòng bệnh vẫn là cái không khí thuốc thang nặng mùi không ai thích. Chỉ có điều sáng rồi mà căn phòng vẫn âm u, quỷ mị. Rèm cửa đã che hết ánh nắng của những ngày cuối đông rồi, phòng thì cũng chỉ bật đèn ngủ nhỏ thôi. Nó cứ ngỡ, định nhấc tay lên nhưng bị vướng gì đó. Đôi mắt nhú lên mấy lần rồi mới dần mở ra được. Lúc này thấy tay mình mới biết là vướng dây chuyền nước. Ngay lập tức nó dứt cái dây đó ra khỏi tay mình, nhưng dây dợ, mấy móc dính trên người nó đều bỏ ra hết. Bước xuống giường bệnh nó đi tới cửa sổ lớn kéo phất chiếc rèm cửa ra. Do ánh sáng quá bất ngờ nó đưa tay lên che mắt rồi cũng quen dần với ánh nắng. Có vẻ phòng của nó ở tầng khá cao, từ đó có thể nhìn thấy con đường đông người qua, mọi người tấp nập đi lại.

Nó không biết chuyện gì đã xảy ra kể từ cái hôm nó ngất trên đường nữa. Nhưng rồi nó đi làm vệ sinh cá nhân, thay bộ đồ khác. Rồi đi ra làm thủ tục xuất viện. Nó rất ghét ở bệnh viện, cực kì ghét.

Đứng ngoài cổng, nó nhấn chuông. Từng hồi chuông vang lên, rồi người làm ra mở cửa, ngay khi thấy nó, người làm đã hốt hạ cúi xuống.

- Chào cô chủ!
- Vào nhà_ Vẫn cái giọng nói lạnh lùng ý, nó đi vào nhà.

Lúc này vệ sĩ, người làm trong nhà thấy nó thì cúi hết xuống chào nó. Từ trong nhà Tuấn xách theo một túi đồ, tay nghe điện thoại bước ra. Thấy nó anh vô cùng ngạc nhiên, nhưng cũng cúi chào nó.

- Người...người sao lại về rồi?_ Tuấn hỏi,
- Người xách gì vậy?_ Lexy hỏi.
- Dạ, tôi định mang vài đồ dùng nữa vào bệnh viện cho người_ Tuấn nói.
- Cất về chỗ cũ_ Nó nói bốn từ này rồi bước lên phòng.
- Ồ...người vẫn còn chưa khỏe hẳn mà sao đã về?_ Tuấn ngạc nhiên đứng ở cửa nhà nói với lên.
- Cô chủ à...cô chủ?_ Mặc Tuấn cứ nói, nó cứ đi.

Thế là Tuấn đành gọi điện thoại báo cho các tiểu thư bạn nó biết chuyện để họ khỏi phải đến bệnh viện.

Nó ở trong phòng mình, nhìn lên cái đồng hồ điện tử trên bàn mới biết rằng, đã 1 tuần rồi đấy. Một tuần qua mình đã ở trong viện sao? Nó không thể nào hiểu nổi. Ngã lưng lên chiếc giường đệm chất hoàng gia, định nhắm mắt lại nhưng không thể.

- Thiên Kì Bảo Khang...

Ngay khi nó mở mắt ra, nó đã gọi tên hân. Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu nó. Biết kiểm ai giải đáp cho mình đây. Hân mấy ngày qua ra sao? Có biết mình như vậy không? Có đến thăm cô không? Có phải hân đã rất đau khổ không?

Rồi nó nghĩ ra gì đó, đôi mắt sáng lên. Nó chạy về phía cái laptop. Đúng rồi, cái lúc nó vào phòng hân đã đặt hai camera nhỏ. Một cái ở phòng ngoài, một cái ở phòng ngủ. Ngay lập tức kết nối với hai cái camera, cái hình ảnh đập vào mắt nó lúc này là gì. Phòng ngoài, người làm đang dọn đồ, có lẽ đã bị hân đập phá. Phòng ngủ, không có ai. Sao lại thế? Sao lại không có ai. Nó cứ tự hỏi tự trả lời. Mới nhớ ra giờ là 10h sáng, hân chưa đi học về. Và thế là nó đành quay lại đoạn băng để xem những ngày qua hân sống sao

Cái tối hôm nó bỏ hân giữa màn tỏ tình, người làm diu hân vào phòng, hân ngất. Sáng sau hân đi học bình thường, nhưng luôn quay lại phòng vào đêm khuya, khi đã say rượu không biết trời đất gì. Rồi lại ngủ, lại đi học, lại rượu, ngủ. Cho đến ngày hôm qua mới thấy hân vào phòng sớm, gọi cho ai đó rồi lại đi. Đến chiều hân mới lại phòng, nhưng không say rượu. Nhưng mà thà rằng hân say rượu rồi ngủ đi còn hơn hôm qua hân không say mà đập phá đồ đạc trong phòng, tự làm đôi tay mình bị thương, tự làm đôi tay mình dính máu của mình. Hân khóc, khóc thật sự rồi. Sau đó lại là những chai rượu rồi mới ngủ thiếp đi trong nước mắt mình. Và sáng nay hân lại khoác cặp ra khỏi phòng, về mặt bình thần như mọi khi.

Xem xong rồi nó mới ngã ngửa người ra. Hóa ra là chính nó đã làm người ta đau, ước gì người ta biết được là nó cũng đau, nó cũng yêu nhiều lắm nhưng không biết làm thế nào. Nó nhắc chiếc chuông vàng, lắc nhẹ. Vài phút sau, Tuấn bước vào.

- Cô chủ cần gì ạ? _ Tuấn hỏi.

- Đi mua cho ta cái điện thoại khác. Tường thuật mọi chuyện khi ta trong bệnh viện _ Nó vô cảm nói.

- Dạ,.....

Và thế là Tuấn kể mọi chuyện cho nó nghe. Cho đến ngày hôm qua...

-...Thiên công từ trưa qua có tới thăm người, cậu ấy bơ phờ lắm, hình như bị ốm thì phải. Lúc đó cũng chỉ có tôi ở phòng nhưng mà Thiên công từ không biết, vì tôi ở trong nhà tắm, đang rửa hoa quả mà Mai tiểu thư mang tới... _ Nói đến đây Tuấn ngập ngừng.

- Tiếp _ Lexy nhẹ nhàng nói.

- Người đừng trách tôi vì đã nghe lén được chứ? _ Cậu có vẻ sợ sệt

Lexy gật đầu.

- Người hãy nghe những thứ trong này, tôi chỉ thấy cậu ấy khóc, tôi biết cô chủ cần nghe cái này... Tôi xin phép đi mua điện thoại _ Tuấn đưa cho Lexy cái điện thoại, mới mở phần ghi âm, rồi cậu cũng ra khỏi phòng.

Căn phòng giờ chỉ còn nó. Nó mở đoạn ghi âm. Một giọng nói ảm áp có chút khàn khàn vang lên...

"...Em có yêu tôi không? Chắc là không nhỉ? Em đã bỏ tôi lại một mình vào cái giây phút tôi tỏ tình với em mà. Nhưng sao em lại ngốc thế, không yêu tôi thì cứ nói, có cần phải bỏ đi dưới cơn mưa để rồi thành ra thế này... Tôi sẽ cố không buồn vì điều đó cho nên em đừng tự trách mình nhé. Đừng ngốc như thế, mau khỏe lại đi...tôi...tôi lo cho em, thực sự rất lo...Nếu đã không thể để tôi chăm sóc cho em thì xin em cũng đừng để tôi lo như thế này nữa....có được không? Tôi không biết nói gì nữa đây...Tôi...yêu em nhiều lắm...rất nhiều..."

Ngay lúc này đây cái người trong đoạn ghi âm đã khóc, sụt sùi mà bước ra khỏi phòng bệnh. Còn nó lúc này thì sao, trái tim của nó, không còn băng giá nổi nữa, tan hoàn toàn rồi. Nước mắt nó cũng không kim nổi nữa mà lăn dài hai bên má.

Lúc này tại nước Đức, có một trai, một gái đặt chân xuống khỏi sân bay. Người con trai thì đẹp một cách đầy lạnh lùng, băng giá. Người con gái thì không kém phần quyến rũ trong chiếc váy da với chiếc áo khoác da khoác ngoài, đi boots cao. Hai người nắm tay nhau tiến về phía chiếc Lamborghini veneno trắng gần đó. Một người đưa chìa khóa cho người con trai rồi cũng lên chiếc xe 6 chỗ đằng sau.

Sau những vòng quay bánh nhanh, nhanh hơn bao giờ hết, chiếc xe đã dừng lại trước biệt thự Trương Phạm. Một ngôi biệt thự lớn.

Một vệ sĩ tới bấm chuông, trong nhà một người hầu chạy ra mở cửa.

- Lãnh thiếu gia có phải không ạ? _ Người này là người Việt nam

- Phải _ Vâng, không ai khác, người con trai này chính là Harry

- Mời vào _ Cô hầu đi trước.

Harry cùng người con gái bước vào, người con gái đó không ai khác chính là Daisy. Đi theo cô hầu vào nhà. Trong phòng khách, có hai người đứng tuổi đã đứng dậy chào.

Đó là bà Phạm Thừa Hoa và ông Trương Tử Quang.

- Rất hân hạnh được gặp hai người._ Ông Quang vui vẻ nói, chìa tay bắt tay của Harry.

Bà Hoa thì bắt tay Daisy. Họ cùng cười chào lại.

- Mời ngồi _ Bà Hoa nói.

Hai người ngồi đối diện với hai vợ chồng ông Quang.

- Chắc hẳn hai người cũng biết tôi tới đây có việc gì rồi _ Harry vẫn cái bản mặt lạnh lùng mà vào thẳng vấn đề.

- Chúng tôi đâu biết. Hai người có việc gì cứ nói luôn _ Ông Quang vẫn phủ nhận.

- Lexy không phải con ruột của ông bà có phải không? _ Harry nhìn thẳng mắt ông hỏi.

- Đúng vậy _ Ông Quang vẫn không ngạc nhiên mấy.

- Tôi muốn chấm dứt cái câu chuyện trả thù này ở đây. _ Harry mặt lạnh hơn tiền.

- Trả thù? Tôi có trả thù ai đâu? _ Ông Quang cười lớn nói, còn bà Hoa thì nét mặt không mấy vui.

- Tôi mong là vậy, Tuy nhiên ông có thể điều tra kĩ mọi việc trước khi sắp đặt những chuyện này không? _ Harry nhếch miệng lên cười.

- Ô, Nếu ngày ấy không phải mẹ của cậu không trông mẹ tôi cẩn thận thì bà ấy đã không đi lạc rồi _ Lúc này thì ông Quang không kìm hãm được nữa rồi.

Vào hai mươi năm trước, vào cái đêm mưa lớn, khi mọi người chồng đều đã đi công tác, chỉ còn lại những người vợ và bạc tiền bố ở nhà. Đó là mẹ của Harry và bà Hoa cùng với mẹ của ông Quang. Hai gia đình chơi rất thân nhưng kể từ cái đêm đó cho tới giờ thì không thân. Mẹ ông Quang bị mất trí nhớ do một vụ tai nạn, tâm trí của bà y như một đứa con nít. Thấy bà Hoa có vẻ mệt mỏi vì trông mẹ chồng nên mẹ Harry đã bảo bà đi nghỉ để mình trông giúp. Bà Hoa nghe theo. Khi thấy mẹ ông Quang đã ngủ say, mẹ Harry mới ra ghé sofa ngồi đan len, ai ngờ bà đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cho đến khi bà Hoa tỉnh lại đã không thấy mẹ chồng ở trong phòng. Rồi họ nhận được điện báo mẹ ông Quang bị tai nạn gần đó, bà đã mất. Từ đó mọi lỗi lầm bị đổ lên đầu mẹ Harry mặc dù chuyện đó đâu có phải lỗi lầm hoàn toàn như vậy. "

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sự Thật 2

- Mạng phải đền mạng _ Ông Quang chỉ nói 4 từ này.- Bác hãy hỏi vợ mình xem, người có lỗi thực sự là ai? _ Daisy nã gờ im lặng giờ mới lên tiếng.

Ông Quang nhìn qua vợ mình, bà mấp máy như muốn gì đó nhưng lại tỏ ra đầy sợ sệt.

- Em biết gì? _ Ông Quang quay ra hỏi bà Hoa.

- Em...em... _ Bà không dám nói.

- Bác hãy tha thứ cho vợ mình đi, rồi bà ấy sẽ kể cho bác nghe mọi chuyện, chứ không phải cái câu chuyện ngắn gọn bác được biết _ Daisy tiếp tục nói.

- Nói đi, tôi sẽ tha thứ cho bà _ Ông Quang ngưng một lúc rồi nói, dường như ông đã chuẩn bị chấp nhận sự thật rồi.

- Thực ra, hôm đó, là em đã mở cửa nhà và ra ngoài nên...nên mẹ mới ra khỏi nhà được, chứ mẹ Harry đã khóa chặt cửa rồi _ Bà nói sự thật.

Lúc này ông Quang mới cười lớn lên, vì cái sự thật đau khổ này.

- Tại sao bà lại ra ngoài vào cái giờ đó? _ Ông Quang quát lên.

- Là...là vì tôi sợ ông giấu giếm tôi làm chuyện...không ra...gi _ Bà Hoa nghẹn ngào nói từng từ.

- Tại sao... _ Ông Quang hét lên.

- Bác cũng đã biết sự thật, giờ thì trả em gái lại cho cháu được chứ? _ Harry đầy hy vọng mà nói ra câu này.

- Ta xin lỗi, vì những gì đã gây ra. Ta sẽ chữa nó nhưng tôi có một điều kiện..._ Ông Quang bỏ qua cảm xúc lúc trước.
- Bác cứ nói_ Harry đồng ý ngay.
- Cậu phải để nó thừa kế tập đoàn nhà họ Trương, chúng tôi chỉ có nó là con_ Ông thẳng thắn nói.
- Cái này cháu có thể đồng ý nhưng tùy vào ý Lexy_ Harry đành đồng ý.
- Được. Tôi không tiễn khách_ Nói hết câu ông Quang bước đi lên tầng luôn.

Hai người cũng đứng dậy chào rồi ra về trong niềm sung sướng.

Từ sau cái ngày biết Lexy là con nuôi Harry đã âm thầm điều tra hết mọi việc. Anh cũng đã nói cho bố mẹ mình biết rồi. Nhưng còn nó, anh biết nói với nó như thế nào đây. Cái cảnh này anh vẫn chưa nghĩ ra được, quả thật quá khó để nói ra. Liệu nó có trách anh đã để nó đứng đấy một mình không? Anh vẫn đang đau đầu từng ngày bởi chuyện này. Còn Daisy cũng chỉ mới biết thôi, là vì cô thấy Harry lo cho Lexy nên mới hỏi, mà Harry thì đâu có gì muốn giấu người mình yêu.

- Không sao, con chỉ cần kể thù Gloria là đủ rồi. Hãy sống hạnh phúc, có lẽ từ giờ ta và con khó mà gặp nhau, xin lỗi con nhé_ Ông Quang đang nói chuyện với Lexy.

- COn...con cảm ơn ba nhiều lắm. Chào ba_ Lexy nghẹn ngào nói.

- CHào con_ Ông Quang tắt máy.

Vậy là Lexy đã gọi cho ông Quang xin lỗi vì đã không làm được những điều mà ba mình giao cho. Và rồi ông đã tha lỗi cho Lexy. Giờ này nó hạnh phúc lắm. Nó vội vã xuống nhà bếp, ăn trưa. Lịch trình ngày hôm nay nó đã định sẵn trong đầu rồi.

Nó hiện đang đi xuống phòng khách, chuẩn bị ra ngoài.

- Cô chủ_ Tuấn từ ngoài đi vào gọi.
- SAo rồi?_ Nó thấy vậy hỏi.
- Hoa của người đây ạ_ Tuấn đưa nó một bó hoa hồng được buộc thành hình trái tim.
- Tốt_ Nó mỉm cười nhận đóa hoa rồi ra khỏi nhà.

* Biệt thự Thiên Thiên*

Nó đã chọn đến gặp tình yêu của mình. Bước xuống xe, nó diện váy len lông bó sát người, dài tay, gắn trên đầu gổ màu xám nhạt. Khoác ngoài là chiếc khăn bản to kẻ caro đỏ đen, đi boots ngắn cổ, đeo kính đen. Trên tay cầm bó hoa hồng nó bước tới nhấn chuông.

"King...cong..."

Một vệ sĩ ra mở cửa, thấy nó người đó vô cùng ngạc nhiên.

- Xin lỗi tiểu thư, cậu chủ không tiếp khách ngày hôm nay_ Cậu ta lễ phép thưa.
- Xin lỗi nhưng, cậu chủ nhà người mới kêu ta tới_ Nó nói thế rồi chẳng để người kia nói thêm mà vào nhà.

Người kia vẫn cứ lon ton chả hiểu chuyện gì chạy theo thôi.

- Nhưng mà...._ Người vệ sĩ định nói mà bị nó nhảy vào miệng
- Người muốn ngày nào cũng điu cậu chủ say rượu về nhà sao?_ Nó chỉ nói đúng câu này rồi vệ sĩ kia không nói gì mà đi chỗ khác coi như không biết gì hết.

Nắm khóa phòng hần nó vặn khóa, đẩy cửa bước vào. Phòng đầu không sao, cô bước qua gian ngủ.

James đang nằm ngủ trên giường, trông thật là thương tâm. Lexy đặt đóa hoa xuống bàn bước lại giường ngồi cạnh hần. Nó đưa tay vuốt đôi má mịn màng của hần như vuốt ve 1 đứa con nít. Rồi đặt đôi môi mình lên môi hần, tặng hần một nụ hôn. Lúc này hần mới tỉnh dậy.

- Là em..._ Giọng hần khàn khàn.

-..._ Nó gật đầu.

- Em còn đến đây làm gì, em đâu có cần tôi_ Hấn nhắm mắt lại quay qua bên kia.
- James à, em xin lỗi vì đã bỏ anh như lần trước. Thực ra em cũng yêu anh, chỉ là lúc đó em không thể. Nhưng giờ thì, em xin lỗi....làm người yêu em nhé?_ Giọng nói ấm áp của Lexy vang lên đầy ngân nga mà đập thẳng tai hấn.
- Em..em vừa nói gì?_ Hấn nghe câu ý xong thì bật dậy, nắm chắc hai vai Lexy mà hỏi.
- Anh đồng ý chứ?_ Nó nhìn vào mắt hấn hỏi.
- Anh yêu em nhiều lắm ngốc à!_ Hấn nói rồi ôm nó vào lòng thật chặt, chỉ sợ nó bỏ hấn như lần trước.
- Em xin lỗi...em xin lỗi nhiều lắm_ Nó cứ lăm bắm mãi trong miệng rồi nước mắt cũng rơi.
- Không sao, chỉ cần e mãi mãi ở bên anh là được rồi._ James cũng sụt sùi theo...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bên Nhau

Một ngày mới lại đến. Hôm nay có gì khác hôm qua, buồn hay vui? Trước cổng trường Lãnh Thiên vẫn là cái không khí rộn rã chuyện trò của học sinh. Daisy, Harry, Elena, Ken, Andy, Alice sáu người họ đi thành một hàng ngang mà bước vào trường, cả trường vẫn như thường. Thế rồi đột nhiên tất cả đều im lặng, im tới nỗi có thể nghe thấy tiếng lá rụng, mọi chuyện thay đổi đột ngột như thế ngay sau khi chiếc Lamborghini mui trần dừng lại. Sự tò mò đã khiến sáu người họ quay lại.

Vâng có thể nói cái cảnh trước mắt quá sốc...ai mà bị đau tim chắc xui. Và quả nhiên, vài nam thanh nữ tú của trường người thì ngất, người thì chảy máu mũi, người thì khóc. Đám đông bắt đầu xôn xao.

- Gì thế này? Như này chắc khác gì công khai sao?....
- Ôi thật là, đứng cạnh anh ý sát vậy tôi cũng chưa cả có một lần nào...
- Sao lại có người cười đẹp đến thế cơ chứ....
- Đúng là nụ cười này giết người không dao...

Mọi người có thể đoán và hai nhân vật bước xuống từ con siêu xe đó chính là James và Lexy. Trông họ thật là hạnh phúc, giống hệt cặp tình nhân, mà không họ chính là tình nhân mới đúng. Lexy bám lấy cánh tay James, bàn tay James nắm chặt bàn tay Lexy mà nhét vô túi áo khoác của James. Đã thế vừa đi vừa cười, vừa nói, lại còn nheo mắt, véo má, cốc chấn yêu, như này có thể Lexy sẽ bị fan của James ăn thịt sớm thôi. Đến bây giờ, cái lúc James cười rồi đặt một cái kiss lên má Lexy thì miệng của cả trường đã thực sự há hết cỡ. Tất nhiên những tiếng chụp ảnh phát ra từ các máy điện thoại cũng nổi lên theo. Sáu đứa bạn có người ngạc nhiên, có người thấy bình thường, có người tò mò nhưng không bận tâm. Họ đợi tới khi hấn và nó tới cùng hàng mới tra hỏi.

- Thừa chúa, con có nhìn nhầm không ???_ Ken liếc hai đứa nó mà thốt lên.
- Con không nhìn nhầm đâu_ Elena ở bên cạnh thì cười cười nói như biết rồi ý.
- Ai là con cậu?_ Ken chu miệng ra mà nói Elena.
- Chả biết_ Elena lờ đi như chưa có việc gì xảy ra.
- Hóa ra là mấy bò chúng bạn đi chơi với zai nhá Lexy_ Alice giả vờ giận nói.
- Có người cũng thế mà nhì?_ James thấy thế lao vô cứu nguy cho người yêu liền.
- Đúng_ Tuy là hành động nó ngọt ngào ấm áp thế nhưng chỉ với hấn thôi, còn không ngoại lệ đâu nhiều.
- Hai người đã là gì của nhau chưa mà bắt bạn gái tôi thế hả?_ Andy liếc xéo James.
- Đạo này yêu nhiều quá nên mù quáng à Andy_ Daisy biết là Andy hỏi trêu nhưng vẫn cố nói câu này chọc quê cậu bạn.

- Mù quáng_ Nghe thế hôm nay Harry lại thêm một lần nữa hai từ làm người ta cười không được, khóc không xong.
- Ô, tôi tưởng anh không biết nói_ Lexy ngạc nhiên quay qua nhìn Harry.
- Cô muốn tôi nói nhiều sao?_ Harry thấy em mình nói vậy thì nhoen miệng cười.
- Nói bình thường là được rồi, không lại thành con vẹt_ Lexy nháy mắt với Harry.

Lúc này trong lòng Harry vui lắm. Được nói chuyện với em gái lại còn thấy nó cười, nháy mắt với mình, cái cảm giác này bao nhiêu năm rồi anh chưa được cảm nhận lại. Giờ tốt rồi, có lẽ ngày nào a cũng được gặp nó, thấy nó vui. Anh thực sự chẳng hề giận nó điều gì, mà chỉ thấy vui thôi.

Chúng nó bước lên lớp rồi vào học như thường. Trong đầu chúng chẳng hề nghĩ tới những chuyện xấu, cứ nghĩ tới sống và yêu thôi. Nào biết con đường đời đầy rẫy sự nguy khó đang rình rập chúng từng giờ. Nhưng có lẽ ai cũng muốn sống như chúng cả thôi. Ta không biết ngày mai sẽ ra sao, thôi thì hôm nay cứ hạnh phúc đã, để không quá muộn màng, hối tiếc.

Sau giờ học James chở Lexy đi chơi. Những cuộc hẹn hò đầy hạnh phúc, tràn ngập niềm vui.

Trong trung tâm thương mại, người ta phải phát ghen khi thấy hai người.

- Honey, cái này thì sao?_ James giờ chiếc áo len dáng rộng ra cho Lexy coi.
- No_ Nó đưa mắt nhìn rồi lắc đầu.
- Rốt cuộc thì em thích gì zọ, từ lúc không biết xem rồi thử bao nhiêu mẫu rồi_ Hấn ôm eo nó từ sau.
- Em cũng chả biết_ Nó trả lời câu này làm hấn hoảng.
- Chứ mấy bộ em mặc này là ai mua?_ Hấn chỉ bộ đồ trên người nó hỏi
- Được đặt thiết kế riêng, trên thế giới không có cái thứ 2_ Nó xoay người, hai tay chạm má hấn.
- Xấu tính_ Hấn nói rồi bỏ nó ra.
- Xấu thì đừng yêu_ Nó te tồn đi ra khỏi gian hàng quần áo.
- Ôi, đợi người ta với xem nào._ Hấn nói với, chạy theo.

Nó trong lòng hạnh phúc lắm chỉ là không bộc lộ nổi, biểu cảm quá nặng hấn khi.

- Cùng đi ăn tối đi, anh đói rồi?_ hấn xoa bụng.
 - Đi thì đi_ Nó nhìn hấn suy xét một lúc rồi nói.
- Hai đứa lên tầng 3 ăn uống mà khổ, hai người đến phát ghen cho nhau, nam thì nhìn Lexy, nữ thì nhìn James
- Từ mai ra đường anh sẽ hóa trang cho em thành con vịt xấu xí mới được_ Hấn véo má nó.
 - Xi... Ngươi làm vậy thì ta sẽ biến ngươi thành con heo bản thiu rồi mới cho ra đường_ Nó hát hàm trông rất đáng yêu.
 - Nói thế thôi chứ sao dám, yêu cục nợ này nhất trần_ Hấn cười tít mắt.

"Mợa"

Nó hôn bất ngờ vào môi hấn.

- Đừng có tưởng bờ, để người ta đỡ nhìn thui_ Nó bao biện luôn.
- Hi, lúc nào cũng thế này để bao biện thì tốt_ Hấn lại cười.
- Mơ đi, lúc đó ta sẽ bỏ ngươi lun_ Nó lấy ngón trỏ ấn ấn hấn.

Hai người cứ thế dong chơi mãi mà chả để ý tới thời gian. Thực sự quá hạnh phúc, quá tuyệt vời...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tình Trong Mơ?

10h tối, hai con người ở trong vườn hoa hồng ngắm sao, cảnh lãng mạn quá chừng. Lexy gồi đầu lên cánh tay của James, hai người nằm dưới nền cỏ, không ngại lạnh mà chuyện trò hạnh phúc.- Anh này, vì sao anh lại yêu cô gái như em? _ Nó đưa mắt nhìn hấn hỏi.

- Ừm...Vì Lexy của anh xinh đẹp, thông minh, đa tính cách, đáng yêu, hiền, biết quan tâm người khác và vì anh cần em nên anh yêu em. Ok? _ Hấn nịnh bợ nó hết mức có thể luôn.

- Haha, đỉnh chính đề a không hỏi hận, em không quan tâm người khác, em cũng không đáng yêu và tất nhiên em có thể giết anh lúc nào em muốn, đừng nói em hiền. _ Nó chột búng về sau một cách dă mạn con ngan làm hấn ngỡ người tự trách mình.

- Sao anh lại yêu em nhỉ? _ Hấn nhìn lên các vì sao hỏi tu từ.

- Hỏi hận? _ Nó hỏi.

- No, mà này, sao lúc đó em lại bỏ đi _ Khuôn mặt hấn trở lại vẻ nghiêm túc.

- Có lí do _ Nó lảng tránh câu trả lời thật.

- Lí do gì? _ Hấn nhìn nó chằm chằm.

- Lí do gì anh hỏi làm gì, chỉ cần biết bây giờ và mai sau em ở bên anh là được rồi _ Nó ngồi dậy, giọng nhàn nhạt, lạnh lạnh làm hấn hoảng hốt.

Hấn ôm nó vào lòng mà vỗ về.

- Xin lỗi đã nhiều chuyện nha đại nhân, tiểu nhân không có ý đâu ạ _ Hấn lại làm nó cười được rồi.

- Ta sẽ tha tội cho ngươi, nhớ đấy _ Nó quay lại nhìn hấn, mặt họ chỉ cách nhau khoảng 4cm.

Và rồi James đang định tiến gần lại hôn nó thì từ đâu một bóng hồng đỏ xuất hiện ở giữa hai người, hấn quả là ngạc nhiên, nó thì cười đầy bí ẩn. Hấn nhúu mày nhìn nó tặng cho bóng hoa ý một cái hôn nhẹ mà phát ghen.

- Em đang làm gì vậy? _ Hấn khó hiểu.

- Nụ hôn của ta, ngươi muốn mà được à _ Nó lè lưỡi trêu ngươi James.

- Xì, không cần, đầy người muốn hôn ta nhá _ Hấn hấn hàm.

- Ngươi dám, ta cắt lưỡi ngươi. _ Nó phán câu này xong đứng dậy.

- Em đi đâu đấy? _ Hấn đứng dậy theo hỏi nó.

- Không về chẳng nhẽ ở đấy? _ Nó mặt âm độ nói.

- Cũng được chứ sao. _ Hấn cười cợt nói.

- Ngươi có đưa ta về không thì bảo? _ Nó khoanh tay trước ngực hỏi.

- Không _ Hấn chu mỏ ra.

- Không thì thôi _ Lời nói nhẹ tựa lông hồng, nó bước đi theo lối ra khỏi nhà hấn.

- Ô, thế em về thế nào mà thôi _ Hấn đi theo sau lăm nhăm.

- Thiếu gì người đưa về _ Nó nói.

- Thôi xin người, để tui chờ về _ hấn véo má nói rồi lấy xe ra chở nó về.

Một buổi sáng nữa lại tới, một sáng chủ nhật thanh bình. Hôm nay là ngày đầu tiên nó bình minh muộn. Còn hấn, khác mấy hôm trước, bình minh sớm -
_ . Tuy nhiên, lý do mà hấn dậy sớm là một cuộc điện thoại đang diễn ra.

- Alo_ hấn nghe điện.
- Anh James à, em nè_ Một cái giọng nói được coi là yếu điệu thực nữ đi.
- Ai vậy?_ Hấn nhìn màn hình điện thoại nhưng số lạ, không có tên.
- Mới có mấy năm mà anh đã quên em rồi sao. Lục Thái Hà nè_ Cô gái đầu bên kia thờ dài.
- Kate, sao bữa nay gọi anh sớm vậy?_ Hấn ngáp ngủ hỏi.
- Hôm nay em về Việt Nam, anh đón em với, ở Việt nam e quen mỗi anh thôi à_ Cô gái ra về nhõng nhẽo.
- Máy giờ?_ Tới lượt hấn thờ dài
- 8h gì đó_ Cô nghĩ lúc rồi trả lời.
- Mà em định ở đâu hả?_ hấn bên này nghĩ sắp có bão loạn
- Ở nhà anh nhá, nhà anh nhiều phòng mà?_ Cô gái kia tiếp tục làm hấn bất ngờ.
- Hờ? Thui cũng được_ Hấn đành đồng ý, nó là em họ hấn mà.
- Thui nhá, Bye anh trai_ Cô gái hôn gió vô điện thoại.

Hấn thì chán nản tắt điện thoại đi vô làm vệ sinh cá nhân, rồi ăn sáng, xong còn đi đón cô em gái họ. Và hấn thì đang thương tâm cho Ken, tất nhiên còn đang nghĩ cách làm sao để ăn nói với Lexy mà không bị từ mặt, bởi vì Kate sẽ ở cùng hấn mà. Thế rồi hấn nghĩ ra cách "nói bây giờ hoặc hối hận" Và thế là hấn gọi điện cho Lexy, 8h rùi, chắc hấn đã dậy.

- Em nghe_ Giọng lexy như mới ngủ dậy
- Anh nói nè, em đừng giận anh nhá?_ Hấn áp ứng
- Ok_ Nó nhẹ nhàng nói.
- Hôm nay em họ anh tên là Lục thái Hà ở bên Anh về đây, nó không có chỗ ở nên đòi đến nhà anh ở nhờ, anh lỡ đồng ý oy, em tha anh nhá?_ Giọng hấn rất chi là nhỏ nhẹ, sợ nó hơn sợ mẹ.
- Có chắc là hai người sẽ không sao không?_ Nó ngưng một lúc rồi lạnh nhạt hỏi.
- Honey yên tâm, mục tiêu của con bé là thằng ken, cho nên chồng em không hề liên quan_ Hấn chắc chắn.
- Cũng được_ Nó nói xong tắt máy luôn, không để hấn nói gì thêm.

Hấn thì sững sờ mà hét lên.

- Yeh, mình thật là giỏi!

Biệt thự Sarah

Nó đang bọc mình ngồi trên giường, tay cầm điện thoại, khuôn mặt biểu lộ rõ ý không vui. Và rồi đôi môi nó nhếch lên tạo đường cong hoàn mỹ, cái nụ cười ác quỷ. Nó tìm số, gọi điện cho Elena. Cách tốt nhất để tống cái cô em họ đi là mai mối cho Ken, nó quả thật nham hiểm. Thực ra nó biết thừa hai người này có tình cảm với nhau, chẳng qua sợ thất bại nên không dám tỏ tình. Nó định để con bạn tự xử nhưng xem ra, nó vẫn phải ra tay.

- Elena này?_ Nó nói
- Sao gọi tao?_ Bên kia con bạn nó cũng mới bình minh.
- Mà có yêu Ken không?_ Nó hỏi luôn vào vấn đề.
- Mà hỏi thế là có ý gì?_ Elena lúc này tỉnh ngủ luôn rồi đây.
- Nếu mày không nhanh ra tay thì sẽ có tình địch đấy_ Lexy nói giống nhà tiên tri không bằng.
- Hôm nay mày nói gì tao không hiểu hết à?_ Elena hiểu câu đầu nhưng không hiểu câu sau.
- Tao chỉ nói ngắn gọn thôi, còn đâu mày tự cho người điều tra_ Nó mất bình tĩnh mới con bạn.

- Oke, nói đi_ Elena nói.
 - Em họ James, Lục Thái Hà, tỉnh trong mộng: Ken, hôm nay về Việt Nam, Ok?_ Nó hỏi lại.
 - Tỉnh trong mộng?_ Elena hỏi lại.
 - Hoi....Tự tìm hiểu_ Nó quát lên rồi tắt máy.
- Không hiểu sao mới sáng ra mà nó đã thấy nóng nực, bức bối vậy rồi. thấy tiếng nó hét, Tuấn ở ngoài gõ cửa hỏi han.
- Có chuyện gì không cô chủ?_ Tuấn hỏi.
 - Hừm,...Chuẩn bị đồ ăn sáng,...cả xe nữa_ Nó nói rồi bước vô phòng tắm.
 - Vâng_ Tuấn đáp rồi đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bà Mới!

Tuấn cứ nghĩ là Lexy tới nhà James nhưng không nó tới nhà Ken. Nó quyết định sẽ nhúng tay vô. Tuấn nhấn chuông biệt thự Trần Thiên, ngay lập tức có người ra mở cửa. - Xin hỏi người đến tìm ai ạ?_ Cô hầu lễ phép hỏi.

- Ta tới tìm Hoàng_ Giọng nói của nó quá đủ lạnh để khiến cô hầu run rẩy.
- Người có hẹn trước chưa ạ?_ Người đó tiếp tục hỏi.
- Hừ, người muốn mất việc hay sao mà để đại tiểu thư nhà ta đứng ngoài trời_ Tuấn lên tiếng.
- À...vâng, mời người vào nhà_ Cô hầu dẫn đường cho hai người vào phòng khách nhà Ken ngồi đợi.

Căn biệt thự rộng, kiểu Pháp, bên ngoài có hai màu chính trắng và xanh đậm. Phòng khách rộng, thường trang trí đồ theo kiểu đối xứng, có màu vàng kim cùng màu trắng trông rất sang trọng. Từ trên cầu thang, Ken xỏ tay túi quần đi xuống, miệng cười toe toét.

- Ngọn gió nào đưa Lexy tới nhà tui vậy_ Cậu vừa cười vừa nói.
- Người hầu nhà cậu có thói quen nói nhiều giống chủ_ Nó mặt lạnh như tiền.
- Thông cảm _ Cậu ngồi xuống đối diện Lexy.
- Đèn chùm đẹp_ Nó nhìn lên trên nói

Vâng, công nhận là nó tinh mắt thật. Cái đèn chùm này tốn không ít tiền Ken mới có được nó. Chiếc đèn chùm được tạo hình theo kiểu bông hoa nở ngược nhưng không có cánh dày mà là từng lớp đèn xếp vòm. Chiếc đèn được làm từ vàng và đá sôphia.

- Đèn chùm nhà chị còn đẹp gấp trăm lần_ Ken khiêm tốn nói.
- Thôi, vào việc chính luôn_ nó nhìn Ken.
- CHị cứ nói_ Ken liếc mắt người hầu ý nói đi rót nước mời khách.
- Cậu có yêu Elena không?_ Đúng là nó biết làm người khác bất ngờ.
- Thế cũng hỏi_ Ken bật cười.
- Tôi hỏi thật. Nếu cậu không nhanh sẽ mất cô ấy đấy_ Nó tựa lưng vào ghế.
- Yêu thì làm được gì, cô ấy cũng đâu yêu tôi_ ken chán nản thờ dãi.

- Tôi có cái này cho cậu nghe đây_ Nó thích thú lôi trong túi ra cái điện thoại, mở phần ghi âm.

- Gì vậy?_ Ken tò mò.

-..._ Nó không nói gì để cái điện thoại xuống mặt bàn.

" Lexy à, tao thật sự...thật sự yêu một người rồi...Nhưng mà tao....hông có dám nói...tao sợ...sợ người đó sẽ bỏ tao giống hần....Tao chả biết làm thế nào à....Trần Nhật Bảo Hoàng, anh có yêu em không?? Em buồn lắm, vì anh...vì trong lòng anh....chưa chắc....đã có em..."

Cái đoạn ghi âm đó là hôm mấy nhỏ đi bar, uống say, Lexy đưa Elena về, lúc nằm trên giường nhỏ nửa tỉnh nửa mơ với cái giọng say rượu mà gọi tên Ken. Nghe xong đoạn ghi âm mà ken khóc giờ mấy giờ.

- Tỉnh sao?_ Nó nháy mắt tỉnh ngịch.

- Tò tỉnh thôi_ Ken cười sung sướng.

- Ồ...ngay sáng nay được không?_ Nó nhăn mặt hỏi.

- Sao gấp vậy?_ Ken ngạc nhiên nữa.

- Kate về nước_ Nó không vui mà nói ba từ này.

- Đơn giản_ Cậu ta nghĩ một lúc rồi búng tay nói.

- Đợi tin mừng_ Nó nói xong đứng dậy ra khỏi nhà.

- Cảm ơn chị nhiều nhé_ Ken nói với theo.

Nó ra khỏi biệt thự Trần Thiên đầy sung sướng và háo hức. Ken thì tất bật chuẩn bị nhưng do thời gian ngắn hạn cho nên, cậu quyết định chuẩn bị đơn giản để giải quyết vấn đề nhanh gọn. Cậu chọn lí do ăn trưa để gặp mặt Elena.

- Elena ới_ Cậu riu rí gọi tên nhỏ qua điện thoại.

- Oi_ Nhỏ cũng vui mừng khi nhận điện thoại của Ken mà thưa.

- Tới nhà tui ăn trưa đi_ Cậu ra giọng cực kì đáng yêu (ở gần là tg lao vô ôm luôn á)

- Ừm, cũng được, mấy giờ?_ Nhỏ đồng ý.

- Bây giờ. Bye_ Nói xong cậu tắt máy.

Nói là bây giờ thì cứ nói chứ con gái ra đường ai mà cứ thế đi, phải chuẩn bị chút chứ. Nhỏ cũng thế, thay bộ đồ, trang điểm nhẹ, chọn trang sức ,làm tóc thế rồi là đi tới nhà cậu ta. Tính ra thì cũng phải mất ít nhất 30 phút mới tới nơi. Nếu mà lâu thì phải một tiếng ý chứ.

Nhỏ được người hầu dẫn vào, vừa vào tới nhà, tiếng đàn piano cùng tiếng hát đã đập vào tai nhỏ rồi.

" Anh xin tặng em cả đại dương hoa hồng thắm..

Tình yêu ấy sẽ mãi mãi như hoa tươi trao cho em chi cuộc đời này...

Và xin tặng em cả dòng máu nóng và trái tim này....

Anh không thể không có gì, nhưng không thể không có em

Anh có thể mất tất cả nhưng không thể mất em

Gặp em rồi anh mới biết mình không thể không yêu...

Ngay từ giây phút đầu nhìn thấy em..

COn tim anh đã vĩnh viễn thuộc về eeeeeee...."

Nhỏ tiến lại gần chỗ Ken, nhỏ vừa đi, vừa vỗ tay.

- Hay, Ken của chúng ta hát hay, đàn giỏi, tính tặng ai bài nè_ Elena cười tít mắt.

Ken thì gãi đầu, trong lòng mỉm cười nghĩ, không phải Ken của chúng ta mà là Ken của em.

- Tỉnh tặc cho người yêu tương lai đó, thấy sao?_ Cậu đứng dậy khỏi ghế đàn.

- Người yêu à,...hay lắm, chắc chắn cô ấy rất thích_ nhỏ nói có vẻ hụt hẫng làm Ken thấy rõ.

- Thôi đi ăn trưa đã, tui đói oý_ Cậu ta kéo nhỏ vô phòng ăn

Kéo ghế cho ngồi, rồi cậu mới ngồi xuống đối diện. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Tới khi ăn tới món tráng miệng thì Ken dừng lại nhìn Elena ăn bánh. Nhỏ sớm nhận ra mà ngước lên nhìn cậu ta.

- Nhìn gì vậy?_ Nhỏ nhăn mày.

- Elena à, tôi đã bị cảm nặng và nó đã chuyển sang giai đoạn cuối rồi. Phương thuốc duy nhất có thể cứu thoát tôi khỏi lưỡi hái của tử thần đó chính là ánh mắt, là nụ cười, là sự quan tâm và một tình yêu nồng ấm của em. Người tôi thương chỉ có một. Người tôi nhớ chỉ có một. Người tôi yêu chỉ có một. Người tôi muốn sống cùng trọn đời cũng chỉ có một. Đó chính là em, Elena._ Cậu nhìn thẳng mắt nhỏ mà nói từng lời rõ ràng, nói xong cậu nở nụ cười thật tươi.

- Chắc là tôi đang mơ_ Elena quay mặt đi chỗ khác lên tiếng.

- Không đâu. Làm người yêu anh nhé?_ Cậu ta lôi một hộp xoàng trong túi và mở ra, là một chiếc nhẫn đính viên kim cương đỏ hình thoi.

- Lần đầu tiên gặp anh, em đã thích cái cách anh cười, cái cách anh nhìn em, và cả cái cách anh nói chuyện. Đừng bao giờ rời xa em nhé, vì sự thật là em rất yêu anh!_ Nhỏ tiến tới trước mặt Ken nói rồi đặt một nụ hôn lên trán cậu ta, nhận chiếc nhẫn từ cậu.

- Dẫu ngày mai nắng có tắt, bão bùng có đến, anh sẽ không bao giờ rời xa em_ Ken ôm nhỏ vào lòng, cậu chạm lam ngửi tóc nhỏ.

Mùi hương đó cậu sẽ nhớ mãi, nhớ mãi cái mùi hương của nhỏ, để không bao giờ, không giây phút nào cậu quên nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: không Bao Giờ

James hiện giờ đang ngồi ăn trưa ở nhà một cách khổ sở. Không chỉ có cô em gái đó mà em họ này còn dẫn thêm một đứa con gái nữa về, con bạn của Kate thích hẳn cho nên từ lúc ở sân bay về đến giờ, hẳn chỉ có ngồi nghe hai đứa nó thao thao bất tuyệt, không thì là bạn Kate chốc chốc lại "anh James ơi" Hẳn nghe mà muốn ỏi nhưng giữ phép lịch sự không muốn đuổi. Kéo mang tiếng anh họ đuổi em họ ra khỏi nhà thì thôi rồi. Nhân vật thích hẳn tên là Nguyễn Trúc Vân, Mía, con gái công ty môi giới nhà đất.

- Anh James ăn cái này đi._ Mía gấp thức ăn cho James.

-Ờ_ Hẳn đáp ngắn gọn.

Kate định nói gì đó nhưng rồi James có điện thoại. Hẳn sung sướng quá nghe luôn tại đó, là nó gọi.

- Vợ gọi chồng có chuyện gì thế?_ Vâng hẳn đã quyết tâm chọc tức Mía.

- Kinh quá đấy_ Nó bên này chưa hiểu chuyện nên than.

- Yêu vợ quá, chồng đang ăn trưa với Kate và Mía_ Hẳn cố nói cho Lexy hiểu, rồi còn nhấn mạnh từ Mía nữa.

- Đã hiểu, ta tới ngay đây_ Nó mặt mày tối lại định tắt máy thì...

- Yêu vợ nhất "chết"_ Một cái hôn qua điện thoại rồi hẳn tắt máy.

Kate thì không may may gì cho hẳn chỉ có Mía thì đang tức nhưng chẳng thể làm gì.

- Ai vậy anh?_ Mía hỏi.

- Vợ yêu của anh_ James nói thêm từ yêu cho người ta đáng lòng.

-...._ Mía không biết nói gì thêm, ngồi im thín thít.

Một lúc sau thì tiếng chuông nhà vang lên, hân vui mừng không tả hết, Kate với Mia thì tò mò không biết ai đến. Nó mặc một chiếc váy giả quần đen, ngắn trên đầu gối một gang tay người lớn, không mặc quần tất làm lộ ra đùi trắng như tuyết, kết hợp với chiếc áo crotop lưng trắng bên trong, bên ngoài khoác áo lông màu trắng, đi boots ngắn cổ đen, tóc xoăn, mái chéo, nó đeo thêm cái kính đen bản to, che đi một phần khuôn mặt. Cả ba người trong phòng nhà quay hết lại nhìn nó, hai người ngạc nhiên, người còn lại thì thích thú.

- Chị là ai?_ Kate lên tiếng hỏi, bởi vì nhỏ đã bị nó làm cho biết cái gọi là nhan sắc có thừa, nhìn mà hâm mộ.

- Chắc em là Kate?_ Nó tiến tới ngồi lên đùi James một cách tự nhiên làm cả phòng sốc toàn tập.

Hắn cũng lấy tay ôm eo nó một cách hạnh phúc.

- Vả..ng_ Kate bắt ngờ.

Lúc này nó mới bỏ cái kính ra, giờ thì hai người này thực sự ghen tị với sắc đẹp của nó. Hắn liền hôn vào má nó.

- Vợ ăn cơm chưa?_ Hắn cười hỏi.

- Chưa. Người không định giới thiệu ta sao?- Nó cau mày.

-À, đây là em họ-Kate, còn đây là Mia, bạn Kate, giới thiệu với hai em, chị này là Lexy, vợ tương lai của anh_ Hắn trở từng người giới thiệu.

- Chị dâu xinh đẹp thế mà anh dấu em giờ mới nói hả?_ Kate cười.

- Có sao_ Hắn nói.

Mia thì tức phát điên lên, rõ là không phải nhà mình mà lao vào ôm chủ nhà tự nhiên. Chắc chắn tôi sẽ không để yên cho hai người đâu, cái gì tôi đã muốn thì nó là của tôi.

- Mọi người cứ ăn tiếp đi_ Nó liếc mắt qua nhìn Mia.

- Anh James à, A..._ Mia gấp một miếng thịt dê xào định dứt cho James.

Nó ngồi lên đùi James cho nên nó ăn luôn miếng thịt dê đó.

- CHồng chị không ăn được thịt dê_ Nó lạnh lùng mà nói ra câu này.

- Không ăn được sao còn nấu?_ Mia tức quá đập đũa xuống mặt bàn nói.

- Tại vì tao thích ăn_ Kate ngồi bên này vừa gấp thức ăn vừa nói.

- James của chị thích ăn nhất là cái này, A_ Nó cầm cái bánh macaron lên cắn một nửa, một nửa dứt cho James.

- Hai người hạnh phúc quá_ Nhỏ Kate cười.

- Thật là mất lịch sự_ Nhỏ Mia tức quá mà nói câu này.

Nó liền quay lại nhìn Mia, một cái nhìn người ngoài nhìn vào cũng đã thấy lạnh sống lưng.

- Đây là nhà em?_ Nó hỏi

- Đây là nhà chị?_ Nhỏ Mia cũng không vừa mà hỏi lại nó.

- Đây là nhà người yêu chị_ Nó nhếch miệng sau câu nói.

- Chị...chị_ Mia tức mà không làm gì được.

- Kate à, em vừa xinh gái lại đáng yêu, sao lại đi chơi với một người bạn trái ngược mình mà lại còn bị nói lấp nữa vậy?_ Nó giờ giọng điệu.

Cả phòng ăn cười ầm lên. Mia thì bức quá, sao ăn nổi nữa, cô đứng phắt dậy.

- Em ăn no rồi_ Nói rồi cô đi về phòng.

- Bạn ý giận rồi kia_ Kate nhìn theo Mia nói.

- Kệ đi, em cứ ăn nhé, anh đi trước_ James nói rồi dẫn Lexy ra khỏi nhà.

Nó cũng chả biết mình đi đâu nữa, chỉ ngồi im trên xe ô tô mà thôi. Hắn một tay lái xe, một tay cầm tay nó như thường. Thế rồi hai người dừng ở một bãi đất trống cao hơn các mô đất gần đó. Nó nhìn hắn một cách khó hiểu.

- Em cứ xuống đi rồi biết_ Hấn mở cửa xe cho nó.
- Người công ta cơ_ Nó đến giờ làm nữa.
- Trời...Thôi được_ Hấn cúi người xuống cho nó trèo lên lưng.

Và thế là nó trèo lên. Hấn đứng phắt dậy trong lòng tự nhủ may sao người yêu mình gầy. Hấn đi lên chỗ đất cao gần đó, dưới gốc cây phong. Lúc này nó nhìn về phía trước, tự nguyện xuống khỏi lưng hấn, mà tươi cười bước về phía trước. Trước mặt hai người là gì ư? Một cánh đồng hoa hướng dương nở rộ. Nó đang tay quay một vòng rồi quay lại nhìn hấn đứng trên kia đang nhìn nó chăm chú mà cười.

- James à?_ Nó gọi
- Dạ_ Hấn đáp nhẹ nhàng.
- Em yêu anh nhiều lắm_ Nó cười, vừa cười vừa nói.

Đây là lần thứ hai hấn thấy nó cười như vậy. Thực sự là một nụ cười chính hiệu. Tuy là người yêu nhưng mà hấn vẫn ngất ngây trước cái nụ cười rạng rỡ hơn nắng mai ấy của nó. Hấn thông dong bước xuống chỗ nó đang đứng.

- Em cười như thế định giết người sao?_ Hấn đùa nó.

"Moaz"

Nó hôn vào môi hấn một cách bất ngờ.

- Đã có ai chết chưa?_ Nó mở to đôi mắt, rồi chớp chớp hỏi hấn.
- Không chết nữa, chết rồi ai yêu em_ Hấn đưa tay véo má nó.
- Thiếu gì_ Nó lè lưỡi trêu người hấn.
- Từ nay hãy cứ cười như thế này nhé, đừng có lạnh lùng làm anh sợ_ Hấn ôm nó từ đằng sau, cọ cái mũi của mình vào tóc nó.
- Không thích, chỉ khi nào có anh ở bên thôi_ Nó xoay người nhìn hấn.
- Em chả bao giờ nghe lời anh hết_ Hấn bịu môi tỏ vẻ buồn.
- Đền bù nhé?_ Nó hỏi
- Ừ_ Hấn cười.
- Đưa em điện thoại anh_ Nó chìa tay nhận điện thoại.

Hấn móc trong túi ra đưa cho nó dù không biết nó định làm trò gì nữa. Thế rồi nó vô camera, nó hôn vào môi hấn rồi chụp. Một bức ảnh so cute. Tiếp tục vô phần ghi âm, bật lên. "Thiên Kì Bảo Khang, người là đồ xấu xí, đáng ghét, Ta yêu người nhất trên thế gian này. Dầu mai nước biển cạn, mặt trời không mọc thì ta cũng mãi mãi yêu mình người mà thôi. Em sẽ không bao giờ buông tay anh" Tới đây nó lưu lại.

- Rồi nhé?_ Nó làm gì đó rồi đưa điện thoại cho hấn.

Hấn mở điện thoại lên coi. Hình ảnh hai đứa nó hôn nhau ngay màn hình điện thoại. Hấn hạnh phúc lắm, cười toạc miệng mất ý chứ.

- Vợ này, sao em có thể đáng yêu như thế, ai mà kiềm chế được_ hấn nói xong liền bế nó lên quay vòng vòng à.
- Xuống, thả xuống_ Mãi tới lúc nó quát lên hấn mới thả nó xuống.
-_ Hấn lại bịu môi nhìn nó.
- Hừ_ Nó véo má hấn, không phải véo yêu, mà cái véo này đau, rất đau.
- Aaa...đau, xin lỗi, xin lỗi_ Hấn kêu lên.
- Lè_ Nó thả ra rồi lại chọc hấn.
- Vợ giỏi lắm_ Hấn nói rồi định lao tới bắt nó, nào ngờ nó nhanh chân chạy mất.
- Đến đây mà bắt này_ Nó tiếp tục chạy.

- Cứ đợi đó, ta đến đây_ Hấn chạy theo bắt nó.

Cứ như vậy, hai người cứ chơi đùa chán chê lại ngồi nghỉ, chụp ảnh làm kỉ niệm. Đến chiều nó nổi hứng muốn đi ăn kem. Hấn cứ sợ nó đau họng không cho nó ăn nhưng nó cứ nhõng nhẽo đủ kiểu. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đành đưa nó đi ăn kem thật. Nó ăn rồi thì thôi còn bắt hấn ăn cùng, hấn cũng há miệng cho nó đút. Mọi người xung quanh nhìn hai chúng nó với cặp mắt ngưỡng mộ mà tròn chân tại trận. Vì hấn đẹp trai, vì nó xinh gái và còn vì tình yêu của hai người chúng quá hạnh phúc, đến nỗi không thể tìm ra từ nào để diễn tả. Nhưng làm gì có thứ gì ,là mãi mãi một trạng thái, sớm muộn cũng thay đổi, chỉ là thay đổi mấy cũng tìm về được mới nhau

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: ...không Được...

Hiện giờ hai đứa nó đang ngồi trên mui xe, ngắm khung cảnh thành phố lung linh dưới màn đêm từ trên đỉnh đồi cao. Nó tựa vào vai hấn một cách yên bình, hấn một tay chống, một tay ôm ngang người nó. Cảnh đêm tĩnh lặng, hai người cũng lặng thinh theo thời gian. Đây là lúc hai người suy nghĩ, suy nghĩ về tương lai và thứ mình chọn.- Nếu mai kia chúng ta có cãi nhau lớn đến mấy, em cũng đừng bỏ anh nhé?_ Đột nhiên hấn lên tiếng hỏi.

- Nhất định không...nhưng khi nào anh buông, em sẽ không níu..._ Nó trả lời.

- Xin em đừng buông, những lúc như thế chắc chắn là anh không muốn vậy, hãy nhớ chỉ là hiểu lầm, vì thế em hãy níu anh lại, dù chỉ một lần nhé?_ Giọng hấn khàn khàn.

- Cũng được, nhưng còn anh? Dù em có sao đi chăng nữa, anh cũng không được bỏ rơi em, không tin em?_ Nó ôm chặt lấy người hấn.

- Chắc chắn là như vậy rồi_ hấn cũng nhỏ nhẹ trả lời nó.

- Yêu anh_ Nó nói nhỏ.

- Chúng ta về thôi, sương dày hơn rồi_ Hấn đỡ nó dậy

- Ok_ Nó thở dài, lại sắp xa hấn rồi.

Trên đường về nhà nó, cả hai chẳng ai nói lời nào. Họ để dành những lời yêu thương cho những ngày sau nói đầy thôi. Về tới cổng nhà nó, nhưng nó không xuống, cứ ngồi lì ra, hấn nói gì thì nó vẫn là mặt hồ tĩnh lặng.

- Làm sao?_ hấn hỏi lần ba.

- Anh ở lại với em đi_ Nó giờ mới nói.

- Không được_ hấn trả lời ngay lập tức.

- Sao?_ nó hỏi.

- Chúng ta đã kết hôn đâu_ Trời, cái đầu hấn lại nghĩ lung tung rồi.

"Cốc"

Nó bực mình quá cốc vào đầu hấn làm hấn khó hiểu suýt xoa đầu.

- E không muốn anh ở nhà với hai cô gái, cho nên, ở với vợ tương lai vẫn tốt hơn_ Nói xong nó kéo hấn vô nhà, vứt chìa khóa ô tô cho Tuấn.

- Ô, không được, thế này là bất cóc á_ Hấn miệng nói một đằng nhưng chân làm một nẻo.

- Thế nào mới được_ Nó dừng lại trước phòng mình hỏi hấn.

- Về đúng chỗ của mình_ hấn chỉ ra ngoài nhà.

- Không được_ Đến lượt nó hét lên.

- ơ_ hấn không biết nói gì.

- Có 3 lựa chọn. 1, là ở phòng đối diện phòng em 2, ở cùng phòng với em 3, anh đi về và mai ta không gặp nhau_ Nó khoanh tay trước ngực nhìn hần.

- À, ừ, ờ....1_ Hần nói.

- Chúc ngủ ngon_ Nó ngay lập tức mở cửa phòng đối diện đẩy hần vô, nói câu này xong, đóng cửa cái dầm.

Nó cũng về phòng của nó. Vô phòng tắm rửa định đi ngủ thì có tiếng gõ cửa phòng nó. Nó trong lòng đã đoán được sự tình.

- vào đi_ Nó nói vọng ra.

Quả nhiên như nó nói, từ ngoài cửa là Thiên công tử ôm gối bước vào phòng, đứng trước mặt nó.

- Cho tại hạ ngủ nhờ được hông?_ Hần gỡ trò trẻ con.

- Ok, dưới đất, _ Nó chỉ sàn nhà.

- Hờ, vợ độc ác vậy hả?_ Hần bắt công kêu ca luôn.

- Đùa thôi, lên đây_ Nó nói rồi vỗ vào chỗ bên cạnh mình trên giường.

Hần sung sướng trèo lên nằm bên cạnh nó, tay ôm em nó ngủ, nó ôm con gấu bông ngủ. Chả mấy chốc cả ba đều chìm vào giấc ngủ thiên thần. Cũng may cho James là cái giường của Lexy rộng, chứ không anh lại bị nó cho xuống đất, cũng may phòng có máy sưởi cho nên hần sẽ không bị lạnh nếu nó có lỡ giật chân của hần.

Sáng hôm sau, khi hai đứa vẫn ôm nhau ngủ ngon lành thì tiếng gõ cửa vang lên.

- Cô chủ, có việc gấp..._ Tuấn hỏi hà kêu nó.

Nó thì quen miệng, cứ tưởng trong phòng chỉ có mình.

- Vào đi_ Nó

Tuấn đẩy cửa vào. Cái cảnh trước mặt cậu khiến cậu sững sốt, cậu giả ho vài tiếng.

Lúc này Nó mới giật mình, quay qua nhìn bên cạnh, James nằm cạnh nó và vẫn đang ngủ ngon. Rồi về mặt nó trở lại như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nó ngồi dậy trên giường, khẽ gỡ tay James ra khỏi eo mình.

- Không sao, cứ nói đi_ Lời nói của Lexy làm Tuấn bớt ái ngại.

- Bên bà chủ báo, ông chủ đã nhường hết gia tài lại cho cô chủ rồi đi du lịch vòng quanh thế giới rồi. Cho nên trong tuần này, cô chủ sẽ phải về đó tiếp quản tập đoàn._ Tuấn nói đầy ngạc nhiên vì quyết định của ông Quang.

- Hừm?_ Nó quá bất ngờ.

- Cô chủ không biết sao?_ Tuấn càng ngạc nhiên hơn

-...._Nó lắc đầu với cái điện thoại định gọi điện.

- Vô ích thôi, ông chủ tắt máy Ạ_ Tuấn đoán được nó định gọi cho ai nên ngăn lại.

Nó chán nản vứt cái điện thoại xuống bàn, nghĩ ngợi hồi lâu, Tuấn vẫn đang đứng chờ.

- Sắp lịch về Đức..._ Nói tới đây nó liếc James rồi nói tiếp_ Tất cả chỉ trong 1 ngày thôi.

- Vâng thưa cô chủ. Phải rồi, bữa sáng đã chuẩn bị, hai người định tới trường thế nào ạ?_ Tuấn nhìn hần hỏi.

- Không cần lo cho ta_ Nó đi tới nhà tắm.

- Vâng_ Cậu cúi chào rồi đi ra khỏi phòng Lexy.

Khi nghe thấy tiếng nước trong nhà tắm, James lúc này mới mở mắt ra. Về mặt mới sớm đã buồn bã, phải cả hai người đều không muốn rời xa nhau dù chỉ một phút chứ nói gì một ngày. Hần học hần ngồi dậy lấy cái điện thoại gọi cho quản gia mang đồng phục tới cho hần trong vòng 5 phút. Định nằm xuống ngủ tiếp nhưng cánh cửa nhà tắm bật mở, nó đã thay xong đồ, đang bước ra. Nó tiến tới ngồi xuống ghế bàn trang điểm chải tóc.

- Vợ à?_ James ngồi trên giường nhõng nhẽo.

- Sao?_ Giọng nói vô tình vang lên, nó nhìn hần qua gương.

- Đùng đi được không? _ Hấn nói về chuyện về Đức.
- Không được _ Nó vừa vuốt mái vừa nói.
- Vậy cho anh đi cùng được không? _ Hấn tiến tới ôm cổ nó từ sau.
- Không được _ Lần này nó gần từng chữ, nó không thích nói chuyện vào buổi sáng nhiều, một thói quen.
- Lúc nào cũng không được...không được và không được, em không thể bỏ hai chữ ý đi được à _ Hấn buồn buồn.
- Không được _ Về mặt nó vẫn rất thân mặc kệ kia.
- Không chơi với em nữa _ James véo má nó rồi bước nhanh vô nhà tắm kéo bị nó bắt được thì...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ăn Cơm Trước Kẽng?

James đã nhận được bộ đồng phục và mặc nó. Hiện giờ hai đứa đang tới trường. Cổng trường vẫn thế, có điều hôm nay đông hơn mọi khi. Thế là hai đứa nó lười đi bộ qua đám đông, đi cả xe vô trường để vào nhà xe giáo viên luôn, không cần nhờ mấy anh bảo vệ làm chi. Hai đứa cùng xuống xe, đeo kính râm màu đen, đồ đôi. Đã thế còn đi cả giày thể thao đôi, hai màu đen trắng nữa. Nhưng lạ thay hai người vừa xuống xe thì đoàn người từ đâu đã ập tới chụp ảnh tung tóe rồi thì mic, máy ghi âm trở hết về phía hai người. Hai người thì ngạc nhiên, hai tay nắm chắc không lạc mất. - Cho hỏi có phải hai người là một đôi có phải không? _ Nữ lên tiếng.

- Chúng tôi được biết tới qua, anh ở nhà cô ấy, đúng không? _ Nam
- Tôi được biết hai người đã đi chơi với nhau cả ngày hôm qua?
-

Giờ thì rõ rồi, đám người trước cổng đó đa số là phóng viên, nhà báo cho nên hôm nay mới đông thế. Giờ thì hay rồi, nó khó chịu, bỏ cái kính xuống, đôi mắt ánh lên những tia chết chóc nhìn đám người. Họ đột nhiên dừng hết lại nhìn nó, không hỏi, không chụp ảnh như muốn chờ câu trả lời.

- Các người mà nói nhiều như vừa nãy...tôi sẽ làm mấy người...VĨNH VIỄN không nói được _ Nó nghiêng răng, nói rõ ràng từng từ một khiến đám người sợ hãi kinh hoàng.

Nhưng vẫn còn một trong số đó vẫn nhao nhao hỏi đủ điều.

- Tuấn, đưa tôi đồn hết cho ta _ Lúc này thì nó hết chịu nổi rồi, nó hét lên.

Ngay lập tức Tuấn với một đám vệ sĩ tầm 10 người lao tới đứng tạo khoảng cách cho nó và hấn vào lớp. Nó kéo tay hấn đi trước, hấn đi sau thì về mặt thích thú hiện rõ, hấn thích nó như thế nhưng không phải với mình. Vào tới lớp cũng vừa lúc chuông reo. Đám bạn của chúng đã có mặt ở chỗ của mình.

- Tình tứ quá nhỏ? _ Andy lên tiếng.
- WELL, Đồ đôi nữa cơ? Kinh rồi _ ALice cũng xen vào.

Ngay lập tức Lexy với James đồng quay xuống, Lexy lườm ALice, James lườm andy.

- Muốn chết hay muốn sống? _ Và cả hai đồng thanh nói một câu, đáng ngạc nhiên.

Hai đứa bạn mặt tái lại, xua xua tay ý không có gì rồi cười cười cho qua. Nó với hấn quay lên nhưng chẳng được bao lâu.

- What the hell??? _ Ken tay cầm cái máy tính bảng, mắt nhìn chăm chăm nó, sừng sốt thốt lên, đứng phắt dậy nói làm cả lớp giật mình quay lại nhìn cậu.
- Có chuyện gì sao? _ Cô giáo nhú mày hỏi.
- Không...không có gì, cô cứ giảng đi, mặc em _ Cậu vẫn chưa rời màn hình máy tính bảng.

Cô giáo giảng bài tiếp, bạn học quay lên hết trừ bọn chúng nó.

- Anh bị điên à???_ Elena nhìn Ken không chớp mắt.

Nhưng lập tức nhỏ bị làm ngơ, Ken chạy lên chỗ bàn hần và nó.

- Hai người vẫn chưa biết gì sao?_ Ken đặt cái máy tính bảng trước mặt họ hỏi.

- Sao nữa?_ James hỏi.

- Nhìn đi_ Ken chỉ vô máy tính bảng.

Mấy bài báo với cái tên nghe đã thấy muốn đập luôn cái máy tính bảng rồi.

"Ông hoàng tập đoàn Toby qua đêm tại nhà Trương tiểu thư nổi tiếng lạnh lùng"

"Nữ hoàng băng giá diện đồ đôi với thiếu gia tập đoàn Toby làm tim hàng loạt dân mạng tan vỡ."

"Chỉ mới được ba nuôi nhường quyền, Nữ hoàng băng giá đã chạy đi tìm tình yêu"

Tới đây nó không đọc được nữa rồi, nó cầm lên nhìn cái máy tính bảng thật rõ ở cuối bài coi ai đưa tin, rồi nó lấy điện thoại ra gọi ai đó.

- Bất công ty Sobie đền bồi thường về những câu nói trên mạng đi còn nữa...giết những kẻ nói sai, ai nói đúng...tạm tha_ Nó ọi cho Tuấn

-....

Nó cúp máy, đưa cái máy tính bảng chả về cho Ken. Cậu đang sốc trước những câu nói của nó. Andy nghe được cũng bàng hoàng sắp rớt tim, còn mấy nhỏ bạn nó thì đó là chuyện bình thường, nếu thấy nó thản nhiên tiếp mới là chuyện lạ. Thời gian ba đưa học cùng nhau, Elena mới Alice đã chứng kiến gần hết cách giết người của nó, chỉ có điều chưa bao giờ thấy nó tự mình ra tay ai thôi.

- Nhẹ quá_ Elena tặc lưỡi.

- Quá nhẹ ý chứ_ Alice thêm vào.

- Chưa xong đâu_ Nó nói thế rồi lấy tai nghe phone ra nhét vô tai, kết nối với điện thoại.

Harry với Daisy thì chẳng tham gia vào cuộc nói chuyện nhưng không có nghĩa họ không quan tâm, tai họ vẫn nghe, mắt thì dán vào con đề yêu của mình. Thực ra hai người nay cũng chẳng làm gì thú vị, đang nhắn tin với nhau ý mà, hẳn là SMS đấy, nhà giàu, tháng phải nạp mấy thẻ 500000 chứ đừng đùa.

"Em gái anh chính hiệu"_ Daisy

"Làm thế nào để nó về đúng chỗ?"_ Harry

"Anh nên nói càng sớm càng tốt, càng lâu càng khó giữ"_ Daisy

"Anh sợ nó hận anh"_ Harry

"ANH đâu có lỗi, chỉ cần kể hết mọi chuyện là được rồi, nếu có trách thì phải trách bố anh, nếu có hận thì hận bác ý, anh không liên quan mà"_ Daisy

"Ai biết được rồi sẽ ra sao"_ Harry

Gửi xong Harry nằm dài lên bàn, quay mặt vào phía trong tường. Daisy chỉ biết nhìn theo và lắc đầu. Không gì thêm.

45 phút trôi qua, ra chơi giữa giờ. Học sinh trong lớp đã ra ngoài hết chỉ còn bọn nó ở trong lớp. Tất cả vẫn ai ngồi chỗ đó, không một tiếng. Nhưng từ ngoài cửa hai cô gái bước vào, khuôn mặt tươi cười chuyện trò rộn rã. Là Kate và Mía. Kate thì lao tới cạnh Ken ôm cánh tay cậu.

- Anh Hoàng à, em nhớ anh chết đi được à_ Kate lắc tay Ken nói.

- Ồ...hờ...hờ_ Ken thì cố tháo từng ngón tay của Kate trên cánh tay mình.

- Hì, dạo này Ken của em đẹp trai quá nhi_ Kate bị tháo tay ra giờ lại định đưa tay lên vuốt tóc Ken, nhưng Ken kịp cản lại.

- Hơ...Nực cười_ Elena đưa ánh mắt hình viên đạn dán vào Ken.

- Chị là ai?_ Lại là câu hỏi ấy, Kate lờm Elena, tại ngồi cạnh Ken mà.

- Bé là ai?_ Nhỏ khoanh tay trước ngực hỏi lại.

- Tôi là Lục Thái Hà, em họ anh Khang_ Kate chu mỏ lên mà nói

-..._ Elena đưa mắt nhìn về mặt thích thú của James.

- Anh, đây là ai vậy?_ Kate lại bám lấy tay Ken trò Elena hỏi.

- Đây là chị Elena, vợ tương lai của anh đấy_ Ken dịch sát lại Elena rồi đặt lên môi nhỏ nụ hôn nhanh.

Trong lòng Kate bắt đầu phát hỏa rồi đấy, còn cái hôn ý chả phải đang khiêu chiến với cô sao. Cô chăm chăm nhìn vào Elena cứ như muốn ăn thịt nhỏ vậy.

- Vợ tương lai?_ Kate nhắc lại 3 chữ như muốn hỏi coi mình có nghe nhầm không.

- Đúng thế, chúng tôi sắp cưới nhau_ Elena ra vẻ thân nhiên sấn tới ôm lấy Ken và nhìn Kate với ánh mắt "Đây là vật đã có chủ"

- Không chơi với anh nữa_ Kate tức tối chạy ra khỏi lớp, không quên tặng Elena cái nhìn như muốn bóp chết.

- Em là ai?_ Daisy nhìn Mía hỏi.

- Dạ? Em là bạn của Kate tên Mía_ Mía cười tươi nói.

- Sao em lại ở đây?_ James thắc mắc hỏi.

- À, Kate rủ em tới đây gặp người tình nên em đi cùng_ Mía nhìn hẩn không chớp mắt.

- người ta đi gặp người tình thì bé đi làm gì? Không phải cũng đi gặp người trong mộng chứ?_ Andy đá đều.

Nghe câu này mà đôi lông mày của nó đưa cao lên, đôi môi ẩn hiện một nụ cười, không rõ là khinh bỉ hay là cười thú vị. Hẩn thì bực mình mà lườm Andy, hầu như mấy chàng ở đây ai cũng đều biết. Thông tin nhanh chóng.

- Em...em nào có. Có thì cũng chả thể gặp_ Mía đôi mắt đượm buồn.

- Ô, cứ cố gắng biết đâu được?_ Đến lượt Ken tiếp sức chọc tức nhau.

- Em mà có thì có lẽ người ta sẽ đào mồ trôn em luôn ý chứ_ Vừa nói Mía vừa liếc Lexy, nó cũng biết hành động đó.

- "chứt..chứt" Vậy sao? Người tình trong mộng của em là ai vậy? để chị giúp cho hai người?_ Lexy quay qua nhìn Mía, giọng nói cao ngút, càng về sau càng lạnh, càng khiến người ta sợ nổi gai ốc. Nó muốn biết con bé này gan to từng nào.

Cả hội nghe câu này quay phắt qua nhìn nó, cả Harry cũng phải ngạc nhiên.

- Người em yêu chính là Thiên Kì Bảo Khang-anh James_ COn bé này chẳng biết sợ chết là gì, nhỏ nói thẳng, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Lexy.

- Ô_ Daisy, Elena, Alice ồ lên một tiếng không quá to, ngạc nhiên!

- Mía à, chị muốn giúp em và người ấy lắm, nhưng mà...em đã đóng tin tức sáng nay chưa?_ Giọng nó đột ngột dịu dàng.

Hẩn vẫn ung dung ngồi chờ kịch hay. Mía thì chưa xem tin nên ngờ ngờ không hiểu. Nó dặt cái máy tính bảng của Ken vô trang báo đó đưa cho Mía coi. Mía nhận lấy rồi đọc, đôi mắt nhỏ biểu hiện rõ cái vẻ bất ngờ ấy, quá sốc. Ngay tin đầu.

- Em thấy đó, tình trong MỘNG thì mãi là mộng thôi. Anh nhì?_ Nó nâng cằm hẩn lên rồi đặt một nụ hôn lên má James.

- Dù em có đuổi anh đi thì anh vẫn sẽ ở nhà em hôm nay_ Hẩn cười thích thú, tay vuốt vuốt đuôi tóc nó.

- Hai người...hai người có thật là....?_ Mía sốc, hỏi lại.

- Em thấy đấy, tôi qua Khang không về nhà._ Lexy nhìn Mía với đôi mắt sắc.

- À quên,...Nhà tắm phòng em ý, anh quên chưa cầm cái áo về, anh thích cái áo ý lắm_ Hẩn cố tình bịa chuyện.

Mặt Mía méo xệch, tím tái lại vì tức điên lên ý chứ.

- Ô, Tại anh vội vàng...._ Nó đang định nói nhưng bị người khác chặn họng.

- Thôi đi...hai người thôi đi_ Mía hét lên rồi chạy ra khỏi lớp học.

Lúc này cả hội trừ Harry, Daisy, Ken, Cody thì Elena mới ALice đang vỗ tay rầm rộ, miệng cười tươi khỏi nói

- Good, 10 điểm cho màn diễn xuất sắc của cục cưng_ Elena nói nó.
- Diễn viên nổi tiếng_ Alice thì giờ ngón cái.
- James, nhỏ khóc rồi kìa, đi tìm nhỏ đi_ Lexy huých tay hắn.
- Không, mặc kệ cô ta, chỉ cần em thôi_ Hắn sấn tới ôm lấy nó.
- Ở thế từ lúc diễn à?_ Andy hỏi một câu.
- Cứ tưởng hai người ăn cơm trước kêng thì lạ_ Ken cũng chen vào.
- Ai nói không đâu_ Hắn nói câu này làm cả bọn sùng sốt, nhất là Harry, em gái bé nhỏ.
- Hà?_ Cả lũ đồng thanh.
- Đùa, mới ngủ chung thôi_ Hắn bật cười rồi nói.
- Hai người thật là...._ Daisy bật cười theo.

Cả lũ ngồi kể chuyện của nhau rồi cứ cười lên theo từng đợt, thỉnh thoảng lại sùng sốt nhưng hóa ra bị lừa....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thủ Đoạn.

Sự thật khiến người ta đau tim, sự thật khiến người ta tuyệt vọng, nhưng có những sự thật khiến người ta càng thêm hận thù. Ngoài kia, đằng sau cánh cửa lớp, người ta đã nghe thấy tất cả những lời chúng nói. Đôi ta siết chặt vạt áo, đôi môi mím chặt lại với nhau, ánh mắt như muốn lao tới giết con người kia ngay lập tức. "Trương Hàn Tuyết Lệ, tôi sẽ để cô biết cảm giác của sự cô đơn. Tôi sẽ lấy lại tất cả và những thứ tôi không có cô cũng đừng hòng có được. Cùng lắm tôi với cô cùng chết!"-----

Biệt thự Sharah.

Trong phòng Lexy, hắn đang lẩn đi lẩn lại trên chiếc giường lớn của nó tỏ vẻ chán nản. Nó tay vẫn gõ đều trên bàn phím laptop với những dãy số tiền bất động sản lớn vô cùng. James đứng lẩn.

- Lexy à? Cho a đi về Đức cùng em đi?_ Hắn nũng nịu.
 - Không_ Nó vẫn chưa quay lại nhìn hắn.
 - Tại sao chứ? Em không sợ anh ở lại nhà với Mía sao?_ Hắn kích bác nó.
- Nhắc đến chữ Mía ngay lập tức tay ngưng gõ, nó nhìn hắn qua cái gương gần đó.
- Anh dám?_ Nó nhẹ nhàng.
 - Anh không dám nhưng con nhỏ đó dám_ Hắn ngồi dậy nhìn nó qua gương.
 - Chỉ cần anh không làm gì thì cũng chả có chuyện gì xảy ra_ Nó thần nhiên nói rồi gõ phím tiếp.
 - Nhất định anh phải qua đó tìm em_ Hắn học hắn nói.
 - Đồ anh tìm được em_ Nó vẫn thần nhiên thốt ra.
 - Cứ chờ mà xem. À mà sắp 2 giờ rồi đấy, em không đi làm tóc đi_ Hắn vớ lấy cái điện thoại.
 - Anh đuổi chủ nhà đấy à?_ Nó cụp máy tính xuống, đứng dậy bước về phòng thay đồ.
 - Đâu_ Hắn chối luôn

- Chiều đi bar uống ít thôi nghe chưa?_ Nó nói vọng ra từ phòng thay đồ.

- Tuân lệnh vợ_ Hấn lại nằm kênh xuống giường.

Một lúc sau nó thay đồ xong qua giường thì đã thấy hấn ngủ say, nhẹ nhàng nó đặt lên môi hấn một nụ hôn rồi kéo chăn cho hấn. Chả là lúc đi học về bọn nó bàn nhau chiều 2h hội con gái đi làm tóc, 4h mấy thằng đi bar, chúng nó không cho đi bar buổi tối nên bọn hấn đi lúc chiều. Nó mặc chiếc áo khoác dạ dài màu hồng bên ngoài, bên trong là áo nỉ trắng cổ tròn, mặc quần da với boots ngắn.

Philinh Salon

Ở ngoài cửa hàng vừa lúc có hai chiếc ô tô đỗ trước cửa hàng. Daisy bước xuống từ chiếc McLaren 540c màu đỏ, cô diện áo khoác thể thao màu đen trắng dài gần đầu gối với đôi boots đen cao gần đầu gối, đeo kính đen. Còn Alice và Elena xuống từ chiếc ô tô Arrinera Hussarya màu xám đỏ. Elena mặc chiếc áo len chunky dài cổ lọ màu xám với quần da, đi giày slip on trắng. Alice mặc áo phao màu trắng với quần skinny jeans đen, đi giày thể thao trắng.

- Hello, không rù mà đến cùng lúc_ Elena nhìn Daisy nói.

- Mình định đến sớm ai dè hai người cũng đến rất sớm nha_ Daisy cười.

- Còn nàng kia bao giờ mới đến nhè?_ Alice nhìn đồng hồ.

- chắc sắp_ Daisy cũng nhìn đồng hồ ở cổ tay.

- 5...4...3...2...1_ Elena đếm

" Kttttt"

Ngay khi Elena đếm tới 1, một chiếc Ferrari 599 GTO màu đen dừng trước mặt 3 nàng. Elena được con mắt của hai người bên tán thưởng. Từ trên xe, Lexy bước xuống đi tới chỗ của mấy đứa bạn.

- Đúng giờ chứ?_ Nó mở miệng hỏi.

- Rất đúng_ Cả ba đồng thành.

Thế rồi họ nhìn nhau cười và bước vào trong cửa hàng. Có mấy nhân viên đứng sẵn đó chào đón họ. Họ được dẫn vào một phòng lớn do Daisy đã đặt. Ngồi ung dung trên ghế cảm quyền mẫu tóc, ba đứa ngẫm nghĩ hồi lâu mà vẫn chưa đưa quyết định.

- Có ý gì không?_ Alice nhìn quanh hỏi.

-...._ Cả ba nhìn nhau lắc đầu bình thản.

4 giờ, mấy chàng trai đã có mặt đầy đủ ở trong phòng vip quán bar Kai. Mấy ông cứ như sợ không gặp lại nữa hay sao mà uống lia lịa. Kết quả là giờ thắng nào thắng này đều say trừ Harry và Ken, cũng nhờ có Elena nên Ken mới uống ít, uống nhiều sợ chị giận mất.

- Uống...uống tiếp đi_ Andy lè nhè (mắt hết thẩm mĩ)

- Thôi đi về_ Ken giựt ly rượu trong tay Andy.

- Tao chưa say....Harry, mày uống...uống đi chứ_ Tối lượt James, cứ nắc lên cơ, mắt hết hình tượng.

- Tao đưa James về, nhà mày cùng đường với Andy, đưa nó về hộ tao_ Ken nói với Harry.

- Xe vứt đâu?_ Harry thần nhiên.

- Để lại bar đi, người nhà mà_ Ken vỗ vai Harry.

Và thế là khổ thân hai anh phải diu thẳng bạn về nhà. Harry thì không ý kiến gì còn Ken làm bầm biết thế mình cũng uống say nốt cho xong. Ken tới nhà Andy một quá cũng ngủ luôn tại đó, Harry thì đưa thẳng bạn về đúng nơi trước đã.

- Có chuyện gì với anh ý vậy ạ?_ Mía ra mở cửa nhà và bắt gặp cái cảnh này.

- Kate đâu?_ Harry lạnh lùng hỏi.

- Đi ngủ rồi, anh để em...._ Mía định nói nhưng bị Harry làm bơ.

Cậu không yên tâm giao hấn cho Mía nên đưa luôn hấn lên phòng để tránh đụng chạm kéo con em gái của cậu lại phát ghen lên. Mía bị làm ngơ như thế

thì tức lắm, thấy Harry đã ra khỏi nhà, cô đi tới phòng James. Cô sẽ chờ ở yên đâu, đứng nhìn hắn nằm trên giường.

- Lexy...lexy..._ Miệng hắn lẩm nhẩm tên nó làm Mía tức phát điên lên.

- Được rồi...hai người nói có nhưng thực ra là không thì...tôi sẽ nói có và...sự thật là sao thì tự biết..._ Mía nói từng chữ một rõ ràng.

Và rồi Mía cởi tức cái cúc áo somi ra, chiếc áo, chiếc váy....rồi dần xuống sàn nhà. Thế rồi cô tiến tới cởi chiếc áo len của James ra,.....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Người Đáng Chết Phải Chết!

Sáng hôm sau, hắn tâm ni nhưu chặt rồi mở ra, cái cảnh trước mắt hắn thật khiến hắn tức điên lên. Hắn dậy mặc quần áo đầy đủ, sắm một chiếc vali đồ nữa rồi đi ra khỏi phòng đầy giận dữ. Xuống nhà Kate đang ăn sáng ngon lành.

- Anh hai đi đâu sớm vậy?_ Kate hỏi.

- Đi khỏi đây_ Hắn lạnh lùng.

- Làm sao?_ Kate chạy tới bám tay hắn.

- Chút nữa e đưa cho Mía cái này và nói cô ta biến khỏi đây trước khi a về. Nếu như khi anh về mà cô ta vẫn ở đây thì xảy ra án mạng đấy._ Hắn đưa cho nó một phong bì rồi đi luôn.

- Ồ..._ Kate khó hiểu nhìn cái phong bì nhưng cũng mặc kệ, qua ăn sáng tiếp. Hôm nay cô cũng có hẹn mà.

Hắn thì phóng xe vội vàng tới nhà nó nhưng đã quá muộn rồi. Người nhà nó dẫn hắn lên phòng nó rồi đi làm việc của mình. Nó đã đi sang Đức từ tối qua rồi, người hầu nói nó cho hắn ở đây thoải mái đôi đôi như cậu chủ. Hắn buồn bã chả biết làm gì nghịch khắp phòng nó rồi cái màn hình máy tính chợt sáng lên khiến hắn tò mò mà mở lên xem. Là một tin nhắn nhỏ."Xem những gì anh đã gây ra khi không nghe lời em đi" Một câu nói ngắn gọn nhưng hắn cũng làm theo. Thoát chat xem, trước mắt hắn là một bất ngờ nữa, cả phòng của hắn đều có thể thấy ở đây...

1 tiếng sau hắn ngã ngửa với sự thật, không phải là bất ngờ về việc mình ngủ với Mía mà là việc nó đã theo dõi hắn trong bao ngày mà hắn không hề hay biết. Cũng may hắn không dẫn cô chân dài nào về nhà trong những ngày gần đây. Rồi sự bất ngờ dần chuyển sang giận dữ, tức, cảm thấy bất công. Hắn lấy áo khoác dạ mặc vào rồi lại ra ngoài.

Trước cửa lớn tòa nhà cao 50 tầng, trụ sở chính của tập đoàn bất động sản Gloria, có một chiếc limo đỗ lại. Từ chỗ cửa xe vào tới trong nhà được trải thảm đỏ, về sĩ rồi nhà báo, phóng viên khắp xung quanh. Từ trên xe nó bước xuống, trong bộ sưu tập áo khoác lông hôm nay nó đã chọn cái áo khoác lông đáng ngàn màu da cô tròn. Mặc bên trong là chiếc váy body màu vàng đính kim xa lấp lánh ngấn trên đầu gối, nó đi giày cao gót cùng màu váy, tóc ép thẳng mái chéo màu vàng nâu mốc light màu xanh dương, đeo thêm cái kính đen, tay phải cầm cái ví hình trái tim đính kim cương. Giờ nó không còn là một tiểu thư nhỏ tuổi như khi ở Việt nữa. Mà là một bà chủ với gia tài đồ sộ. Nó tiến vào trong, các vệ sĩ ngăn những nhà báo ở ngoài. Phía trong có những hàng người xếp thành hàng ngay ngắn, quần áo chỉnh tề, thấy nó vào thì cúi hết xuống chào.

- Chào mừng chủ tịch trở về!_ Một câu nói của tất cả các nhân viên từ lớn tới nhỏ.

- Giải tán đi_ Nó bỏ kính, lạnh lùng thốt ra ba từ, chân vẫn tiếp tục đi về phía thang máy.

Phòng của nó và phòng họp ở gần nhau để tiện cho việc đi lại của nó, cái tầng không thấp mà cũng không cao nhất, tầng 49.

Trong phòng họp mọi người đang xôn xao bàn tán về nơi rằng nó chưa đủ tuổi. Cánh cửa phòng bật mở, mọi người im lặng quay về phía cửa. Nó bước vào, mọi người cúi chào rồi ngẩng lên, nó ngồi xuống chiếc ghế lớn, một mình một hàng rồi phẩy tay ý cho họ ngồi. Cuộc họp cứ thế bắt đầu.

- Tôi nghĩ nên để bà chủ tịch ra mặt chỉ đạo sẽ tốt hơn...

- Tiểu thư còn quá trẻ, liệu có thể bỏ học để theo ngành này...

- Hay người suy xét lại, hiện tập đoàn chúng ta đang bị rất nhiều người nhắm nhe muốn cướp...

-.....

Mọi cổ đông thì nhau nói mà toàn là những lời nói thừa làm nó thấy có hơn buồn cười, nó nhếch miệng cười đều.

"Bộp"

Một tiếng kêu vang lên và tất cả phòng chìm trong sự im lặng đến đáng sợ, họ nhìn nó. Hóa ra nó đã đập cái ví kim cương ấy xuống bàn một cách không hề xót xa chút nào. Lexy nhìn mặt từng người một, tay kẹp cái mic về gần phía mình.

- Các người nói đủ chưa? _ Giọng nói âm độ của nó vang lên.

- _ Tất cả im lặng.

- Nói tiếp đi _ Nó nói nhẹ nhàng.

- Cô ta chẳng qua cũng chỉ là con nuôi của ông chủ, lấy quyền gì ở đó quát chúng ta _ Một giọng đàn ông ở gần cuối dãy trái lên tiếng.'

Mọi người nhìn về hết phía đó.

- Ai vậy? _ Một câu hỏi thản nhiên của nó.

- Thừa chủ tịch là Nguyễn Trúc Nhân, chủ tịch công ti môi giới nhà đất ạ _ Cô thư kí văn phòng của nó ghé tai nó thưa.

Cái tên này khá quen, phải rồi Nguyễn Trúc Vân, Mia.

- Tôi mà không phải con nuôi thì tôi đã bóp chết ông rồi _ Nó nghiêng răng nói ra, tại nó tức cái vụ con gái ông ta ngủ với người yêu nó mà.

- Cô..cô _ Ông ta không nói được gì.

- Tịch thu cổ phiếu, thu mua tài sản, cần thiết giết luôn cả nhà đi cho tôi _ Nó liếc Tuấn rồi nói.

Mọi người bắn loạn, ngạc nhiên, quả nhiên đã nghe danh vừa có sắc lại vừa độc đúng là không sai. Ai ai cũng nhìn nó với đôi mắt hoảng sợ. Ông Nhân thì tức quá mà đột quỵ ngay tại chỗ, bảo vệ vào lôi ông ta đi. Nó ngán ngẩm một lúc thì với Tuấn.

- Giết hậu họa về sau đi _ Vẫn cái vẻ mặt thản nhiên ấy, lạnh tanh không chút tình người.

- Vâng _ Tuấn đáp rồi đi ra ngoài.

Cả căn phòng lại chìm trong yên lặng, chỉ có tiếng gõ tay xuống bàn đều đều của nó, mắt thì nhìn từng người một.

- 7 giờ tối nay tại biệt thự Trương Phạm, tôi chính thức nhậm chức, mời các vị tới chung vui _ Một giọng nói nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, dù gì họ cũng hơn tuổi.

- Tối nay tôi có buổi kí kết e rằng không đi được mong chủ tịch thứ lỗi _ Một người nữa đeo kính, mắt khăn khoan nói.

- Hoàn đi. Quà không có, không ai trách; người không đến thì đừng bao giờ nghĩ mình có thể đi đâu được nữa _ Nó làm rần, sao có chuyện chủ tịch làm tiệc lại không tới, một người nghĩ người khác sẽ nghĩ theo, lời tên này ra làm mẩu vậy.

- Dạ...dạ, tôi sẽ đi _ Ông run cầm cập mà ngồi xuống.

- Có chuyện gì chuyển cho thư kí. Cuộc họp kết thúc _ Nó đứng dậy, mọi người cũng đứng hết dậy theo.

Chào nhau xong nó lại phải đi cố việc, mẹ nó hẹn gặp nó ở nhà hàng Bufflynh không biết có chuyện gì mà nói quan trọng đòi gặp nó ngay.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Con Yêu Hai Người!

* Bufflynh*

Trong phòng riêng, có hai người phụ nữ, một người đàn ông và một người con trai. Lexy để Tuấn ở ngoài, một mình mình vào trong. Nó thực sự ngạc

nhien với sự hiện diện trước mặt của mình lúc này.

- Harry? Sao anh ở đây? Còn đây?_ Nó trở hai vị tiền bối đứng tuổi ngồi đối diện với mẹ nó.

- Con ngồi xuống đi _ Bà Hoa nói.

Nó ngồi xuống nhìn ba người trước mắt, những ý nghĩ linh tinh bắt đầu nảy ra, nó còn nghĩ mẹ nó ép hôn nó nữa chứ.

- Ta là Lãnh Hoàng Minh Dương, ba của Harry_ Giọng nói của ông đầy tình cảm.

- Ta là mẹ của Harry, Hoàng Ngọc Mai_ Bà nói mà như nước mắt muốn rớt ra ngoài.

- Vâng_ Nó đáp nhỏ.

- Con cũng biết con là con nuôi của chúng ta rồi, con muốn nhận lại ba mẹ ruột, ta cũng không giấu nữa_ Giọng bà Hoa nói chậm rãi.

- Họ là ai?_ Một vài phút sau nó lên tiếng, đôi mắt long lanh nhìn mẹ mình.

- Ông Dương và bà Mai đây....chính là ba mẹ ruột...của con_ Bà Hoa nói mà đau đớn lòng.

Nó ngạc nhiên, nước mắt không kìm được nữa, lăn dài trên hai má nó, nó vẫn chưa tin được, bà Mai cũng khóc.

- Con gái à, ta xin lỗi_ Ông Dương nắm lấy tay nó nói.

- Tại sao? Sao có thể chứ?_ Nó vẫn ngỡ ngàng.

- Xin lỗi, là anh...anh đã làm lạc em_ Harry nói, giọng cậu chả còn lạnh lùng nữa mà ảm áp vô cùng.

- Anh? Tôi có anh sao, không đúng_ Nó vẫn chưa chịu nhận.

- Hình xăm ở sau gáy em với hình xăm ở tay a là một đôi_ Cậu cho nó xem hình xăm.

-...._ Mọi người kể cho nó nghe.

Lúc này trí nhớ của nó hiện về. Bà Mai và ông Dương lao tới ôm chầm lấy nó chỉ sợ nó sẽ rời khỏi hai người lần nữa.

- Là do ta, ta đã bỏ con và Baggio lại đó, ta xin lỗi_ Ông Dương giờ cũng khóc.

- Con tha lỗi cho chúng ta nhé. Ta sẽ bù đắp cho con mọi thứ_ bà Mai nói nghẹn ngào.

Lúc này nó mới biết nó suýt nữa đã tự tay giết chết anh ruột của mình, chút nữa đã giết chết cha mẹ mình. Nó đưa tay ôm lấy hai người.

- Con yêu hai người!_ Nó lên tiếng xóa tan đi cái không khí đượm buồn.

- Còn anh?_ Harry nhử mắt nhìn nó khó chịu.

- Không yêu anh. Ba, mẹ?_ Nó ngược nhìn hai người.

- Sao con?_ Cả hai cùng đồng thanh.

- Con không cần hai người bù đắp gì cả, con vẫn sẽ giúp mẹ Hoa mọi công việc để mẹ đi tìm ba Quang. Con muốn anh trai, anh trai con bù đắp cho con thôi_ Nó vừa cười vừa khóc lên tiếng nói rồi hất hàm qua Harry.

- Con ngoan_ Bà Hoa cười.

- Được chứ_ bà Mai và ông Dương đồng ý ngay.

- Vậy em gái về ở cùng anh trai đi, ngày nào anh trai cũng sẽ bù đắp cho em, được chưa?_ Hân nói với cái giọng khô sở tưởng chừng có giết chết cũng không bao giờ nói những lời như thế.

- Được thôi_ Nó trở lại cái bản mặt tỉnh nghịch.

.....

Biệt Thự Trương Phạm

Một không khí nhộn nhịp tươi vui biết bao nhiêu. Nó quyết định mới tất đám bạn của mình tới và cả bên tập đoàn Tecci cũng tới vì nó quyết định sẽ công bố danh tính luôn, nó không muốn lúc nào cũng bị nói là con nuôi này con nuôi nọ. Khi mọi người đã tới đông đủ tại nhà nó. Cánh cửa nhà mở ra, nó bước ra trong sự ngạc nhiên của mọi người. Nó quá xinh đẹp.

Mái tóc xoăn sóng nhẹ highlight màu xanh dương khẽ bồng bênh di chuyển theo bước chân nó. Nó nổi bật trong chiếc váy đuôi cá mà đồ cúp ngực với cánh doi tay trái, phần đuôi sau váy dài rộng. Nó đeo bộ trang sức ba mẹ ruột nó tặng đều là đá ruby đỏ cả.

Đám bạn gái của nó bên dưới cũng vậy, mặc rất đẹp. Elena mặc váy lụa hai dây màu hồng chiết eo dài chấm gót, tóc ép cúp màu xanh rêu nhạt, móc light màu trắng. Alice mặc váy ren bạc dài tay, lông vũ ở cổ tay, ngăn ngang đầu gối có lông vũ với ánh kim cương, tóc xoăn nhẹ, ngôi chéo nhuộm ombre đen xám. Daisy mặc váy cúp ngực dài chấm gót màu tím trắng với vạt roi hai bên vai, xuống không thắt eo có kim cương xen họa tiết ren, tóc xoăn đuôi mái thưa nhuộm màu tím phớt đỏ. Cả ba nàng đều đứng với ba chàng trai, duy chỉ có James ánh mắt tức giận tay cầm ly rượu vang đang nhìn chăm chăm nod như muốn ăn tươi nuốt sống ngay. Nó bước lên phía bậc cao, mọi người trật tự.

- Chắc mọi người đã được thông báo ý nghĩa của bữa tiệc, giờ tôi xin giới thiệu thêm. Tôi là con gái đã mất tích của tập đoàn Tecci, nay tôi vẫn sẽ là chủ tịch của Gloria nhưng tên tôi sẽ là... Lãnh Ngọc Hàn Tuyết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tin...yêu?

Ngoài hành lang có một nam nhân đang kéo một nữ nữ chạy vội vàng ra cổng biệt thự. Người con gái chả có vẻ gì là bất ngờ, không nghe, cứ đi theo vậy thôi. Ngược lại người nam nhân thì vẻ mặt bức bối, không hài lòng vì chuyện gì đó. Hai người leo lên chiếc mui trần gần đó rồi phóng đi trong đêm tối. Dừng lại giữa một cây cầu, hai người bước xuống xe.

- Em nói đi_ Người con trai nhìn về phía xa của dòng sông
- Nói gì?_ Một điệu bộ ngây thơ của nó.
- Sao em biết hết mà không nói cho anh_ Hấn cố kìm nén cơn giận dữ của mình.
- Em muốn anh tự nói_ Nó im lặng một lúc rồi lên tiếng.
- Em gắn camera ở phòng anh làm gì?_ Hấn quay lại nhìn nó.

Nó quay sang nhìn hấn điệu dàng không nói gì, chỉ đặt chân trên lan can cầu mà ngồi chễm chệ không sợ ngã chút nào. Hấn thì ngạc nhiên trước cái vẻ mặt thản nhiên ý của nó.

- Lexy, rốt cuộc em đang nghĩ cái gì?_ Sự kìm nén trong hấn đã nổ ra, hấn đã hét lên.

Cứ như một cô gái bé nhỏ đứng trước mặt của một con sư tử vậy. Thế nhưng nó vẫn ko run sợ gì cả, vẫn lạnh lùng, hình như từ khi yêu nó lạnh lùng hơn.

- Không cần biết đâu..._ Nó nói nhẹ nhàng.
- Cái gì mà ko cần biết? Em có tin anh không? Em có thật sự yêu anh không hả?_ Hấn vò đầu, cau có nhìn nó.

Đôi mày thanh tú khẽ cau lại, đôi mắt dần dần long lanh ầng nước, nó nhìn hấn không chớp mắt. Người mà nó yêu say đắm giờ lại hỏi nó có yêu không có tin không. Nó bật cười, một cái nhếch không dành cho hấn mà là cho chính nó. Sao lại đại khờ như thế chứ?

- Em...Em trả lời đi chứ? Là thế thật sao?_ Hấn nắm chặt hai bả vai của nó.
- Tùy_ Nó nhàn nhạt quay đi chỗ khác.

Hấn buông tay nhìn nó cười cay đắng, lên xe ô tô rồi phóng đi.

Đôi mi ai nặng trĩu ưu sầu, sống mũi ai chột cay và chột khóc. Hấn đã không biết nó khóc, chỉ biết rằng nó đã không yêu mình. Giọt nước mắt nó chả nóng hổi đâu, lạnh...lạnh lắm, nó khẽ nấc lên. Nhẹ nhàng bước đi trong đêm, không một tiếng nào từ đôi dầy cao gót hết, cứ lặng thế.

Cây cầu hời hợt nó đi lại lăm lăm sao lung linh trắng lệt, sao vui vẻ nhường nào. Còn đêm này, cầu dài bất tận, chỉ một màu u ám, chỉ một 1 câu nói không

biết giải thích ra sao, làm thế nào.

Biệt thự khách đã về hết chỉ còn lại Harry, Daisy ở lại, khuya rồi chưa thấy nó về họ lo lắng. Đang định ra nhà tìm thì nó bước vào. Lững thững, đôi mắt hoen đỏ. Daisy chạy tới dịu nó ngồi xuống ghế sofa, Harry nhìn nó khó hiểu.

- Đã có chuyện gì xảy ra với em vậy? _ Harry nhìn nó đầy yêu thương.
- Không có gì! _ Vẫn là cái giọng lạnh lùng.
- Em không sao chứ? _ Daisy hỏi.
- Không sao! _ Hai chữ thường khiến người ta đau đầu là đây.
- Vậy... _ Harry định nói nhưng bị nó chen vô họng.
- Hai người về nước trước đi. Khi nào ổn định công việc em sẽ về sau _ Nói xong nó đứng dậy đi lên phòng.

Hai người nhìn theo nó lắc đầu rồi ra về.

Còn nó lên phòng, nằm xuống giường và suy nghĩ.

"Là thế sao, sự kiên trì và tin tưởng chỉ được có vậy thôi sao. Tôi đã nhìn nhầm chăng, phải rồi là tôi sai cho nên giờ tôi đau là đúng. Không ai thương tôi là phải rồi. Trước đây nghĩ cuộc sống chẳng có gì là mãi mãi, gặp anh tôi thay đổi, tôi nghĩ có. Để giờ tôi hụt hẫng, chẳng có cái gọi là hạnh phúc ấy, chả có gì là mãi mãi. Anh cứ đi đi, tôi không cần cái gọi là tình yêu ấy của anh"

Ngoài trời là ánh vàng mỏng manh yếu ớt của nắng sớm nay. Trong nhà không có nắng yếu ớt mà là một mặt trời chói lóa khác với tính khí lạnh lùng. Tiếng giày cao gót đều đều vang lên theo từng bước chân của nó. Hôm nay nó mặc cái váy len đỏ tươi cổ lọ, ngắn trên đầu gối, khoác hờ cái áo dạ màu đỏ nốt. Hôm nay nó diện tất màu đỏ, trừ mái tóc ra. Và cũng đã ba ngày kể từ bữa tiệc đó, cũng ba ngày nó mới quay lại tru sở, ba ngày đó nó ở nhà chơi bời, rượu chè. Ngồi vào cái ghế chủ tịch, nhìn qua một lượt, vẫn như hôm đầu tiên thừa một ghế không có ai ngồi.

- Hôm trước có ai không tới bữa tiệc đó không? _ Nó vừa nhìn văn bản mà thư kí đưa vừa hỏi.

Không ai nói gì, nó nhìn lên, mọi người đều lắc đầu. Có nghĩa là đi đủ.

- Ghế kia của ai? _ Nó nhìn về cái ghế thứ 3 từ cuối lên bên tay trái.
- Là của ông Phạm Hải Đăng _ Một bộ lão gần đó lên tiếng.
- Ai đó báo với ông ta lần sau họp không tới thì nghỉ luôn đi, đi làm chứ không phải đi chơi _ Nó lạnh lùng nói.

-....

- Về dự án FAT ở Việt Nam nó là gì, sao chưa có ai thông báo với tôi? _ Nó nhìn mọi người = ánh mắt hờ hững.

- Thừa người, nó là một cuộc thi thiết kế một biệt thự dành cho học sinh cấp 3. Mẫu thắng cuộc sẽ được chọn để làm 5 nhà ở khu ngoại ô. Người thắng cuộc sẽ được học bổng vào công ty con của chúng ta làm.

- ... _ Nó gạt đầu rồi kí vào giấy trên bàn.

- Chủ tịch, người có định quay lại Việt không ạ? _ Một cô gái trẻ hỏi.

- Sao? _ Nó vẫn đang kí duyệt nốt.

- Sắp tới có một show diễn thời trang của hãng Maybe mời người tới dự. _ Cô gái tiếp tục nói.

- Ngày? _ Nó hỏi cộc lốc.

- khoảng qua tết _ Cô gái trả lời.

- Thư kí sắp lịch, ta sẽ đi _ Nó với thư kí.

- Còn câu hỏi nào không? _ Nó nhìn mọi người.

Không có câu hỏi nó đứng dậy và ra về. Cuộc sống vốn tẻ nhạt. Chiều nay nó sẽ về nước, dù gì mọi công việc nó cũng đã sắp xếp trong cả rồi.

Chương 32: Thay Đổi.

Hắn thế nào ư? Cuộc sống thiếu nó chả có gì làm hắn vui. Hắn nghỉ học, tới bar rượu bia, về nhà thì ngủ. Kate đã đi du lịch ở Philippin, cả biệt thự trống trải mình hắn, người làm thì ở riêng bên cạnh biệt thự. Hắn đã tháo hết mấy cái camera ý đi rồi. Còn Mia thì đã bị người của Lexy giết lúc nào không hay. Hôm nay đỡ hơn, hắn đã chịu đi học, người đã không còn mùi rượu. Đám bạn của nó và hắn đều có thể nhận thấy rằng hai người cãi nhau.

Chiều nay nắng ấm lấm, hắn ngồi ngoài vườn hoa hồng dưới gốc cây bàng nghe nhạc. Cảnh đẹp mà người có vui đâu. Lí do hắn ra đây là bởi vì nó đã đi học lại, là vì tránh mặt nó nên hắn mới ra đây. Tưởng chừng như được yên tĩnh thì một giọng nói trong veo vang lên.

- James, sao anh ở đây vậy? _ Một cô bé cũng xinh đấy.

Hắn mở mắt nhìn.

- Hạ Di, sao em ở đây? Anh tưởng e đi Mỹ? _ Hắn ngạc nhiên.

Cô bé đó là con hàng xóm của ba mẹ nó từ thuở xưa rồi. Đối với hắn bé như em gái vậy còn đối với bé anh là người nó yêu sau ba mẹ. Bé ngồi xuống bên cạnh hắn, dựa đầu vào vai hắn. Hắn ngạc nhiên lắm.

- Em làm gì vậy? _ Hắn hỏi.

- Em buồn ngủ quá._ Cô bé nhắm mắt lại.

- Di này? _ hắn gọi.

- Dạ._ Bé khẽ thưa.

- Nếu muốn làm lành với bạn gái thì làm thế nào? _ hắn vẫn vợ nghịch cô.

- Đưa cô ấy tới nhưng nơi cần đi, mua cô ấy những thứ cô ấy thích, nói yêu cô ấy, xin lỗi chân thành,... _ Bé vẫn nhắm mắt nói.

- Hừm... _ hắn thờ dãi.

- Anh có người yêu rồi sao? _ Di mở mắt nhìn hắn.

- Ừ _ Hắn thoáng buồn.

- Ai vậy? _ Di hỏi.

- Em không biết đâu._ Hắn véo má nó.

- Nếu bây giờ một người con gái nói yêu anh trong khi anh yêu chị kia thì anh sẽ làm gì? _ Di mở to mắt nhìn hắn chờ lời đáp.

- Anh sẽ từ chối, vì trên đời này, anh chỉ yêu có mình cô ấy thôi _ Hắn nghĩ tới nó.

- Còn cô ấy có yêu anh như thế không? _ Di hỏi tiếp.

Hắn sững người, yêu anh như thế không ư. Biết trả lời thế nào, không ư, có à, sự thật là sao hắn cũng chả biết. Hắn cũng không biết nên bước tiếp hay dừng lại, hắn không biết nên xin lỗi hay lặng lẽ quan tâm.

- Anh? _ Di kéo hắn khỏi dòng suy nghĩ.

- À... Bé, anh đi đã nhé, anh có việc gấp _ hắn nhéo má bé rồi cười tươi chạy đi.

Chả có việc gấp gì hết mà là trốn tránh câu hỏi của Di thôi. và cái cử chỉ hành động tràn chứa yêu thương của hai người đã lọt vào mắt của nó. Nó không nghe thấy họ nói gì nhưng nó thấy hành động ý. Nó cười khổ rồi bước một mình trên sân trường. Vẫn là tôi khờ, định xin lỗi anh nhưng mà anh cười với người ta rồi tôi còn tới làm gì. Nhưng mà anh biết không, trên đời này không gì tôi muốn mà không có...trên đời này, tôi muốn ai chết thì người đó không chết cũng không lành lặn. Nó nhìn ánh mắt chết chóc về một phía không nhất định. Ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, gió và nắng xôn xao, con tim nó muốn ngừng đập. Rồi một bàn tay bịt mắt nó lại. Nó có hơi giật mình nhưng vẫn ngồi im, mùi hương này, đôi tay này chỉ có một người...

- Bỏ ra_ Nó hần giọng.

Người kia liền bỏ ra rồi ngồi bên cạnh nó. Người đó chính là hần.

- Lexy à, e còn giận anh sao?_ Hần nhìn nó đầy nhu tình mà nói.

- Tôi với anh quen nhau?_ Nó quay sang nhìn thẳng vào mắt hần.

- Anh xin lỗi, là anh sai, em bỏ qua cho anh nhé?_ Hần nắm lấy cổ tay nó thật chặt.

Nó thì cố gỡ ra nhưng càng gỡ hần càng nắm chặt tay nó hơn.

- Bỏ ra_ Nó quát.

- Em sao vậy?_ Hần nhìn nó bằng con mắt khó hiểu.

- Chả sao_ Nó thản nhiên_ Khó chịu_ nó nhìn xuống tay mình nói.

Hần ngạc nhiên, bất ngờ, vậy là sao, hần không bỏ tay, vẫn cầm chắc tay nó.

- Tôi nói bỏ ra_ Nó hét lên.

Hần sững người từ từ bỏ tay ra, nhìn nó buồn bã.

- Anh đã xin lỗi rồi, anh đã...làm gì sai sao? Em nói thẳng ra đi_ Hần nhìn nó.

- Mình làm gì không biết. Tôi hỏi anh anh ở sau trường làm gì?_ Nó cười đau khổ, nhưng đầy khinh bỉ.

Hần bàng hoàng, sốc...nó lại hiểu nhầm hần rồi.

- Sau trường...Đây chỉ là một đứa bé, anh không hề có tình cảm gì khác hết_ Hần khẳng định lại.

- Vậy sao? Đòi mắt tôi không nói vậy_ Nó nói rồi đứng dậy bước đi.

Hần liền đứng dậy theo rồi giữ lấy tay trái của nó. Cả hai dừng lại, cả thời gian cũng như muốn ngừng lại. Nó sợ cái cảm giác này còn hần...sợ mất nó. Mất hay còn đây.

- Bỏ ra đi_ Nó nói nhẹ nhàng.

- Nghe anh giải thích đi, có được không?_ Hần cố giữ hy vọng.

Nghe tới đây, nó vẩy mạnh, rút tay mình khỏi tay hần rồi quay lại nhìn hần và...

"Bốp"

Nó tát hần, một cái tát vừa yêu vừa hận, trên mặt hần in dấu năm ngón tay của nó. hần nhìn nó bước đi, nó bước đi không quay đầu lại. Hần đưa tay lên má mình, rất...rất lắm, đau...đau lắm nhưng trong tim còn đau hơn. Cứ như vỡ ra từng mảnh vỡ, phải làm sao, phải thế nào? hần cứ đứng mãi thế, khi bầu trời hết nắng, hần biết một điều, một sự thật. Nó đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: ...giả Tạo...

Biệt thự Lãnh Thiên Trong phòng ăn với bàn ăn đủ nem công chả phượng, người hầu đứng một bên. Ngồi ở ghế ăn, chỉ có một người là Harry. Cậu chưa ăn mà đang đợi người. Nếu cậu là hoàng tử thì hần nó chính là công chúa, muội của hoàng tử.

- Quân gia_ cậu gọi

- Dạ_ Quân gia Kim khê thừa.

- Cô chủ đâu?_ Cậu cọc cằn.
- Thưa, ở trên phòng ạ_ Quan gia nói.
- Gọi đi_ Cậu ra lệnh.

Người quản ra mới quay người định đi gọi thì nó vừa bước từ cửa vào.

- Bé làm gì mà lâu vậy?_ Cậu nhìn nó.

Nó mặc cái váy suông cổ yếm dài trên đầu gối màu hồng phấn. Ngồi vào cái ghế đối diện harry, nó nhoẻn miệng cười.

- Bí mật_ Nó chu mỏ lên vô cùng đáng yêu.
- Bé có khác_ Cậu cầm đĩa gấp thức ăn cho nó.
- Hừ, bé lớn gì, đổi cái gọi đi_ Nó vừa ăn vừa càu nhàu.
- Thế gọi là gì?_ Cậu vẫn ăn.
- Ủm...bảo bối_ Nó thốt lên hai từ làm cậu choáng.
- Gì? Em muốn người yêu anh ghen à?_ Cậu mở to mắt nhìn nó.
- Vâng, anh có gọi không đây?_ nó buông đĩa nhìn cậu nghiêm túc
- Vâng, Bảo bối ăn đi_ hấn chán nản nghe theo.

Thế là hai người ngồi ăn vui vẻ tuy nhiên cậu vẫn biết con em gái mình giả vờ vui chứ đang buồn lắm.

Nó nằm trên giường không ngủ được chả hiểu sao, điện thoại nó có tin nhắn, mở ra coi thì của Elena. Một đoạn video, nó mở xem.

Cái gì thế này? Không có tiếng nhưng hình ảnh ý thì quá khó để giải thích. Là video quay cảnh nó với hấn ở sân trường, lúc đó học sinh về hết rồi cơ mà.

Ngay lập tức nó gửi tin nhắn cho Elena

"Ở đâu mà có?"

Elena: Trên fb, người đăng ních là Di Di

Nó: Đăng lúc nào?

Elena: 2 tiếng trước.

Giờ thì nó biết rồi, Di Di à, cái tên quen thuộc làm sao. Ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa, chắc Harry cũng đã biết rồi.

- Em biết tin đó chưa?_ Cậu hỏi.
- Rồi_ Nó nhìn điện thoại.
- Có cần anh giúp gì không?_ Hấn hỏi.
- Anh thích làm gì cũng được_ Nó lại nằm xuống giường.

Harry thấy thế thì cũng ra khỏi phòng cho nó nghỉ ngơi. Cậu gỡ tất cả các đoạn video đó trên mạng, điều tra về mọi thứ.

Nó vẫn chưa được yên nghỉ ngơi, tiếng điện thoại lại reo lên, là của Alice.

- Alo_ nó
- Đi bar giải khuây không?_ Giọng nói hí hửng của Alice.
- Máy giờ?_ Nó vẫn chưa biết đã khuya.
- Bây giờ chứ lúc nào, 11 giờ rồi đấy_ Alice nói.
- Bar nào?_ Nó hỏi.

- Như cũ_ ALice nói rồi cúp máy.

Vừa lúc đó, có tin nhắn của Tuấn, quản lí của nó đã gửi cho nó toàn bộ sơ yếu lí lịch của cái người tên Di kia. Nó đọc xong rồi thay đồ và ra ngoài.

Tại quán bar cũ, một cô gái diện chiếc áo crop top ni dài tay, trễ vai màu trắng, hình đầu lâu trước ngực; với cái váy xòe đen, ngắn trên đầu gối, đi dây cao gót màu đen. Mọi người đều mở đường cho nó đi, vào tới trong một nhân viên cúi đầu chào.

- Mời tiểu thư theo tôi

Tại một góc khuất có hai cô gái nữa đang ngồi nhâm nhi li whisky. Nó ngồi xuống cạnh.

- Tính sao?_ ALice hỏi.

- Chưa_ nó thân nhiên nói rồi bước ra sàn nhảy.

Bài hát Don't touch me vang lên, nó đứng giữa sàn nhảy, mọi người đứng hết ra xung quanh thành hình tròn nhún nhảy xem nó. Nó hòa mình vào âm nhạc để quên đi nỗi buồn, những động tác thật hoàn hảo đẹp mắt. Sau khi nó nhảy xong mọi người vỗ tay, reo hò cổ vũ cho tới khi nó ra khỏi sàn nhảy. Đang đi về chỗ ngồi với hội bạn thì có một cô gái cổ tình chặn đường nó.

Ấn mặc phản cảm so với buổi sáng biết bao. Buổi chiều trông ngây thơ như thế mà giờ y như con cáo già. Thiên Di.

- Hừ...con nhà quyền quý mà cũng tới đây nhảy múa cho người khác xem sao_ Di nói với cái giọng điệu khinh thường.

Nó chĩa mấy đũa ý, bước sang một bên đi nhưng Di lại chặn lại, bước bên kia, Di cũng chặn lại.

- Sợ con nhỏ này sao, việc gì phải tránh. À, hay là chỉ không hiểu tôi nói gì?_ Di lên giọng

Nó thân nhiên nhìn vu vơ lên tầng, bắt gặp ngay ánh mắt của hấn đang nhìn nó. Nó nhếch miệng cười, chắc hấn cô ta đi với hấn.

- Chó mù cản đường người khác_ Nó nói từng từ một nhìn thẳng mắt Di

- Cái gì? Chị... chị_ Di tức chỉ tay mặt nó mà không nói được gì.

- Chó mà còn sủa lắm. Còn sủa linh tinh đừng trách tôi độc ác_ Nó nói rồi bước tiếp

- Người yêu mà cũng để chó cướp, không phải chó nót sao_ Di nhìn theo nó nói đủ để nó nghe thấy.

Nó không nhin nữa rồi, quay lại hằm hằm sát khí, đôi mắt hằn đỏ nhìn Di.

"Bốp"

Một cái tát giáng xuống cái khuôn mặt căng căng ý.

Nó lại đưa tay bốp hai bên cằm nó chặt.

- Nếu còn nói nữa thì cô sẽ mất...cái lưỡi đấy_ Nó nói rồi đẩy mạnh Di về phía trước, quay người bước đi

Hấn đã ở trước mặt nó, nhìn nó giận dữ.

- Hóa ra em cũng chỉ bắt nạt một cô bé thôi sao?_ hấn cười khinh nó.

- Hóa ra con mắt của anh cũng chỉ tầm thường thế thôi sao, nhìn không ra một con sói đội lốt cô bé kia. Haha ha, Miệng lúc nào cũng bé, cứ yêu nó đi rồi sẽ biết nó là người ra sao. À mà tốt nhất anh nên giữ nó ở cạnh mình ý, tôi không chắc mình sẽ làm gì cô ta nữa đâu_ Nó cười chua xót chỉ mặt hấn mà mắng

- Em thôi đi, Đúng, tôi có con mắt tầm thường cho nên mới nhìn nhầm một con người như em. tôi sẽ không nhường em nữa đâu_ Hấn nói lại.

- Tôi chả cần cái nhường thương hại ấy của anh đâu, cứ bỏ nó cho con bé đó đi. _ Nó cũng chả thua

hấn tức lắm rồi, cái tình yêu của hấn mà nó nói cứ như nó chỉ là món đồ thích vứt thì vứt sao.

"Bốp"

Hấn tát nó, vừa mới xong. nó ôm một bên má, không khóc, không kêu đau, chả giận dữ, nhìn hấn và...

- Tất cả các người đều là một lũ giả tạo_ Nó hét vào mặt hấn rồi lao ra khỏi quán bar.

Hấn sững sờ trước câu nói của nó, hấn không nghĩ mình đã tát nó, Còn Di, cười chiến thắng bước tới nói chuyện với hấn. Elena và Alice vội vàng chạy

theo tìm nó ngoài bar.

Con đường đông người qua rộng lớn, nó lại một lần nữa bước đi một mình. Nó lại khóc rồi. Bầu trời kia cũng chả vui được, mưa, một cơn mưa phùn. Nó ngược mắt lên nhìn bầu trời cao vời vợi kia, đặt những câu hỏi thắc mắc từ lâu...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nghe Theo...

"Tôi có được tình yêu thì nhận thấy không có gia đình thật sự. Khi tôi nhận được tình thương từ gia đình... tình yêu tôi đâu còn. Phải chăng cơn mưa kia đang an ủi tôi hay nó đang cố trêu chọc tôi không giữ được tình yêu của mình... Mưa đến rồi đi, tại sao cứ khi nào tìm tôi tan nát nó lại tới, tới làm gì? Tôi để làm trôi đi những đau khổ kia hay tới trừng phạt tôi. Cả thế giới có bao nhiêu người nhưng mấy người hạnh phúc, tôi chưa kịp hạnh phúc thì đã mất rồi. Mới cảm nhận được vị ngọt thì miệng đã đầy chua đau. Tôi đã làm gì sai sao, số phận của tôi dừng lại ở đây thôi nhé? Sai cũng được, đúng cũng được, tôi không muốn quay đầu lại, cũng chẳng muốn bước tiếp...thôi thì dừng ở đây đi..."

Dừng ở đây, Giữa đường, giữa con đường nườm nượp xe cộ.

"Ting"

Đèn chuyển màu rồi kia, xanh rồi, xe bắt đầu chạy rồi. Nó gục xuống giữa đường.

"...Rầm...ùnh..."

CHuyện...chuyện gì vừa xảy ra?

Vừa xong ấy, máu...máu sao đầy đường à?

- Lexy..._ Elena và Alice cùng hét lên tên của nó.

Họ chạy tới ôm nó vào lòng, chiếc xe gây tai nạn đã chạy, là cố tình chứ không phải là không nhìn thấy.

Máu từ chân nó tuôn rơi, chiếc áo trắng giờ chuyển màu đỏ, đôi tay xước xác, Alice vội vã gọi cấp cứu nhưng sao tay cô cứ run không gọi được. Elena khóc, vừa vuốt má nó vừa tìm máu vừa khóc, vừa kêu.

- Lexy, Lexy à,...Cậu không được bỏ tớ,...nhất định không được bỏ tớ mà đi. mở mắt ra...mở...mở mắt ra đi mà...

Nó he hé mắt, nhìn con bạn thân miệng khẽ nhếch lên một nụ cười đau đớn.

- Cười sao? Lúc nào rồi...mà...mà còn cười,... Dừng...dừng ngủ, mở...mở mắt nhìn tớ này...

- Không...không...không được....LEXY, LEXY mở mắt ra cho tôi!

.....

Nơi tiếng xe cứu thương kêu không ngớt, nơi mùi thuốc ai cũng ghét, hôm nay đông người khác lạ.

Phóng viên, báo chí,...sao đông đủ các phương tiện đưa tin, cảnh sát, bảo vệ, cũng vây kín lối vào.

Nhân vật nào? Chuyện gì mà như tổng thống vào bệnh viện thế này?

Ai à? Ai ơ? giải thích cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra đi???

Hắn chạy vội vàng trong hàng lang bệnh viện, dừng lại trước lối chờ phòng cấp cứu. Mọi người đã có mặt đông đủ, thấy hắn Harry lao tới đâm vào mặt hắn một cái thật mạnh, hắn ngã ra sau.

- Tại mày, tại mày mà em gái tao mới ra như vậy_ Harry hét lên định xông vào đánh hắn tiếp nhưng Andy và Ken đã can thiệp kịp thời.

- Cô ấy...sao lại bị vậy?_ Hắn vẫn ngồi dưới sàn nhìn cánh cửa phòng cấp cứu hỏi.

- Cậu muốn biết thì hãy đi hỏi cái con nhỏ cặp kè với cậu mấy ngày nay đi, xem nó đã làm gì?_ Alice ngồi ở ghế nhìn hắn quát lên.

Lại là liên quan tới Di, hẳn chả hiểu chuyện gì cả.

- Là sao?_ Hẳn khờ khạo nhìn mọi người hỏi.

- Là...là...con chó đó...nó...nó đâm lexy_ Elena mới kìm được nước mắt thế mà giờ nhắc tới, nước mắt cô lại ứa ra, lăn dài trên má.

- Cái gì?_ Hẳn vẫn không tin vào sự thật.

- Cậu...đi theo tôi_ Daisy giọng nhàn nhạt dẫn hẳn đi chỗ khác nói chuyện.

Chờ đợi, cái mà ai chả ghét...

1h

...2h

.....3h

.....4h

Thời gian cứ thế trôi đi, Harry tay nắm chặt cái nhẫn nó đeo hôm nay, cái nhẫn hình trái tim cách điệu đính kim cương đỏ. Cậu nấc lên và...khóc...

"Bảo bối à, hãy tỉnh dậy một cách khỏe mạnh, nhìn anh và cười nhé! Hai ta chỉ mới làm anh em lại đc 1 tuần thôi. Xin em đấy, đừng bỏ anh, là anh trai không tốt, không bảo vệ được em gái...Chỉ cần em khỏe mạnh em muốn gì anh cũng chiều ý em hết. Chỉ xin em một điều, hãy ở lại đây đừng đi đâu cả. Tuy người anh yêu nhất là Daisy nhưng mà người anh muốn chăm lo cho suốt cả cuộc đời này chính là bảo bối đây..."

Ken cứ đỡ mãi nhưng Elena cứ khóc tiếp thôi, Elena khóc rồi, Alice cũng khóc theo, hai người họ khóc cũng đã làm Andy và Ken mất đồ thêm như cũng muốn khóc theo vậy. Và rồi...cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, một bác sĩ đi ra, đi sau là nó đang nằm trên xe đẩy, họ chuyển nó qua phòng khác.

- Bác sĩ, em gái tôi sao rồi _ Harry nhìn bác sĩ đầy hy vọng

- Mọi người xin hãy bình tĩnh...cô gái bị thương quá nặng ở vùng đầu, mất máu quá nhiều lại...không có hy vọng sống..._ Nói tới đây bác sĩ thở dài.

- Ông mau nói đi _ Alice quát.

- Nếu trưa mai cô ấy vẫn sống thì có hy vọng tỉnh lại _ Bác sĩ lắc đầu nói rồi đi.

Mọi người như tìm ngừng đập một nhịp, "còn sống, tỉnh lại". Harry ngồi sụp xuống sàn nhà cười điên dại, cái nụ cười đau khổ. Còn Elena ngất ngay tại chỗ, Alice tụt huyết áp...

"Thiên thần: Luôn mong ước một cuộc sống không nghịch cảnh nhưng không thể..

Thần chết: Vậy tại sao không chọn một kết thúc buồn thay vì chọn một nỗi buồn không bao giờ kết thúc...

Thiên thần: Không, nghị lực và bền bỉ có thể chinh phục mọi thứ...

Thần chết: Đừng ngốc như thế, chả có ai hứa mà làm được...

Thiên thần: Cuộc sống luôn cho bạn cơ hội thứ hai, nó được gọi là ngày mai...

Thần chết: Biết đâu ngày mai bạn lại khóc...

Thiên thần: Bạn phải cho người ta biết bạn vẫn sống tốt..."

Người ta nghe theo con tim của mình hoặc lí trí của mình còn kia, nghe theo thiên thần hoặc thần chết. Là những lí lẽ đó không đủ để bạn tiếp tục sống hay bạn vẫn còn bỏ quên gì đó và cần quay lại lấy.

ừ, ừ, ừ. Đã biết, sẽ sống, nhưng không như trước nữa...Sẽ giết hết những ai làm tôi khóc, làm tôi đau, làm tổn thương tôi. Sẽ đeo mặt nạ để che đi khuyết điểm. Sẽ sống để làm người ta đau khổ, để báo ân báo oán...

(nhân vật chính chưa chết...đừng bỏ chuyện nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bắt Đầu Lại!

"tíc tắc....tíc tắc...TINH..."

12 Trưa rồi, mọi người vui mừng nhìn nhau cười, máy đo nhịp tim vẫn vậy chưa xảy ra chuyện gì, nó sống rồi sống thật đấy.

- Không sao rồi_ Daisy ôm Harry an ủi.

- Lexy à, cô lên_ Elena nhìn nó đầy thương cảm.

Thế rồi trong giây phút vui mừng đột nhiên đôi tay của nó có chút cử động.

- Bác sĩ, bác sĩ_ Ken gọi bác sĩ.

Ông nhanh chóng vào khám cho nó, soi mắt, tay, nhịp tim, mọi thứ dường như vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

- Bé sắp tỉnh phải không?_ Harry hỏi.

- Ừ...Chuyện này..._ Ông bác sĩ đáp ứng.

- Nói đi_ Alice lờm ông.

- Cô gái hình như sẽ sống thực vật_ Ông lấp bắp nói.

Nghe xong câu này Harry như muốn ngã xuống, cứ như từng nhát dao đâm vào họ vậy. Không thể như vậy được.

- Tôi cho ông nói lại_ Andy nắm cổ áo bác sĩ.

- Chúng tôi thực sự không rõ, có thể sẽ tỉnh lại có thể sẽ như thế, nhưng có lẽ sẽ mất trí nhớ tạm thời_ Ông bác mở hôi ròng ròng.

- Có lẽ, có thể, không rõ,...các người đi chết hết đi_ Harry quát lên.

Mọi y tá bác sĩ sợ hãi chạy hết ra ngoài. Còn lại mọi người trong phòng, không một lời nói, không một tiếng động, họ cùng nhìn về phía giường bệnh trông nó thật yếu đuối.

Thời gian cứ thế trôi qua, Tết tới giao thừa chả ai vui, nét mặt u ám ở bệnh viện trông nó. Xuân tới, chim vui hót vang, nắng vàng xen trong những tán lá, ấm rồi, không lạnh nữa. Nó vẫn chả có gì thay đổi vẫn nằm đó, thở oxi, máy móc dây dợ cắm đầy người. Bên cạnh giường là hân, có lẽ mọi người đã tha thứ cho hân. Đôi mắt hân đỏ hoe.

- Lệ à, em có biết mùa xuân tới rồi không, ngủ lâu quá rồi đó. Sao em cứ nằm mãi vậy, dậy đấu khẩu với anh đi_ Hân cười nhạt.

-....

- Khi em ngủ dậy, anh sẽ cùng em đi khắp mọi miền, sẽ dẫn em đi ăn bánh ngọt mà em thích, sẽ cùng đưa xe với em..

-....

Cậu dừng lại không nói nữa. Không gian tĩnh lặng như nghe thấy được giọt nước mắt của hân rơi, rơi lên bàn tay của nó.

- Anh...anh xin lỗi em rồi mà,...sao em không tha thứ cho anh...anh biết anh sai rồi mà...sao em cứ giận anh mãi,...anh xin lỗi mà. Hãy đánh anh, đánh anh thật mạnh, hãy cứ cắn vào tay anh như em từng cắn...Nếu làm vậy khiến em vui thì em cứ làm đi. Em giận anh từng ấy thời gian...anh nhận thấy mình không thể sống thiếu em. Anh thực sự xin lỗi em nhiều lắm...Anh yêu em nhiều lắm..

Hân gục đầu xuống cạnh giường của nó mà khóc, nấc lên như một đứa con gái vậy. Cả thế giới quanh hân như chỉ một màu đen tối, không một ánh sáng, không một lối thoát...Rồi một bàn tay mềm mại khẽ vuốt mái tóc hân, hân ngừng khóc nhưng vẫn nấc lên, hân chưa ngẩng lên vì ngỡ mình đang mơ. Một hai phút hân mới ngẩng lên, người con gái kia nhìn hân một cách dịu dàng, không có gì là giận dữ. Hân liền ôm lấy nó thật chặt.

- Em tỉnh lại rồi, em tỉnh lại thật rồi._ Hân vui mừng reo lên.

- Anh là ai?_ Ba chữ phát ra từ miệng nó, vẫn lạnh thấu xương.

Hân sững lại lần nữa. Buông nó ra, nhìn nó khỏ sở. Nó nhìn hân bằng đôi mắt vô hồn.

- Tại sao lại khóc? Tôi đang làm gì ở đây thế này? _ Nó ngây thơ quá à?
- Em...Em không nhận ra ai sao? Tôi là người yêu em đây, James này_ hấn dờ khóc dờ cười.
- ..._ Nó lắc đầu.

...

Bên trong phòng họp, bọn hấn đang ở đó nói chuyện với bác sĩ.

- Cô gái bị mất trí nhớ_ Bác sĩ nói.
- Vậy tại sao lại nhớ họ mà không nhớ tôi?_ Hấn như nổi đóa lên.
- Có lẽ là vì anh là phần kí ức cô ấy muốn quên đi_ Bác sĩ thẳng thắn trả lời.
- Có thể nhớ lại không?_ Elena hỏi
- Cái này tùy vào bệnh nhân. Muốn thì được mà không muốn thì người ngoài có tìm cách nào cũng không được_ Bác sĩ giải thích.
- Không có cách nào thật sao..._ Ken
- Tôi khuyên mọi người nên để theo tự nhiên, cô ấy đã bị sốc quá nặng_ Vị bác sĩ này đúng là bác sĩ mới có khác, chả sợ gì nói thẳng tuột. Cũng đẹp trai lắm, đeo kính, có má núm đồng tiền, trắng, cao, đáng chuẩn.
- Cảm ơn cậu_ Harry nói rồi mọi người lần lượt rời khỏi phòng ra ngoài.

Hấn giờ chỉ muốn chết cho xong. Còn mọi người thấy nó tỉnh là vui lắm rồi, chỉ cần nó lành lặn như thế là đủ rồi. Về trí nhớ thì cũng đành để theo tự nhiên như bạn của Harry đã nói-Alex.

Nó giờ đã xuất viện, đã khỏe mạnh rồi, chỉ là sống một cách khiến nhiều người phải đau khổ bởi cái vẻ thản nhiên mà vô hồn ý của nó. Trong biệt thự Lãnh Thiên, nó đang ngồi chơi xếp hình. Một bộ xếp hình cỡ lớn. Trên bàn là một đĩa cam đã gọt, một đĩa bánh ngọt và một ly nước dâu. Cánh phòng khê mở, một người con trai bước vào, là hấn.

- Em xếp nhanh vậy? _ Hấn ngạc nhiên khi thấy bộ khác tuần trước.
- Ừ_ Nó không để ý mấy tới hấn

Hấn đi tới ôm nó từ đằng sau.

- Em chơi với anh chút đi_ hấn thì thầm vào tai nó.

Nó dừng xếp, quay lại nhìn hấn.

- Sao anh nói anh là người yêu của em mà em không có một chút kỉ niệm gì về anh vậy?_ Một câu nói có chút lạnh có chút nhẹ nhàng.

Hấn thần thờ, biết trả lời như thế nào cơ chứ.

- Anh không biết. Chúng ta hãy bỏ qua quá khứ đi, có được không?_ hấn không nhìn thẳng vào mắt nó.
- Cũng được_ nó thản nhiên.
- Chúng ta đi chơi đi, em ở nhà cũng lâu rồi chưa ra ngoài mà?_ Hấn cọ má vào tóc nó.
- Ừ, đợi em đi thay đồ_ Nó đứng dậy

hấn gạt đầu ra ngoài chờ nó, một lúc sau nó cũng ra luôn. Mặc chiếc váy áo somi dáng dài màu trắng với chiếc giày addidas màu trắng đen, tay cầm bóp màu đen ánh kim. Nhà chả có ai nên hai đứa cứ đi vậy thôi. Hấn lại nó đến trung tâm thương mại để mua đồ cho nó, mùa xuân mà.

Trung tâm thương mại Bea Bea

Hai đứa vui vẻ nắm tay nhau đi vào trung tâm, mọi người cứ xôn xao nhìn hai người mà khen. Nhưng hai người chả để ý đến chuyện đó mà cứ đi hết gian này qua gian khác. Đang định qua khu quần áo nữ thì James gặp ai đó. Một cô gái ôm chầm lấy hấn làm hấn buông tay nó ra.

- Di, sao em lại ở đây?_ Hấn hỏi người con gái kia.

Cô ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng với chân váy đuôi cá màu đỏ, đeo thẻ.

- Em làm ở đây mà _ Cô niềm nở trả lời.

- Làm gì? _ Hấn thắc mắc.

- Giám đốc bộ phận phản hồi của khách hàng _ Cô gái cười vui.

- Giỏi quá ta, tự lập nghiệp cơ _ Hấn vẫn nói.

-....

Họ cứ nói chuyện mãi làm như không có nó ở đó vậy. Nó đưa tay kéo áo hấn nhẹ nhẹ. Hấn quay lại nhìn nó.

- Sao vậy em? _ Hấn hỏi nó.

Nó không nói chỉ nhìn thẳng mặt hấn. Còn cô gái như nhận ra.

- Cô là ai vậy? Tuột dây dây thì tự đi mà buộc lấy chứ _ Cô ta nhìn xuống chân nó.

Lúc này hấn mới nhìn xuống thấy giây dây của nó tuột.

- Trời ạ, tuột thì phải nói chứ _ Hấn nhéo mũi nó rồi không ngần ngại cúi xuống buộc giây lại cho nó.

Mọi người xung quanh thấy cảnh lãng mạn không ngại dừng lại làm kiểu ảnh. Còn Di thì tức mà nhìn nó. Nó lại ra điệu bộ chọc tức cô ta.

- Được chưa? _ Hấn nắm tay nó hỏi.

- Chưa _ Nó trả lời trống không.

- Hử? Sao nữa ? _ Hấn nhìn quanh người nó, không có gì bất ổn.

- Đi mua đồ chứ không phải đứng ở đây _ Nó nói rồi khoác tay hấn kéo đi.

Hấn thì cô quay lại chào Di một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Yêu Lại Từ Đầu?

- Hừm, cô ấy là ai? _ Nó khoanh tay trước ngực dò xét hấn.

- Người quen thôi _ Hấn thản nhiên.

- Quen mà vừa gặp đã ôm lấy, rõ là ở nơi công cộng, chỗ khác không biết thế nào _ Nó lườm hấn.

- Trời ạ, người oi em có cần trẻ con thế không. Em ấy tên Di, ít hơn ta 1 tuổi. _ Hấn đặt tay lên vai nó.

- Không cần biết là ai. Nhưng... _ Nó ngừng lại.

- Nhưng gì? _ Hấn khó hiểu hỏi nó.

- Hứa sẽ làm đi rồi em nói cho _ Nó nghiêm túc.

- U...Ừm...Hứa, nói đi _ Hấn áp ứng một lúc rồi gật đầu.

- Không được ôm ai khác ngoài em, tốt nhất cũng không được cười luôn _ Nó tỉnh bơ trước vẻ mặt méo xệch của hấn.

- Đây, em không cho anh ôm cả mẹ anh sao? _ Hấn hỏi.

- Có lẽ..._ nó nói rồi đi chọn đồ làm lơ hấn.

.....

2 tiếng sau, cửa hàng bánh ngọt.

Hai người ngồi ở cái bàn gần cửa sổ phía đông, có một bể nước cạnh đó và vài con cá vàng.

- Em ăn ít kem thôi, làm ơn đi mà_ Hấn vừa lau miệng cho nó vừa than.

- Anh nghĩ gì?_ Giọng nói lạnh tanh.

- Sao em không ăn cả bánh nữa, đây là tiệm bánh ngọt đó_ hấn giờ khóc giờ cười.

- Anh có ăn đâu, kêu em ăn làm gì_ Nó vẫn chăm chú ăn đĩa kem dâu.

- Vậy em dứt cho anh đi, anh ăn liền_ Hấn chống tay trên bàn.

- Đơn giản...

Nói rồi nó xúc một miếng bánh vụn quất đưa lên miệng hấn.

- Aaa nào..._ Nó nói.

- A_ Hấn ngoan ngoãn mở miệng ra chờ.

- Àm_ Cuối cùng miếng bánh về miệng nó chứ không phải miệng hấn.

- Em..Thật là..._ Hấn cười trước cái biểu hiện đáng yêu của nó.

- Thật là sao?_ Nó vẫn tiếp tục ăn.

- Hậu đậu_ Hấn nói rồi rướn người hôn vào môi nó thật nhanh rồi ngồi như cũ.

- Hừ...anh muốn chết hả?_ Nó giờ cái thìa thẳng mặt hấn.

- Nếu em chết cùng, anh sẵn sàng muốn_ Hấn chọc tức nó.

- Hừ này_ Nó cho cái thìa vào miệng ngậm làm hấn tưởng không sao, nào ngờ nó đứng dậy cốc vào chán hấn.

- Đồ đầu gấu_ Hấn xuyt xoa đau.

- A...to gan_ Nó rướn người véo chặt hai má hấn.

- Aaa...đau...đau...bỏ ra_ Hấn kêu lên.

- Hừm_ Nó bỏ tay ra rồi lè lưỡi trên ngòai hấn.

- Em cứ đợi đấy_ hấn nói chắc như đinh đóng cột

- ừm..._ Nó bình tĩnh gạt đầu nói rồi ăn tiếp.

.....

Buổi chiều khi mà nắng vẫn chưa dịu đi thì ngoài phố có đôi trai tài gái sắc nắm tay nhau luyên huyên dọc đường.

- Rốt cuộc anh đi đâu?_ Có vẻ nó đã mỏi chân.

- Đi ra biển_ Hấn đáp.

- Sao không đi xe?_ Nó nhăn mặt.

- Không lãng mạn_ Hấn nói câu này làm nó muốn ngất.

- Thế để em bắt taxi đi mình, còn anh cứ đi bộ 1 mình cho nó mẫn lạng nhé?_ Nó dọa hấn.

- ới, em đừng có làm thế. Tốn tiền lắm_ Hấn chốt 3 từ sau.

- vậy anh công em đi, đỡ tốn sức của em_ Nó hếch lông mày nhìn hấn khiêu khích kiêu, có giỏi thì làm đi.

- Em nặng như heo ý_ Hấn ản trán nó.

- COn trai gì mà chân yếu tay mềm_ nó hất hàm.

- Hừ...Lên đi_ hấn ngồi xuống cho nó chèo lên.

- Đơn giản_ Nó cũng leo lên lưng để hấn công thất.(không sợ lộ hàng, váy rõ là ngắn)

- Hừ_ hấn hậm hực.

Cũng nó ra tới bờ biển mà hấn cứ làm như mấy chục km ko bằng à. Hấn ngồi luôn xuống nền cát.

- em nặng...chết...đi được à_ Hấn thờ hỏn hển.

- Nặng sao?_ Nó nhìn về phía ngoài xa.

- Rất nặng_ Hấn không để ý đến giọng nói của nó lắm.

- Nặng sao còn yêu?_ Giọng nói lạnh thấu xương vang lên như mang mùa đông quay lại.

- Hả?...Nói thế thôi chứ em có gầy hay béo thì vẫn mãi yêu em thôi mà_ Hấn ngạc nhiên rồi nhanh chóng khẳng định.

- Anh có tin em không?_ Nó quay lại nhìn hấn

- ..._ Hấn khựng lại.

Quá khứ lại hiện về trong đầu hấn. Tối hôm ấy, nếu không phải vì 1 chữ yêu hai chữ tin thì...hai đứa nó đã không xa cách...thì hai đứa nó đã không phải bắt đầu lại từ đầu. Nhưng không...bắt đầu lại cũng tốt.

- Trước đây, anh rất tin em rồi anh không tin nữa, rồi anh lại tin và bây giờ anh rất tin em, kể cả tương lại chắc chắn anh sẽ mãi yêu em_ Hấn ôm lấy nó nói rõ từng chữ từng từ một.

Nó ư, vẫn nghe, vẫn hiểu, vẫn nhớ và đang khóc trong lòng. Là vậy sao?

- Sao đã không tin còn tin tiếp?_ Dù biết câu trả lời nhưng nó vẫn hỏi.

- Vì người anh yêu trên đời là em_ Hấn chả nghĩ ngờ gì vẫn trả lời như thường.

- Về thôi_ Nó đứng dậy.

- Gì?_ Hấn quát lên.

- Sao?_ Nó âu yếm nhìn hấn.

- Vừa ngồi chưa nổi 10 phút kêu về là sao?_ hấn hậm hực.

- Hừ,...ra biển chơi 1 lúc rồi về được chưa?_ nó chẹp miệng

- Yeh, em yêu của anh_ Hấn nhảy cẫng lên ôm cổ nó rồi cùng bước ra chỗ sóng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nữ Hoàng.

*Biệt thự Sarah*Tường chừng như biệt thự này không có chủ nhân ở chỉ có người làm nhưng không. Nơi đây đã biến thành một căn cứ bí mật của một băng đảng và chả ai biết sự hiện diện của tổ chức.

12h đêm rồi, chiếc đồng hồ vừa điểm đúng thì ngoài cổng có một chiếc sẽ đi vào. Trên xe có một người đeo chiếc mặt nạ dát vàng ánh kim với lông vũ

đen ở bên cạnh mắt trái. Mặc một bộ đồ bó toàn thân màu đen dài tay. Đi boots cao cổ. Đeo chiếc nhẫn hình chữ L ngón áp út. Đi đằng sau là mấy người nữa cũng đeo kính đen, đồng phục đen. Cánh cửa lớn mở ra, những ánh sáng nhanh nhâu len ra ngoài nhưng trong chốc lát, khi người con gái và đoàn quân kia vào trong, cánh cửa lại đóng lại. Vào trong rồi họ mới nghe được những tiếng kêu thảm thiết của nữ nhi. Thật là khủng khiếp.

- Chào nữ hoàng!_ Một nam nhân kính cẩn cúi đầu chào.
- Người đâu?_ Giọng nói tưởng chừng không dành cho phái nữ và nó đầy uy quyền.
- Dưới tầng hầm ạ_ Người kia thưa rồi đi trước dẫn đường.

Cả ngôi nhà chỉ có phòng khách sáng còn những phòng kia một màu đen tối nhưng mỗi bước chân của nữ hoàng kia đi tới đâu thì đèn nơi đó sáng lên, đi qua rồi thì lại đen tối. Xuống tới hầm, người kia bật đèn lên. Một ánh đèn màu vàng, nhỏ nhoi nhưng soi sáng khuôn mặt ngày thơ nhưng dính máu đang bị treo hai tay sang hai bên, lưng chừng người giữa phòng. Là cô gái ấy, là Thiên Di, cô gái sáng nay tại trung tâm thương mại. Người được gọi tên nữ hoàng kia tiến tới nâng cằm Di lên, nhìn vào đôi mắt mở to mờ kia.

- Sao? Chịu như thế...đã chủ chưa?_ Nữ hoàng nhấn mạnh từ cuối.
- Cô...là...ai?_ Giọng nói yếu ớt đầy đau đớn vang nhẹ lên.
- Người mà bé đã từng...tranh giành thứ của ta_ Tiếp tục bóp cằm Di chặt hơn.
- ..._ Đôi lông mày nặng nề cau lại như vẫn chưa hiểu chuyện.
- Chưa nghĩ ra sao? Nghĩ mình tốt bụng lắm chắc_ Nữ hoàng đẩy mạnh khuôn mặt kia lại phía sau.
- Làm gì tiếp ạ?_ Người con trai kia tiếp tục nói.
- ...Đánh cho tới chết tôi_ Từng từ, từng từ như cửa vào tìm con người kia.
- Không...không_ Cô gái kia kháng cự bằng lời thì cũng chả làm được gì.

" Phập...Phập...Aaa...Á..."

Từng tiếng dây thừng cài gai thép vang lên rồi từng tiếng kêu thảm khốc của người con gái kia, nó làm đám vệ sĩ kia cũng mũi lòng thương cũng giật mình trong từng lần đánh, từng tiếng kêu nhưng còn nữ hoàng kia. Vẫn đứng nhìn ngồi xuống cái ghế ở đó, nhâm nhi li trà ngắm nhìn người con gái trước mắt. Di, với bộ váy rách tả tơi, máu đỏ chảy ra như làm dính thịt với váy của cô ta vậy, tóc thì ướt bết lại, khuôn mặt xước xác, máu rỉ ra từ khóe môi.

- Dừng_ Nữ hoàng kia lên tiếng khoan hồng khi thấy người kia gần ngừng thở.

Nữ hoàng tiến tới sát Di lần nữa, từ từ tháo chiếc mặt nạ ra cho Di nhìn rõ mặt mình. Ôi sao gương mặt kia vẫn cố mở mắt to ra mà nhìn, về mặt đầy kính hãi và trong giây lát Thiên Di đã chết vì sợ, đôi mắt vẫn hiện lên những nét kính hãi. Nữ hoàng đó chính là nó, nó lại che đi khuôn mặt quay lại để đám người kia không biết thân phận thật của nó.

- Vứt cho lũ chó sau nhà_ Nó nhìn cái xác môi nhợt nhạt cười nửa môi.
- Vâng thưa nữ hoàng_ Người đánh kia và mấy người nữa lôi cái xác đi.
- Thưa người, người tên Mía mà người cần xử lý đã xong rồi ạ!_ Một nữ nhân khác đeo mặt nạ màu tím bước lên thông báo- Hữu Huyền cơ
- Ô, sau bao năm không gặp các người không những không già đi mà còn nhanh nhẹn hơn ngày xưa đó_ Một câu nói mà khiến người ta vừa tự hào vừa đau.
- Dạ..._ Cả hội ú ớ không biết trả lời sao.
- Hừ? ta nói sai sao?_ Nó thà cứ nói lạnh lùng còn hơn cái giọng giả vờ quan tâm này, thật khiến người ta khó xử.
- Dạ...Không ạ,...Nhưng sao người lại nói vậy?_ Một chàng hậu vệ không hiểu chuyện lên tiếng hỏi.

Nó ngay lập tức đưa mắt nhìn người nói câu đó.

- Ngươi, là người của ai?_ Nó nhìn bộ đồ màu xanh biển đậm mà đoán không phải vệ sĩ của nó.
- Dạ, tiểu nhân là người của Tả Trường cơ_ Người kia được nước mà nói không biết rằng xung quanh bao ánh mắt nhắc nhở nên im lặng.
- Tả Trường cơ đạo này để người của mình LỘNG HÀNH vậy sao?_ Nó quát lớn về sau.

Người kia lập tức quỳ xuống, trán chạm sàn nhà.

- Mong người thứ tội_ Giọng nói run rẩy.
- Tại sao phải thứ?_ Nó khoanh tay trước ngực.
- Dạ...tiểu nhân nói nhiều_ tên này lắp bắp.
- Đem cắt lưỡi thì sống mà nguyên vẹn thì...chó ăn_ Nó nhìn người kia hồi tiếc, chỉ được cái to lớn, nói rồi nó bước lên tầng.
- Thừa người còn chuyện gì cần dặn không ạ?_ Tên lúc đầu chào đón nó hỏi.
- Có tất cả bao nhiêu anh em trong hội...nội đến tối mai hội tụ tại đây, giờ cũ_ Nói đến đây nó dừng lại.
- Vâng ạ, Nhưng hội tụ rồi thì sao ạ?_ Tên này chắc lại muốn chết.
- CHIẾN TRANH_ Nó lườm hấn cảnh cáo nói.
- Người đi thanh thân!_ Cả đám người cúi chào nó khi nó bước lên xe ô tô.

...

Mặc kệ hôm nay là thứ mấy, mấy giờ, nó vẫn nằm ngủ. Ngủ một cách vô thức với mọi vật xung quanh nếu không trực tiếp tác động vào người nó. Harry lạ lẫm bước vào phòng nhìn nó như nhìn người ngoài hành tinh, từ khi tỉnh lại nó ngủ dậy muộn hơn trước kia. Harry vừa chạm vào chán nó ngay lập tức mắt nó mở ra to tròn nhìn anh.

- Anh làm gì trong phòng em?_ Nó vẫn giữ nguyên tư thế hỏi.
- Bảo bối lạ lắm_ Harry lắc đầu, rút tay lại
- Là gì, chỉ là buổi tối không ngủ được, gần sáng mới ngủ nên dậy muộn thôi_ Nó với cái điện thoại xem giờ.
- Bảo bối không định đi học lại sao? Nghỉ bao lâu rồi, ở nhà cũng chán_ Harry kéo dèm cửa cho nắng vào phòng.
- Muộn rồi đi gì nữa_ Nó trả lời trống không.
- Chúng ta ngoại lệ mà_ Anh nhìn nó cười.
- Ừm...Nhưng anh hai phải đồng ý một điều kiện_ Nó vẽ mặt siêu quậy.
- Nói đi_ Harry khoanh tay dựa lưng cửa sổ nhìn nó.
- CỜNG EM ĐI KHẮP HÀNH LANG CÁC LỚP_ Chị này chơi trội à nha.
- What the hell?_ Harry sốc toàn phần_ Đi vô bệnh viện đi cô nương_ anh cốc đầu nó.
- Không thì...đừng làm phiền_ Nó xoa đầu rồi kéo chăn kín cổ nhắm mắt ngủ.
- Hừ...Ở trường gái theo James xếp hàng dài vì nghĩ hấn độc thân đấy_ Anh khiêu khích nó.

Nó mở mắt nghĩ ngợi, máu ghen trời dậy.

- À, dưới phòng đồ đồ có mấy bộ garter belt nữ mà fan girl tặng James, hấn cho anh đấy, em xem có thích không?_ Anh này được đà trêu em.

Màu nó sôi lên rồi nhưng vẫn cố nhịn.

- Thấy bảo mấy cô diễn viên người mẫu nhí toàn xin vô trường mình học để ngồi ăn cơm cùng hấn nữa_ Harry tiếp tục.
- Thôi ngay đi_ Nó ngồi dậy quát.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tình Định U?

- A! Chỗ của em có bạn gái nào xinh xinh ngồi ý_ Harry cố réo thêm một câu nữa.- Mặc xác anh_ Nó ném cái gối vào Harry rồi lại nằm.

Đến mực này Harry cũng đành chiều ý nó để hoàn thành lời nói của bác sĩ "Để cô bé ra ngoài nhiều sẽ tốt cho trí nhớ"

- Đi đi, anh công_ Giọng buồn buồn.

- Thiệt hom?_ Nó ngồi bật dậy.

- Từ cổng trường vào thôi_ Anh khở sở mong nó đồng ý.

- Thôi được, xuống nhà trước đê, bảo bố xuống liền.

- :3...

.....

* Trường Lĩnh Thiên*

Giờ gia chơi của tiết một, học sinh khắp nơi, không chỗ nào là không thấy áo trắng của học sinh. Ngoài cổng là mấy cô cậu đi muộn đang năn nỉ bác bảo vệ cho vô. Rồi một chiếc siêu xe đỗ lại thu hút mọi ánh mắt, từ ngoài vào trong, trong thì chạy ra xem.

Harry mở cửa cho nó xuống. Tình nghịch bước xuống nhìn anh hai. Harry nản lòng cúi thấp người rồi nó thoát cái đã leo lên lưng anh. Mọi học sinh như đơ toàn tập, họ nhanh chóng trở về bình thường rồi lôi điện thoại ra chụp. Nó vẫn thản nhiên nghịch điện thoại trên lưng anh. Còn anh thì không biết đầu mặt vào đâu, chưa bao giờ mà cái đường lên lớp nó xa vời như thế này.

Lên tới gần cửa lớp, hai người gặp ngay lũ bạn vừa đi ra cửa, đứa thì ngạc nhiên, đứa thì cười sặc sụa, đứa thì ghen chết thui. Lúc này nó mới chịu xuống.

- Em hành anh trai mình dữ quá đấy_ Daisy lau mồ hôi cho Harry.

- Còn ngán chán_ Nó nhìn xuống sân trường rộng lớn kết một câu.

- 2 like_ Elena và Alice nhìn nhau rồi cùng nói.

- Dài vậy kêu ngắn_ Ken hoảng hốt nhìn đoạn đường kia.

- Tao còn dài hơn_ Hấn giờ mới nói.

- Mà là mấy mét?_ Andy hỏi.

- Gần 3 km_ Hấn hậm hực nói rồi lườm nguýt nó.

- Còn trai gì mà_ Nó nhìn Harry với hấn lắc đầu, bừu môi xong đi vô lớp.

Quả nhiên, anh hai nó nói không sai, có một bạn nữ ngồi ở chỗ của nó nhưng sai một điều. Người này...xấu. Nó trở lại về mặt lạnh lùng, bước đi lẹ nhưng như ma, tiến về phía chỗ ngồi cũ của mình. Nó đặt cái cặp xuống bàn cái "rầm". Mọi người kể cả bọn bạn đều nhìn nó. Cô gái kia giờ mới để ý tới nó. Trước ngực, một bảng tên hiện lên: Hoàng Thùy Anh. Ôi cái tên nghe chả đúng gì cả.

- Bạn là ai?_ Cái giọng nói chanh chua của TAnh vang lên.

- Tôi mới là người nên hỏi câu này_ Nó thờ hất.

- Nếu là về chỗ ngồi thì bạn thấy đó, chỗ này có người ngồi rồi_ Cô này cũng không vừa, khoanh tay trước mặt dùng ánh mắt khêu chiến với nó.

- Đây chỉ là ngồi kẻ thôi. Nên trả lại chỗ cho chủ nhân của nó trước khi cả lớp B cũng không có chỗ ngồi_ Nó bắt đầu bực dọc, đôi mắt bắt đầu chuyển đỏ.

- Chủ cũ à? Xin lỗi, có chủ mới rồi, bạn ngồi chỗ khác đi, còn nhiều mà_ TAnh cười.

- Không trả đúng không?_ Nó hỏi lại.

- Không thể trả_ Nói chắc như đinh.

- Vậy tôi ngồi cùng bạn_ Nói rồi nó đẩy cặp qua chỗ kẻ bên, chỗ của James.

- CHỗ đó cũng có người rồi_ Đôi lông mày cau lại, có vẻ TANH không nhận được nữa.
- Có sao, cậu ấy đâu phải chuyển đi_ Nó ngồi lên mặt bàn.
- ý gì?_ Người kia không hiểu.
- Thì là cậu ý bé tôi. Ok? không ảnh hưởng gì đến nhà ở nhờ chứ?_ Nó nhếch môi.
- Bạn quá đáng rồi đây. Biết cậu ấy có cho không_ TANH đứng phắt dậy.

" Reng..Reng..Reng"

Tiếng chuông vang lên, hai bên tạm đình chiến. Mọi người về chỗ. Hấn ngồi xuống nhìn nó mỉm cười, cô giáo vào lớp chào xong. Nó ngồi luôn lên đùi hấn, vắt chân chia ra phía đường đi. TANH với đám học sinh ngạc nhiên vô cùng. Hấn còn vòng tay ôm eo nó.

- Hai người quen nhau?_ TANH hỏi.
- Không_ Cả hai không hẹn mà cùng trả lời một câu.
- Vậy ..._ TANH định nói thì cô giáo xen vào.
- Có chuyện gì vậy James, CỜn nhiều chỗ mà sao ngồi 3 cho chật vậy em?_ CÔ Trang nhẹ nhàng hỏi.
- Cô cũng biết hai người đó ngồi với nhau từ trước mà_ Harry lên tiếng bênh vực bảo bối của mình.
- Nhưng em đã ngồi rồi mà_ TANH cãi.
- Thì Anh, họ là hôn phu, em lên ngồi với Hải đi_ Cô Trang tất nhiên cũng nghe theo người trả lương rồi.
- ...Vâng_ Anh uất ức chuyển chỗ.

Nó thản nhiên nhìn TANH đầy thách thức rồi ngồi về chỗ của mình.

- Cô cứ dạy đi ạ_ Harry lên tiếng thông báo.

Ngồi trong lớp học mà hai đứa nó cứ quăn quýt lấy nhau làm mấy bạn trong lớp nhất là TANH gào hét mồm.

Giờ tan trường nó bắt đầu làm thẩm phán.

- Anh...cô ta là ai?_ Nó nhìn chằm chằm TANH đi trước hỏi hấn.
- Chả biết_ hấn thản nhiên.
- ..._ Nó huych tay Daisy.
- Sao?_ Daisy nhìn nó hỏi.
- Cùng họ với chị đó_ Nó nói.
- Hơ, cứ cùng là quen à cô. Tôi không có liên quan_ Daisy bật cười.
- CỜn gái của chủ công ty tiệm cà phê LyLy đó_ Andy từ đằng sau lên tiếng.
- Sao biết?_ Alice thấy lạ hỏi.
- Ờ thì...học sinh mới phải biết rõ mới chơi được_ Andy vội giải thích tránh hiểu lầm.
- Ờ, người yêu ời, từ bao giờ anh chịu để con gái tiệm cà phê ngồi cạnh mình thế?_ Nó nghiêng răng ken két nhìn hấn.
- Mới chuyển đến đây được tuần chứ mấy mà_ Ken nói thay.
- Tại cô ta cứ chen vô mà, anh đâu đồng ý đâu_ Hấn cũng giải thích sự tình rõ ràng.
- Nhưng cũng không phản đối_ Nó đổi lại cái giọng lạnh nhạt làm hấn hoảng loạn.
- Thôi mà, đổi chỗ rồi thầy_ Hấn kéo tay áo nó.
- Hư_ Nó hát hàm chạy qua ôm tay anh hai nó làm Daisy phát hờn.

- Em như con nít ý_ Daisy giận nhéo má nó.
- Aa...này, chị chưa kết hôn với anh em đâu đấy, tốt nhất nên nhường em kéo em phản đối hai người kết hôn thì khổ _ Nó dạo.
- Thôi, xin cô nương_ Daisy hậm hực.
- Cứ biết điều như anh hai là tốt _ Nó liếc nhìn Harry.
-_ Harry không biết nên cười hay khóc thay cho số phận của mình nữa.

Nó ôm tay Harry đi phía trong nên không ai nhận ra nó nhìn TAnh đi trước với ánh mắt như nào và với nụ cười chết chóc...

...Xin lỗi,...tôi sẽ giết hết...giết tất cả những ai ve vãn...thậm chí lại gần người con trai Của tôi...Nếu có trách...hay trách số và... cái tâm địa cũng chả phải cừu kia...Chắc tôi đã quá hiền...nhưng đó chỉ là ngày xưa...còn giờ thì...Máu là thức uống của Devil.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nữ Hoàng Triệu Quân.

Biệt thự Lãnh Thiên Trong nhà giờ này ồn ào vô cùng, tiếng cười nói vui vẻ của tất cả mọi người trừ hai người không nói gì mà làm việc của riêng mình. Đó là Harry và Lexy, anh đang ngồi nghịch điện thoại, nó thì ngồi ăn hoa quả nghĩ linh tinh, không để ý tới hân nằm gối đầu lên đùi nó.

- Ê, muốn có đi bar chơi hom?_ Alice với Lexy.
- ..._ Nó miệng vẫn nhai, hồn vẫn chưa trở về xác.
- Đây, Alice gọi em kìa_ Hân lay nhẹ nó.
- Hớ?_ Nó sực tỉnh.
- Bà bị ma nhập à?_ Elena cười sặc sụa trước vẻ mặt của nó.
- Thôi đi_ Nó nhấc cái gối sau lưng ném vào Elena nhưng có Ken đỡ hộ.
- Thần tiên tí ti bớt giận, đừng hành người yêu em chứ_ Ken mặt -_-
- ..._ Nó lườm Ken tóe điện.
- O, có đi bar không?_ ALice hỏi lại.
- Đi làm gì?_ nó nhún mày nhìn đồng hồ ở cổ tay hân.
- Chết, cần đi gấp bác sĩ ngay_ Daisy nhìn nó lắc đầu nói vẻ nghiêm trọng.
- Chơi chứ làm gì_ Andy nói xen vào.
- Chán lắm, giải tán, đi ngủ_ Nói xong nó cúi xuống hôn vào môi hân một cái ra tiếng rồi đẩy hân dậy, đi lên phòng chậm rãi.
- Harry à, đưa em gái cậu đi khám đi_ Harry ngồi dậy lắc đầu.
- Chán thế, tui đi về đây_ Alice đứng dậy
- Bye_ Andy cũng dậy theo, không quen chào mọi người.
- O, thế cũng tan già à?_ Ken với áo Andy.
- Thế ở đây ngủ qua đêm chắc_ Andy phui tay Ken ra một cách phũ phàng.
- Đợi tao về với_ Ken cũng đứng dậy, không quên nhét nốt quả dâu tây vào miệng.

- Thằng kia! _ Giọng nói tức giận của Elena làm mọi hoạt động dừng lại.

- Hừm? _ Ken quay lại.

- Định để tiểu thư đây ăn quả bơ hả? Hay để tiểu thư đi bộ? Đã thế tiểu thư đi bar chơi một mình _ Xối một tràng vào mặt Ken xong Elena đi một mạch ra ngoài.

- Ờ??? _ Ken đơ một lúc rồi đuổi theo.

- Đuổi theo đi lại còn _ Daisy nhắc

- Ờ _ Và thế là ken đuổi theo nhỏ.

- Đúng là hâm _ Alice thốt nốt câu rồi cũng đi về cùng Andy.

Giờ trong phòng còn hai người Harry và Daisy. Daisy ngừng lướt điện thoại quay qua nhìn Daisy bên cạnh cũng đang nghịch điện thoại.

- Em không về sao? Muộn rồi _ Anh vuốt tóc cô gọn ra sau.

- Anh đuổi em à? _ Daisy hỏi.

- Nếu em muốn ở lại thì tùy _ Harry với tay lấy miếng táo bỏ vô miệng.

- Hừ, đáng ghét, đi về đây _ Cô đẩy đầu anh ra xa rồi đứng dậy.

Harry liền đưa tay kéo cô lại, môi chạm môi, hai người trao nhau một nụ hôn mãnh liệt rồi Harry đứng dậy chuẩn trước để cô đứng cười một mình rồi mới ra về.

Trên phòng nó đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

-.... _ Người bên kia đang báo cáo chuyện gì đó.

- Ồ, thế thì sẽ giết hết _ Nó nói về thần nhiên.

-.....

- Không phải hôm nay _ Nó nói tiếp.

-...

-... _ Nó không đáp lại cúp máy luôn bởi có tiếng gõ cửa.

- Ai? _ Nó hỏi.

- Anh hai _ Harry mở cửa bước vào.

Nó ngồi trên giường nghiêng nghiêng đầu nhìn anh hai.

- Nhìn gì vậy? _ Harry khó chịu.

- Vào phòng em giờ này có việc gì? _ Nó quay lại tư thế bình thường.

- Thấy đèn sáng vô coi thôi _ Anh thần nhiên đi quanh phòng nó nhìn ngó linh tinh.

- Không có kẻ gian đâu _ Nó khó chịu nói kéo anh nó qua đứng trước mặt mình.

- Hi,... mai dậy sớm đi học nhé! _ Anh hai dặn.

- Tùy _ Nó đáp cùn lùn.

- Gì? _ Anh nó cx vậy.

- Thích thì đi... _ Nó nói.

- Vậy để Tanh chuyển lên ngồi với hấn _ Anh gian tà đi ra khỏi phòng làm nó tức điên lên.

- AAAAAAAAAAAAA _ nó hét lên khiến chim chóc gần đó bay toán loạn, Harry bật tai.

Ngồi thẫn thờ nhìn ra cửa một lúc rồi nó đi thay đồ để còn đi đóng kịch nữa.

*Sarah *

12 h đêm, cánh cổng lại mở ra. Nó bước xuống từ trên xe. Bước theo thảm đỏ mà vào trong. Nó mặc một chiếc váy đen ánh kim cúp ngực chiết eo, bông phần chân váy, ngắn ngang đầu gối. Đeo chiếc mặt nạ lần trước, với đôi giày cao gót đế giày cao 15 cm. Mọi người trong phòng chính ai nấy đều đeo mặt nạ cả, màu quần áo chính là màu tím, xanh dương đậm và màu đen. Mọi người thấy nó vào thì rẽ ra hai bên, cúi đầu chào. Nó bước lên trên cao, ngồi vào cái ghế dát vàng, chiếc ghế dành cho nữ hoàng. Bên trái là Tả Trường cơ, bên phải là Hữu Huyền cơ đứng cả nhé. Luu nó an tọa mọi người mới đứng thẳng dậy.

- Không biết người triệu tập chúng tiểu nhân có chuyện gì vậy ạ? _ Một người ở dưới lên tiếng.

- Người nghĩ là gì? _ Nó vắt chân hỏi lại lạnh tanh.

- Dạ...dạ _ Người kia lập tức lúng túng trước lời nói của nó.

- Nguyên nhân hôm nay Nữ hoàng mở ra cuộc triệu kiến này là muốn thông báo chúng ta sẽ quay lại thế giới đêm. Ngôi nữ hoàng đêm một thời vắng bóng giờ nữ hoàng đã trở lại và muốn chinh phạt tất cả các băng đảng đã phản chủ nhưng không thành kia. _ Giọng nam nhân của Tả Trường vang lên.

Bên dưới những tiếng à ừ xì xào vang lên.

- Trật tự _ Ngay lập tức Hữu Huyền lên tiếng quát.

Mọi người im re.

- Các người ai có ý kiến không? _ Nó hỏi.

- Không biết chúng ta có đồng minh với bang nào không ạ? _ Một giọng nữ nhi hỏi.

- Haha... _ Nó bật cười _ Trước giờ ta đây chỉ có 3 chiến lược. 1 là đầu quân cho ta, 2 là Giết, 3 là không còn là mối lo. Chứ không có kết bạn _ Nó vẫn băng lãnh.

- Xin hỏi nữ hoàng năm nay bao nhiêu tuổi? _ Một giọng nam vẻ thắc mắc.

- Tuổi của ta có liên quan đến việc này sao? _ Nó lờ mờ người kia.

- Dạ... _ Người này tịt luôn.

- Hỏi có đáp. Ta tuổi trăng tròn. _ Nó đáp.

- Tức là 16 _ Thấy bên dưới vẫn ngỡ ngàng huyền cơ nói luôn.

- Người trẻ vậy liệu có tham chiến đc hết các trận không? _ Một câu hỏi nữa.

- 13 tuổi ta đã làm nữ hoàng của thế giới đêm, người sợ ta không bóp chết người đc sao _ Nó vẻ bức bối.

- Vâng... _ Nguopwif kia thui ngay sợ nó giết.

- Nói trước, đừng có nói nhiều, gọi ta cũng giết hết đây _ Nó dọa.

- Vâng ạ _ Bên dưới nghe dăm dáp

- Cả hai người, lo mà quản người của mình, không tròn phận cũng đừng trách _ Nó liếc hai người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cuộc Điện Thoại Lúc Nửa Đêm...

- Vâng thưa nữ hoàng _ Hai người đồng thanh lên tiếng - Giờ này vào thứ 2, 4, 6 chúng ta sẽ tụ họp tại đây _ Huyền cơ

- Nhớ, chỉ hoạt động sau 12h đêm_ Trường cơ tiếp lời.
- Vâng thưa chủ nhân_ Quân ở dưới đồng thanh hô vang.
- Giải tán_ Nó phát tay rồi lui vào phòng trong.

Căn phòng này từng là phòng ngủ của nó trước kia. Đồ đạc mọi thứ vẫn thế, vẫn không thay đổi gì cả. Nó ngồi xuống chiếc giường. Nó nghĩ về quá khứ, lòng lại mềm ra nhưng nó lắc nhẹ cái đầu, biến hết những ý nghĩ đó đi. Huyền cơ và Trường cơ cũng vào phòng, đứng trước mặt nó, đầu hơi cúi.

- Người tên Hoàng Thùy Anh đó đã làm gì nữ hoàng sao?_ Huyền cơ hỏi.
- ..._ Nó gật đầu không nói.
- Có chuyện gì đã xảy ra ạ?_ Trường cơ thắc mắc.
- Yêu_ Nó chỉ nói có một từ.

Hai người kia nhanh trí nghĩ ngay ra là lại tranh cướp người yêu của nhau. Nó tháo mặt nạ cầm ở tay.

- Cô ta là bang chủ bang Kittar_ Huyền cơ có vẻ khó nói.
- Sao?_ Nó thần nhiên chứ chả ngạc nhiên gần giống thế thì đã sao.
- Bang đó cũng hăm he ngôi của người lâu lắm rồi, luôn tìm cách phá đám, cướp mỗi làm ăn_ Huyền cơ giải thích.
- Chắc cũng tới lúc chúng ta diệt trừ bang đó rồi_ Trường cơ lên tiếng.
- ..._ Nó gật đầu, ánh nhìn xa xăm đi đâu đó.
- Người định ra tay = cách nào ạ?_ Huyền cơ hỏi.
- Giao chiến_ Nó nói làm hai người kia lạnh sống lưng.
- Bang ta đông người hơn nên chắc thắng_ Trường suy nghĩ một lúc rồi nói.
- Chắc?_ Nó nheo mày lườm Trường.
- Dạ..._ Hần đáp ứng.
- Nhất định phải thắng_ Huyền cơ nhanh chóng cứu nguy cho bạn mình.
- Rầm tháng này, cứ thế mà làm_ Nó nói rồi cầm mặt nạ đeo lên bước ra khỏi căn phòng và ra về.

Nhưng nó chưa về nhà, giờ là 2 rưỡi sáng. Ngoài đường chỉ có những ánh đèn lung linh trong đêm tối. Sắp rằm nên trăng cũng tròn tròn rồi. Nó đi một mình trên xe ô tô mui trần màu đen, lướt nhanh trên đường cao tốc. Mặt không một biểu cảm gì cả.

Cuộc sống đã chọn lựa để sống thì phải sống như đã hứa. Đã đâm lao là phải theo lao. Không quay đầu lại dù có việc gì đi nữa. Cái gì của mình thì phải giữ. Không dùng được cũng không được nhường người khác dù có thương hại. Phải hủy hoại nó đến hồng thì mới bỏ đi.

Đang đi trên đường thì nó thấy một đám hỗn độn ở phía trước, nhanh tay đeo chiếc mặt nạ vào. Đó là một cuộc giao tranh giữa hai bang. Họ đánh nhau, tiếng súng vang lên khắp bãi đất trống đó. Vậy mà sao lại không có chính phủ can thiệp. Lạ lạ, nó đi chậm quan sát. Người và máu la liệt mọi chỗ. Có chia làm 2 phe, màu trắng và màu đen. Tiếng súng ngày càng gần lại phía nó. Để cảnh giác nó nạp sẵn đạn trong mấy khẩu súng trên xe. Thế rồi người của bên áo trắng treo hết lên xe vào lao đi. Người áo đen cũng leo lên ô tô đuổi theo. Vừa đuổi theo vừa bắn súng loạn xạ hết cả lên.

Một vài phút sau xe màu trắng đã bị bắn thùng lõp, xe đâm vào cây xăng nhỏ dọc ven đường và phát nổ. Những chiếc xe kia cũng mau chóng trốn thoát. Còn lại người phe áo đen. Họ tụ lại một chỗ, quân của họ cũng đã còn ít, chỉ còn lại khoảng 20 người, người nào người nấy lấm lem máu trên người. Có một tên nữa có lẽ là chủ của đám người đó. Cậu ta mặc bộ đồ đen với áo choàng bạc bên ngoài nên nhận ra dễ dàng. Nó cũng ở đó không xa là mấy, chỉ là tất máy nên chúng không nhận ra.

Như người ta có lẽ sẽ lảng lảng mà đi qua coi như không biết chuyện gì. Còn nó khác người nên không làm thế. Nó ngồi lên đầu chiếc ghế, vắt vẻo máy móc mà vỗ tay tán thưởng, nhoen miệng cười lớn. Người phe bên kia nghe tiếng tập tức giờ dao giờ súng lên đạn mà chia về phía nó tiến lại gần coi ai.

- Hay lắm_ Nó nói với cái giọng khen nhưng đầy hàn khí bay ra.
- Người là ai?_ cậu mặc áo choàng nhìn nó.

Bây giờ thì nó có thể chiêm ngưỡng gương mặt của cậu ta một cách rõ ràng. Cặp lông mày thanh tú, đôi mắt nâu hạt dẻ sâu thẳm, mũi cao, gương mặt

cân đối và giọng nói thì đầy khí chất anh dũng. Tóm lại là cũng đẹp trai đi.

- Người_ Nó bước xuống xe.

- Tại sao người lại ở đây lên xem chúng ta?_ Cậu này nhìn nó mà nhận xét. Đôi môi anh đào màu hồng đỏ quyến rũ, đôi mắt sâu và đen láy, lại đeo mặt nạ màu đen, bộ đồ cũng tôn thêm vẻ huyền bí, đáng chuẩn.

- Ta chỉ là đi qua thấy thì dừng hỏi han, Sao lại dừng từ lên xem?_ Nó nói với cái giọng điệu trách móc có chút cười cợt.

Cậu ta nghe nó nói, quan sát lại, nhận thấy trên người nó đều là những thứ đồ bạc tỉ có khi còn hơn lại đeo trên tay cái nhẫn chữ L mà nhiều người nói nữ hoàng có.

- Hừ...Không biết danh tính là ai?_ Cậu ta hỏi lại lịch sự hơn, tôn trọng hơn.

- Ta...chỉ là một cô gái thích ra khỏi nhà sau 12h đêm_ Nó thản nhiên.

- Con gái gì mà lại ra đường sau 12h đêm..

- Giết chết quách đi cho xong..

- Phải đó...

Những tiếng xì xào của đám thuộc hạ của cậu ta vang lên.

- Im_ Cậu ta quát cái, cả hội cũng im thin thít luôn.

- Muốn giết ta không có dễ như nói đâu_ Nó trở lại cái giọng lạnh lùng.

- hahaha...Tiểu thư con nhà ai mà lại tự tin như vậy?_ Cậu cười cợt nó.

- Nếu nam nhân đây có muốn giết ai thì đây qua đây, tôi giết họ_ Nó thách thức.

- Được lắm,...Các người ai muốn đấu với cô gái này thì lên tiếp chiêu_ Cậu ta hứng thú lên tiếng.

- Nhưng...có chết đừng trách ta_ Nó nói trước.

Thế rồi 5 người con trai của bên kia vây nó thành vòng tròn. Cứ từng người lao vào đấu với nó một. Vì họ cầm dao cho nên nó cũng rút con dao găm ở đùi ra chiến đấu. Kết quả là chưa đầy 3 phút hai người chết, ba người nằm liệt dưới đất. Cậu kia và đám người mở tròn mắt ra nhìn nó.

- Hay lắm_ Cậu khen nó.

- Người thuộc bang nào?_ Nó dựa cửa xe ô tô hỏi.

- Sao... người biết?_ Cậu ngạc nhiên hỏi

- Biết thì biết, trả lời coi_ Nó ngang ngang.

- Thiên Long_ Cậu ta trả lời vẻ tự hào.

- ồ_ Nó ồ ồ nhỏ nhỏ rồi leo tọt lên xe nổ máy.

- Ó, cô gái thuộc bang nào vậy?_ Cậu hỏi to.

- Cả thế giới đêm_ Nó nói vọng lại rồi nhấn ga phóng đi trong đêm.

Đám người kia ngơ ngác rồi cũng rời đi.

Nó gọi điện nói Huyền cơ chuyển thông tin của Thiên Long qua cho nó xem. Về tới nhà. Biệt thự vắng vẻ, tối om. Nó bỏ chiếc mặt nạ ra rồi, đang bước đi lên phòng đột nhiên có một giọng nói vang lên.

- Bảo bối đi đâu?_ Giọng nói của Harry như tức giận.

- Đi lượn ă_ Nó quay lại nhìn Harry đang ngồi ở ghế sofa.

- Biết mấy giờ rồi không?_ Anh cúi lên.

- Tại em đừng xem người ta đánh nhau mà_ Giọng con nít của nó làm anh mỉm cười.

- Con gái sao lại coi chuyện đánh nhau của người ta, nhớ sao thì thế nào_ Anh nhỏ nhẹ nói đầy lo âu.

- Đã chết đâu. Anh hai ngủ ngon, em đi ngủ đây_ Nói rồi nó lên tầng luôn.

ANH ở dưới nhìn theo bóng nó chỉ biết lắc đầu. Thực ra anh đã đi ngủ rồi chỉ là đang ngủ thì thấy tiếng điện thoại bàn kêu. Nhà thì giờ này không có người làm nên xuống nghe. Nghe xong thấy phòng nó hé cửa mới vô. Nào ngờ không thấy nó đâu, gọi điện nhắn tin thì không được, nó để điện thoại ở nhà. Lại nữa là cuộc điện thoại bàn kia chỉ nháy, khi anh bắt máy ngay lập tức tắt. Một lúc sau Harry cũng về phòng đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nguyên Nhân.

Một buổi sáng nữa lại đến. Nó mệt mỏi vẫn đang nằm ngủ. Với những giấc mơ nửa hạnh phúc nửa đau khổ. Một cái cảm giác người như rời ra từng khúc, tay chân như không nhắc lên được. Harry đứng nhìn nó mà thấy mệt theo. Anh ngồi xuống sờ chán nó.

- Em không sốt đâu_ Anh lắc đầu.

-..._ Nó không nói gì, mở mắt nhìn anh.

- Bảo bố đi học được không?_ ANh hỏi nó nhẹ nhàng.

-..._ Nó lắc đầu nhẹ nhàng.

- Vậy ở nhà nhé. Có gì thì phải kêu người lên nghe chưa?_ Anh lo lắng dặn.

-..._ Nó không mở miệng nên đành gạt đầu.

Anh hôn lên trán nó, kéo chăn rồi ra khỏi phòng nó đi học.

Nó vẫn nằm đó nhìn mọi thứ xung quanh một cách vô thức. Nó đang nghĩ về những giấc mơ ấy. Một giấc mơ không biết là đúng hay sai, là điềm báo cho chuyện gì. Nó mơ người con trai tới qua yêu nó, cướp nó khỏi hân. Nó mất trí nhớ và yêu cậu ta. Còn hân thì đi nước ngoài, khi gặp lại nó thì coi như người dưng. Rất đau đầu để cố nghĩ. Nó cố ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường. Cầm chiếc điện thoại lên xem giờ. Mới 8 giờ thôi. Định đặt lưng ngủ tiếp thì nó có điện thoại. Của James.

- Lexy à, em ốm sao? Có cần anh tới không?_ Mới nghe máy hân đã hỏi rồi.

- Không sao đâu_ Nó cố mở miệng nói.

- Thật chứ?_ Hân lo lắng hỏi.

- Thật_ Nó cười.

- Nhớ ăn uống rồi uống thuốc nhé. Có chuyện gì là phải gọi cho anh ngay đấy_ Hân dặn dò kĩ lưỡng.

- Biết rồi. Anh đang làm gì vậy?_ Nó quan tâm.

- À, đang học thể dục nên ngồi trong căng tin chơi ý mà_ Hân trả lời từ từ.

- CÓ cái con nhỏ kia không đấy?_ Nó nói, đầy vẻ bức mình.

- À...ờ...không có_ Hân ngập ngừng.

- Hử....có hay không?_ -Nó nghi ngờ.

- Không...không có đâu mà lo. Em cứ nghỉ đi ha_ Hân nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Nhớ mặt đấy_ Nó nói rồi cúp máy trước hân cơ.

Nghe xong cuộc điện thoại của hân nó cũng khỏe lên được chút. Bước khỏi giường đi làm vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau nó xuống dưới nhà. Người làm thấy nó thướt tha rẩy chào hỏi. Nó cũng không mấy quan tâm đi vô nhà bếp ngồi xuống bàn ăn.

- Cô chủ ăn gì ạ? _ Một cô đầu bếp bước ra trước hỏi.

Nó không nói gì. Bật dậy lao tới trường luôn.

30 phút sau.

Hiện giờ có một cuộc chiến đang xảy ra trong căng tin.

- Mày nghĩ mày là ai mà dọa tao? _ Giọng nói chua ngoa của TANH.

- Tôi là người _ Nó nói thân nhiên.

- Vậy mày thử động vô tao lần nữa xem, t không tha cho mày đâu _ TANH vênh váo dọa.

Nhanh như chớp nó đã tới trước mặt TANH. Một tay bóp cổ cô ta, dồn vào tường.

- Dừng lại đi _ James này giờ im lặng, bây giờ mới lên tiếng.

- Bênh sao? _ Nó cười đều.

- a...a....b...bỏ...ra _ TANH cố nói, hai tay bám chặt nó.

Nó ngạc nhiên. Rõ là bóp rất nhẹ nhưng cô gái này không hề ra tay đánh lại.

- Sao không đánh lại? _ Nó hỏi.

-....

- Đủ rồi _ Hấn chạy tới kéo tay nó ra. Nó theo lực vang ra, gần ngã về sau.

TANH nhìn nó nở nụ cười đều giả đắc thắng. Cô ta cố tình chọc tức nó. Nó đưa bộ mặt bất cần đời nhìn đôi trước mặt.

- Giờ mới nhìn kĩ, hai người đẹp đôi lắm đó _ Nó mỉa mai.

- Em thôi đi. Em định giết người đấy ư? _ Hấn nhăn nhó.

- ANh bênh nó hay bênh em? _ Nó chỉ vào mặt TANH rồi mặt nó nhìn thẳng mắt hấn hỏi.

Thực ra lúc này nó tới bắt gặp hấn và TANH đang ngồi với nhau, suýt thì hôn nhau, TANH lại còn đặt tay ôm cổ hấn nữa. Nó sôi máu nhảy vào quát.

- ... _ hấn không nói gì nhìn đi chỗ khác.

- À...hóa ra là thế. Đồ cũ rồi thì phải mua cái mới sài mới tốt đúng không? _ Nó tiếp tục nói.

-.... _ Hấn kiên nhẫn nhìn nó.

- Tôi không ngờ rằng, anh đối xử với tôi như thế. Anh là thằng đàn ông tồi. Anh không xứng đáng với tình yêu của tôi. Anh....

"Bốp"

Nó mắt đung đung long lanh, tay ôm một bên má. Thực ra khi này ở bên TANH hấn cảm nhận thấy cái mùi hương khi ở cạnh nó. Hấn như bị mê hoặc lên mới như vậy. Thế nhưng nghe nó nói hấn lại không giải thích mà tát nó. Tát rồi thì ân hận. Bước tới đỡ lấy nó. Nhưng nó lập tức hất tay anh ra.

- Đừng chạm vào người tôi _ Nó nói, nhìn TANH = ánh mắt như muốn làm thịt.

"Độp"

Một cú đấm. Dành tặng cho hấn từ Harry.

- Tao có nhìn lầm mày không? _ Andy đứng từ xa lên tiếng.

- Mày... _ Harry không biết nói gì hơn.

- Đồ cáo già _ Elena nhìn TANH nói.

Nó nhìn mọi thứ xung quanh, nhìn hần, lắc nhẹ đầu rồi bước ra khỏi căng tin, không quên để lại một câu nói.

- Nếu tôi có chết cũng đừng lo. Cầm không đi theo. Nếu không tôi chết cho các người xem..

- Bảo bối..._ harry gọi nhưng nó không quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Diễn Biến.

Nó lái xe thẳng tới biệt thự Sharah. Đeo chiếc mặt nạ che đi phần nào ưu sầu của mình. Mọi người thì thấy lạ khi nữ hoàng đêm hôm nay lại xuất hiện ban ngày. Nó tới thẳng phòng hoạt động. Trong phòng mọi người đang tất bật với công việc. Trương cơ từ đâu chạy tới hô.- Nữ hoàng tới..

Ngay lập tức mọi người đứng dậy cúi chào nó.

- Người tới có việc gì không?_ Huyền cơ hỏi.

- Đêm nay đầu luôn cho ta_ Giọng nói lạnh lùng của nó vang lên.

- Dạ...ý người là với bang Kitar..._ Huyền cơ giật mình.

-..._ Nó gật đầu.

- Sao vậy?_ Trương cơ cũng có chút ngạc nhiên.

- Ta....không tự tay giết chết cô ta, thì Nữ hoàng đêm nay không là người_ Nó hét lên rồi về phòng đóng sầm cửa lại. Không cho liên lạc gì với bên ngoài.

Mọi người cũng không muốn chết sớm nên nghe theo lời của nó. Nó tắt điện thoại dùng cho con người bình thường kia. Nó dùng chiếc điện thoại khác. Nó ngồi trên giường, mắt nhìn ra cửa sổ. Lá ngoài sân rụng nhiều, héo khô, rồi gió lại cuốn đi, lại ở im..

"Cốc...cốc...cốc"

Tiếng gõ cửa xóa tan bầu không khí của nó.

- Vào_ Nó nói.

Cánh cửa mở ra. Một đặc vũ bước vào theo một chiếc xe đẩy

- Thưa nữ hoàng, đây chính là các vũ khí có một trên thế giới do người nghĩ ra.

Nó tiến tới xe đẩy, nhắc từng thứ lên xem.

Một khẩu súng, gần giống súng lục nhưng không phải. Đó là chiếc súng, một lúc bắt ra ba lần đạn. Nhưng không dùng với đạn đồng mà dùng với thứ bên cạnh. Nhưng tép nhỏ có ngòi kim bên trong chứa một lượng nước màu cam. Đây chính là nọc độc rắn kết hợp với quả mấu mèo. Lúc đầu người dính phải sẽ ngứa vô cùng, toàn thân nổi mẩn đỏ trong tích tắc, sau năm phút, tắc thờ chết, những mẩn đỏ tự biến mất.

Tiếp đó, là một cái hộp bệt gần giống cái đĩa làm từ sắt. Nó có nhiều tác dụng. Nếu để thế ném xuống chạm với bề mặt khác sẽ thoát ra khói màu đen, khiến những người không có thuốc tránh sẽ bị mù mắt. Tác dụng thứ hai, nhấn hai cái nút ở giữa hai mặt một lúc thì từ các kẽ hở sẽ bắn ra các chân sắc nhọn khác, dùng để làm phi tiêu.

Kế tiếp là một con dao, không dài không ngắn, sắc bén, vô tình. Và đương nhiên nó không đơn giản thế. Khi người dùng vấy nó đúng cách, nó sẽ biến thành con dao hai đầu, hai lưỡi. Nếu nhấn vào nút xanh ở chuôi dao. Con dao sẽ có các tia điện chạy dọc theo con dao, tạo một lớp bọc màu xanh xung quanh. Khi đâm phải người nào, người đó sẽ chết tại chỗ vì nguồn điện quá lớn.

Và một thứ đặc biệt không kém đó là một đôi dầy. Một đôi dầy cao gót, 15cm, màu đen. Nó khi được kích hoạt, xung quanh giày sẽ nhô ra những viên kim cương, chúng không được mài dũa để làm người ta an toàn mà là làm nhọn, sắc, để khi đá hay đập gây chảy máu thậm tệ. Gót nhọn của giày còn giúp người dùng đứng bám vào với mặt kính dù ở phương nào.

.....

- Tốt_ Nó buông một từ.
- Người có mặc bộ áo chống đạn không ạ?_ Người kia kính cẩn hỏi.
- Không, lấy cho ta bộ làm từ đồ và sắt khoét rách ấy_ Nó suy nghĩ.
- Vâng, vậy tôi xin phép ra trước_ Người này tính đi ra ngoài.
- Khoan đã, người ở bộ phận nào?_ Nó hỏi.
- Dạ, khu chế tạo ạ_ Anh này cũng thành thật đáp.
- Chế tạo chắc cũng biết chế biến. Ta muốn một cốc siro kem dâu và mấy cái bánh su kem_ Nó cảm thấy đói.
- Ồ...nhưng....
- Ta cho người 15 phút, làm gì thì làm...không có ta..._ Nó đưa tay lia ngang cổ.
- Dạ..._ Người kia hơi há chạy đi khỏi phòng.

Nó bất giác cười rồi nụ cười lại biến mất, khi nó nhớ tới hân. Và thế là nó nằm ngả người xuống chiếc giường. Ngủ lúc nào không hay mà khóc lúc nào cũng không rõ. Chỉ biết khi người kia mang đồ vào cho nó và đặt đồ xuống bàn nhưng thấy nó đang ngủ. Không lỡ đánh thức, định lại mở mắt nà nhưng tay chưa chạm tới nơi, nó đã mở mắt, khiến tên này giật mình chạy vội.

Ở biệt thự Lãnh Thiên, hôm nay đông đủ lắm nhưng ai ai cũng mang một nét lo âu. Bây giờ đã là 10 giờ. Ban điều tra cũng đã rõ. Là hân bị mê hoặc bởi mùi nước hoa chế biến kia chứ không có ý gì khác. Mọi người gọi điện báo cho nó nhưng nó tắt máy.

- Trời ơi..._ Ken hét lên.
- Anh liên lạc với bạn bè bảo bối coi_ Daisy sốt ruột không kém.
- Nó có ai là bạn trừ chúng ta_ Harry thần thờ đáp, đôi mắt nhìn ra cổng qua cửa kính.
- Vẫn không gọi được_ Alice cầm điện thoại lắc đầu.
- Không dò được, tắt nguồn_ Hân cũng lắc đầu nhìn cái laptop.
- Có khi nào..._ Elena vội bịt miệng.
- Đừng nghĩ tiêu cực như thế_ Andy xua luôn cái ý nghĩ vớ vẩn ấy ra khỏi đầu mọi người.

Mọi thứ im lặng đến dễ sợ.

tích...tắc...tích tắc...TINH...

12 h đúng.

"teng teng teng....teng teng teng..."

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Mọi người đều đã ngủ gật trừ hân và Harry. hai người hết nhìn nhau lại nhìn cái điện thoại. Cuối cùng Harry quyết định bắt máy. Hân nín thinh.

- Alo_ Harry

-.....

- Người là ai?

-.....

- Mau nói đi

- "tút...tút tút"

Harry nhìn hấn khó hiểu.

- Lexy, đánh nhau, chết, 12 giờ_ harry lập lại những lời người kia nói một cách máy móc.

- LÀ sao?_ Ken thoáng tỉnh dậy nghe được.

- Đây không phải tối đầu tiên nhận được cuộc điện thoại vào giờ này nhưng.đây là lần đầu tiên người ở đầu dây bên kia lên tiếng_ Harry nói nhiều như thế bày chứng tỏ có chuyện chẳng lành.

- Mau tới chỗ cô ấy hay tới tìm_ Andy bật dậy.

- Để bọn họ nghỉ đi_ HARRY nhìn ba cô nàng ngủ ở thâm mà nói.

- Đi...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Diễn Biến 2

Tại khu nhà hoang đường XX

Một cuộc chiến đang diễn ra. Không nhiều người náo nhiệt như mọi khi. Chỉ với hai người đang đấu với nhau. Một người mặc toàn đen, một người toàn đỏ. Nhưng cả hai đều bị che đi bởi chiếc mặt nạ khác màu kia.

Hai người hiện tại là đấu tay đôi với nhau. Hầu như đều ngang sức thì phải. Nhưng không chịu hòa, đối thủ của nó bật lên tường nhà ra sau, khiến nó không kịp quay lại rồi đâm vào lưng nó một con dao.

Nó lại nhếch môi cười. Đến mức này nó cũng không giữ lệ nữa. Giữ lấy hai cánh tay của đối thủ. Kích hoạt đôi dầy, ngay lập tức nhưng viên kim cương sắc hiện ra quanh đây. Cứ thế nó đâm lên đôi dầy, đá vào bụng của đối thủ. Người kia ngã ra đồng cát phía sau. Cô ta máu chảy không kém nó. Đối thủ chống tay xuống nền, sờ thấy cát, cô ta cười đều rồi vớ lấy đồng cát hất thẳng vào mắt nó.

Nó loạng choạng, mắt nhắm mắt mở, phúi cát. Không để cơ hội vụt mất, ngay lập tức cô ta tiến tới đá vào ngang người nó rồi nhào tới đâm nó. Ngay lúc này nó liền rút từ eo ra cái vũ khí kia rồi ném mạnh xuống đất, ra sức lấy tay che mắt. LÀ thứ độc có thể gây mù mắt ấy. Một màu đen bao quanh đối thủ, cô ta cũng biết nó có độc, vội bịt mắt lại chạy nhưng không chạy được nữa. Một đôi tay túm lấy cô ta.

5 phút sau, cô ta mở mắt, mở thật to nhưng xung quanh vẫn một màu đen xì. Cô ta tự gỡ chiếc mặt nạ ra, ngồi bệt xuống nền, hai tay ôm lấy mặt. Lúc này nó ngồi xuống trước mặt cô ta. Chạm nhận thấy, cô ta lùi dần về phía sau, rồi với được gì đó...

- Cô là ai?_ Cô ta hỏi nó.

-....._ Nó không nói gì.

" Á..."

Một tiếng hét kêu lên. Không phải từ cô ta mà là nó. Nó bị cô ta đâm lên vào đùi, nó đã định tha cho cô ta nhưng đã thế này thì không có thay gì hết. Rút ra khẩu súng đen, khẩu súng này giảm âm.

" Phập...Phập...Phập"

Ba mũi tiêm gim thẳng vào ngực cô ta.

" Hự"

Cô ta ngã về phía sau. Lúc này nó bỏ cái mặt nạ ra. Tiến tới vuốt khuôn mặt đag dần nổi mẩn đỏ kia.

- Cô có biết tôi là ai chưa...- Nó nói rất nhẹ nhàng.

- Cô...cô là..ai?_ Người này vẫn chưa nhận ra giọng nói.

- Đây là cái kết khi cô dám tranh người yêu với tôi..

- ...là...Lãnh Ngọc Hàn Tuyết..._ TANH áp ứng.

- Phải, Tôi chính là nữ hoàng của thế giới đêm_ Nó nói rồi rút 1 khẩu súng khác rồi nhắm thẳng đầu TANH.

...

Nó tuy bị thương như thế nhưng vẫn cứ bước đi lên ô tô. Nó đi ô tô về căn cứ. Mọi người lo lắng kèm vui mừng cho cô. Họ băng bó cho cô rồi để cô nghỉ ngơi trong phòng. Giờ cô đang ở một con mê sâu. Đáng lí nặng như này thì phải vào viện nhưng nó thì chán ghét cái mùi bệnh viện rồi. Và hầu như lần nào vào viện nó cũng đều ở phòng số 130 hết. Số 13 thật đen đui mà.

Trong cơ mê nó lại có những cơn mơ. Lại thay nó chả có giấc mơ nào hạnh phúc. Không là mơ về Thiên thần và Thần chết thì cũng là mơ tới hán rồi bỏ nó. Hay gần như ông bà đuổi nó trở về nhà.

- Alo, Ken à?_ Andy gọi

- Thế nào rồi?_ Ken hỏi.

- Ở cánh đồng oải hương không có._ Andy đáp.

- Mau tới thử bờ hồ coi._ James nói với vào cho Andy.

Họ chia ra hai xa. James đi với Ken. Andy đi với Harry.

Cả hai cùng tới bờ hồ. Thế nhưng nơi đây lại một màu đen tối u ám. Họ nhìn nhau lắc đầu, dường như ai nấy đều đã thấm mệt.

- À...Tôi nhà Hoang đường XX coi. Có một lần tớ thấy cô ấy đi rẽ vào khu đó đấy_ Ken lên tiếng.

- Nó vào khu nhà hoang làm gì?_ Harry gạc nhiên.

- CỨ đi thử xem. Dù 1 tia hy vọng đi nữa_ James lên tiếng.

- Đi mau_ Andy kéo mọi người về xe.

Trên đường họ phóng như bay tới đó vậy. Mới xuống xe mà mọi người đã thi nhau bịt mũi, bịt miệng.

- Cái mùi này thật kinh khủng_ Ken than.

- Tác dụng phụ của chất độc mù_ Harry nhanh trí nhớ ngay ra.

- Nó không còn độc nhưng mùi hôi_ Andy vừa soi đèn quanh vừa nói.

James thì đang cầm cúi tìm không nói gì. Họ vào trong nhà tìm trước. Một lượt không thấy gì cả, lại quay ra ngoài.

-Tao nghi chỉ có đánh nhau ở ngoài này thì mới có mùi nặng vậy. bên trong nhà có sao đâu_ Andy phán.

- Nhưng ai lại đánh nhau chứ?_ James thắc mắc một cách ngớ ngẩn mà chưa suy nghĩ.

- Các băng phái chứ sao._ Ken đập vào vai James.

- Đây_ Đột nhiên Harry lên tiếng gọi_ Lại đây

Mọi người tiến lại bên cạnh nhà, mấy đồng cát, đồng gạch. Giữa chỗ đó là xác một cô gái, chết không nhắm mắt.

- Là Thùy Anh ư?_ James hỏi.

- Phải_ Harry đáp.

- Sao cô ta lại ăn mặc như vậy và chết như thế này?_ Tới lượt Ken hỏi.

- Nhìn xem_ Mặt nạ của bang Kittar nằm trong tay Andy.

- Cô ta là người trong thế giới đêm_ Harry kết luận.

- Còn cái này_ Ken lần mò quanh đó và nhặt được một chiếc mặt nạ đính vàng và kim cương với lông vũ.

- Cái này chỉ có thể là của một người. Nữ hoàng thế giới đêm_ Harry tiếp tục nói.
 - Sao mày biết?_ James hỏi.
 - Trên báo có đăng_ Harry nhìn hấn.
 - Vậy cô ta đâu?_ James nhìn xung quanh nhưng không có thêm một cái xác nào, chỉ có vết máu.
- Vết máu dẫn từ đó ra tới chỗ quang hơn. Có vết bánh xe, có lẽ là người đó đã lên xe.
- Liệu Lexy có liên quan gì tới chuyện này không?_ hấn nhìn quanh mà hỏi.
 - Chỉ cần tìm được nó sẽ biết ngay thôi_ Harry đứng dậy.
 - Mau rời khỏi đây trước khi radar bắt được tín hiệu gì từ cái chiến trường này_ Andy bật mặt đi trước.

Cả đoạn đường về nhà, hấn cứ nghĩ mãi không thôi. Rốt cuộc em là ai? Em còn gì dấu anh? Em có phải là nữ hoàng không? Xin em hãy tha thứ cho anh nốt lần này thôi. Xin thề đấy. Là do anh không có tính nhẫn nại. Anh xin lỗi. Cầu mong em nói nào đó bình yên. Hãy quay về bên anh khi sớm mai anh thức dậy. Đừng giận anh, đừng hận anh. Nhưng cô ta, có phải là do em..giết...không. Có phải em đã thay đổi mất rồi. Đừng bỏ gương mặt thiên thần ấy đi nhé! Anh yêu em nhiều lắm, rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Cho Qua

1 tuần sau.

Trong phòng khách...

- Tôi không biết...Các người làm gì thì làm...đã một tuần rồi. Nếu sáng mai các người chưa tìm được cô ấy... Thì tự giết mình đi_ Hấn nói một thôi một hồi rồi tất máy luôn không đợi người kia nói thêm.
- Hức...Lexy...Cậu ở đâu..._ Elena đang khóc thút thít ở ngoài cửa.
- Vậy hóa ra tôi nuôi mấy người dê ăn tiền của tôi thôi sao. Cho dù có lật tung cả thế giới này cũng phải tìm ra cho tôi_ Harry quát lên rồi ném cái điện thoại xuống sàn nhà, vỡ luôn.
- Ô..._Elena hết khóc, ngớ người.

Từ ngoài cửa nó mặc một chiếc đầm đen bước vào nhà. Tóc búi cao.

- Nhà có ai chết sao?_ Giọng nói lạnh tanh.
- Mày chết đó con kia_ Alice lao từ trong nhà ra nói nó.

Thấy nó Harry chạy tới ôm.

- Em không sao chứ?_ Anh hỏi.
- Chưa chết_ Nó buông hai từ.
- Lexy à, anh xin lỗi_ James chạy tới cầm tay nó.
- Xin lỗi gì?_ Nó mặt vẫn không chút biến đổi biểu cảm gì cả.
- Ô..._ hấn đơ toàn tập.
- Chuyện đó á, không sao đâu. Chỉ cần anh làm thế 1 lần nữa mới sao._ Nó đưa tay véo tai hấn.
- Sẽ thế nào?_ Hấn hỏi để còn nhẫn nại.

- Em sẽ giết chết anh rồi sau đó tự tử. Để không ai có thể yêu anh_ Nó nghiêng rặng nói từng chữ khiến người ta phát sợ.
- Eo, em độc ác thế. Em có phải là thiên thần không đấy?_ Hấn nhăn mặt.
- Xin lỗi, em là ác quỷ_ Nó buông một câu lòng nặng trĩu rồi bước lên phòng.
- Người gì đâu...._ Andy khó hiểu nhìn theo bóng nó.
- Đúng là khiến người khác chết đi sống lại chỉ có em_ Hấn nói ôi chạy lên phòng.
- Về thôi Elena_ Ken mắt thâm như gấu trúc với người yêu.
- Bye_ Họ đứng lên chào nhau.

Hầu như mọi người đều về hết chứ một nàng, Daisy đang nằm ngủ trên ghế sofa.

- Daisy_ Anh gọi cô.
- Người yêu_ Anh gọi to hơn.
- Hử?_ Cô bật dậy.
- Anh gọi gì vậy?_ Cô hỏi anh.
- Em về hay ở đây ăn cơm với nhà anh?_ HARRY vuốt mái tóc cô hỏi.
- Nó về chưa?_ Daisy nhìn quanh nhà.
- Về rồi, bình an_ Anh thấy ngượng quan tâm em gái như vậy cũng thấy an tâm hơn nhiều.
- Vậy thôi em về, nhà cửa đi vắng 1 tuần rồi chứ chả chơi_ Cô nói rồi đứng dậy lấy cái túi đi ra khỏi nhà.
- Bye_ ANh cười nụ cười tỏa nắng chào cô về.

Lúc này anh nhìn lên ti vi thì có nhiều tin tức rất hay. Nhưng chủ yếu vẫn là về cô tiểu thư Hoàng Thùy Anh kia chết, bị chết, sao chết, chết lúc nào là chính. Anh cũng nhẹ nhõm lòng khi em gái mình không sao nhưng anh vẫn nghi ngờ. Tạm thời gác lại chuyện này, anh lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi. Nó rồi cũng được nghe hấn giải thích. Hấn kể chuyện TAnh chết cho nó nghe nhưng về mặt của nó vẫn như không vậy. Tình bơ như không biết. Hấn thấy thế cũng chả hỏi gì nữa. Nhưng cũng từ những sự việc ấy mà hấn biết mình cần phải thay đổi. Và nó cũng đã thay đổi. Nó lạnh lùng hơn trước, nó độc ác hơn còn một điều hấn không biết. Đó chính là...nó giết người nhiều hơn.

Trong phòng hấn, nó đang nằm trên giường, hấn ngồi ở ghế đọc sách. CỨ y như một bức tranh lặng mạn vậy. Sự im lặng đột nhiên bao trùm phòng,

- Harry oi?_ Nó nói.
- Hử?_ Hấn quay lại nhìn nó.
- Nếu tất cả không phải sự thật anh có yêu em không?_ Nó hỏi.
- Ý em là sao???_ Hấn thần thờ.

Nó ngưng lại nghỉ ngơi một chút. Lần trước em cho qua cho anh là vì muốn bù đắp những gì em gây ra cho anh mà thôi. Sau này sẽ không có nữa đâu. Em sẽ làm tất cả để giữ anh bên cạnh em. Anh có thấy người nào điên vì yêu bao giờ chưa. Cơ mà em cũng chưa tới mức điên. Nhưng sao anh lạnh nhạt thế. Cứ để em mãi chạy theo anh. Rồi sẽ có lúc em làm anh ghen để anh biết cái cảm giác ấy nó như nào.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bận Rộn.

- Nghĩa là em không phải là em của ngày xưa nhưng em vẫn yêu anh thì anh có yêu em không?_ Nó nói rõ hơn.

- Ừm...Em yêu anh thì tội gì anh không yêu em._ Hấn ngây ngô trả lời.

Chỉ là nói thôi phải không. Nếu đó là sự thật chắc anh sẽ không chấp nhận em đâu...

Nếu ngày xưa ta là con nai vàng ngơ ngác...

Thì bây giờ, màu vàng đã nhạt và cái ác lên ngôi...

- Lexy ơi? _ Hấn trèo lên giường nằm sát nó.

- Gì? _ Nó biết có điều chả lành.

- Bao giờ cưới nhỉ? _ Hấn hỏi với cái giọng làm nũng.

- Năm sau _ Nó chả nghĩ đâu, vô tư trả lời thế thôi.

- Lâu thế... _ Hấn bữu môi rồi đưa tay ôm lấy nó.

- Đây, đây...lâu thì mắc mới gì ôm người ta _ Nó nhìn hấn.

- Lâu thì ôm cho nó gần, hý _ hấn nhìn nó rồi cười.

- Ấy,...Nhìn cái mặt anh ranh mãnh lắm, buông ra, đi về nào _ nó chỉ thẳng mặt hấn nói.

- Không...Bây giờ em đang ở nhà anh _ Hấn nháy mắt.

- Thật là...

- I love you...

Hấn nói rồi kéo nó sát lại mình rồi hôn nó mãnh liệt...

Hai người vừa bước ra từ nhà hàng, có lẽ mới ăn trưa xong. Cả hai tay trong tay, miệng vui cười nói chuyện đi dạo ven đường. Một ngày nữa nắng ấm chiếu soi con đường hai người bước. Nó thỉnh thoảng lại bắt nạt hấn khiến người đi đường nhìn thấy mà gào. Ví dụ như bắt hấn cống, buộc dây giày, lau mồ hôi, mua đồ ăn, xách đồ,... Hấn khô cục nhưng không từ chối, vẫn vui vẻ làm theo lời hấn. Trên con đường bằng lăng tím...

- Anh này? _ Nó đi sau hấn hỏi.

- Hử? _ Hấn quay lại nhìn nó.

- Anh có muốn em nhớ lại kí ức đã quên về anh không? _ Nó nhìn thẳng vào mắt hấn nói.

-...ý em...là gì? _ Hấn thôi mỉm cười.

- Hay anh muốn em cứ như này? _ Nó làm lơ câu nói của hấn, nó cần câu trả lời cơ.

- Tuyệt Tuyệt à, nếu cứ như bây giờ thì chúng ta sẽ hạnh phúc. Còn nếu em nhớ lại kí ức, có lẽ em sẽ chẳng bước cùng anh nữa đâu _ Hấn nhìn nó đầy nhu tình.

- Tại sao? _ Nó vẫn cứ ngây ngô. _ Anh đã làm gì sai sao?

- Tại...Anh...không có gì đâu, chỉ là hai ta cãi nhau thôi _ Hấn quay đi.

- Anh có sợ nếu sớm mai em nhớ ra tất cả rồi buông tay anh không? _ Nó đi tới nhìn thẳng mắt hấn.

- Sợ...sợ một sớm mai...em rời xa anh.Cho nên...hãy hứa dù sao đi nữa hãy tha thứ cho anh nhé? _ Đôi mắt hấn long lanh.

-...Hứa. Nhưng anh cũng hứa...dù em có làm bất cứ việc gì thì cũng là vì anh...cho nên...hứa đừng bỏ em? _ Nó chạm tay lên má hấn.

- Hứa mà. mãi mãi... _ Hấn nắm lấy tay nó rồi mỉm cười nhẹ.

Chiều hôm ấy, có một đôi trai tài gái sắc, tay trong tay, chân đều chân, bước về phía hoàng hôn rực hồng. Nơi con đường trải cách bằng lăng màu tím. Màu tím thủy chung mong sao tình yêu của họ là mãi mãi, là bất tận. Nhưng đôi khi lời hứa chỉ là lời nói, nó như con gió kia, đến rồi đi. Họ là màu tím hay con gió thoảng?

Alice đã yêu Andy rồi, còn Elena của chúng ta, cũng đã đồng ý lời tỏ tình của Ken 1 tuần rồi. Họ hạnh phúc lắm, tuy nhiên cũng có một vài vụ việc cãi vã. Sáng nay hai đôi này đã về nước của mình để chuẩn bị cho việc tiếp quản gia tài của gia đình. Và để hai bên gia đình bàn bạc việc làm thông gia với nhau. Vậy là giờ đây ở Việt Nam chỉ còn có hai đôi tình nhân nữa mà thôi. Daisy và Harry; Lexy và James.

#ngày mới#

- Way? _ Một tiếng trả lời điện thoại kèm tiếng ngáp ngủ.

-

- Ủ...Hả?

-...

- Không xử lí được sao? _ Lúc này đã tỉnh ngủ.

-...

- 2, 3 tiếng nữa _ Nói rồi cúp máy luôn.

Nó vươn vai, bước vô nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Một lúc sau thay đồ xong cũng đã 6.30. Nó lấy điện thoại nhắn tin cho hân.

"Tình yêu à, em có việc phải qua Đức. Khi nào tới nơi em gọi lại sau, đi học cẩn thận nhé. Yêu anh!"

nó nhắn tin rồi kéo cái vali đi ra khỏi nhà. Tới Đức nó về nhà coi nhà cửa, cần hành lí, thay đồ rồi đến công ty. Hôm nay công ty lại là cái sàn catwalk cho nó. Nó diện một bộ váy body đen bên trong, khoác ngoài một chiếc áo dạ dáng dài = váy màu trắng, đi boots ngắn cổ, tóc xoắn đuôi, mái chéo, váy light màu trắng, đeo kính bản to với chiếc ví da cá sấu. Nó bước vào công ty vẫn cái cách xếp hàng chào hỏi rồi nó lên tầng 49. Đẩy cửa vào phòng họp. Mọi người thấy nó đứng phất dậy, quần áo chỉnh tề cúi chào. Nó giơ tay cho ngồi.

- Đây là các thủ tục cần phê duyệt gấp _ Cô thư kí Linh đưa cho nó một tập giấy tờ.

- Maybe? _ Nó tiết kiệm lời nói.

- À, tối nay, 8h ở nhà máy năng lượng mặt trời _ Cô nhanh trí hiểu ngay.

(Lần này Tuấn không về nhưng có nhiều bảo vệ theo nó hơn trước nhiều)

- Cô...tôi đón tôi _ Nó chỉ thẳng mặt Linh nói.

-Dạ? _ Linh ngạc nhiên, bất ngờ.

- Tôi sẽ cho người đón cô về nhà tôi, đi cùng tôi. Nhưng hãy học thuộc hết tên những người trong này. Việc của cô trong ngày hôm nay _ Nó đưa cho Linh 1 quyển sổ giấy cộp.

- DẠ? _ Càng dạ to hơn.

-... _ Nó lờm.

- À,...vâng, tôi đi đây _ Linh lấy quyển sổ rồi đi.

-... Về dự án đó, tôi giao cho phó chủ tịch marketing đảm nhiệm. Có gì sai sót tự chịu. _ Nó nhìn xuống các người khác nói.

- Còn chuyện nhân viên phản động? _ Một ông khác lên tiếng hỏi.

- Một là nghi việc, hai là ở im...ba là giết _ Nó thờ dầy chán nản với mấy chuyện này.

-Ồ,...lỡ họ kiện ta thì sao ạ? _ Một phụ nữ khác hỏi.

- Kiện lại _ Nó thần nhiên

- Vâng _ Tất cả đồng thanh.

"Ting...ting...ting..."

Nó có điện thoại. Một bảo vệ hét hã đi tới gần đưa điện thoại cho nó. Là hân. Lúc đến nó có gọi nhưng hân không nghe máy.

- Hử? _ 1 tiếng thưa nhẹ nhàng

- Sao không chờ anh đi với_ Hân nũng nịu.

- Không_ Nó thân nhiên.

-.....

- Không biết_ Nó mặt vẫn lạnh

- ...

- Đâu, đừng có nũng nịu như em bé nữa. Ta sẽ về sớm với người mà. Yêu cung_ Nó nói giọng ngọt ngào rồi hôn vào điện thoại.

Lúc này mọi người trong phòng đang nhìn nó đầy ngạc nhiên. Sao con người băng giá ấy lại có thể ngọt ngào tình cảm đến vậy

- Nhìn cái gì? Tôi móc mắt các người bây giờ_ Nó quát lên khi mấy phút sau họ vẫn vậy

Họ bị nó kéo về hiện tại.

- Tiếp_ Nó nói, mày cau lại.

- Không biết chủ tịch đã phê duyệt bản dự án TC đấy chưa ạ?_ Một chàng trai hỏi.

- Tc?_ Nhắc tới đây nó nhủ mày, ngẩng mặt nhìn người vừa hỏi với ánh mắt muốn ăn thịt người khác.

- Cái dự án ấy...tôi đã vứt vào thùng rác ở Việt Nam rồi_ Mặt lạnh như tiền nhìn anh ta.

- hả?_ ANh ta cau mặt lại_ Sao người làm vậy?_ Anh ta hỏi tiếp.

- Ngôi nhà như thế, không có nổi 1 tiêu chuẩn cho người dùng là tôi. Các ý tưởng quá cũ, chả có gì lôi cuốn_ Nó lắc lắc cái ghế xoay.

- Vậy phải làm như thế nào ạ?_ Một nhân viên khác hỏi.

Nó dừng lại 5 phút để nghĩ, rồi trả lời.

- Hãy làm bể bơi trong nhà với lối trượt xuống thông từ các phòng tắm của mọi người. SÀN nhà cảm ứng, đi tới đâu, sáng tới đấy. bể cá dưới sàn nhà cũng được. Không thì hãy làm lò sưởi ở dưới gầm giường gì đấy, v...v..._ Nó nói làm mọi người ngạc nhiên.

- Vâng thưa chủ tịch_ Họ lại đồng thanh.

- Xong chưa?_ Nó khoanh tay trước ngực.

- Dạ_ Họ đồng thanh tiếp.

- Giải tán_ Nó nói rồi xách túi ra ngoài.

Bây giờ thì nó về phòng và làm một số công việc. Rồi tiếp tục đi kí hợp đồng cho một hãng phim nào đó được quay ở khách sạn 5 sao của nó. Và đi ăn trưa, họp lớp bạn bè ở Đức. Sau đó nó tiếp tục đi khởi công 2 khu đô thị. Và tầm 5 giờ gì đó sẽ đi chuẩn bị dự buổi ra mắt thời trang của hãng MayBe lần 1.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lâm Hạ Vĩ Diệu...

Cả tối hôm đó nó cứ phải đối diện với ống kính chụp ảnh mãi. Đáng lẽ Maybe là nhân vật chính nhưng chính nó lại bị người ta vây quanh đông nhất. Hỏi về đủ sự việc. Nó không trả lời nhà báo nào hết. Mãi tới lúc về...- Cô đã có hôn phu trong tương lai chưa? Người đó là ai?

Nghe câu này nó dừng bước quay lại.

- Đã có, bật bí: Toby_ Nó chỉ nói có thể rồi xách váy lên xe về dinh.

Mọi nhà báo từ đó nhao nhao đi tìm mọi thứ liên quan tới từ Toby.

Vì tối hôm đó về muộn nên nó lỡ chuyến bay. Nó nhớ hấn tới nỗi cả tối nhắn tin với hấn tới khi hấn ngủ quên không trả lời tin nhắn nó nữa thì nó cũng ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau con người đó lại lên chuyến máy bay sớm và về.

Khi trời còn chưa sáng, nó đã ở biệt thự Thiên Thiên. Trong phòng hấn đang ngủ say, nó nhẹ nhàng bước vào trong phòng. Kéo chăn cho hấn, khẽ nhấc cái điện thoại ra. Ngồi cạnh giường nhìn hấn, nó nghĩ về nhiều chuyện. Nó vội vàng vì sợ thời gian bên hấn ngắn ngủi lắm. Chạm tay lên khuôn mặt ấy...như lần đầu tiên nó bước chân vào cái ngôi biệt thự này. Lần đầu tiên nó khóc ngất trong mưa, lần đầu tiên có một con người thực lòng yêu con tim nó mà tỏ tình.... Nó nhớ chứ, nhớ hết kể cả những chi tiết nhỏ nhất. Chỉ là nó đau môi khi nhắc về quá khứ cho nên nó mới làm bộ mất trí nhớ.

Làn da trắng mịn, đôi mắt dù nhắm nhưng vẫn hiện rõ một chút thâm đầy về mệt mỏi. Chắc hấn cũng rất bận trong ngày qua. Đột nhiên mi mắt hấn nháy nháy rồi dần mở ra, nó rút tay lại. Nhìn thấy nó hấn mở to mắt ra rồi ngồi dậy ôm lấy nó, miệng cười hớn hở vui mừng. Nó cũng bất giác mà cười.

- Vợ yêu của chồng về lúc nào vậy? _ Hấn nhìn nó đầy nhu tình.
- Mới về. Mà ai là vợ người? _ Nó bữu môi.
- You đó. _ Hấn vẫn nhăn răng ra cười rồi véo má nó.
- Sao véo má em _ Nó đau điếng xoa hai bên má hơi ửng hồng.
- Con trai chỉ véo má người con gái mà họ yêu thôi đó, cung à _ Hấn hất hàm.
- Eo, anh bị làm sao ý _ Nó chu mỏ ra nói nhìn hấn với ánh mắt người ngoài hành tinh, trông siêu cute.
- Sao là sao? _ Hấn về thân nhiên.
- Như con gái không bằng _ Nó lườm hấn về soi xét.
- Haha,...anh đùa em thôi, ngốc ạ _ Hấn cười lớn rồi ấn đầu nó.
- Hừm...ăn đấm bây giờ....ở im dùm cái _ Nó lườm hấn đầy bức bối bởi cái ấn đầu.
- So sorry. I'm bad _ Mặt hấn buồn thiu rồi thả người đổ về sau.

Nó thấy thế thì bữu môi rồi đề lên người hấn. CÒn có xiu nữa là môi chạm môi rồi. Nó nhìn hấn với ánh mắt khiêu khích, hấn thì nhử mảy nhìn nó.

- Đây, em mà cứ thế này anh không kìm chế được hành động của mình đâu đấy _ Hấn dọa rồi quay, mặt sang một bên.
- Em có làm gì đâu, chỉ ở vậy thôi mà _ Nó cắn môi, áp mặt vào ngực hấn.
- Mặc Kệ em _ Hấn nhìn xuống rồi lại ngẩng lên.

5 phút....10 phút...15 phút....

Hấn lộn người lại, lúc này, nó nằm dưới, hấn bên trên. Nó vẫn nhìn hấn với ánh mắt cũ. Hấn nhăn mày, rồi đứng phắt dậy. Nó thì khó hiểu.

- Phụ tình... _ Nó buông hai chữ rồi ngồi dậy.
- Lè... _ hấn lè lưỡi trên người nó rồi chạy đi thay bộ đồ khác.
- Hừ... _ Nó lườm.

Ngồi trong phòng nhìn ngắm mọi thứ xung quanh phòng một lát thì điện thoại hấn reo. Hình như có tin nhắn, nó vội xem.

"Mai con về nước gặp mặt hôn phu nhé!"

Một tin nhắn từ mẹ hấn, nó sốc....sốc đến nỗi cái điện thoại rơi xuống sàn nhà, đúng lúc hấn đi ra. Câu cau mày đi tới nhặt điện thoại lên nhưng chưa xem.

- Em sao vậy _ Hấn đặt tay lên vai nó.
- Tin nhắn _ Nó gạt tay hấn ra một cách phũ phàng.

Lúc này hấn mới mở điện thoại coi. Và hấn cũng ngạc nhiên không kém. Ngay lập tức hấn gọi điện thoại cho mẹ mình.

- Mẹ...chuyện mẹ nói là sao? _ hấn như quát lên

-....

- CON không biết, nếu mẹ thích thì tự cưới cô ta đi_ hấn bức xúc vô cùng.

-...

- Dù gia đình cô ta có ra sao thì con cũng không quan tâm. CON đã yêu người khác rồi_ Hấn nắm chặt lấy tay nó nói với mẹ một cách chắc như đinh đóng cột.

- ...

- Vậy con thà chết còn hơn_ Hấn nói câu này làm nó ngẩng lên nhìn hấn...rồi từng giọt long lanh rơi.

-...

- Con có thể mất tất cả nhưng cô ấy thì không. Mẹ thích nghĩ sao thì tùy. _ Nói xong hấn tắt máy, tắt nguồn luôn.

Nhìn qua nó đang cúi mặt nhìn sàn nhà. Hấn quỳ xuống trước mặt nó, hai tay nắm lấy tay nó, khuôn mặt vương buồn. Nó khóc...một vài giọt lệ lăn dài trên má. Hấn đưa tay lên lau đi những giọt lệ lạnh đấy.

- Đừng khóc nữa người anh yêu ơi. _ Hấn dỗ nó.

-..._ Nó không nói gì

- Trên đời này, anh yêu em hơn cả, dù có chết đi sống lại, anh cũng chỉ yêu mình em, ngốc à_ Hấn cười khổ.

-..._ Nó vẫn im lìm

- Tình yêu có biết mỗi khi nàng khóc như này, ta đau lắm không? Xin nàng đó, đừng có khóc nữa, yêu nàng nhất mà_ hấn ôm nó vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc.

- Cô gái đó...là ai?_ Nó hỏi.

- Không quan trọng_ Hấn vuốt nhẹ lưng nó.

- Nói đi_ Giọng nó chắc hơn.

- Là Lâm Hạ Vi Diệu..._ Giọng hấn buồn buồn.

- Hóa ra là cô ta_ Nó cười đau.

- Thôi. Không nhắc chuyện này nữa, đi ăn sáng nào_ Hấn đổi mặt, tươi cười đứng dậy kéo nó theo.

Nó thấy hấn vậy cũng không muốn làm hấn phải bận tâm nên cũng cố bỏ qua chuyện đó. Thế nhưng khi về nhà, chuyện đó lại hiện lên trong đầu nó. Nó cho người điều tra mọi thứ về cái tên này.

Lâm Hạ Vi Diệu: 17 tuổi, cao, trắng, tóc ngắn ngang vai, học giỏi, mưu mô, xảo quyệt, con gái tập đoàn bất động sản Army, sống ở Pháp. Tên khác: Demi.

Và nó quyết định sẽ giúp cô ta gần đất xa trời sớm hơn tuổi thọ.

Cứ tưởng chừng nó và hấn sẽ hạnh phúc nào ngờ mới 3 ngày kể từ khi nó trở về thì ba mẹ hấn đã huy động một lực lượng đông đảo tới bắt hấn về Pháp. Hấn không thể làm gì ngoài việc nghe theo. Trước khi đi không quên nói với nó ba chữ: "Hãy đợi anh". Hai ngày sau đó nó cũng đi Pháp, lúc đi anh hai có giữ nó lại nhưng nó đã chốt một câu: "Nếu anh có thể nhìn Daisy cưới người khác...em sẽ buông tay James". Harry nghe xong thì cũng không làm gì thêm được nữa. đành đưa cho nó các chức quyền tối cao của anh ở Pháp để nó thuận lợi hơn trong mọi việc.

Sáng nay nó đã tới Biệt thự nhà nó ở Pháp - Biệt thự Violet: Một căn biệt thự với hoa màu tím bao quanh, trong nhà cũng được bài trí nhiều màu tím, trắng và màu vàng. Nó sẽ tới trụ sở lớn của Gloria ở đây, trụ sở này lớn gần bằng trụ sở ở đức của nó. Nó cũng sẽ dành thời gian ngắn nhất để tạo quan hệ trong những mối làm ăn cũng cấp vũ khí của anh trai nó cho các nguyên thủ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Sự Lựa Chọn.

Đúng như nó nghĩ, không có việc gì khó khi ta đã có cả tiền và sự nỗ lực. Nó chỉ trong vài ngày đã làm cho cái tên Lãnh Ngọc Hàn Tuyết trở nên nổi như điều gặp gỡ. Báo nước nào cũng thấy có tin về nó ở ngay những trang đầu tiên. Giờ không ai là không biết nó, cả hải tập đoàn có cổ phần chính đều đã được nó đưa lên một tầm cao nhất định, bỏ xa các tập đoàn bất động sản khác. Và hôm nay nó đã hẹn gặp ba mẹ của hắn.

Lifely

Tại khách, nó đang ngồi trong phòng ăn riêng đợi hai bác kia. Hôm nay nó Mặc một chiếc váy lụa màu hồng khoét nách, khoác ngoài là một áo vest màu xanh dương đậm. Đi đôi giày màu xanh đậm giống áo. Một lúc sau có hai người vào phòng, nó đứng dậy cúi chào.

- Mời hai bác ngồi_ Nó nở một nụ cười.

Hai người kia cười rồi cũng ngồi xuống theo. Ba hắn: Thiên Kỳ Phong. Mẹ hắn: Nguyễn Bảo An. Họ tầm gần 50 hay ít hơn gì đó.

- Cháu là Hàn Tuyết đúng chứ?_ bác gái hỏi.

- Vâng, cháu là Tuyết. Còn hai bác là ba mẹ anh Khang._ Nó lộ rõ vẻ lạnh lùng.

- Bây giờ mới gặp cháu, quả nhiên rất xinh đẹp_ Bà khen nó.

- Bác quá lời_ Nó khiêm tốn.

- Cháu hẹn hai ta ra đây có chuyện gì sao?_ Dù đã biết nhưng ông vẫn tỉnh bơ như không.

- Cháu biết hai bác rất bận, cháu hẹn gặp hai bác là có chuyện muốn hỏi_ Nó nhìn đồng hồ.

- Cháu cứ hỏi đi_ Ông cười.

- Cũng khoảng tuần nay rồi, chồng tương lai của cháu bị mất tích không biết hai bác có biết anh ở đâu không?_ Nó cười ngây ngô hỏi.

- Haha...cháu cứ đùa, ta làm sao biết chồng tương lai của cháu là ai._ Ông Phong bật cười.

- Chính là Thiên Kỳ Bảo Khang_ Nó nhìn thẳng vào mắt ông nói với cái giọng nghiêm túc khiến ông ngừng cười.

- Tuyết à, cháu cũng biết Khang có hôn phu rồi đúng không?_ Bà hỏi nhỏ nhẹ.

- Tất nhiên cháu biết nhưng là hôn phu của hai bác chứ không phải của anh đấy_ nó quay qua nhìn bà.

- Mong cháu thông cảm, ngày xưa chính nhà họ đã giúp đỡ nhà bác rất nhiều, nên từ khi sinh Khang hai nhà đã có hôn ước với nhau rồi_ Bác gái vẻ mặt buồn.

- Vậy hai bác không sợ mất con trai mình sao?_ Nó nói về bí ẩn, không khỏi khiến người khác giật mình.

- Ý cháu là sao?_ Ông hỏi.

- Bác gái chắc biết, anh ấy đã nói, thà chết còn hơn cưới người khác..._ Nó nhìn đi chỗ khác.

- CHáu...cháu đang đe dọa ta đấy ư?_ Ông Phong đứng ngồi không yên.

- Không hề ạ. Hay cháu đưa phương án cho hai bác chọn có được không ạ?_ Nó cười tinh ranh.

-..._ Hai người kia nhìn nhau không nói gì.

- 1, cháu và Khang kết hôn. 2, Khang và cô ta kết hôn, tập đoàn nhà bác hỗn loạn. Và 3, cháu và Khang không cưới cũng được....nhưng gia đình có ơn với hai bác phải chết. Bác chọn đi ạ_ Nó với vẻ mặt thản nhiên và nụ cười ngây thơ trên miệng.

- Cháu...cháu_ hai người ứ ở không nên lời.

- Coi như ta xin cháu đấy._ Bà An thành khẩn.

- Hay bác chọn số 4: cháu chết, anh ấy chết theo, bác thất hứa, người nhà cháu đi trả thù, nhà kia chết nốt_ Chẳng hiểu sao miệng nó cứ thốt ra từ chết mà trong khi đó nó vẫn cười được.

- Rốt cuộc là cháu muốn cái gì? _ Ông Phong đứng lên nói.

Nó cũng đứng lên, chống tay lên bàn.

- Bác có biết, đây là lần đầu tiên cháu nói nhiều như vậy không. Không phải cháu đe dọa bác hay muốn phá hoại gia đình nhà bác. Cháu chỉ muốn điều 1 thôi. Còn sau đó, nếu như hai bác muốn, cháu có thể đàm phán với Lâm gia....nếu họ không đồng ý...cháu có thể giết họ. Hai ngày nữa bác hay trả lời cháu. Nếu khi đó bác chưa quyết định, cháu sẽ giết hết tất cả...tất cả những ai cản chớ. Bác sẽ biết khi người ta điên vì yêu là như thế nào! _ Nó nói một tràng rồi cười như điên như dại mà bước ra khỏi phòng.

Còn hai người kia, bàng hoàng nhìn nhau, cùng một ánh mắt đường cùng và một câu hỏi mắc trong đầu. Tại sao cô ấy lại giỏi giang tới thế?

Khi nó đang ngồi trong phòng làm việc. 12 giờ đêm, một cuộc điện thoại vang lên. Nó bắt máy...

- Alo...

- Lexy_ một giọng nói quen thuộc.

- James? James em nhớ anh, anh đang ở đâu vậy? _ Nó ngay lập tức nhận ra.

- Anh lên gọi em đây, nhưng cuộc điện thoại này sớm muộn cũng bị phát hiện thôi_ Giọng buồn buồn.

- Em nhất định...bằng mọi giá sẽ kết hôn với anh_ Nó chắc chắn.

- Anh sẽ chờ, cẩn thận đây..._ tút tút tút...

Nó đặt dần cái điện thoại xuống bàn, ánh mắt long lanh.

Nếu em là ác quỷ anh...có còn yêu em không? Nếu em lộ mặt, anh sẽ tin em chứ? Nếu em làm mọi người tổn thương...anh có bỏ qua cho em không?

Nó ánh mắt buồn nhìn khắp căn phòng...rồi từ từ gục đầu xuống bàn...

Ngày đầu tiên chờ đợi câu trả lời kia, nó vẫn tiếp tục gây dựng thế lực. Một thế lực thiên tài...to lớn vĩ đại. Cũng phải thôi khi hai tập đoàn Gloria và tập đoàn của anh nó kết nghĩa đồng minh. Rồi thì tất cả các công ty, tập đoàn trên thế giới...đãi dáp mỗi chỗ mấy chục % cổ phần nữa. Tới nhưng chủ tịch, tổng thống, chính trị gia, nguyên thủ quốc gia,...đâu đâu cũng biết nó, đâu đâu cũng là người của nó. Hiện nay nó không còn chỉ là nữ hoàng thế giới đêm mà còn được mệnh danh là Nữ hoàng Mặt trời, vì nó xuất hiện luôn luôn chói lóa một cách đầy thú vị và thu hút nhiều nhà báo, thợ ảnh,...Hiện giờ nó đang đi ăn trưa với một số người ở bên công ty đối thủ, thật bất ngờ.

Ngày hôm nay trôi qua nhanh thế thôi. Rồi tới 12h đêm, nó lại tới căn cứ ở Pháp. Mọi thứ đều chuẩn bị xong xuôi. Số vũ khí hiện giờ nó có, có thể hủy diệt cả một Châu Á và Châu Âu. Số người của nó chiếm 1 phần 4 lục địa này.

Hôm nay đây, nó lại thức dậy, chọn một bộ đồ lịch sự tới gặp ba mẹ chồng tương lai. Họ lần này tới trước nó, đã ngồi an vị trong phòng, nét mặt có vẻ bình thản. Bộ váy công sở đen dài trên đầu gối, khoác ngoài chiếc áo dạ màu đen nốt, đi boots cao, tất lưới. Nó bước vào cúi chào rồi ngồi xuống ghế đối diện họ.

- Hai bác đã ra quyết định chưa? _ Nó nở một nụ cười nhẹ hời.

- Tất nhiên là rồi_ Bà AN cười.

- Vâng, vậy hai bác chọn số mấy? _ Nó như nhìn rõ ý đồ nhưng vẫn hỏi như thường.

- Ta chọn giết đi người đưa ra lựa chọn_ Ông Phong vừa nói dứt lời, từ sau những tấm phong vây quanh là những người mặc áo đen, đeo kính, cầm súng chĩa thẳng vào nó bước ra.

Nó vẫn thản nhiên, nở một nụ cười lớn khiến người có lợi thế cũng phải kinh sợ. Họ nhìn nó ngạc nhiên.

- Sắp chết tới nơi rồi còn cười_ Ông Phong nói.

- CHáu chết...con trai hai bác cũng chết_ Nó ngừng cười, nhìn thẳng vào mắt ông Phong.

- Cô...cô đừng hòng dọa chúng tôi._ Bà An không dám tin.

- Hừ...Vậy chúng ta cùng chết đi, để anh đầy sống.

Nó nói rồi vỗ tay ba tiếng. Từ bên ngoài số người mặc đồ đen của nó lao vào gấp đôi người của ông Phong. Họ chĩa súng vào nhau. Nó thì dùng ánh

mắt thích thú nhận lấy cái máy tính xách tay của một trong số người vào. Nó mở ra cái gì đó rồi quay về phía hai người kia. Họ đẩy bắt ngờ và hoảng loạn nhìn nhau.

- Bác thấy đấy...cháu hỏi lại bác...bác có đồng ý cho cháu và anh ấy kết hôn không? Bác biết là nếu trả lời không thì cô ta sẽ chết ngay bây giờ,..._ Nó nói.

Hóa ra người trong hình máy tính là Lâm Hạ Vĩ Diệu, đang ngồi trong phòng làm việc, còn ngoài là 3 tay súng bắn tía ngắm sẵn, chỉ cần ra lệnh sẽ ra tay.

- CÔ đúng là độc ác_ Bà An nhìn nó nói.

- Xin lỗi, là do hai người ép cháu..._ Nó nói rồi thần nhiên đứng dậy, tay cầm điện thoại gọi._ Alo, nghe đây...

- Dừng lại..._ Bà An hét lên...

- Chuẩn bị_ Nó nói với điện thoại, ngay lập tức ông ngắm ở súng soi thẳng vào đầu Diệu.

- Ta đồng ý_ Khi nó chuẩn bị nói bắn thì ông Phong lên tiếng.

- Bỏ súng xuống_ Nó về mặt miễn cưỡng, bỏ điện thoại xuống.

- Từ bây giờ, hai bác chỉ việc lo tập đoàn của mình, không thì đi du lịch đi cũng được. Còn lại mọi thứ cháu sẽ giải quyết. à, nếu bác không nói đám người của mình lui xuống để cháu ra khỏi đây...cháu sẽ giết hết đấy.

Nó nói làm đám người kia có chút sợ hãi run lên. Hai người kia đành phất tay, đám người dạt sang hai bên mở đường cho nó. Rồi hai người kia cũng nhìn nhau bước ra khỏi phòng. Họ vừa bước ra, cửa phòng đóng lại. Họ quay lại nhìn cánh cửa kia, không biết bên trong có chuyện gì, chỉ biết rằng...tiếng súng cứ thể vang lên...vang mãi. Nó nhìn hai người bằng ánh mắt thần nhiên còn họ nhìn nó với ánh mắt trách móc vì giết hầu cận của mình.

- Cho người hộ tống hai vị về nhà_ nó nói với người trợ lý. Ngay lập tức tầm 10 người tiến tới chia ra đi trước và sau hai người ra khỏi Lifesty.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hạnh Phúc Quay Lại.

Một sáng bình minh tuyệt đẹp, không chỉ đẹp cảnh mà còn đẹp cả tâm hồn. Xem kìa, khi mặt trời lấp ló dần phía ngoài khơi xa, có hai người chạy tới gần nhau và ôm lấy nhau. Người con trai nhắc người con gái lên quay vòng.- Anh cần em_ Hấn hét to.

Hấn vuốt tóc mai nó, nhìn nó âu yếm. Nó thì đặt tay lên má hấn, đôi mắt long lanh.

- Đề em bảo vệ anh đi, ngốc à_ Giọng nó nhẹ nhàng.

- Ừ, đồng ý, phải bảo vệ anh trọn đời đấy!_ Hấn ôm chặt lấy nó.

- Đừng biến mất như thế một lần nào nữa nhé. Nếu không em sẽ hủy hoại cả thế giới này đấy_ Nó dọa hấn.

- Ừm, anh biết rồi, xin lỗi nhé_ Hấn hôn lên chán nó.

...

Hai người ngồi trên nền cát vàng óng ánh, tựa đầu nhau nhìn ra xa.

- Mà sao em làm được chuyện đó?_ Hấn đột nhiên lên tiếng.

- ĐỪNG giận em nhé?_ Nó nhìn hấn.

- Nói đi_ Hấn có vẻ tò mò.

- Em uy hiếp ba mẹ anh_ Nó nói giọng đều đều.

- What the hell?_ Hấn hét lên, tròn tròn mắt nhìn nó vẫn ung dung.

- Lúc đầu em định giết Lâm Hạ Vĩ Diệu nhưng thôi..._ Nó quay qua nhìn hấn.
- Em dám uy hiếp bố mẹ chồng thì anh cũng chịu rồi_ Hấn lắc đầu.
- CHút nữa em có hẹn gặp nhà cô ta, anh có đi không?_ Nó đòi chủ đề.
- Thôi, em đi đi, anh không biết nói gì_ Hấn trở lại bình thường.
- Ừm_ Nó đáp nhẹ rồi đứng dậy._ Pye pye tình yêu, anh về nhà e đi, tối gặp lại nhé_ Nó cười rồi đi mất.
- Yêu em_ Hấn nhìn theo vẫy tay chào.

Lựa một bộ quần đồ phù hợp, mang những phụ kiện không quá nổi, rồi đến nhà hàng.

* Nhà hàng Perris*

Nó đến trước ngồi trong phòng, lại một bàn tròn nữa. Nhìn đồng hồ, đúng 11 giờ, cánh cửa bật mở, có 3 người bước vào. Một đôi vợ chồng tuổi xế chiều nhưng vẫn rất đầm thắm, theo sau là một cô gái, mặc một chiếc váy len body màu xanh dương, khoác áo vest công sở trắng bên ngoài, đeo một chiếc nhẫn kim cương khá to, đôi mắt nâu to tròn. Nó đứng dậy cúi chào, bắt tay, giới thiệu, mời ngồi. Bố Diệu: Lâm Quang Thanh, Mẹ Diệu: Nguyễn Hạ Hà.

- Tôi đã nghe qua về chuyện đó rồi, nhưng tại sao lại có một mình cô ở đây?_ Ông Thanh vẻ cộc cằn, khó chịu rõ hấn.
- Bố à, bố cứ bình tĩnh, làm thế cô ấy sợ_ Giọng nói thật là nhỏ nhẹ của Diệu.
- Cướp chồng tương lai của con gái mình thì có người cha nào vui được! Họ không tới là bởi vì tôi đe dọa họ_ Nó giọng đều đều khiến nhà kia đầy ngạc nhiên.
- Cô đừng có ở trước mặt tôi khua tay múa mép_ Ông Thanh lấy lại vẻ mặt bình thường.
- Tôi cũng chỉ có một việc muốn nói thôi. Hai nhà sẽ hủy hôn sự, thiệt hại bao nhiêu tôi bồi thường cho ông._ Nó nhanh chóng vào vấn đề.
- Hư... Tại sao chúng tôi phải đồng ý?_ Bà Hà ra vẻ nực cười nhìn nó đầy coi thường.
- Bởi vì tôi có thể để nhà ông bà ra đường ở, hơn hết sẽ cướp đi cô con gái cưng kia..._ Nó nhìn sang Diệu đầy hứng thú.
- Cô...cô nói cái gì? Sao cô dám đe dọa tôi hả?_ Ông Thanh lớn tiếng đứng dậy định lao về phía nó.

Ngay lập tức từ các cửa vào, đám vệ sĩ của nó xông vô, tay súng đã lên đạn, trỏ thẳng ông Thanh. Cả ba người bàng hoàng nhìn nhau rồi nhìn nó.

- Cô hãy dừng lại đi, cô quá đáng rồi đấy_ Diệu bây giờ mới lên tiếng lại, giọng nói cũng không hề hiền từ nữa.
- Tôi đã nói đe dọa bố mẹ Khang thì tôi cũng có thể giết các người. Lúc đầu tôi định giết quách 3 người đi cho xong, dù sao thế giới cx ko quan tâm tới 3 người. Như vậy ba mẹ Khang, tôi cũng không cần đe dọa. Thế nhưng họ đã ngăn tôi lại trước khi tôi giết các người. Nên biết ơn một chút đi_ Nó đi vòng vòng nói một tràng.
- Đồ sói đội lốt người_ Bà Hà chỉ mặt nó nói.
- Tôi không phải sói đội lốt người, mà còn hơn cả thần chết, hình như là ác quỷ đội lốt người. Vì thế các người hay kí vào cái bản hợp đồng này đi, trước khi tôi...GIẾT 3 NGƯỜI!!_ Nó phán một câu xanh rờn, khiến mặt họ tái xanh.
- Được được tôi kí_ Ông Thanh cũng sắp lên cơn đau tim rồi nên Diệu cầm bút kí trước.

Lần lượt ba người họ kí vào tờ hợp đồng.

- Cảm ơn_ Nó nhếch môi tạo đường cong hoàn mỹ rồi ra khỏi phòng, để lại sự sợ hãi trong phòng.

Người của nó cũng rút về. Nó đi thẳng tới nhà hấn.

* Biệt Thự Double*

Sau một hồi chuông nó đã an tọa trong phòng khách. Đặt lên bàn, trước mặt ba mẹ chồng tờ hợp đồng, đứng dậy, nói một câu.

- Hai người đừng lo gì nữa, tiếp tục làm việc của mình đi, con xin lỗi vì đã uy hiếp hai người trong thời gian qua_ Một lời nói nhẹ tựa lông hồng, cúi đầu hết cơ.

Song, nó bước lên phòng hấn để hai ông bà, tay cầm hộp đồng, mắt hết nhìn tờ giấy lại nhìn nhau. Biểu cảm từ kinh hãi, ngạc nhiên, bất ngờ và cuối cùng là một nụ cười hạnh phúc khi sẽ có một cô con dâu giỏi giang đến như thế, lại lễ phép đến như vậy.

James ngồi trên phòng đọc sách làm việc không hề hay biết đến sự có mặt của người yêu mình. Cậu vẫn đang chăm chú làm việc.

"Tạch"

Tiếng cửa phòng bật mở. James ko ngẩng lên nhìn.

- Ta đã nói ta rất bận, đừng làm phiền rồi mà _ Hấn có vẻ cau có.
- Hừ... vậy bản cô nương xin phép về trước _ Nó khoanh tay trước ngực nhìn hấn.

Hấn nghe giọng nói này thì ngẩng lên nhìn nó đầy bất ngờ kèm theo niềm vui sướng. Bỏ bút, ngồi dựa lưng vào ghế nhìn nó cười.

- Tùy cô nương _ hấn nhìn nó cười.
- Chăm chỉ quá ha? Anh đã tiếp nhận tập đoàn chưa mà khổ cực vậy? _ Nó hỏi mỉa mai.
- Em không quan tâm tới anh hay đang trêu anh vậy? _ Hấn đổi sắc.
- Hừm, vậy là lên chức chủ tịch rồi sao _ Nó vu vơ đi tới chỗ hấn.
- Vậy là không quan tâm _ Hấn lấy tay đập vào mặt về buồn bã.
- Thả nào cổ phiếu lên như điều gặp gió _ Nó đi tới ôm cổ hấn từ sau.
- Đồ đáng ghét _ Hấn làm bầm.
- Em nói rồi, ở nhà nấu cơm, chăm sóc con, để e đi làm thôi mừ _ Nó trêu hấn.
- Sao lại là anh, em làm hộp hơn mà _ Hấn cũng không vừa.
- ... _ Nó không nói gì.
- Thôi, xin nàng, mà bao giờ ta kết hôn nhỉ? _ Hấn nhìn nó hỏi.

...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chuyện Tương Lai...

-... _ Nó ngồi trên bàn làm việc, tay mân mê cái bút chì, ko trả lời.- Lexy...Lexy...EM _ Hấn chạm vào người nó.

Nó nhìn hấn không cảm xúc nữa rồi.

- Cười rồi...em sợ anh bỏ em... _ Nó chặn họng hấn khi hấn định hỏi lại. Hai ngón tay đặt lên môi hấn.
- Nực cười...TẠI sao anh lại bỏ em chứ? _ Hấn cười, nhìn nó âu yếm.
- CHấn...Chẳng phải con trai thường thế sao? _ Mắt nó nhìn vô định quanh căn phòng.
- Ôi, em đừng như thế nữa...anh khác tất cả...anh đặc biệt. Mãi Mãi không rời bỏ em đâu. Đừng có buồn linh tinh nữa _ Hấn đứng dậy, cầm lấy tay nó, mỉm cười.
- Thật không? _ Nó chu mỏ lên hỏi lại, vẻ cute kinh
- Thật, thật mà. _ Hấn cười nhìn nó.

- Vậy..._ Nó cười tươi nhìn hấn_ Tháng 1 năm sau cưới_ Nó chết.

- ..._ Hấn há hốc mồm về sốc.

- Sớm quá sao? Vậy lùi lại tháng 2 đi_ Nó không hiểu nói tiếp

- Không...Không...Ý anh ko phải sớm...mà sao lâu vậy...Giờ mới nửa năm à..._ Hấn phụng phịu buồn hiu hiu

- Trôi!... Nhưng em mới 18 thôi mờ, sang năm cưới đi_ Nó khoanh tay trước mặt.

- Ừ...không muốn đâu...không thích đâu....ừ biết đâu_ Hấn nhả mặt vào, một tay che mặt, một tay kéo tay áo nó.

- Như con nít ý...Thôi ngay nhá...Không là không cưới xin gì hết đấy_ Nó véo tai hấn.

" Á "

- Sao em ác thế? _Hấn kêu lên rồi nói, vừa nói vừa xoa tai.

- Ác...ác bình thường_ Nó lại nghĩ tới từ ác...

- Vậy chúng ta bàn về đám cưới đi_ Hấn hí hửng.

- Ừ...ừ...Anh nói đi_ Nó quay lại với chủ đề.

- Xem nào,...Chúng ta sẽ tổ chức đám cưới ở visof hoặc ở bờ biển không thì ở nhà. Làm ở Việt Nam đi. CỜn nữa, sẽ tổ chức thật to, mời hết tất cả các tập đoàn lớn trên thế giới. Rồi chúng ta sẽ đi hưởng thụ tuần trăng mật một tháng luôn, vòng quanh thế giới. À quên, đến lúc phải đi chọn nhẫn cưới nữa, áo cưới, thiệp mời,... Anh sẽ đặt váy cưới với lại trang sức nhé?_ Hấn nói nhiều vô cùng.

- 1, làm ở tại gia. 2, đi một tuần là đc rồi. 3, váy với trang sức để ba mẹ em lo, họ nhận lâu rồi. 4, phải làm đám cưới 3 ngày_ Nó thì ngắn gọn gấp 3 lần hấn.

- Chứt chứt...khó tính...CỦng được_ Hấn lăm bầm rồi gật đầu đồng ý.

- Còn chuyện gì nữa nói nốt nào?_ Nó nuốt nước bọt nhìn đồng hồ.

- Em định sinh cho anh mấy đứa con?_ Hấn hỏi nó.

- Gì? Em có nghe nhầm không?_ Nó tròn mắt, nói gần như hét lên.

- Không, chưa già đã lần à?_ Hấn mặt tỉnh bơ.

- Hừ...Không đứa nào hết_ Nó găm gừ như muốn ăn thịt hấn bởi câu hỏi này.

- Không được. Anh là con duy nhất. Ít nhất em cũng phải sinh một đứa để mai kia kế thừa tài sản chứ. Đầu thể chết mang theo đúng không?_ Hấn lăm bầm tính toán.

"Bốp"

Nó vả mạnh vào đầu hấn, mặt lạnh hơn tiền.

- Em sinh bao nhiêu là việc của em. Không phải sắp đặt_ Nó lại cáu rồi.

- Khi nào kết hôn hai ta ra điều kiện đi. Nếu em còn bắt nạt anh là anh không nhường đâu đấy_ Hấn hậm hực xoa đầu nói.

- Không nhường thì làm gì? Hay là kiện em ra tòa?_ Nó tới giờ trêu hấn.

-..._ Hấn không nói gì, đang nghĩ kế.

- Ày...Đừng có khóc ra đấy mà ăn vạ đấy...._ NÓ chưa kịp nói.

" Á...Haha...hihi...ahhi...ha"

Nhưng tiếng cười của nó vang lên khắp phòng. Hóa ra khi nó đang nói hấn đã bế nó bỏ xuống giường rồi cù nó một trận. Nó thì không chịu bỏ cuộc mặc hấn cù vẫn không xin hàng. Hấn thì chả có thương hoa tiếc ngọc tiếp tục cù nó.

..10 phút sau...

- Em...haha...cảnh cáo....hihihaha...không dừng...hihi...em...haha...đánh anh...ha...đấy_ Nó vừa cười vừa đe dọa...

- Mặc kệ em._ Hấn không tin vẫn tiếp tục

..3 giây sau...

" Hảy...da.." " Á"

Sau nhưng tiếng động lạ, ta có thể thấy ở trên giường, hấn bị nó bẻ tay, đầu bị chân nó kẹp. Nó cười nụ cười gian xảo. Hấn thì đau muốn rớt nước mắt luôn rồi.

- A...em yêu à...đau...lắm đóá_ Hấn nhìn nó kiểu cún con đang định mê hoặc người nhưng...không thành.

- Xin hàng đi....anh yêu_ Nó cổ kéo dài hai chữ sao.

- AAaaaaa,.....Sao ...sao lại yêu em cơ chứ.....HÀng...đầu hàng..._ Hấn hét lớn rồi cũng xin hàng.

Nó thả hấn ra, chỉnh lại quần áo, ngồi điềm đạm trên giường nhìn hấn nằm ấy nhìn nó với ánh mắt bức xúc vô cùng. Nó biết hấn biết võ, chỉ là không muốn làm nó đau nên mới nhường, chứ nếu đầu thật nó sẽ thua hấn cho mà xem. Nó cũng thấy mình hơi quá đáng nhưng làm như này là để trừng phạt hấn những năm tháng làm nó khóc đêm vì hấn, phải chịu những khổ đau không đáng có, trả giá cho việc trở thành con người khác.

- Xin lỗi...tình yêu của em..._ Nó tiến lại, đặt lên môi hấn một nụ hôn rồi rời đi ngay.

- Lưỡi tình của em...chả bao giờ anh thoát được đâu..._ Hấn nói nho nhỏ rồi kéo nó lại.

Môi lại chạm môi. Hai người trao nhau một nụ hôn nồng cháy nhưng không nóng vội...chỉ là một quả bom nổ chậm..

...

Bên ngoài cửa. Có hai cái bóng vừa rời đi khoảng từ lúc hấn đầu hàng nó. Cười khúc khích, len lút. Đó chính là lí do vì sao nó chỉnh lại quần áo, ngồi nhìn hấn, mãi mới hôn hấn. Là bởi vì nó biết, biết ở ngoài cửa có người đứng nghe trộm từ lúc hai đứa nói về chuyện sinh con. Đó là ba mẹ hấn. HỌ giờ thì đang ngồi trong phòng của mình. Cười tủm tỉm...quan trọng hơn...cũng đang bàn chuyện tương lai..

- Mình này,...xem ra chúng ta xuất chút nữa đã mất một cô con dâu tốt nhỉ?_ Ông hỏi bà.

- Ủ...Con trai chúng ta đúng là có mắt thẩm mỹ cao_ Bà tự khen con mình.

- HAY chúng ta cũng đi du lịch vòng quanh thế giới nhỉ? Đi lâu một chút, khoảng khi trở về có cháu bé là được mà_ Ông thích thú, cười lớn.

- Ông này, tôi không quan trọng trai gái nhưng vẫn thích một đôi. Như thế, ông trông gái, ta trông trai._ Bà nhìn ông.

- Hơp...Hơp_ HAI người cùng lên tiếng nói rồi cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bệnh U?

1 tháng sau #Khi cái nắng đã bớt oi, Những cơn mưa bất chợt đã ngớt. Từ ngày hôm ấy tới giờ., hấn vẫn không hề hay biết về những chuyện nó làm. Gia đình Diệu có mấy lần tới uy hiếp nó. Kết quả là nó bức xúc quá, đã xuống tay giết chết cả gia đình ấy. Và bây giờ những thông tin về vụ việc giết cả nhà đã đồn đi khắp thế giới. Nó nghe xong, mắt hơi nhếch lên rồi lại thản nhiên. Giờ nó đang ngồi ăn sáng với anh trai nó.

- Chúng ta có nên thu mua lại cái tập đoàn này không nhỉ?_ Harry hỏi ý kiến em gái.

- Nên mua._ Nó uống cốc nước cam nói.

- Ủ_ Anh nó gạt đầu rồi lôi điện thoại ra gọi cho ai đó.

Nó nhanh tay cầm tờ báo anh mình vừa đọc lên xem. Trang 1 không có gì. Trang hai. đôi mày nó cau lại, mắt hấn tia đỏ, tay siết chặt tờ báo.

" Làm chủ tịch khi mới 18 tuổi, hot boy được bao tiểu thư của các tập đoàn lớn trên thế giới để ý....

Bao nhiêu đám ngõ lòi nhưng được biết ông Thanh vẫn đều từ chối mọi đám khéo léo nói rằng con nhà đã có chủ. Tuy vậy, những tiểu thư kia thì như tiếng sét ái tình. Cứ da diết, tha thiết tìm đến Harry. Hẹn gặp công việc, mời ăn, uống trà,...Có khi đến nhà. Mọi người đang rất thắc mắc muốn biết cô gái may mắn kia là ai hay đây chỉ là lời bịa đặt"

" Rằm"

Nó đập tờ báo thật mạnh xuống bàn. Đọc tới đây là không thể nào chịu nổi nữa rồi. Harry tắt máy nhìn nó thắc mắc.

- Có chuyện gì vậy?_ Anh hỏi nó.

-..._ Nó không nói gì đưa tờ báo cho anh.

Cậu nhận lấy rồi đảo mắt đọc, đọc xong lại nhìn báo bối.

- Ôi, em gái của tôi lớn quá rồi. Đừng ghen nữa, chả có chuyện gì với James của em đâu mà_ Anh cười nhẹ.

- Nhưng... em không chịu nổi đâu. Anh trai làm gì đi, trước khi e đưa mấy cô tiểu thư đó đi gặp thần chết._ Nó hét lên.

- ẤY, Giết á?_ Anh ngạc nhiên nhìn cô em gái có vẻ hiền này xác nhận lại.

- Gia đình Diệu là em làm..._ Nó nói nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc.

- WTF? Báo bối à, chuyện này không thể nói chơi đâu, em hãy kể rõ cho anh hai nghe đi?_ Anh cầm lấy tay nó.

- Em có phải đi làm đây. Lúc khác nói chuyện_ Nó gạt nhẹ tay anh hai mình ra, cầm lấy cái túi xách, bước ra khỏi phòng không một lần nhìn lại.

Lúc này chỉ có một mình Harry ở trong phòng, anh mở điện thoại gọi cho ai đó.

- Mày có còn ở thế giới đêm không?_ Anh hỏi người kia.

-....

- Giúp tao một việc_ ANh nói tiếp.

-...

- Tìm hiểu tất cả mọi hành động của cô gái này, anh sẽ gửi ảnh cho mày_ Anh nói.

-...

Người kia trả lời rồi anh tắt máy. Ngồi thần thờ nhìn khoảng không không nhất định. Một lúc lâu...bất chợt anh lên tiếng nói một mình...

- Chẳng nhẽ...nó...từ trước tới giờ...đều là nó...GIẾT...

Cậu hoảng hốt đứng dậy rồi đi ra khỏi nhà. Không biết đi đâu đó.

Nó tới công ty rồi, ngồi vào bàn làm việc mà không thể nào tập trung được. Cầm cây bút quay lên quay xuống. Định viết rồi thôi. CỨ thế, một lúc sau nó bực mình...quang luôn cây bút xuống sàn nhà. Hai tay ôm đầu. Nó bây giờ nghĩ cả 3 việc một lúc...đã dẫn tới co thắt não. Vội vã lúi trong ngăn bàn ra lọ thuốc...Mở nắp mà nó không ra..Tiếp tục mở, cuối cùng cũng mở được, nhưng thuốc bắn tung tóe ra bàn, ra sàn nhà...trên tay nó có khoảng 6, 7 viên thuốc màu vàng, mềm, hình con nhộng. Lại vội vàng nhét nó vào miệng, ngửa cổ, nuốt.

Được khoảng 3 phút sau khi nuốt thuốc, nó đứng dậy, đeo túi, đi ra khỏi văn phòng. Ra ngoài thì gặp cô thư kí đang định đi vào.

- Chút nữa có cuộc họp người đi...._ Bị chặn họng.

- Hùi_ Nó lạnh lùng nói rồi tiếp tục bước mau chân về phía thang máy.

- Vâng_ Cô thư kí đáp đầy khó hiểu nhưng cũng không dám nói gì hơn.

Nó vừa vào thang máy...mới chuyển xuống được 4 tầng thì...thang máy bên mở ra...Harry từ trong lao ra vào phòng của nó nhưng bị thư kí chặn lại.

- Thiếu gia, cô chủ đã đi khỏi đây rồi ạ_ Cô nói.

- Lâu chưa?_ Hấn cố mở cửa phòng nó ra ngó vào trong.

Và cậu nhìn thấy những viên thuốc. Vào nhặt vài viên...

- Cô chủ mới đi chưa đầy 5 phút ạ. Nhưng những viên thuốc?_ Cô ta hoang mang nhìn can phòng.

- Không được nói với người khác nếu không cô sẽ bị sa thải_ Tay hắn nắm chặt thuốc, cắn rặn cô thư kí.

- Vâng thưa thiếu gia_ CÔ cúi đầu.

Anh ta cũng bước ra ngoài. LẦN này không đi nhanh nữa, cũng chả chậm như rùa bò. Đi một cách thản nhiên. Mắt nhìn những viên thuốc ở tay. Anh cho một viên lên miệng cắn rồi nuốt, miệng lại một mình lẩm bẩm cùng các thao tác chỉ riêng mình hiểu.

- Thuốc giảm đau...Liều nặng nhất trong tất cả các loại..._ Nói xong anh chép miệng lòi điện thoại ra gọi cho nó.

Tuy nhiên bên kia đường dây, thuê bao vẫn cứ phát ra tiếng nói của một cô gái dù gọi bao nhiêu lần.

- Chết tiệt..._ ANh lẩm bẩm rồi lên xe về công ty của mình.

Còn nó giờ sao ư? Giờ nó đang ở nhà cũ. Và tất nhiên đang có bác sĩ riêng khám bệnh. Rồi kê thuốc, kèm theo những lời nói biết rõ không hay nhưng vẫn đòi nghe.

- Ông cứ nói đi_ Nó giọng nhẹ nhàng.

- Cô chủ à...tôi đã theo cô khám bệnh từ khi cô còn nhỏ, nên cô hay nghe theo tôi. Dừng lại đi. Nếu cô giết người hay hành động nặng, bệnh cũ sẽ tái phát. Hôm nay bị thể này chắc chắn đêm qua lại có chuyện, nhưng đau đến vậy, chắc sáng nay cô lại suy nghĩ nhiều phải không?_ Ông đã ngoài 50, giọng khàn khàn, đeo kính.

- Đúng là tối qua tôi có tham gia một trận đấu súng_ Nó thú nhận nhưng về mặt chả có gì ăn năn.

- Cô cứ vậy sẽ ức chế thần kinh mà ngất, dẫn tới tử vong được đấy. _ Ông lão về bực bội.

- Nếu cứ tiếp tục thì khoảng bao giờ tôi chết..._ Nó giọng khàn khàn.

- Dài thì 8 tháng...ngắn....khoảng 2 tháng. CÔ chủ không muốn rời khỏi thế giới đêm phải không?_ Đột nhiên ông hỏi như nghĩ ra gì đó.

- Phải_ Nó đáp.

- Hay cô qua Mĩ chữa bệnh đi. Lâu nhất thời gian chữa chỉ 1 tháng thôi, nhanh gọn có thể 2 tuần_ ÔNg BÁC sĩ nói như nài nỉ nó.

- Tôi sẽ suy nghĩ_ Nó chép miệng về không bận tâm

- CÔ chủ hay nghĩ kĩ đi_ Ông bác sĩ lắc đầu nói rồi đi khỏi

Sau một ngày dài mất tính. ANh hai ở nhà đi đi, lại lại chờ nó về, chốc chốc James gọi hỏi thăm. 10 giờ tối, nó đánh xe nhẹ nhàng vào gara. Lên phòng thì gặp anh nó đang ngồi trên ghế sofa phòng nó đợi nó.

- Em đi đâu giờ này mới về??_ Cậu lạnh lùng nói.

- Em đi tới bệnh viện_ Nó nói thật.

- Sao lại tới bệnh viện? Em bị làm sao?_ Hắn nhìn nó rò xét.

- Có thể dẫn tới tử vong_ NÓ nằm xuống giường.

- Rồi sao?_ Anh cũng như biết trước vì đã đem viên thuốc đó tới bệnh viện rồi.

- Em có hai lựa chọn, một sống một chết, anh hai nói chọn cái nào?_ Giọng nó nhỏ dần.

- Tất nhiên phải sống_ ANh nhấn mạnh.

- Ừ thì sống nhưng nói sao với James đây?_ Nó ngoảnh mặt nhìn anh.

- Cứ nói em có việc phải sang...sang châu Phi vì dự án lớn_ ANh hai nhanh trí nói luôn.

- Ừ, ngày mốt em sẽ đi_ Nó nói

- Tại sao không phải ngày mai?_ ANh thắc mắc.

- Chứ anh muốn em giết người, em sẽ đi sau khi tổ chức lễ đính hôn với James_ Nó nói về bực mình.

- Rồi, anh sẽ trông chừng cậu ta cho em mà. Nhưng bây giờ, bảo bối hãy kể hết mọi chuyện cho anh đi đã_ Cậu quay hẳn sang nhìn nó.

- Được, bắt đầu từ sau khi em bị tai nạn...

Cứ thế nó kể hết mọi chuyện rồi nó ngủ lúc nào không hay. Harry thì đứng dậy, kéo chăn cho em gái, lau đi vài giọt nước mắt. Anh hồi hận khi mà đã hỏi nó về những kỉ ức đau buồn mà nó muốn dấu...Anh rời khỏi phòng. Nó mở mắt, con mắt long lanh hằn đỏ...

- Tại sao...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Buổi lễ đính hôn của nó diễn ra tại hội trường của khách sạn Busched lớn nhất của TP. HCM. Khi hai nhà đã có mặt đầy đủ. Nó và hân ngồi ở phía trên. Nó mặc chiếc váy cúp ngực, dài ngang đầu gối nhiều lớp bông, màu trắng có đính đá ở phần ngực. Còn James mặc bộ vest màu đen. Sau khi buổi lễ kết thúc. Nó chuẩn bị lên máy bay, còn James giờ đang ở nhà ngồi một mình cười.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Một Ngày Ở Mỹ Của Lexy

Khi người vợ tương lai đang ngồi trên máy bay, nhìn bầu trời đầy mây kia mà nước mắt rơi, không biết liệu mình còn có thể trở về không thì có một chàng trai. Sao bỗng trở nên tin người và ngây ngô tới thế. James đang ngồi ngắm tấm ảnh chụp ở bữa đính hôn. Cứ cười cười mãi thôi rồi cậu quyết định gọi điện thoại cho nó. - Lexy à, vợ đang ở đâu vậy? _ Cậu vui vẻ hỏi.

- Anh à, vợ đang trên máy bay _ Nó nói nhẹ nhàng.

- Há? Em đi đâu mà ko nói trc với anh thế? _ Cậu bật dậy, đứng trông tay.

- Thì, trụ sở công ty ở Mỹ ấy, đang loạn lên kia, anh trai em bắt lực nên nhờ em sang cho họ 1 trận thôi. Mới lại em cũng định xây dựng một trụ sở mới của Gloria nữa. _ Nghe thì có vẻ cô đang cười vui vẻ, nhưng nước mắt thì vẫn rơi kia. Tay vội quệt ngang dòng nước mắt...

- ày, em là nhất rồi, Vậy nghỉ ngơi đi nhé, anh ko làm phiền vợ nữa. Bye, mọa!

- Bye _ Cô bỏ điện thoại xuống bàn. Ngả đầu xuống gối và nghỉ ngơi.

Tuấn đứng đằng sau thì đang xem xét tình hình của hội.

....

Mỹ đón nó bằng 1 cơn mưa phùn và thời tiết hôm nay se se lạnh. Nó quyết định sẽ phẫu thuật ở bệnh viện rồi hoàn toàn nghỉ ngơi tại gia - Biệt thự Dream. Đúng như cái tên, biệt thự cứ như là một giấc mơ của muôn vàn người muốn đến đây ở vậy. Nhà hoàn toàn được làm từ kính chống đạn là chính, hơn hết chỉ bên trong mới nhìn ra được, kiểu nhà hình hộp vậy Vào từ trên cao và lên tầng nữa cũng đc, nhưng phòng khách thì lại đi ngược xuống. Bên ngoài sơn nhà bằng màu trắng đen, còn bên trong thì một số có tường sơn màu trắng. Đồ trang trí toàn đất tiền, nhìn cái chùm đèn từ trên tầng 2 mà tầng một vẫn thấy. bàn ghế shophia xịn, trải lông màu xám. Cạnh tường lên cầu thang là một loạt những bức tranh nổi tiếng. Không những thế còn có khe nước chảy theo đường cạnh cầu thang từ trên xuống. Mọi thứ quá vi diệu.

Kia rồi, chiếc cổng lớn mở ra, xe tiến vào và dừng trước đài phun nước có tượng thần tình yêu, quanh đó là đủ các loại hoa hồng. Tuấn mở cửa xe, nó bước ra. Ngay khi nó bước ra thì hàng người vệ sĩ mặc vest đen đã từ đâu xuất hiện xếp thành hàng so le nhau mà bật ô không màu lên làm đường cho cô đi. Bước lên cầu thang, rồi vào nhà. Nhiệt độ trong nhà vừa nên cô bỏ chiếc áo len mỏng cho cô hầu gái bên cạnh đang cúi gằm mặt.

- Người có muốn tối nay chúng ta gặp bác sĩ luôn không? _ Tuấn hỏi.

- Mai rồi tính, giờ để ta nghỉ ngơi _ Nói rồi nó đi lên tầng. Tuấn cúi chào rồi, vào phòng của mình nghỉ ngơi.

Dù ở bất kì căn biệt thự nào của Lexy, Tuấn luôn luôn có 1 căn phòng dành riêng cho mình, vì nó thực sự rất quý Tuấn. Nó lên phòng của mình, cái

phòng to ngang ngửa với cả 1 tầng. Ngã người xuống cái giường đệm êm kia, nó bảo người hầu vừa nãy cởi giày cho mình. Cô hầu này cũng khá trẻ, có vẻ mới 20 tuổi. người Việt

- Ta chưa từng thấy cô_ Nó nhìn cô gái nói.

- Thưa cô chủ, tôi mới làm được 1 tháng ạ_ Cô hầu nói nhỏ.

- Tên là gì?_ Nó hỏi tiếp, giọng cũng đủ dọa người đối diện.

- Thưa, là Thi Thi ạ_ Cô hầu trả lời.

- Ừ, mọi người đâu hết rồi?_ Nó tiếp tục hỏi.

- Một số thì đi chợ, một số đi chuẩn bị kĩ đồ dùng cho cô, còn một số nữa đang dọn bể ở cạnh bếp, nghe nói cô rất thích tắm ở đó.

- Mang cho ta ly nước dâu, hết việc cho người rồi_ Nó ngồi dậy.

- Cô chủ có đặc biệt muốn ăn món gì buổi tối ko ạ?_ Cô hầu chu đáo hỏi thêm

- 1 cái bánh gối, 1 chút mì ý, Bò bít tết, whisky, 1 đĩa dâu tây nữa._ Nó nói.

- Còn gì nữa ko ạ?_ Cô hầu hỏi thêm trước khi rời đi

- Làm cho ta một chiếc bánh apple pie lớn nhé, gửi một nửa về biệt thự Thiên thiên ở Việt Nam, giữ lại một nửa mang lên phòng lúc 8h nhé_ Nó chợt nghĩ tới James

- Vâng ạ_ Nói rồi Thi Thi xuống nhà bếp.

Nó vô phòng tắm. Bồn tắm đã đc chuẩn bị, nước ấm còn bốc hơi, bên trên là hoa hồng, ở cạnh tường là 1 giàn các loại sữa tắm, dầu gội, mỹ phẩm,... để dùng khi tắm. Nó quyết định ngâm mình trong cái bồn tắm và không suy nghĩ gì nữa để cho não thanh thản chút ít. Dù sao mai gặp bác sĩ rồi sẽ làm phẫu thuật luôn.

"Hoàng Thiên"

Harry giờ này là vừa từ tập đoàn về. Nghe có vẻ mặt mày mệt mỏi lo âu lắm. Thư kí của hắn nói Lexy hiện giờ đang bình yên tại gia rồi mà, có lẽ lại là chuyện của Daisy. Chắc lại giận nhau gì đấy. Hắn lờ điện thoại ra gọi cho Daisy, ko nghe máy.

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy không biết.

Một lúc sau, hắn nhận được một cuộc điện thoại.

- Alo_ Hắn nghe máy.

-....

-Chính xác chứ?_ Hắn lông mày thả lỏng.

- ...

- Rồi_ Hắn lúc này mặt thoải mái hơn và tắt máy.

Hóa ra là bố mẹ Daisy cãi nhau nên cô về nhà xem sao. Có nhờ người chuyển thư cho lãng mạn ấy, nào cái ông bưu điện làm sót thư nên tịt luôn. May mà Harry sai người đi điều tra nếu không lại tưởng mất tích mà báo cảnh sát mất. Hắn đang định đi tắm thư giãn thì điện thoại lại reo lên.

- Mà ko để tao yên đúng ko thằng em rề kia_ Hắn quát, là James gọi.

-

- Em gái tốt sẽ giúp anh trai mình_ Hắn trả lời ấp ớ.

-...

- à, khi nào mày nhớ nó phát khóc thì tao mới cho nó về_ Hắn cũng nửa khóc nửa cười mà trả lời James.

-...

- Tao đi vệ sinh mày có tha ko?_ Harry ức chế .

- ...

- Thằng hâm_ Hấn quát rồi đi tắm.

James mới tắt máy đc một lúc thì có người làm gõ cửa phòng. Cậu cho vào.

- Thưa cậu chủ, có bưu phẩm từ Mỹ, là của cô Lexy.

Nghe xong mà mắt sáng lên lao tới mở ra. Bên trong là nửa cái bánh táo kèm một bức thư.

"Cái bánh này lớn quá, em ăn 1 nửa, a ăn hộ em một nửa. Chúng ta cùng tưởng tượng nhau ngồi đối diện nhé. Yêu chồng tương lai!"

Ngắn gọn mà ngọt ngào, cậu nhìn bánh cười hạnh phúc. Sau một lúc trầm chừ tính để dành ngày mai ăn thì cậu đã quyết định ăn ngay cho nó đậm đà hương vị.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Phẫu Thuật!

Sáng sớm, Tuấn đánh thức nó bằng 3 tiếng gõ cửa, nhưng như thế là ko đủ cho 1 chai whisky. Tuấn đành mở cửa vào phòng gọi tận nơ. Cậu mở rèm màu xám kia ra, từng ánh nắng len lỏi chiếu vào. - Cô chủ, cô chủ dậy thôi, nếu ko muộn giờ hẹn bác sĩ đó_ Tuấn khò sò đứng nhìn cô.

-....

Vẫn không có động tĩnh gì. Tuấn giật mình nghĩ mọi khi cô đâu cần để gọi nhiều thế này. Rồi cậu lay người cô, mấy lần liền, vừa lay miệng vừa gọi.

- Cô chủ, cô chủ, nữ Hoàng, nữ hoàng ơi. Người đừng dọa tôi mà_ Cậu meo máo hoảng sợ, rồi đành bế cô đến bệnh viện.

" Bệnh viện Washington"

Nằm trong căn phòng vip, với giá một ngày tới 2400 USD, với mọi phương tiện, đồ dùng tiện nghi. Tuấn đang ngồi đọc báo ở ghế sofa. Nó từ từ mở mắt. Nhận ra mình ở bệnh viện thì thấy chả có gì bất ngờ.

- Nước..._ Nó lên tiếng.

Tuấn nghe thấy vội vàng rót nước cho nó uống.

- Cuối cùng cô chủ cũng tỉnh dậy_ Tuấn cười vui vẻ.

- Bao lâu rồi?_ Nó hỏi

- Thưa cô đã 2 ngày rồi. Bác sĩ nói, tối nay cô chủ sẽ phẫu thuật..._ Nói tới đây Tuấn ấp úng.

- Sao? _ nó tiếp tục hỏi.

- tỉ lệ phần trăm có thể gặp rủi ro bất cứ lúc nào. _ Tuấn nói nốt.

Sau khi ăn một số thứ linh tinh, Tuấn đã bị nó sai đi mua nước ngọt mà nó thích. Nó quyết định gọi điện thoại cho James.

- Hello_ Nó nói.

- Sao hôm qua anh không gọi đc cho em?_ Vừa nghe máy hấn đã hỏi rồi.

- Hôm qua em phải ngồi ô tô đi hết nhà hàng này tới nhà hàng khác đấy_ Nó nói kiêu bực bực.

- hừm, vậy anh sẽ không trách tội em nữa. _ hấn nói nhẹ nhàng rồi cười.

- Anh đã ăn sáng chưa? _ Nó hỏi.
- Anh ăn rồi, nhưng mà... _ Hấn chột dưng.
- Nhớ em quá à? _ Nó cười.
- Không, nhớ vị bánh táo, haha _ Hấn nói rồi cười phá lên.
- Anh thật là.... _ Nó bực mình.
- Nhớ nó nhưng anh yêu em cơ mà _ Hấn mà đã nịnh thì thôi rồi .v
- Hơ, em làm sao biết đc ấy _ Nó kiêu chảnh trả lời.
- Gì chứ tôi không yêu cô thì yêu ai, người ta sợ cô nên ko ai dám lại gần tới hết đây này _ Hấn trách yêu.
- Ở thế thì tốt rồi _ Nó cười.
- Vậy nhá, anh đi học đây. _ Hấn chào cô.
- Py py anh _ Nó tắt máy.

Gọi tiếp 1 cuộc điện thoại nữa cho anh trai cô. có lẽ anh ko biết cô đã hôn mê 2 ngày đầu.

- Bảo bối khỏe ko? _ Harry nghe máy.
- Anh trai à _ Nó nói nhẹ nhàng nhất đấy.
- Sao thế? _ Harry cũng nói nhỏ theo.
- Nếu em không thể về nước, thì a cũng đừng bao giờ tới Mỹ nhé! _ Nó ghen ngào nói.
- Em đừng nói thế, nhất định em sẽ khỏi mà _ Harry buồn bã an ủi em gái mình.
- Em đã hỏi Alice (Thùy Dương) rồi, nó nói rằng, bệnh này có thể phẫu thuật nhưng mà nếu bị hôn mê sâu thì, không có thuốc nào khiến em tỉnh lại nữa đâu, một thời gian sau đó, ca phẫu thuật này cũng sẽ biến thành lí do khiến em chết não mà thôi.... _ Nó đang nói thì hấn ngắt lời.
- Em đừng nói nữa.... _ Hấn ngăn, nhưng nó vẫn nói.
- Sau đó, từng bộ phận cũng ngừng hoạt động... cuối cùng e cũng sẽ rời xa thế giới này. có lẽ em đã gây ra quá nhiều tội lỗi... _ Nó nấc lên rồi khóc.
- Không, em sẽ không sao hết mà, sau khi phẫu thuật xong, em muốn gì a cũng sẽ chiều em hết. _ Harry an ủi em gái mình, nước mắt nhẹ nhàng rơi
- Nếu có xảy ra chuyện gì, thì anh hãy sống thật tốt, và ... giúp e chăm sóc James đây _ Nó cười trong khi đang khóc.
- Anh sẽ không để mất bảo bối của anh một lần nào nữa đâu.... _ Cậu vừa nói vừa khóc.
- Vậy thôi nhé! _ Nó không nói chuyện nữa, tắt nguồn điện thoại.

Harry nghe xong lập tức từ công ty về nhà sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi lên chuyến bay gần nhất tới Mỹ. Nó thì ngay khi Tuấn quay trở lại phòng, nó liền bắt cậu yêu cầu bác sĩ phẫu thuật càng sớm càng tốt. Và ca phẫu thuật đã được rời tới lúc 2h chiều.

Thời gian nhanh chóng tới lúc nó vào phòng phẫu thuật. Trước khi vào phòng nó cố nói với Tuấn một câu.

- Hãy tìm một nữ hoàng... tuyệt vời hơn tôi!

Cậu 2 tay nắm chặt, mím môi, mắt nhìn theo phía cửa phòng phẫu thuật. Trong những năm tháng cậu theo nó, tuy rằng đã nhiều lần bị đánh, bị mắng, áp lực trầm trọng nhưng chưa bao giờ cậu ghét nó hay hận nó hết. Vì nó vẫn luôn quan tâm tới cậu, đối xử tốt với cậu. Và có những lần bố nuôi của nó đánh cậu, nó đã nói đỡ, thậm chí can ông. Thực sự cậu vẫn chưa báo đáp được nhiều cho nó. Cậu cũng đã từng thề trung thành với hội rằng sẽ chết theo. Nhưng câu vừa rồi của nó, chính là có ý muốn cậu đừng chết...

Từng giây phút, từng giờ trôi quá. Tại sao lại lâu đến vậy. Từ đầu ngã rẽ hành lang, tiếng bước chân ròn rập của Harry đi tới. Anh túm lấy cổ áo Tuấn hỏi.

- Em gái tôi đâu? _ Anh hét lên.
- Trong đó _ Tuấn chỉ về phíaas cánh cửa.

- Rõ ràng là tối mới phẫu thuật tại sao lại là bây giờ? _ Harry như muốn ăn thịt Tuấn vậy,
 - Cô chủ nói, nếu đằng nào cũng chết, chi bằng chết trước cho mọi chuyện bớt đau _ Tuấn nhắc lại câu nói mà nó đã nói lúc bắt cậu đổi lịch.
- Harry thả tay ra rồi ngồi xuống ghế, 2 tay đan vào nhau và cầu nguyện.
- Nó ở trong đó bao lâu rồi? _ Một lúc sau Harry lại hỏi
 - Được 10 tiếng rồi _ Tuấn nói.
 - Tại sao lại lâu đến thế chứ, chết tiệt...
- Thế rồi một lúc sau, cách cửa bật mở, bác sĩ bước ra.....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cướp!

Harry cố gắng chờ đợi em gái mình được đưa ra từ phía cánh cửa nhưng không, nó lại từ từ khép lại. (Mọi câu nói của bác sĩ sẽ đc dịch sang tiếng Việt, mong các bạn đừng thắc mắc)- Cậu là người nhà của bệnh nhân? _ Bác sĩ hỏi cậu.

- Đúng vậy, em gái tôi đâu? Nó đâu? _ Cậu gần từng tiếng.
- Cậu cứ bình tĩnh, lát nữa em cậu sẽ đc chuyển trở lại phòng bệnh vip. _ Ông bác sĩ nói.
- Vậy nghĩa là cuộc phẫu thuật thành công? _ Tuấn hỏi.
- Bây giờ thì là vậy nhưng còn chờ vào cô ấy có tỉnh lại hay ko.... _ Ông bác sĩ nói rồi khề lắc đầu bỏ đi.

Lúc này trong đầu Harry mới tua đi tua lại cái cảnh mà Lexy nói với cậu về cái cách nó chết như thế nào. Không phải đâu, sẽ không giống như nó nói đâu. Nó không thể biết trước chuyện mình chết như thế nào. Một lúc sau, nó được đưa ra từ phòng phẫu thuật, mắt nhắm nghiền, thở oxy....

Từng ngày trôi qua, hôm nay là ngày thứ 12...

Harry ngồi cạnh giường bệnh, tay nắm chặt tay em gái của mình. Bác sĩ lại tới xem tình hình.

- Em gái tôi sao rồi? _ Harry hỏi bác sĩ.
- Tôi e là, nếu như 2 ngày nữa cô bé ko có hiện tượng, phản ứng gì thì... _ Bác sĩ ắp ứng.
- Thì làm sao? _ Cậu quát lên.
- Có thể chết não, và dẫn tới tử vong. _ Bác sĩ nói, mặt cúi xuống.
- Các người phải cứu được nó chứ, tại sao phẫu thuật thành công mà nó lại không tỉnh lại, tôi sẽ kiện các người đấy _ Hấn nói hoàn toàn trong vô vọng.
- Xin lỗi cậu, nhưng chúng tôi đã làm hết sức có thể rồi _ Bác sĩ cúi đầu rồi ra ngoài.

Tuấn ra ngoài ngồi. Harry thì ở trong với em gái mình.

- Bảo bối của anh, em mau dậy đi, anh sẽ đưa em đi chơi cùng, sẽ cõng em đi khắp mọi hành lang em muốn, sẽ không ép em làm những điều ko muốn... Anh nói thật đấy, đừng dọa anh, đừng đùa anh, anh không thích đùa đâu. Như thế này không ai vui đâu. Em mau dậy mà tự trông chừng James của em đi. Anh không giúp đâu,... Trôi oi.... Tại sao em cứ ở im vậy, dậy đầu khâu với anh đi mà.... Lexy.....oi _ Harry vừa nói, vừa nghẹn ngào khóc....
- Anh không muốn mất em như năm đó đâu, hãy ở lại với anh đi, đừng bỏ a trai em lại thế giới này. Anh xin lỗi vì đã giấu em chuyện ba mẹ bị tai nạn qua đời. Tất cả chỉ là anh không muốn em buồn, anh chỉ muốn bù đắp cho em. Em là người thân duy nhất của anh bây giờ đấy.... Trương Hàn Tuyết Lệ Lãnh Ngọc Hàn Tuyết à...

Thế đấy, mọi sự lừa dối, hay thậm chí đều được phơi bày ra chốc mắt, và còn gì ngạc nhiên uất ức hơn khi có sự bất ngờ trong điều bất ngờ....

Tiếng chuông điện thoại của Harry vang lên... Cậu nghe máy.

- Alo _....

-

- Cái gì? _ Cậu tròn tròn mắt.

-...

- Tôi sẽ về ngay._ Nói rồi cúp máy.

Hóa ra hôn phu của cậu, đi lâu như thế không có tung tích gì, là đã bị bắt cóc rồi . Cậu nhìn đứa em gái của mình, nhẹ đặt lên trán nó một nụ hôn vội vàng.

- Nhất định anh sẽ về với em kịp, anh xin lỗi._ Cậu bước ra ngoài.

Tuần cúi chào, câu chuyện Harry kể, đương nhiên Tuần cũng biết và đương nhiên Lexy cũng biết rằng ba mẹ cô đã mất. Cũng chính vì cái tai nạn đó cho nên cô mới không mấy may suy nghĩ có nên giết gia đình Diệu hay không mà lập tức xuống tay vì sự đau buồn ấy.

Biệt thự Hoàng Thiên

Có hai chàng trai đang ngồi với nhau trong phòng đọc sách.

- Cậu không biết lí do thực sự là gì sao? _ James hỏi Harry.

- Nếu không nhầm thì là vì một bộ sưu tập đá quý nào ấy, họ định lấy Daisy ra để làm con tin chuộc _ Harry nói rồi thở dài.

- Vậy thì đưa cho họ đi. Ông bà họ Hoàng lại tiếc một bộ đá quý hơn là đứa con gái rệu rã duy nhất à??? _ James thắc mắc.

- Món hàng này là đồ của Nữ hoàng bóng đêm. bọn chúng muốn cướp là để tuyên chiến với Nữ hoàng._ Harry giải thích.

- Chúng ta đã ở ẩn khỏi thế giới ngầm đã lâu thế rồi, bây giờ manh động sẽ bị phát hiện đấy _ Từ ngoài cửa mộ giọng nói vang lên, là Andy, đi cạnh là Ken.

- Tại sao 2 người lại ở đây? _ Harry hững hờ hỏi.

- À, có người gọi về ấy, mà đâu quan trọng đâu _ Ken nói.

- Ủ, nhưng thực sự chuyện này rất khó giải quyết _ Harry xoa thái dương.

- Tại sao không nhờ nữ hoàng giúp??? _ James đưa ra ý kiến.

- Muốn gặp ả ta khó hơn gặp tổng thống Mĩ. Hơn nữa còn phải biết là bang nào đòi đầu nữa chứ. _ Ken nói.

- Hiện tại chỉ còn 2 bang phải làm le ngôi vị nữ hoàng này thôi, một nam chủ, một nữ chủ _ Andy nhắc lòng mày.

4 người con trai, ngồi 4 ghế - 4 góc phòng lần lượt nhìn mặt nhau

- Liz Angel _ Cả 4 cùng đồng thanh.

Đúng vậy chỉ có nữ chủ mới hiểu được rằng cướp đi món trang sức đắt tiền cũng chính là khiêu chiến, muốn cướp đi vị trí ngôi cao nhất.

- Thực ra tao không hiểu lắm, rõ có tin đồn Liz ngày xưa rất thân với Nữ hoàng mà. _ Andy nói

- Ko biết thật sao? _ Harry hỏi.

- ... _ Lắc đầu từ andy.

- Cả hai người họ đều bằng tuổi nhau, nhưng vốn dĩ Liz luôn thua Nữ hoàng nên đã làm Tà huyền cơ của Nữ Hoàng ghen ghét nhiều quá sinh ra mưu hại, hại không thành thì lập bang riêng. Cũng vì không biết tin tưởng ai cho nên Tà trưởng cơ bây giờ là con trai, trước kia người này từng là hầu cận của Nữ Hoàng, bây giờ vẫn luôn đi theo cô thì phải. _ Ken giải thích.

- Và anh ta là người duy nhất trong hội, biết mặt của nữ Hoàng_ James chắc chắn.
- Người đâu?_ Harry lên tiếng gọi, bên ngoài có 1 trợ lý chạy vào.
- Liên lạc với Hội của nữ hoàng đi, nói là có chuyện thỉnh cầu._ Harry nhắc người trợ lý.
- Nếu họ đưa ra điều kiện thì sao?_ Andy hỏi.
- Lấy sự trung thành của Bang Play boy chúng ta ra làm cam kết, ta nghe nói, cô ta cực kì thích sự trung thành_ Harry nói tiếp.
- Vậy anh chưa nghe chuyện cô ta thích chơi trò lựa chọn sống và chết sao? Dưới trướng cô ta có ngày chúng ta rước họa vào thân mất_ Ken nhăn mặt.
- Không sao đâu..._ James an ủi Ken rồi đưa cho lon coca _ Thức uống yêu thích...
- Mà bên kia cho bao nhiêu ngày?_ James quay qua hỏi Harry.
- 1 tuần, hôm nay ngày thứ 2..._ Nhắc đến ngày tháng Harry lại nghĩ tới em gái mình.

.....

10 giờ 49 cùng ngày, tại bệnh viện ở Mỹ.

Trong phòng chỉ còn mình nó, Tuấn ra ngoài có việc, để lại 4 vệ sĩ ở lại canh chừng...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Mất Rồi Thì Càng Đau...

Nó mấp máy ngón tay, nước mắt chảy dài xuống hai bên. Đột nhiên máy đo nhịp tim bỗng kêu loạn lên, mấy vệ sĩ người gọi Tuấn, người gọi bác sĩ...Sau một hồi nỗ lực, tưởng chừng tim nó ngừng đập thì thần chết lại trả đứa con của quỷ này về với thực tại. Máy đo nhịp tim bình thường, mất từ từ hé. Bác sĩ vui mừng bất ngờ, Tuấn cũng đầy sung sướng, nó yêu cầu giữ bí mật chuyện mình tỉnh dậy...

1h đứng, trong phòng chỉ còn nó và Tuấn.

- Thừa cô chủ, về Thế giới ngầm, có chuyện rồi_ Tuấn nói.
- nói hết_ Nó nói giọng còn hơi yếu rõ hơn mê lâu.
- Bang của Liz Angel đã bắt cóc tiểu thư Daisy hòng lấy cô đổi lấy bộ trang sức đá quý người đặt 1 năm trước mới hoàn thành. Ngoài ra còn có sự trở lại của Play boy, đã mai danh ẩn tính từ lâu nhưng mới gửi thư tới nói muốn gặp nữ hoàng có chuyện thỉnh cầu. _ Tuấn nói hết 1 loạt nhưng lại kiểu muốn nói tiếp.
- Còn gì cứ nói ra_ Nó giục Tuấn.
- Sáng nay, Harry đã thừa nhận với người chuyện ba mẹ người qua đời và mong nhận được sự tha thứ_ Tuấn nói.
- Ủ... Chuẩn bị đi, ta sẽ tới gặp họ, tại trụ sở ở Anh. Và 1 bộ tóc giả cho mái tóc ngắn ngắn này của ta_ Nó nói.
- Nhưng người vẫn chưa khỏe hẳn..._ Tuấn lo lắng.
- Ta hôn mê chứ đâu phải mới phẫu thuật hôm qua_ Nó nói.
- Vâng,..._ Cậu đành nghe theo

Nó đứng dậy, cố gắng khởi động lại chân tay của mình. Nếu có thời gian 2 ngày nữa thôi, cũng đủ để người nó nhanh nhẹn như cũ rồi...

Sau thời gian ngồi trên máy bay riêng, cuối cùng nó cũng xuống từ sân bay riêng tại trụ sở của hội ở Anh Quốc. (Đừng bắt bẻ thời gian bay nhanh nhé các chế)

Nó để mái tóc xoăn sóng, ngang lưng, nhuộm màu xanh khói. Đeo len màu trắng xanh dương. Đôi môi nhợt nhạt phủ lên màu son đỏ lót lòng quyến rũ.

Đeo lên cái mặt nạ dát vàng có cái lông vũ màu đen. Rồi nó mặc chiếc váy trễ vai xẻ ngực bó sát phần trên và xòe phần dưới được làm từ mấy lớp vải voan ngắn tới đầu gối màu đen. Đi tất lưới đen nhè, còn đi giày cao gót 15 phân phối móc khóa hình đầu lâu màu đen. Đeo đôi gang tay phối lưới màu đen dài tới khuỷu tay, ở đoạn cổ tay có đính chiếc nơ từ ruy băng màu vàng óng. Thực sự vừa khác cô lại vừa sang trọng, khỏe mạnh nữa. Cô ngồi phía trên, có 1 lớp màn từ vải voan lụa trải xuống chia ranh giới giữa Tả trưởng, Nữ hoàng với bang phái bên dưới. Khi cô vừa ngồi xuống ghế, cũng là lúc Các Play boy bước vào chỗ ngồi của mình. Có 4 người lần lượt ngồi từ trái sang phải màu áo vest là Trắng, Đen, Xám, Xanh Dương đậm (Ken, James, Harry, Andy) Mỗi chàng trai đeo một cái mặt nạ hacker giống y nhau.

- Ta đã nghe sự tình, các người muốn gì? _ Lexy hỏi.
- Chúng tôi mong Nữ hoàng sẽ cứu tiểu thư Daisy giúp chúng tôi _ Áo đen.
- Người đó là gì với các người? _ Tả trưởng cơ hỏi
- Cực kì, cực kì quan trọng _ Áo Xanh.
- Đổi lại... _ Lexy móm lòi tiếp.
- Người sẽ được sự trung thành _ Áo xám.
- Không _ Giọng nói đầy hàn khí phát ra.
- Tôi không hiểu _ Áo Xám.
- Bỏ mặt nạ của 4 người ra, ta sẽ cứu cô ta _ Lexy ngang tàn nói, hất mặt về phía 4 người.

4 người con trai nhìn nhau một hồi lâu và quyết định bỏ mặt nạ ra. Từ phải qua trái, rồi đổi lại. Đúng như Lexy đoán, hoàn toàn là người quen cả.

- Giờ người đồng ý cho đi bộ trang sức đó rồi chứ? _ Ken hỏi
- Ta... không làm thế _ Nói rồi Lexy bật cười lớn.

Harry đập bàn đứng dậy chỉ tay quát.

- Rốt cuộc cô có giúp không? _ Harry.

"Atr dám chỉ mặt bảo bối thế này vì chị dâu đây" Nó đứng dậy, Tả trưởng vén rèm, nó bước xuống từng bước, đi tới đâu, ám khí dừng dừng, mắt sắc lại kẻ càng sắc thêm. \$ người thì ngờ ngàng khi chỉ nhìn nửa mặt đã thấy đủ rằng rồi thì cả mặt sẽ ra sao??? Nó tiến tới, đi ra sau Andy, vòng qua Ken, rồi đứng nhìn James, sau đó, lướt ngón trỏ trên bàn dừng lại trước mắt Harry. Lexy đưa tay vuốt từ má xuống nắm cầm Harry. "Thằng anh mình cũng thật đại gái"

- Yêu đậm sâu, mắt rồi thì càng đau _ Bỏ tay khỏi mặt Harry, nó xoay bước về chỗ cũ _ Ta không nhường đồ của mình cho người khác, một là ta giết ả, 2 là ả giết ta. Các người về đội người đi, từ đoạn này ta lo. Tiễn khách _ Nói rồi nó vào trong phòng.

4 người đeo lại mặt nạ rồi ra ngoài với cái đầu đầy sự tò mò, cực kì tò mò.

Về tới nhà thì Harry mới nhớ tới gọi điện cho Tuấn hỏi thăm mọi chuyện.

- Đừng lo, cô chủ có dấu hiệu tỉnh lại, cuối tuần là có thể ra viện, nhưng mà bác sĩ kêu cách ly, mọi người ko đc làm ảnh hưởng cô ấy, cho nên cậu chủ cứ ở nhà đợi tin đi, không cần tới đâu _ Tuấn nói qua điện thoại.

- Vậy mọi sự nhờ vào người _ Harry yên tâm nói.
- Vâng thưa cậu _ Tuấn nói rồi cúp máy.

Trời gần sáng, 4 người con trai ngồi trong phòng nhìn nhau, mở màn là Ken,

- Lúc cô ta đi qua thực sự tôi rất bối rối đấy _ Ken bầu môi.
- Tôi thì, lạnh hết cả sống lưng _ Andy kể.
- Có mùi hương gì đó rất quen thuộc, mà cô ta đeo len đấy _ James nhâm nhi tách trà.
- Tay cô ta bị run... _ Harry nhận xét
- Haixxx... quan trọng chúng ta đã bị lộ mặt rồi _ Ken nói.
- Đúng rồi, sao cô ta lại ko ngạc nhiên khi nhìn thấy mặt chúng ta nhỉ? _ James nói.

- Có lẽ là biết trước rồi...._ Harry lại nói 1 câu khiến cả hội giật mình.

.....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Lexy Hay Nữ Hoàng?

Trong nghỉ của nó hiện giờ chỉ còn 2 người.- Nữ hoàng à, thực sự người sẽ tham chiến sao?_ Tuấn bức bối bỏ mặt nạ ra.

- Ừm_ Nó thờ dài, tay nhìn cái mặt nạ của mình.

- Người chưa khỏe hẳn, hơn nữa Liz rất lươn lẹo, nhờ không thắng thì phải làm sao???_ Tuấn cau mày lo lắng.

- Ta cũng tính đây là lần cuối cùng..._ Hạ giọng.

- Há? Không phải người định...._ Tuấn bị chặn họng.

- Đúng vậy. Ta thực sự không thể đứng giữa hai thế giới như vậy được. Ta không thể cứ lừa dối những người thân của ta mãi. Ta biết thừa cái chết của bố mẹ ta là một lời cảnh báo của ông trời cho ta khi ta giết nhiều người như thế. Và ta mong được sống yên ổn bên James..._ NÓ kích động.

- Nhưng người đi rồi, ai sẽ kế vị chứ? Các bang phái sẽ đánh nhau loạn lên mất..._ Tuấn cúi gầm mặt

- Không đâu, họ đã thể trung thành rồi, người hãy nghĩ tích cực lên, rồi sẽ có 1 chủ nhân mới_ Nó mỉm cười nhẹ.

- Nữ hoàng..._ Tuấn đang định khuyên tiếp.

- Ta đi chuẩn bị cho trận đấu, người đi giao thư và tụ họp anh em trong thế giới ngầm đi, đây là trận lớn_ Nó nói rồi đi về phòng tập võ.

Tuấn buồn bã nhìn theo rồi cũng đành lòng đi làm vc của mình

Nó tập võ trong điên cuồng, rõ ràng như thế là quá sức so với một người vừa hôn mê. Nhưng rồi đến bữa ngày thì lại ngủ, cái này chắc phải gọi là hoạt động về đêm.

Từng ngày cứ thế trôi qua, cuối cùng cũng tới ngày hẹn giao chiến giữa Liz và Nữ hoàng. Nó mặc áo thun dài tay trễ vai màu đen, mặc quần da bó màu đen, đi boots ngắn cổ 10 phân có dao găm đằng sau, bên trong có dắt dao. 2 bên cặp quần có 2 khẩu súng nó đã làm ra. Tóc giả búi, cài 2 chiếc trâm thẳng hình chữ X, 1 cái trâm độc, 1 cái thì bình thường chỉ sắc thôi. Đeo vòng cổ hình vương miện bằng vàng. Đeo cái nhẫn chữ L huyền thoại ấy. Tô son đỏ y máu, nó lại đeo chiếc mặt nạ vào rồi bước ra ngoài.

.....

Tại Mỹ, Harry xách theo 1 giỏ quà tới thăm em gái mình vì nghe tin cô em đã tỉnh. Tới cửa thì bị 4 người vệ sĩ chặn lại.

- Xin lỗi, cô chủ dặn không ai được phép vào_ Một người lên tiếng.

- Các người không biết ta là ai sao? Tuấn đâu?_ Harry bức mình.

- Xin lỗi cậu nhưng thực sự chúng tôi chỉ nhận được lệnh không cho ai vào..._ Họ nói tiếp.

Harry giả vờ quay người trở đi rồi quay lại đánh 4 vệ sĩ không kịp trở tay. Họ trong chốc lát đã ngã gục. Cậu đẩy cửa xông vào. Chiếc giường hoàn toàn gọn gàng, không có ai hết. Ra ngoài tính hỏi mấy người kia, thì họ đã chạy mất dạng nào. Harry liên tục gọi điện cho Tuấn và Lexy nhưng cả 2 đều tắt máy.

Lúc này có 1 số điện thoại gọi tới.

- Alo...

-

- Em ổn chứ? Có sao không?_ Harry hỏi.

-...

- Em đang ở đâu?

-....

- Anh sẽ tới đón_ Nói rồi cậu chạy đi vội.

Vừa lên máy bay ko lâu cậu lại nhận được điện thoại. Đúng 12h. Đã lâu cuộc điện thoại như thế này mới xảy ra.

- Alo

- L , Chết, stars

Lại là cái giọng nói đầy bí ẩn đầy vang lên. Bây giờ thì cậu mới nhận ra một điều trùng hợp. Lần trước cũng là lúc Lexy biến mất thì Thùy Anh chết, cũng có điện thoại. Bây giờ Lexy mất tích, lại có điện thoại, trên hết người kia nói chữ L, trong từ Lexy có chữ L. Một lúc sau cậu giật mình, chữ Liz cũng có chữ L. Rồi càng bất ngờ, khi nhớ ra biểu tượng của Nữ hoàng ở cái nhẫn là chữ L. Rốt cuộc là cú điện thoại này muốn cảnh báo ai chết.???

.....

Tại nhà kho bỏ hoang QQQ

Đúng 12h cùng lúc, quân của Nữ hoàng bắt đầu trả dài một phía, quân của Liz đã đến từ lâu đứng chờ. Và rõ ràng về phía người thì Nữ hoàng đông hơn.

- Chào_ Nó lên tiếng, môi nhếch lên.

- Đây là Nữ hoàng ư? Sao ăn mặc tàn tạ vậy? _ Liz mặc một cái áo khoét nách màu trắng hờ rồn, voi chiếc váy da ngắn trên đầu gối kèm tất lưới và boots cao cổ. Tóc ép ngắn ngang vai, đeo mặt nạ màu Đỏ với lông vũ trắng.

- À, đến thăm bạn cũ thì ăn mặc ngang đẳng cấp với bạn thôi chứ. Với lại, đồ hiệu mà dùng cho mấy nơi hoang tàn này thì cũng thấy hơi tiếc_ Nó vừa lạnh lùng, vừa kênh kiệu đáp trả lời Liz.

- Hừ, Ý người muốn nói ta không bằng người ư? _ Liz quát lên.

- Chỉ có duy nhất một thứ giữa 2 ta bằng nhau, đó là tuổi_ Nói rồi nó cười lên đầy thích thú.

- Không nói nhiều với người, người đâu _ Liz ra hiệu cho đàn em xông lên.

Nó không cần nói nhiều thì người trong hội cũng tự biết xông lên. Tiếng đánh nhau leng keng của cây gậy, hay tiếng xả súng đầy phần nộ trộn lẫn với tiếng máu phụt ra, đúng là nhuộm khắp nhà kho. Nó thì đang an nhiên nhìn bộ trang sức mà Liz muốn cướp. nó còn hẳn 100 người đứng bên ngoài tại sao phải sợ hãi. Sau một hồi chém giết thì hiện tại Chỉ còn mình Liz, một mình.

- Ấy, hết rồi à bạn?_ Nó khề hời kiểu cợt nhả.

- ..._ Liz gầm gừ tức tối.

- Hay tôi cho bạn vay người nhé?_ Nó tiếp tục chọc tức Liz

- Đừng có cậy đông ức hiếp ít, có giỏi thì tao với mày đánh nhau tay _ Liz hất hàm.

- Được_ Nó đứng dậy khỏi ghế vỗ tay._ Sau bao ngày ôm hận với ta thì hôm nay tính hết nợ cũ nợ mới đi_ Nó bẻ tay răng rắc.

- Kêu người của mày ra ngoài hết đi, làm sao ta biết được người không nhân cơ hội giết ta chứ _ Liz nói.

- CHỉ có người mới bì ôi vô liêm sỉ tới thế. Ra ngoài chờ hết đi _ Nó lên tiếng.

.....

Chỗ của Harry, cuối cùng cậu cũng gặp được Daisy. Hai người ôm nhau thấm thiết.

- Thôi ngay đi _ Ken nói.

- Không biết vô duyên là gì _ James hờn dỗi.

- À đúng rồi_ lúc này Harry mới nhớ ra truyện khi nãy.

- Sao? _ Daisy hỏi
- _ Thế rồi Harry kể lại mọi chuyện.
- Sao cậu lại giấu tôi chuyện lớn như thế hả? _ James hét lên như muốn đâm vào mặt Harry.
- Xin lỗi nhưng nó không cho tôi nói, hơn nữa, bây giờ chuyện này không quan trọng _ Harry cố giải thích.
- Rốt cuộc cô ấy đang ở đâu chứ? _ Ken thắc mắc.
- Lexy hay nữ Hoàng? _ Harry hỏi
- Đúng rồi, tìm xem Liz đang ở đâu, sẽ biết ngay Nữ hoàng ở đó. _ Andy nói.
- Họ hẹn gặp nhau tại QQQ thì phải _ Daisy nói.
- Gọi người đi _ Harry nói
- Ôi không... Minh thấy Liz nói sẽ giăng bẫy vì chơi sạch churabao giờ thắng được Nữ hoàng _ Daisy thốt lên.
- Mọi người mau lên xe..... _ James hét lên

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chiến Thắng Hay Thất Bại?

Trong nhà kho hai người con gái đang đánh nhau quyết liệt. Nữ hoàng thì đánh tay đôi còn Liz dùng con dao găm. Hầu như nó chưa hề đánh lại mà chỉ tránh và đỡ. Liz cũng thăm một sau một hồi tấn công. Lúc này nó mới lòi dao ở dưới chân ra. Xoay một vòng dao, lấy đà bật ngược từ trụ nhà đứng ra đằng sau Liz. Nó một tay đánh vào tay cầm dao làm rơi dao của Liz, tay kia dí dao ngang cổ Liz. Cô ta căng giầy giữa thì nó lại ấn sâu dao vào từng ấy.

- Người có giỏi thì bỏ dao ra, ta với người đấu tay đôi. _ Liz được cái to mồm, thách đấu.
- Được, hôm nay ta chiều người _ Nói rồi nó vút dao ra bên phía đồng rom.

Ngay khi được thả tay ra thì Liz đã quay ngay lại và đâm vào bụng nó, khiến nó không kịp trở tay bước mấy bước lùi về phía sau. Rồi không để nó đứng thẳng đằng hoàng, Liz đã xông tới, dùng tay đánh. Nó vẫn kịp đỡ được những chiêu đầu. Rồi ả tóm được bên vai trái của nó, tính kéo nó lại nhưng tay áo rách thành một đường khiến Liz ngã. Nó đưa tay kéo Liz nhưng là để khóa 2 tay ả lại phía sau, ấn mặt ả xuống nền đất, chân phải nó đè lên lưng Liz.

- Ta biết chỉ có cái đồ vô liêm sỉ như người ở trên đời này mặt dày tới vậy thôi _ Nó vừa nói, vừa day mạnh sống lưng khiến Liz kêu lên.
- Bây giờ ta mới bắt đầu vô liêm sỉ đây. Liz nói.

Ả dùng chân đá ngược lại lưng nó, khiến nó tuột tay ả. Liz chưa đánh lại mà chạy về phía mấy cái thùng gỗ kín ở bên trái. Nó nhanh chóng đứng dậy quan sát. Ả đầu súng cạnh đó. Nó đành quay về bên phải của nhà kho, nấp sau những cái tủ gỗ rỗng.

"Pằng..Pằng ...Pằng..."

Một loạt tiếng súng vang lên bắn về phía nó. Những cái tủ gỗ này sớm muộn cũng không thể làm lá chắn cho nó nữa. Nó đành rút hai khẩu súng dắt bên hông mình ra. Chập lại đưa trước môi, mắt nhắm rồi hôn nhẹ vào giữa hai khẩu súng.

"Good luck to me"

Lên đạn xong, nhân lúc Liz ngừng thay đạn, nó xông lên bắn liên tục về phía Liz. Liz nạp đạn xong thì nhắm về phía có tiếng chạy tới nhưng hoàn toàn ko có ai. Liz vừa quay mặt lại thì thấy có nòng súng chìa thẳng ngay sát đầu mình. Liz đưa mắt ngang dọc, nghĩ cách chuồn.

- Tôi thua rồi, tôi đầu hàng _ Liz nói.

Nữ hoàng bất ngờ, có vẻ hơi lơ là, nhân cơ hội, ả xoay vòng tay làm rơi súng bên tay trái của nó rồi cầm súng bắn nó.

"Pằng"

nó quay vòng người tránh đạn, đạn bắn trúng vào bên bụng trái của nó. Máu bắn đầu ứa ra cái áo, nhưng khi ngấm ra áo thì chỗ áo đó biến thành màu xanh dương đậm. Nó nhìn cái áo mỉm cười rồi nhìn Liz đang cố gắng chạy về phía cuối nhà kho nhằm chạy thoát. Rõ là tay phải nó vẫn có súng nhưng nó lại ko bắn. Liz chỉ còn vài bước nữa là ra khỏi nhà kho bỗng khựng lại.

- Đi tiếp đi_ Nó cợt nhả cười.

Liz quay người lại. Nó chả mấy bất ngờ, khi cánh tay phải cô ta bỗng biến thành màu xám, gân và mạch máu nổi lên. Cả người dần giống với cánh tay.

- Aaaaaa.... Rốt cuộc, rốt cuộc mày đã làm gì???_ Liz ngã xuống như quỵ trước nó và gào thét.

- Nhìn ta đi, máu của ta ko có vấn đề, vấn đề là ở cái áo. _ Nó 1 tay giữ bụng, tiến lại trước mặt Liz cười lớn.

- Mau đưa thuốc giải...đưa....đưa cho tao..._ Liz bò lại phía nó, bám lấy chân nó rồi kêu.

-...Hahahah....Hahah...._ Nó cười lớn.

Một phút sau Liz đã ở trong cơn co giật, sùi bọt mép.

- Để ta giúp người ra đi thanh thản_ Nó nhếch môi.

Nói rồi nó đưa tay cầm súng lên, nhắm thẳng đầu Liz mà bắn....

" Păng "

.....

Bên ngoài khi những đoàn quân áo đen vừa rời đi, thì có 2 chiếc Lamborghini lao tới. Bốn người con trai bước xuống xe nhìn về phía xa vừa có người rời đi. Bước vào tới cửa nhà kho, một mùi máu tanh đã xộc lên, Một màu đỏ tràn ngập, xác người la liệt. Đi tiếp vào trong nhà kho, bước tiếp nữa cuối cùng cũng có chỗ không có xác chết, nhưng lại toàn là vỏ đạn, mùi thuốc súng nồng nặc. Và rồi họ dừng chân khi nhìn thấy một người con gái nằm nghiêng ở cuối nhà kho, 1 tay với gì đó.

- Kia là ai?_ Andy hỏi.

Harry, James nhanh chóng chạy lại lật mặt lên xem. Chiếc mặt nạ màu trắng dính chút máu còn khắp người không có gì hết. Tại sao lại thế. Bỏ chiếc mặt nạ ra, đây là con gái của tổng thống nhiệm kì Nga 4 năm trước bị cắt chức.

- Không phải Lexy_ James nói mà nhẹ lòng.

- Ở đây có vết máu ra ngoài và biến mất, chắc là lên xe_ Ken nói khi vừa bước vào cửa sau.

- Có lẽ Nữ hoàng bị thương rồi_ Harry nói.

- Cô ta giỏi lắm cơ mà_ Andy đứng khoanh tay nói.

- Nhìn vào cái cách chết của Liz đã biết bí hiểm rồi, hay cậu muốn thách đấu với cô ta_ Ken có vẻ bệnh Nữ hoàng.

- Tôi đâu điên_ Andy nói.

- Thôi đi, về thôi, đây không phải địa bàn của chúng ta_ James lên tiếng giữa cuộc tranh cãi.

Họ ra về. Tới nhà của Daisy. bố mẹ và cô đang ngồi ngoài phòng khách chờ 4 cậu ấm trở về. Cánh cửa mở họ bước vào.

- Sao mọi người chưa đi nghỉ đi, cũng gần sáng rồi_ Harry nói.

- Cái gì kia?_ Ken chỉ 1 chiếc hộp bọc nhung đỏ bên ngoài khá sang trọng đặt trên bàn.

- Nó mới dc chuyển tới đây. Là người của Nữ hoàng mang tới_ Daisy giải thích.

- 2 bác vẫn chưa dám mở_ Bố Daisy nhìn có vẻ lo lắng.

Thấy thế James liền đi tới và mở cái hộp ra. Bên trong là bộ trang sức kèm theo một tờ giấy nhắn. James đưa cho Andy đọc:

"Con gái của 2 vị an toàn chứ? Ta là Nữ hoàng, đừng quan tâm ta thế nào. Quan trọng là sẽ không có ai dám động tới Daisy nữa đâu. Còn bộ trang sức này, ta tặng cho con gái 2 người coi như quà đám cưới của ta cho cô ấy. Ta mong sẽ thấy Daisy đeo nó trong lễ cưới! "

Đọc xong mà mọi người thờ phào nhẹ nhõm nhìn bộ trang sức.

- Cô ấy thật tốt_ Daisy nói.
- Ta sẽ thiết kế một chiếc vương miện tặng cho Nữ hoàng làm quà cảm ơn_ Mẹ của Daisy nói với chồng mình.
- Đúng, đúng rồi.... _Bố Daisy...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đối

~ Mỹ ~ - Cô chủ của tôi sao rồi?- Tuấn hỏi ông bác sĩ vừa bước ra khỏi phòng cô chủ.

- Cô ấy mới phẫu thuật chưa được tháng, song lại bị dính đạn. Rốt cuộc thì cô gái này không muốn sống nữa sao?_ Ông bác sĩ cảm thấy khó hiểu.

- Có lí do cả mà Bác sĩ_ Tuấn ko tiện giải thích.

- Đúng rồi, đầu lạnh bụng thì, hừm, 1 tuần nữa may ra mới hết vết tích đc_ Ông nói rồi bỏ đi luôn.

- Cảm ơn ông_ Tuấn chào.

Cậu mở cửa bước vào phòng, nó đang ngồi nhìn băng gạc quấn ngang bụng.

- Cô chủ, cậu chủ tìm cô từ tối qua_ Tuấn nói.

- Kệ đi_ Nó nói.

- Nhưng..._ Tuấn bất ngờ.

- CHo người đăng bài viết nói chủ tịch tập đoàn Gloria bị tai nạn, hiện đang ở tại biệt thự Dream chữa trị. Rồi người ra ngoài đi, đừng làm phiền ta_ Nói rồi nó từ từ nằm xuống, quay mặt về phía kính.

- Vâng..._ Tuấn cúi người chào rồi ra ngoài.

Quả nhiên như nó đã tính sẵn. Tin giả mà sáng hôm sau nhà báo, phóng viên chặn kín ngoài cửa. Họ đang thi nhau bàn tán xôn xao thật hư chuyện. Có người còn nói cô là bị người yêu đá uống rượu rồi ra đường không cẩn thận bị xe tông. Có bài báo lại viết, cô cãi nhau với anh trai rồi để bị đuổi ra khỏi nhà, nên đành về Mỹ, cô tình bị tai nạn,.... Nói chung là muôn vàn thông tin. Thế rồi, từ xa có 4 chiếc xe đi tới. Đầu là của hiếm cả. báo chí bỗng trật tự đưa ống kính về phía 4 chiếc xe. Bước xuống từ chiếc xe đầu tiên là James. Tiếp đó là Harry đi cùng Daisy. Xe thứ 4 là Ken đi với Elena. Xuống từ chiếc xe cuối cùng là Andy và Alice. Ngay khi đứng trước cổng, chờ người mở cổng thì đám nhà báo ập tới hỏi. Dù các vấn đề đều lời ra hết. Khoảng vài phút sau từ trong nhà hơn 20 vệ sĩ chạy ra cản phóng viên để cho 7 người kia vào nhà. Họ nhanh chóng lên phòng, nó đang nằm trên giường.

- CON bé kia_ Harry quát.

- Ôn áo quá mà. TUẤNNNNNNN_ Nó nghe thấy tiếng người thì hét lên.

- Cô chủ dậy đi_ Tuấn từ ngoài chạy vào nói.

- Từ bao giờ người quần cả giờ ăn giấc ngủ của ta thế_ Nó giọng mè nheo, vì nằm quay mặt ra ngoài cửa kính.

- VỢ_ James đi tới, ngồi kế giường.

- Ra ngoài đi_ Nó vẫn gào lên.

- Mà khỏe mạnh thế này thì tai nạn cái gì???_ Alice thốt lên.

- Mơ cũng không cần đông đủ thế này đâu ông trời ạ_ Nó nói tiếp.

"Mợ"

Hắn đặt một nụ hôn lên chán nó. Lúc này nó mở to mắt nhìn hắn, nhìn anh trai mình, quay qua nhìn đám bạn rồi nhìn Tuấn.

- Đi ra ngoài hết đi, ta đã nói đừng để ai làm phiền ta rồi mà_ Nó quát Tuấn.
 - Vâng_ Tuấn gật đầu_ Mời các cô cậu chủ xuống phòng khách đợi đc không ạ? Đừng làm khó tôi đi_ Tuấn làm mặt khó sở.
 - Nhớ mặt nhau đây_ James tức tối đi ra khỏi phòng.
- Tuấn cũng xuống dưới để tiếp mấy cô cậu chủ khó tính này, cố gắng bịa chuyện như cô chủ bày ra.
- Rốt cuộc thì cậu ấy bị sao thế?_ Ken hỏi
 - Chắc di chứng sau tai nạn_ Andy cười dờ khóc dờ cười.
 - Cái đầu anh di chứng ấy_ Alice đánh vào đầu Andy.

Lúc này Harry thì cứ sợ là di chứng của ca phẫu thuật kia. Ko dám bình luận gì hết.

- Trả lời đi_ James quát Tuấn.
- Thực ra là thế này, hôm qua cô chủ ra ngoài gặp đối tác hay sao ấy, uống hơi nhiều rượu vì là bạn cũ. Lúc về người yêu anh ta bỏ quên ví, nên cô chủ đánh thân chạy theo đưa đồ. Đúng lúc đấy có một đợt du khách khiến chúng tôi kẹt lại khách sạn. Thế là cố một mình chạy qua đường, bị chiếc xe máy giao đồ ăn đâm phải. Cũng may là bụng chỉ bị rách chút ít rồi tím lại thôi. Tâm trạng cô chủ vẫn bình thường. Nhưng từ lúc ngủ trưa dậy thì... cô chủ đến ngày...."dâu".... Đang tung tăng tự dung bị vậy nên mất đi sự tự tin. Chuyện chỉ có vậy_ Tuấn kể song câu chuyện mà mồ hôi nhễ nhại.
- Làm sao mà tin được chứ..._ Harry nghe xong thì ngay lập tức phủ định.
- áy, cậu chủ, tôi theo cô chủ từ bé. Cậu phải biết là từ nhỏ tôi luôn là người đi mua cái dây cho cô chủ đó. Tính của cô chủ tôi hiểu rõ_ Tuấn nói như đinh đóng cột.
- Người tính đi theo cô ấy bao lâu nữa?_ James trung bộ mặt khó có thể tin hỏi.
- À, đến khi chết ạ_ Tuấn cười.
- Vậy là ta sẽ ko phải đi mua cái đó...._ James cười mừng.
- Chút nữa tôi mách cậu ấy, haha_ Elene cười hớn hở.

Cả hội nghe xong thì ngồi cười toe toét. Nó mặc cái đầm ngủ màu trắng dài tay đi xuống. Mặt đầm đầm sát khí. Bước tới ngồi một mình một ghế, ghế chủ nhà :v

- Mọi người tới có việc gì không?_ Nó để lại giọng lạnh lùng.
- Tới thăm cô nương đó_ Daisy trả lời.
- Bệnh đâu mà thăm...._ Nó nói mặt lạnh tanh.
- Tới đón e về ko đc à?_ James hỏi
- Không muốn về. Ở đây nhiều trai đẹp hơn_ Nó vênh mặt lên nói với James, cậu bừa môi lại.
- 2 bọn tao nhớ mày lắm đó_ Alice cười tươi.
- Chả tin_ Vẫn kiêu lời.

Nó nhâm nhi tách trà rồi lên tiếng tiếp.

- Nói chung là có nhớ mọi người, có muốn về nước, nhưng mà công việc ở đây chưa có xong xuôi, ko về được. Hơn nữa cũng rất khỏe, không có bệnh tật gì hết. Hôm nay là mùng 9 đúng chưa? Hết tháng này Lexy về, Lexy sẽ mua nhiều quà cho mọi người. Ok chưa???_ Nói rồi nó nở một nụ cười.
- Không được_ James nhõng nhẽo.
- Được chứ, nhưng mua quà xứng đáng vào_ harry cũng cười với nó.
- Good_ Nó đưa ngón cái.
- Có dòng son mỹ mới đấy nhé_ Alice nhắc
- À, có một chiếc nhẫn đẹp lắm, chút tao gửi hình cho_ Elena.

- Chị thì cái gì cũng dc ấy_ Daisy.

- Ày, riêng chị ko có đâu, kêu a em mua đi, anh em cũng như em mà_ Nó vỗ vai anh trai mình.

Và thế rồi cả đám lại cười rộn lên. Khắp căn phòng hôm nay ai ai cũng vui vẻ. Họ ở lại ăn cơm trưa với nó, chơi mãi tới chiều mới về.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Em Yêu Chị!

5 Ngày trước khi về nước. Sáng nay nó sẽ đi chọn quà cho các vị công tử tiểu thư đang ngồi đợi ở quê nhà. Tại Mall of America. Đây là trung tâm mua sắm lớn nhất nước Mỹ với diện tích tương đương 7 sân vận động (hơn 1,2 triệu mét vuông). Giữa cảnh người đi mua sắm nhộn nhịp thì mọi thứ cứ ngỡ như dừng cả lại khi nó bước vào. Chỉ có thể là trên cả ý hương tấn ảnh. Nó mặc một áo sơ mi trắng trẻ vai mix với chiếc chân váy bò ôm trên đầu gối màu xanh dương. Đi giày cao gót 12cm óng ánh bạc trắng, hở mũi, với bên phải mắt cá cạnh dây quai là chiếc nơ xinh xắn dc làm từ kim cương. Tay đeo nhẫn vàng gắn viên kim cương 14k, đeo chiếc vòng cổ với viên kim cương có hình quả lê màu xanh dương trắng. Khoác hờ ở vai là chiếc khăn bản to màu xám vừa được Tuấn bỏ ra ngay khi bước vào trong. Nhìn đằng sau nó là người ta đủ hiểu vì sao ko sợ bị cướp giật gì lúc đi ngoài đường rồi. Đằng sau là Tuấn và 6 vệ sĩ áo đen nữa. Với việc kẻ mắt sắc kèm theo đôi môi đỏ mọng thì nó càng nổi bật. Và chỉ sau một hồi nó đã mua được quà cho 3 cô bạn gái rồi.

- Tuấn, người qua chỗ Jelly lấy đồng hồ và Kính mới của Ken và Andy đi. _ Nó đứng ở hành lang tầng 2 nhìn Tuấn nói.

- Vâng_ Tuấn nói rồi đi.

- 2 người đi theo cậu ta đi_ Nó chỉ 2 vệ sĩ gần đó.

- Rõ ạ_ Đồng thanh nói rồi đi.

Nó tiếp tục nhìn 4 vệ sĩ kia. 2 người tay không còn 2 người đã cầm nhiều đồ trên tay.

- 2 Người đi cất đồ vào xe đi rồi lên chỗ ta hay uống nước_ Nó nói rồi đi tiếp.

Nó rẽ vào một cửa hàng quần áo Nam, đi qua chỗ bán cà vạt ngắm nghía. Chốc lát có một quản lí chạy ra tiếp đón, là người việt nam, ôi thật bất ngờ.

- Lâu rồi mới được ngắm lại thân giá ngàn vàng này ạ_ Anh ta cúi đầu chào.

- Còn nhận ra sao?_ nó kiêu lời.

- Áy, tất nhiên rồi ạ_ anh cười tươi.

- Người_ Nó nhìn tên vệ sĩ.

- Vâng_ Đáp rồi hắn ta lấy trong túi ra một đơn đặt hàng đưa cho người quản lí.

- Tôi cứ tưởng vị thượng đế nào ăn chơi thể hóa ra vẫn là vị tiểu thư đây. Đợi chút ạ_ Nói rồi anh này chạy vô phòng trong.

Lúc chờ ra cầm trên tay một cái hộp nhưng hình chữ nhật màu đen, viền mờ màu vàng. Anh mở nó ra, bên trong là một chiếc cà vạt màu xanh nước biển đậm với những nét tròn nhỏ nhẵn óng ánh, đó là mẫu kim cương được gắn. kèm theo ghim cài màu vàng có gắn một viên đá quý cùng màu cà vạt. Nói chung là rất sang trọng. Không biết nó tính tặng ai.

- Tam được_ nó nhát xét rồi ra hiệu mắt với vệ sĩ lấy đồ.

- Người đi thanh toán ạ_ Anh quản lí cúi chào.

Nó đi tới gần chỗ uống nước mọi khi thì dừng lại trước ma na canh với một chiếc váy cưới rất đẹp. Nó đứng ngắm nghĩ gì đó.

- Các người vào đó đặt bàn, đặt nước như mọi khi đi_ Nó đuổi 2 tên vệ sĩ còn lại vô trong nốt. Minh nó đứng đây.

Vừa quay người lại để đi tiếp thì ...

"ào"

Văng một ly cà phê đổ vào chiếc sơ mi trắng của nó. Nó nhìn chiếc áo rồi ngẩng lên nhìn gương mặt đầy bất ngờ và ko biết nên nói gì kia. Cậu ta mặc sơ mi đen xắn tay áo, với chiếc quần bò cào rách một số chỗ kèm vẩy sơn. Đi giày jordan 4 màu đen đỏ. Khoác chiếc ba lô màu das cùng màu đen rất đẹp. Mắt sáng, màu đen, lông mi cong và dài, trán cao, nước da thì trắng, và chỉ cao hơn nó tầm 5 - 10 cm gì đó.

- Oh, sorry, I don't deliberately, Really so sorry. I shall buy you a shirt... Bạn biết nói đc tiếng anh ko vậy?? _ Cậu có về rồi nhìn nó

- I will go with you _ Nó từ từ chậm rãi nói

Nghe nó nói xong chàng trai bỗng bật cười. Cậu có răng khênh, rất dễ thương, đích thực người việt rồi. Tới cửa hàng quần áo, cậu đi vào chọn cho cô 1 chiếc sơ mi form rộng, cùng màu trắng, có 2 cái túi trước ngực, trước ngắn, sau dài và dài tay.

- Okay? _ Cậu gờ chiếc áo ra cho nó.

Nó không nói gì liền giặt chiếc áo sơ mi từ tay cậu rồi vô trang thay. Cậu thì trả tiền rồi đứng chờ nó. Một lúc sau nó đi ra.

- Okay _ Nó nói lại rồi bước ra khỏi cửa.

- Ồ.... Ừm... What is your name? _ Cậu nói với theo.

- Gọi là Lê Băng cũng được mà Tuyết Lê cũng được _ Nó không cả thèm quay đầu lại.

- Cô là người việt à? _ Cậu ngờ ngàng nhìn 3 người vệ sĩ đi tới trước mặt cô cúi chào mà càng bất ngờ.

"Cô gái này thật xinh đẹp, giống người ngoại quốc đấy chứ, tại sao lại là người Việt. Đôi mắt ấy đúng là khiến thiên hoa loạn trụ. Mong rằng sẽ có một ngày gặp lại..."

Nó đang ngồi uống cacao lạnh thì Tuấn lên tiếng.

- Cô chủ, thư kí Linh nói Tập đoàn Busan rời lịch tới đêm nay, là con trai ông ta đi, còn ông ta hình như bị bệnh, không đi được thì phải _ Tuấn nói.

- Đêm? _ Nó dừng hút từ ống nhưng vẫn ngậm.

- À, cậu ta hẹn gặp tại bar Moon light. Cô chủ có đi không? _ Tuấn hỏi.

- Có vẻ thú vị, về chuẩn bị dần thôi _ Nói rồi nó đứng dậy.

Về tới nhà là nó ngồi vào ăn trưa ngay. Vớ được mấy tờ báo ngoài hành lang nhà bếp, nó mở ra đọc bừa. toàn tin đầu đầu mãi tới trang 3 mới thấy nói tới tập đoàn của nó. Đúng là ở khác nước mà, nên khó mà ở trang đầu đc. Nó lắc đầu ngán ngẫm rồi vứt báo vô sọt rác luôn.

- Tuấn _ Nó hét.

Cậu từ đâu vội vàng chạy lại trước mặt nó.

- Dạ, cô chủ tìm tôi? _ Tuấn hỏi..

- Mang tài liệu gì gì mà tới nay kí lên phòng tôi _ Nó nói rồi vô nhà bếp.

Tuấn đi chuẩn bị. Trong bếp mọi người thấy nó thì dừng lại, cúi đầu chào rồi tiếp tục công việc của mình. Nó lại lôi điện thoại ra gọi điện cho "chồng tương lai"

- .alo _ James nghe máy.

- Nhớ chị không? _ Nó nói nhẹ nhàng.

- CHị nào? Quen có mỗi 1 chị đầu thôi _ Bên kia trả lời phũ phàng.

- Vậy nhầm số _ Nó mặt lạnh đang định tắt máy.

- Ầy chị ơi... _ Bên kia giọng buồn cười.

- Oi _ Nó lạnh lùng thưa

- Em yêu chị nhất mà _ James nịnh hót.

- Nói bé quá, sống yếu, nói to lên_ Nó nói rồi nhấc xa xa điện thoại ra khỏi tai

- EM YẾU CHỊ NHIỀU LẮM_ Vâng, James đích thực phải hét lên.

Kết quả là cả nhà bếp cũng nghe thấy ấy chứ. Nó lúc này mới đưa máy gần vào.

- Rồi, có muốn ăn bánh không, mỗi người 1 nửa?_ Nó hỏi ngọt ngào.

- Có, Làm bánh Forest đi, lâu rồi anh chưa ăn bánh đó chị à_ James nũng nịu.

- Được rồi. Thế thôi nhé._ Nó chào.

- Mọa_ James hôn điện thoại rồi tắt máy.

Nó quay ra thấy người làm đang nhìn mình cười tủm tỉm.

- Nhìn gì mà nhìn?_ Nó quát lên rồi nói tiếp_ Làm một chiếc bánh Forest đi, cho nhiều chery vào.

Nói xong nó bỏ lên phòng kèm theo ly nước cam.

.....

(Các bạn đọc thì làm ơn cho mình ý kiến với. Đó là kết chuyện chưa hay viết thêm tình tay 3 ă? Mọi người cứ đóng góp ý kiến nhiệt tình đi nào.Mình cảm ơn nhá!)

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chạm Vào Lưới Tình!

*Quán bar Moon light*Chiếc xe Lamborghini aventador màu vàng sáng lóa trong đêm dừng lại trước cửa quán bar. Đằng sau là 2 chiếc BMW x7. 8 người vệ sĩ nhanh chóng bước xuống xe lại gần chỗ nó. Tuấn nhanh chóng mở cửa xé vàng, từ trên xe nó vừa bỏ kính vừa bước xuống. Mặc trên người bộ váy body tay lỡ ren hoa, ren trễ vai ngắn trên đầu gối, khoác hờ bên ngoài là chiếc áo dạ màu đen rất bình thường, làm nó ko quá nổi bật trong đêm. Đeo chiếc lắc tay kim cương và vàng 24k, cùng chiếc vòng cổ kim cương 70 carat màu vàng có hình kiểu quả lê :v Tóc mái thưa, xoăn nhẹ ngang lưng, với màu tóc ombre đen trắng óng ả. Tội lòng môi màu đỏ vampire đầy quyến rũ. Đi đôi giày cao gót 15 phân phủ vải ren trắng, đế nhọn, thủy tinh trong suốt. Mới bước xuống đã thu hút mọi ánh nhìn cứ như là viên kim cương mà ai cũng muốn vậy. Tới cửa có 2 chàng bảo vệ vest đen, chặn nó lại kêu thẻ mới vào đc. Tuấn nhanh chóng đi lên đưa cho 1 thẻ vip. Một lát sau có một phục vụ nữ đi ra dẫn nó vào bàn đã đặt. Trong góc tối tại bàn trên tầng 2 ở hành lang có một chàng trai với bộ quần áo thì là 1 thiếu gia ăn chơi, 1 tay đang nâng ly rượu, 1 tay lướt điện thoại. Nó bước tới rồi đợi Tuấn hỏi chắc chắn để không nhầm.

- Anh có phải là Mạc Hải Dương không?_ Tuấn hỏi.

- Là tôi, mời ngồi_ Anh ta đặt ly rượu xuống bàn.

Nó ngồi xuống ghế, lúc này ngẩng lên nhìn mới ngó người. CHẳng phải là tên bắn sáng, Dương vừa quay sang thì cũng vô tình bất ngờ.

- Ta lại gặp nhau rồi..._ CHàng trai nói.

- 2 người quen nhau sao?_ Tuấn ngạc nhiên.

- Không_ Nó lạnh lùng trả lời.

- O, là cô mà, cô biết tiếng việt nhưng nói tiếng anh_ Anh ta cười làm lộ ra chiếc răng khểnh.

- Chúng ta kí hợp đồng luôn chứ?_ Nó quay qua nhìn thẳng mắt anh hỏi.

Anh chợt nhận ra có lẽ cô gái này không nhớ ra, hoặc ghét mình nên không muốn nhận là quen biết.

- Trong hợp đồng từ trước khi tòa nhà ở cạnh biển này được xây dựng thì cha của anh đã kí một bản hợp đồng muốn anh sẽ là người lo tất cả mọi chuyện về việc xây dựng các công trình cho bên tập đoàn Gloria chúng tôi kể từ ngày tòa nhà đó được bàn giao cho Gloria. Anh có gì muốn nói không?
_ Tuấn hỏi .

- Thực ra hôm nay tôi có một điều muốn nói rõ với Gloria. Đó là tôi không muốn Giám đốc xây dựng gì gì đó hết. Có thể lấy cái tòa nhà đó thôi được chứ? _ Dương có vẻ thành thật, liền bày tỏ ý kiến thẳng thắn và nghiêm túc.

- Nhưng thưa anh, tôi biết là ở tập đoàn của cha anh thì anh sẽ là chủ tịch tương lai, còn vị trí này rất nhỏ nhoi. Và nếu chúng tôi đồng ý làm như anh có nghĩa là làm trái hợp đồng và chúng tôi có thể bị cha anh kiện... _ Tuấn giải thích.

- Tôi thậm chí không muốn kế thừa Busan! _ Dương buông một câu mà khiến nó phải nhấc lông mày quay qua nhìn mặt anh.

Tuấn đang định nói tiếp thì nó giờ tay ra hiệu thôi.

- Vậy cậu định làm gì trong tương lai? _ Nó hỏi anh.

- Cô tên là gì? _ Anh nhìn nó một lúc rồi trả lời bằng 1 câu hỏi. và nói tiếp _ Tôi không thể nói mơ ước cho một người tên tôi còn không biết được!

- Với Gloria tôi tên Trương Hàn Tuyết Lệ. Với Tecci tôi là Lãnh Ngọc Hàn Tuyết. Và với một người bình thường, tôi tên Lexy _ Nó giờ tay ra trước mặt anh.

Anh bắt tay nó, mặt nghe có vẻ khó hiểu rồi cũng mỉm cười.

- Vậy tôi sẽ gọi cô là Lexy _ Tuấn cười.

- Được, còn chuyện kia? _ Nó hỏi.

- Thực ra tôi không muốn kế thừa tài sản của ba mình. Dù việc tôi thích là vẽ, nhưng tôi đã mở một cửa hàng rồi. Giải khát và vẽ chân dung, thưởng thức tranh,... _ Dương kể.

- Hừm... Hay anh hãy cứ chấp nhận như thế đi. Nhưng a không cần tới công ty làm việc, khi nào có dự án chúng tôi sẽ gửi yêu cầu cho anh về tại nhà. và việc kinh doanh riêng của anh tôi sẽ ko phá đám. Còn việc tập đoàn Busan sẽ ra sao, tôi khuyên a nên tìm 1 người thừa kế rồi giải quyết ngay với ba mình. _ Nó vừa nói vừa xoay xoay ghế.

- Hoàn hảo _ Dương gật đầu.

- Vậy mời anh kí vào đây _ Tuấn đưa bút cho anh ta.

Dương xem qua loa rồi kí tên vào cuối bản hợp đồng. Đây là 1 thiên tài cầm bút đấy, nhưng hình như là bút chì. Nó nói nhỏ gì đó với Tuấn.

- Hẹn gặp lại cậu sớm _ Tuấn cúi chào rồi đi ra ngoài.

Lúc này nó mới bỏ chiếc áo khoác ngoài ra. Bây giờ thì nổi bật nhất rồi.

- Waiter! _ Nó giờ tay gọi người phục vụ nam.

- Yes, What do you need? _ Người phục vụ hỏi cô.

- A Margarita lemon _ Nó nói.

- waiting me some minute _ Người phục vụ mỉm cười rồi nhanh chóng đi vô.

Một lúc sau nó đã có trên tay thức uống của mình.

- Cô thực sự không nhận ra tôi sao Lexy? _ Dương hỏi.

- Nếu gặp lại anh trong trường hợp khác tôi sẽ gọi a là anh bạn cà phê _ Nó nói với nét miệng hơi nhếch lên.

- Ôi thật sự xin lỗi cô. À, mà cô bao nhiêu tuổi? _ Dương hỏi nó.

- Hình như là 18... _ Nó nói rồi nhăm nháp ly rượu.

- Vậy đáng tuổi em rồi nhé _ Có vẻ cậu rất vui vẻ.

- Anh bao nhiêu tuổi? _ Nó ngạc nhiên vì rõ ràng cậu ta rất trẻ con mà

- 20 rồi, già lắm rồi, còng lưng rồi... _ Anh nói rất tự nhiên khiến nó bật cười.

- Nếu anh thấp hơn em thì em sẽ tưởng anh nhỏ tuổi hơn đấy _ Nó nói.

- Ừm, mà sao em nhiều tên vậy? _ Dương thắc mắc.

- Vì em là con gái cưng của 2 tập đoàn. Vì thế anh đừng bắt nạt em, kéo em mách họ thì anh ko xong đâu_ Nó chưa gì đã dọa.

- Ày, em có anh trai hay chị gái à?_ anh hỏi tiếp.'

- Một anh trai ko hơn nhiều tuổi, và ít tuổi hơn anh_ Nó kể.

- 2 người thật tài giỏi đấy. _ anh gật đầu khen ngợi.

- Còn anh thì sao?_ Nó hỏi.

- Có 1 em trai cùng cha khác mẹ mới 5 tuổi_ Anh thờ dài nhìn ly rượu.

- Có vẻ ai cũng có 1 thời bất hạnh..._ Nó uống hết ly rượu rồi đứng dậy cầm áo.

- Khoan, em có người yêu chưa?_ Dương cười hỏi.

- Chưa có, chỉ mới đính hôn thôi_ Nó cười rồi quay lưng bước đi.

- Hẹn gặp lại_ Dương chả biết mình nên vui hay buồn.

Và cứ mỗi khi thấy nụ cười, ánh mắt ấy, con tim cậu lại xao xuyến biến mấy nắng mai. Là gì đây... Đính hôn chứ không phải kết hôn. Điều gì cũng có thể xảy ra. Và vẫn còn cơ hội cho những người đến sau ư??? Ta theo đuổi trái tim hay để lý trí dẫn đường. Rồi cuối cùng quần quanh là theo hay dừng, là yêu không ngừng hay dừng lại giới hạn bạn bè???

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Có Mà...

Những ngày sau, rõ là nói Dương ko cần đi tới công ty thế nhưng cậu vẫn có mặt. Chắc có lý do nào đó cả thôi. Nó đang ngồi trong phòng của mình, ở cái tầng cao nhất của tòa nhà này. "Cốc...cốc "

Có tiếng gõ cửa, nó quay ghế lại nhìn hướng cửa.

- Vào_ Lại là cái bản mặt lạnh lùng kiêu kì.

Vừa mở cửa bước vào đã thấy một nụ cười toe toét rồi. Đó chính là Dương. Cậu bước lại đứng trước mặt nó.

- Chào chủ tịch_ Cậu đặt tập tài liệu lên bàn.

- Tự dưng thích đi làm rồi sao?_ Nó hỏi, môi ko cười đáp lại nổi 1 lần.

- Chỉ là có một vài ý tưởng muốn được góp ý thôi_ Cậu ngồi xuống ghế.

- Nói nghe coi_ Nó cầm tài liệu xem.

- Thì là chúng ta xây dựng một chuỗi cửa hàng rồi đặt tên là Phố Việt, cho người Việt kinh doanh. Họ có thể mở nhà hàng món Việt, nhà sách Việt, cửa hàng tạp hóa Việt, thậm chí thời trang... Như thế coi như là Việt Nam thu nhỏ. Em thấy sao?_ Cậu hỏi.

- Cũng hay, nhưng hãy thử đưa kiểu thiết kế nhà của Việt Nam vào áp dụng. Bởi ở đây nhà cửa toàn kiểu hiện đại. Làm cổ đại sẽ mới mẻ hơn_ Nó nhận xét.

- Tuyệt vời, cảm ơn em nhé_ Cậu gật gù khen hay.

- Còn 1 điều. Việc tìm người thuê, dao cho anh. Phải có thống kê đủ người cung cấp và cả dự phòng thì dự án này mới tiến hành đc_ Nó nói.

- Okey, à anh....

Cậu đang định nói thì từ ngoài cửa thư kí của nó bước vào.

- Thừa chủ tịch, người có đi dự buổi khai mạc trận bóng chày giải THPT của chúng ta tài trợ ko ạ? _ Cô thư kí hỏi.
- Bay lúc mấy giờ? _ Nó xoay xoay cái bút chì.
- 2 tiếng nữa ạ, Chủ tịch sẽ ăn trưa trên máy bay. _ Thư kí nói tiếp.
- Mấy giờ khai mạc? _ Nó hỏi tiếp mà ko biết Dương đang nhìn nó 1 cách khó hiểu.
- Họ nói nếu chủ tịch tới, họ sẽ đợi _ Thư kí nhìn lịch rồi trả lời.
- Vậy bảo họ khai mạc đi, kéo nặng _ Nó nói.
- Vâng _ Cô thư kí cúi chào ra ngoài.
- Anh nói tiếp đi _ Nó quay qua Dương.
- Em định bay đi đâu? _ cậu tò mò hỏi.
- Về nước _ Nó nói.
- Bao giờ quay lại đây? _ Dương nhăn mặt hỏi tiếp
- Không biết đc, có việc mới lại đây chứ ở đây chán lắm _ Nó trả lời.
- Haizzz... chán thế. Anh về đây _ Dương ỉu xiu đi về.
- Nice to meet you! _ Nó chọc cậu bằng 1 câu tiếng anh.
- Đừng đùa _ Cậu quay lại nhìn nó vẻ mặt buồn bã rồi đi mất tiu.

Nó chợt ngưng vài giây chìm vào dòng suy nghĩ. Không phải lại có một người có ý định với mình chứ. Không được, nhưng nhìn anh ấy như thế, thực sự mà nói, không nỡ làm buồn, ko nỡ làm nụ cười ko âu lo đó biến mất mà thay vào là vẻ mặt buồn bã... Làm thế nào chứ, và tại sao lại vậy tại sao phải suy nghĩ tới tâm trạng người khác chứ???

19 tiếng sau, nó đã có mặt tại biệt thự của mình. Mở cửa bước vào nhà. Bên trong là một lũ nam nữ ở xem ti vi đợi nó về.

- Lexy về rồi _ Elena nhìn thấy nó thì nhảy dựng lên lao tới ôm.

Nó tưởng Elena ôm mình nào ngờ, chạy qua chỗ Tuấn tìm quà của cô ở mấy cái túi. Làm nó tụt hứng, nhưng ko sao, James đã kịp lao tới ôm nó rồi.

- Cuối cùng em cũng về rồi _ James nhìn nó cười.
- Quà _ Alice với Andy đồng thanh kêu lên.
- Quà của tui nữa cô nương _ Daisy đang ngồi cạnh Harry cũng lên tiếng.
- Tuấn phát quà cho mọi người đi _ Nó bảo Tuấn.

Tuấn nghe lệnh, nhanh chóng phát quà cho mọi người. Lát sau trên tay mỗi người đã có quà của mình, miệng cười hớn hở, duy chỉ có một người thì ko.

- Cảm ơn cục cưng của anh trai nhé, anh sẽ để đeo nó trong lễ cưới của em gái _ Harry khoe chiếc cà vạt với James nhằm chọc tức.
- Ôi nhìn này, cái kính này có đính kim cương cả nhé, lớp chống nắng này cực tốt đấy, còn có thể biến thành kính cận được này _ Ken reo lên vui mừng.
- Đồng hồ của mình xịn hơn nhé, đến giờ báo thức nghe kêu tuyệt vời, cũng có kim cương nè, mặt đá sapphire chống xước luôn nhé _ Andy cũng ko chịu kém miếng.
- Quà của mình mới xịn nè, tao đặt hàng rồi mà người ta kêu là hết rồi, tưởng mùa đông ko có cái điện, nào ngờ cái áo dạ này quá tuyệt, hàng chuẩn nữa chứ _ Alice vui vẻ khoe.
- Đôi giày cao gót 15 phân đính kim cương đá quý này, nhất định tao sẽ đi khi đám cưới này, bây giờ tao sẽ cho nó vô tủ kính trưng bày _ Elena nói kiểu xúc động tới nỗi lệ tuôn rơi, nhìn mà cả lũ phá lên cười.
- Ô, này ko tặng cho chị dâu gì à? _ Thấy Daisy ko lên tiếng, Alice hỏi nó.
- Có chứ chị dâu _ Nó hất mặt về phía tay chị dâu.

- Có cần phải tha lỗi váy cưới từ Mỹ về ko?_ Daisy cười tươi nhìn nó.

- Em thấy nó ở tuần lễ thời trang nên lấy luôn, bản duy nhất đấy, nhưng nếu như chị không thích thì để lại em mặc, chúng ta có vẻ cùng cỡ đấy_ Nó nhún vai.

- Tặng rồi thì ko đc đòi, chị sẽ mặc nó thật đẹp trong lễ cưới. Quan trọng là, bao giờ mới đc cưới chứ_ Daisy quay qua bóp má Harry.

Cả hội cười ầm lên còn James thì ngồi xuống ghế mặt lạnh tanh.

- Trẻ con ko được nhận quà đôi rồi kia_ Ken trêu hấn.

- Thôi đi_ James lườm Ken.

- Đâu, có quà, ai cũng có mà, chỉ là chưa đưa thôi_ Nó vừa dứt câu nói, hấn ngẩng mặt lên lườm.

- Vậy đâu? Bao giờ đưa?_ hấn đưa tay lên đòi quà.

- Ngày kỉ niệm 1 tháng yêu nhau có ai nói yêu em ko đòi quà ấy nhỉ??_ Nó nhìn hấn về ngậy thơ.

- Hơ, ko cần nhé_ James nói.

- Ờ, càng còn._ Nó nói rồi qua ngồi với anh trai mình.

Cả đám lại cười phá lên, rồi James bị chúng bạn ngồi trêu cho tới nổi tức quá bỏ về. Nó cũng ko thèm nói gì chỉ ngồi nghe rồi cười. Một lúc sau hấn về Harry mới quay ra hỏi cục cưng của mình.

- Em không mua cho nó thật à?_ Harry hỏi.

- Có mà, chỉ là anh đấy chưa nhận được thôi_ Nó trả lời.

(các cậu lấy truyện của mình đăng ở trang khác thì ghi rõ tác giả, nguồn và đừng chỉnh sửa bản quyền, nhớ hỏi mình 1 câu)

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tuyệt Tình!

James vừa vào nhà thì bác quản gia từ trên lầu đi xuống, vội vã nói.- Có bưu điện gửi cái gì cho cậu ấy, tôi mang lên phòng rồi. là chuyển từ Mỹ về.

- Cảm ơn bác_ Hấn nói rồi chạy một mạch lên phòng.

Thấy cái hộp, hấn nhanh chóng bóc giấy mở ra. Cầm thiệp mở ra đọc:

"Nếu anh có gan giận em, thì đừng nhận hộp quà này nữa, gửi trả cho em đi. Con trai gì mà... Ăn đi rồi mà mắc nghẹn!"

Bên trong là hộp socola hình trái tim, có tên là socola tình nhân. Bên cạnh là một bông hồng đang nở. hấn cầm bông hồng lên ngửi, thơm lắm, giống y cái tình yêu này, nồng nàn lắm. Tại sao lại tặng socola chứ, có phải ngày gì đâu.

- Là vì em muốn ăn socola nhưng ko ăn một mình, nên để a ăn cùng_ Nó từ ngoài bồng bước vào, nhảy lên giường ngồi.

- Thế cũng coi là quà cho anh sao?_ Hấn cầm hộp socola qua giường ngồi cạnh nó.

Nó không nói gì, mở hộp socola ra, chọn lấy một viên nó cho là đẹp mắt nhất, bỏ vào miệng một nửa, mắt nhìn hấn. Hấn như hiểu ra gì đó, tiến lại gần, cắn lấy nửa miếng socola còn lại. Hai đứa vừa ăn vừa nhìn nhau cười, hấn lấy tay xoa đầu nó.

- Học đâu cái về dễ thương ấy hả?- _ Hấn như mắng yêu nó.

Nó lại như trẻ con rướn người về phía hấn rồi tặng hấn một nụ hôn lên má và nhìn hấn nở nụ cười. Hấn lại ngậy ra vài phút giây. Nụ hôn dù đã được nhận nhiều lần nhưng chả bao giờ cái cảm giác hấn nhận được là cũ kĩ, cái cảm giác lúc nào cũng bất ngờ và đầy ngọt ngào. Nó đưa tay lên má hấn vuốt ve nhẹ nhàng. Hấn lại dùng tay giữ tay nó ở yên, tay còn lại nhẹ nhàng kéo nó về phía mình. Hai người cuối cùng cũng là môi chạm môi sau bao ngày chia

xa. Là nụ hôn nhớ mong, gần hôn, là nụ hôn đang đầy yêu thương. (vì: socola =))

- Anh biết em ko thích nói nhiều, cho nên, em chỉ cần gật đầu thôi, còn anh sẽ nói hộ em 3 từ "Em yêu anh". _ Hấn gắp đầu lên đùi nó.

- ..._ Nó ko nói gì chỉ nhovn miệng cười hạnh phúc.

- Em cũng chỉ cần thương anh thôi, những người con gái khác a nhường tất cho em thương._ Hấn cầm miếng socola bỏ vào miệng nó.

-...._ Nó gật đầu nhẹ nhàng.

- Chỉ cần là chuyện em ko muốn nói thì không cần phải nói, miễn là mỗi ngày anh đều thấy em bình yên_ Hấn bỏ miếng socola vào miệng mình.

- ..._ Nó tiếp tục gật đầu.

- Chỉ vậy thôi_ hấn cười.

- Anh chỉ cần nói nhớ thôi, em sẽ tự lực bước tới cạnh anh_ Nó vuốt má hấn.

- ừm_ Vẫn là hấn ko thích gật đầu.

- Và anh chỉ cần nói đồng ý thôi, hôn lễ cứ để mình em lo, nhé anh??_ Nó nói xong mà hấn bật dậy nhìn nó.

- Đồng ý_ Hấn miệng cười toe toét.

- Cứ chờ đi_ Nó ấn nhẹ đầu hấn.

- Ừ_ Hấn ừ rừ.

- Em có việc phải đi rồi. Ở nhà ngoan nhé_ Nó hôn lên chán hấn rồi đi mất.

- Anh cũng phải đi làm đấy chứ_ hấn lăm bắm một mình.

Thời gian cứ thế như một con gió, chẳng ở yên đây bao giờ, thoãn thoắt đã 1 tuần. Nó vừa mới họp xong, đang ngồi trong phòng của mình thì có tiếng điện thoại bàn. Nó nhắc nghe.

- Thừa chủ tịch, có 1 người con trai tự nhận là bạn của chủ tịch ở Mỹ tới đòi gặp ạ._ Thư kí nói.

Nó nhanh nhẩu đoán ra bạn ở đây là ai liền ừ một tiếng. Chưa đầy 1 phút, Dương từ ngoài mở cửa phòng xông vào.

- Hi, my queen!_ Cậu cười thật tươi.

- Cho vào không có nghĩa là ko phải gõ cửa_ Nó ngẩng đầu nhìn.

cậu ta đặt lên bàn nó một cái túi, hóa ra bên trong đựng chiếc sơ mi lần trước của nó.

- Tôi đến trả em cái áo này nè_ Cậu ngồi xuống ghế.

- Anh không phải người rảnh rang, làm gì có chuyện ngồi mười mấy tiếng để tôi đây trả áo rồi bay về..._ Nó cười nhẹ, nhắc lông mày nhìn cậu.

- Tất nhiên là không chỉ có vậy rồi, mà em không thể nói chuyện từ tể với tôi hay sao?_ Cậu làm vẻ mặt nhăn nhó.

- Có chuyện gì thì nói đi_ Nó nghe vậy cũng nói nhẹ nhàng để bộ mặt trước mắt nó tươi hơn chút.

- Tôi nhớ em, nhớ ánh mắt, nhớ giọng nói, nhớ làn hương ấy..._ Cậu cười mím nhìn nó, nụ cười còn xuất phát từ tận đáy mắt.

- Tiếp_ Nó bắm bút nhìn cậu, mặt hơi biến dạng, chả nhẹ lại có người sa lưới tình dù đã cắt.

- Chẳng nhẽ em không nhớ tôi sao?_ Cậu mở đôi mắt to tròn nhìn nó không chớp, rất đáng yêu.

- Tôi có nhớ, nhưng không nhớ anh_ Nó xoa xoa mi tâm một lúc rồi ngẩng lên trả lời.

Vừa nghe nó nói câu này, cậu ngay lập tức làm lơ như chưa hề nghe thấy câu trả lời, biết trước cậu đã khong hỏi nó câu này. Nhanh chóng đổi sang chủ đề khác.

- Em mệt thì ở nhà nghỉ ngơi đi, đi làm làm gì chứ_ Cậu quan tâm nó.

- Không, ở nhà căng mệt, không có ai chơi_ Nó trả lời thân nhiên.
- Người yêu của em đã ko dành thời gian cho e được thì em đi chơi cùng tôi đi?_ Cậu mắt sáng như bóng điện.
- Anh thì biết gì chứ?_ Nó lườm cậu, quả thực nó chính là người vừa tắt cái bóng điện của Dương.
- Tôi còn biết trong thời gian em ở Mỹ chỉ có em gửi quà về, mà không có việc nhận được quà_ Về mặt thực sự nhơn nhơ rồi đây.
- Wao, xem ra anh rành hơn tôi tưởng ha?_ Có lẽ hôm nay sát khí của nó đã không nể mặt người ở đối diện nữa rồi, là cái vẻ lạnh lùng tới làm đau người khác. Cũng chính vì có gai nên mới đủ bản lĩnh làm một bóng hồng đẹp.
- Anh còn tưởng em phải được cưng chiều lắm, nào ngờ em lại phải đi cưng chiều người ta. Cái người chồng sắp cưới đó không phải là ít tuổi hơn em đấy chứ_ Dương bây giờ mới bật phát sự hả hê, về đáng yêu đi đâu mất rồi, đang tranh giành tình yêu ư? đây là cách sao?
- Mạc Hải Dương_ Nó gần như hét lên vào mặt Dương đồng thời đập hai tay xuống bàn đứng dậy, ngay khi cậu ta định mở miệng nói thêm.

- Tôi nói cho anh biết, anh nghe cho kĩ đây, người yêu tôi không ít tuổi hơn tôi, cũng không bằng tuổi anh. Có điều với tôi mà nói chính là tôi thích đứng trên người khác, thích làm chị, thích nuông chiều anh đấy như bảo bối của mình, trên đời này, không phải chỉ có mình con trai mới được bọc lộ tình cảm chiếm hữu._ Nó nói một cách bá đạo, rõ ràng từ, hơi lạnh như tràn ra từ từng câu từng chữ của nó.

Dương thì miệng hơi hé nhỏ, mắt nhìn nó không chớp, quá ngạc nhiên, quá bất ngờ, cậu không hề biết nó sẽ trả lời như thế này.

- Em..em không thể cho tôi dù một cơ hội sao?_ Cậu hỏi về thắc mắc, vốn dĩ cậu muốn cạnh tranh mà, nhưng chưa nhìn thấy mặt anh tình địch kia đâu mà đã thể với nó rồi thì sao có cửa.

- Không! Anh không bao giờ có thể vì anh không thể. Tình cảm của tôi với anh ấy giống như da thịt, lột sạch da thì thịt có đau không? Đau chứ, không những đau mà còn xót, xót chết thôi. Tôi thà chết cùng anh đấy, chứ không bao giờ xa anh ấy_ Nó trả lời còn hơn cả thừa, lại chắc như đinh đóng cột.

- Tôi nghĩ tôi yêu em, em thử nói xem tôi phải làm thế nào? Đây có gọi là yêu em từ cái nhìn đầu tiên không?_ Cậu trầm mặc nhìn ra ngoài cửa kính là hình ảnh thành phố, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi nó.

- Yêu từ cái nhìn đầu tiên mà từ một người thì giống như anh chột khùng lại trước vẻ ảm áp rợn ngời của nắng sớm mà anh bắt gặp lần đầu thôi. Thử hỏi ngày mai, ngày kia, ngày kia, sẽ không có nắng nữa hay sao??? Anh mà nói, không hiểu tôi, cho nên tôi khuyên anh nên tìm một cô gái yêu anh mà bên nhau trọn đời đi. Tôi không ảm áp, dịu dàng như nắng sớm._ Nó nhìn cậu giảng giải một hồi, rồi đưa ánh mắt "có hiểu không" nhìn cậu.

- Không biết bao giờ tôi mới tìm được một người mà yêu tôi như em yêu cậu ta nhỉ? Liệu có thể không?_ Cậu lại nhìn nó hỏi một cách ngây ngốc.

- Có chứ, thực ra có những thứ ngay bên cạnh mình rất đáng quý nhưng anh chưa nhận ra thôi_ Nó muốn nhắc đến một cuộc liên hôn do cha anh ta sắp đặt. Đó là cô gái môn đăng hộ đối, lại có vẻ đẹp khuynh thành trên hết thậm giữ tình cảm với Dương từ nhỏ. Nó biết được điều này khi điều tra về tập đoàn Busan.

- Nếu có kiếp sau em có chọn tôi không?_ Cậu cười nhạt rồi hỏi tiếp, đây có phải một cuộc thi vấn đáp có nội dung về tình cảm không?

Nó đang định trả lời thành thật là không nhưng nhìn khuôn mặt đầy sức sống bị cô biến thành như bây giờ, bất giác nảy sinh thương hoa tiếc ngọc nên đành trả lời khác đi.

- Dù sao anh cũng rất đáng yêu, vậy thì phải coi kiếp sau anh có nhanh chân không mới được_ Nó cười nhẹ.

- Cảm ơn em về câu nói này. Chúc em hạnh phúc nhé!_ Nghe xong câu trả lời không hẳn đã mãn nguyện nhưng cũng đủ yên lòng, cậu tặng nó nụ cười đáng yêu rồi rời khỏi phòng của nó.

Nó ngồi xuống, dựa đầu vào ghế, quay đầu ra nhìn cảnh hoàng hôn trên thành phố...

"Em phải nhanh chóng kết thúc chuyện này thôi, cũng đã đến lúc sự thật cần phơi bày đúng không?"

Xin lỗi Mạc Hải Dương, cũng đừng có hận tôi, chỉ trách cậu đơn phương nhắm một ác quỷ như tôi rồi. Chúc cậu hạnh phúc!"

Mắt nó nhắm nghiền, có lẽ là thư giãn sau một hồi căng thẳng không ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thề Với Trời

* 1 tuần sau*

Trong căn phòng sang trọng không được bật bóng điện sáng trưng mà chỉ để những tia đèn vàng từ những chiếc đèn lồng treo 2 bên cạnh phòng. Mọi người tay cầm ly rượu không thì điện thoại, họ vui vẻ nói chuyện cười đùa nhưng nửa trên khuôn mặt thì vẫn đc che lại bởi những chiếc mặt nạ. Hôm nay họ không mặc những bộ đồ theo phái nữa mà ăn diện dự tiệc. Đám đông xôn xao bỗng dừng lại hẳn khi cánh cửa lớn bỗng chốc mở ra. Từ ngoài bước vào là một cô gái. Mang trên mình chiếc váy cúp ngực, có phần tay trễ lửng lơ từ von mỏng, thân váy bó sát người tới trên đầu gối phía sau là lớp vải von dài thướt tha xuống nền nhà. Chiếc váy kim sê màu vàng óng ánh lên đầy sắc ma mị trong ánh đèn vàng. Tay đeo nhẫn chữ L quá quen thuộc, chiếc mặt nạ cũng quen thuộc không kém. Cô gái để kiểu tóc mái ngang, đuôi tóc xoắn sóng nhuộm trắng vàng đầy mượt mà, thêm chiếc vương miện đính kim cương càng nổi bật. Đôi giày cao gót 14 phân mạ kim cương và vàng cũng lung linh không kém, càng làm nổi bật lên đôi chân thon thả trắng ngần. Đi bên cạnh tất nhiên là Tả trường cơ và Hữu huyền cơ. Mọi người lập tức rẽ thành 2 ngã, nhường đường cho cô gái đi. Cô nở nụ cười ma mị, bước về chiếc ghế rồng phía cao, đứng nhìn mọi người đang cúi chào mình.

- Chúc Nữ hoàng sinh thần vạn sự như ý, trăm trận trăm thắng, bách niên giai lão! _ Cả căn phòng rộng lớn vang lên câu chúc đồng thanh.

- Cảm ơn_ Nó nói rồi ra hiệu cho mọi người đứng thẳng dậy, rồi nó ngồi xuống ghế.

- Thừa nữ hoàng, bang Angry boy có món quà tặng người chiếc vòng cổ nhỏ nhoi này_ Có một người con trai tiến về phía trước lên tiếng, có người từ sau mang một chiếc hộp đựng chiếc vòng cổ gắn viên dạ minh châu đang phát sáng tới trước nữ hoàng.

-..._ Nó gật đầu nở nụ cười nhẹ.

Lập tức có người của nó ra nhận quà rồi đặt gọn gàng vào chiếc bàn ở một góc dành riêng đặt quà.

- Bang Sunny chế tác được một loại vũ khí độc số lượng có 1 nguyệt tặng người.

- Bang Motter xin dâng lên người đôi khuyên tai phượng hoàng độc nhất vô nhị.

....

Lần lượt một loạt các bang lớn nhỏ tặng quà, nó chả nói gì nhiều chỉ gật đầu. Một tiếng sau, khi nó ra lệnh người tặng quà chỉ cần nói với người của nó ở bàn nhận quà. Giờ cả căn phòng đang im lặng chờ đợi nó nói. Nó đứng thẳng người, hai tay đặt trước người đầy phép tắc.

- Sinh thần ngày hôm nay chính là đỉnh chính cho việc ta đã tròn 18 tuổi. Có lẽ ta già rồi..._ Nói tới đây cả hội trường bỗng chốc xôn xao lên.

- Người mà già thì ai trẻ đc...

- Già như chủ tử thì chúng tôi cũng muốn già...

- Chả mấy khi người đùa như vậy, chẳng hay có ý gì....

Bên dưới xôn xao một lúc, tới khi nụ cười không còn trên khuôn mặt nó, nó nói tiếp.

- Nhân dịp ngày hôm nay, sau một thời gian suy xét, ta nghĩ Thế giới đêm của chúng ta... chả làm việc gì khiến lương tâm hổ thẹn hết, tại sao lại cần phải giấu đi thân phận thật của bản thân..._ Bên dưới ồ lên_ Và ta quyết định sẽ bỏ điều lệ này trong lịch sử truyền thống, không cần phân biệt cấp độ bằng mặt nạ nữa. Các người thấy thế nào?_ Nó nói rồi hỏi ý kiến. Mang tiếng là hỏi ý kiến thôi nhưng ngữ điệu về phần câu hỏi của nó hoàn toàn là nhấn mạnh, hơn hết chẳng tự nhiên lại toán ra hân khí quanh đây.

Bên dưới bắt đầu quay ngược quay xuôi thảo luận ý kiến của nhau, nhưng chủ yếu không có ai phản đối cả vì họ đã quyết sinh tử cùng nhau bao nhiêu lần mà đến bản ngày ra đường có khi gặp chính những người thân ấy mà lại lướt qua nhau như chưa hề quen...Quả thật đây đúng là một lựa chọn sáng xuất. Họ nhìn nhau lần cuối, trao đổi bằng ánh mắt của bản thân.

- Chúng tôi đồng ý_ Họ đồng thanh nói.

- Tốt, tốt lắm_ Nó nở nụ cười rạng rỡ.

Ngưng một lúc rồi nó lại tiếp lời của mình.

- Có điều không phải là hôm nay. Ta vẫn còn một buổi tiệc đang chờ mọi người tới dự._ Nó cười quỷ quyệt.

Bên dưới thì cảm xúc đầy bất ngờ và thú vị. Chợt Tả trường cơ bước ra phía sau làm gì đó, có thể là điện thoại. Đột nhiên cánh cửa lớn mở ra, mọi người đều ngược mắt lại nhìn, từ ngoài một hầu cận do thám trên người đầy máu me chạy vội vã vào.

- Nữ Hoàng...Nữ Hoàng...._ Cậu ta ngã trước bậc tam cấp.

- Chuyện gì đã xảy ra???_ Nó trừng mắt nhìn xuống.

- Dãy khách sạn Toby tại...tại Quận XX... hôm nay... tổ chức sinh nhật cho tiểu thư nào đó...._ Cậu ta cố gắng bình tĩnh nói.

- Nói vào trọng tâm?_ Nó nghe tới đây thì giật mình, quát lên một câu.

- Nhân cơ hội đông đủ các...các chủ nhân tập đoàn nổi tiếng ở đó...Có ...có khủng bố....đánh bom..._ Cậu vừa dứt câu, cả hội trường bỗng hỗn loạn.

"Choang"

Ly rượu vang nó mới cầm lên chưa kịp thưởng thức bỗng rơi xuống đất, rượu đỏ loang lổ trên sàn nhà như máu. Nó vừa lo âu, vừa căng thẳng. Lúc này, huyền cơ đỡ nó, bị nó nó hất ra, Tả trưởng từ sau chạy lại, ánh mắt hải hùng

- Người đừng lo, mọi người đã được cứu ra khỏi tòa nhà rồi, Nhưng..._ Nói đến đây cậu bậm môi.

- Nói nhanh_ Nó quay lại dùng ánh mắt viên đạn nhìn anh ta.

- Bên cảnh sát nói có một người con trai đang nằm trong phòng cấp cứu.

Hai tay nó nắm chặt, gân cốt gần như nổi hết lên, mùi sát khí bắt đầu lan ra.

- Mọi người cứ tiếp tục, ta có việc, rút trước_ Nó nói rồi bước nhanh về phía cửa.

Tả trưởng đi theo nó, còn huyền cơ biết điều ở lại tiếp chuyện các bang, trấn an. Thực chất mọi người hốt hoảng vì nghĩ Quận XX là 1 trong 9 quận có trụ sở lớn nhất trên thế giới, do chính Nữ hoàng ra tay bảo kê bao nhiêu lâu, thế mà bây giờ nói có đánh bom, trên hết, không phải ban ngày, mà là đêm như này, khác nào khiêu chiến với Nữ Hoàng của bọn họ. Nó thay đồ xong xuôi, ngồi trên ô tô nghĩ ngợi căng thẳng.

Tới bệnh viện, nó vội vàng chạy vào theo chỉ dẫn, tới cửa phòng cấp cứu, nó dừng lại quan sát mọi người. Ánh mắt sát khí đưa từ trái qua phải... Ken, Daisy, Alice, Andy, Elena, Harry....James, James đâu??? Mọi người thấy nó ánh mắt càng thêm sâu. Nó chạy tới túm lấy áo anh trai mình.

- Ai ở trong đó???_ Nó hét lên đầy căm phẫn, người qua lại cũng phải giật mình.

Harry đưa đôi bàn tay dính máu không rõ của ai, nắm lấy đôi tay đang bắt đầu run lên của nó.

- Là James..._ Anh nói nhỏ, ánh mắt đầy âu lo.

Ngay lập tức nó buông đôi tay, đẩy Harry ra. Đang định lên tiếng thắc mắc tại sao, nó mới để ý, tất cả mọi người không có ai lành lặn hết. Người nào quần áo cũng xộc xệch, đen bụi, máu me loang lổ trên người, không rách tay, mề trán thì là chân đi khắp khiêng như muốn gãy. Tàn tạ!

- Không phải lỗi của Harry, là cậu ấy không thấy em, xuống tầng hầm định lấy xe đi tìm em, nhưng không ngờ, tầng hầm chính là nơi đặt bom, do vậy, mà cậu ấy bị nặng nhất. _ Daisy giải thích cho nó hiểu rõ tình hình.

Nó không nói gì lắc đầu lẳng lặng ngồi xuống ghế chờ đợi. Lỗi tại nó sao? Mọi người hẹn nhau tới đây tập trung chuẩn bị để mai làm sinh nhật cho nó. Mai, mai mới là ngày sinh nhật, đến sớm một ngày làm gì chứ....

Sau thời gian chờ đợi đầy căng thẳng cuối cùng cánh cửa cũng bật mở, bác sĩ bước ra.

- Mọi người đừng căng thẳng_ Bác sĩ thấy họ liền an ủi.

- Anh đấy sao rồi?_ Nó hỏi.

- Cậu ấy bị tổn thương phần giác mạc, làm phẫu thuật gần xong thì nhịp tim bất ổn, mê màng gọi tên ai. Sau một hồi kích điện tim, thì nhịp tim đã bình thường trở lại. Có điều mắt hiện giờ nhìn sẽ mờ, dần dần sẽ rõ. Một lúc nữa sẽ được thăm bệnh nhân, trong thời gian chờ đợi, mọi người hay đi xem vết thương của mình đi. Cậu ấy an toàn rồi_ Ông bác sĩ cười tươi rồi rời đi.

Nó thở phào nhẹ nhõm.

- Mọi người mau đi đi_ Nó nhìn mọi người nói.

- Ủ_ Họ được y tá dìu qua phòng sơ cứu.

Lúc này nó ngồi ở ghế, gọi Tuấn lại chỗ mình.

- Có biết ai làm không?_ Giọng nói của nó lại xuống âm độ rồi.

- Hình như là bạn cũ của cậu chủ và James... _ Tuấn hơi lưỡng lự khi nói.

- Còn "hình như" ư?_ Nó gắt lên.

- Xin lỗi, là thông tin hoàn toàn chính xác thưa cô chủ_ Tuấn nhanh chóng sửa lỗi.
- Trong vòng 30 phút nữa, tài liệu, thông tin đầy đủ. Hừm...._ Nó ra lệnh rồi đi qua phòng chờ.
- Vâng_ Tuấn chào nó rồi đi mất.

"Dám đụng vào người thân của ta, nguoi thật to gan, cứ đợi đi, không lâu đâu, ta sẽ san bằng nơi nguoi ở, băm vằm nguoi ra làm trăm mảnh. Đụng nhằm nguoi rồi, nhằm nguoi rồi..."bạn cũ". Đang sống yên bình không muốn, tại sao các người cứ ép ta phải ra tay??? Lexy ta đây, thề với trời, ta sẽ dùng cả mạng này để cho nguoi chết không toàn thây! Nhất định..."

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Vĩnh Dạ Khôi

Thời gian của Tuấn còn chưa hết, trên tay nó đã cầm tập tài liệu về người cần tìm. Nó chẳng đọc gì nhiều, chỉ đọc nguyên trang đầu tiên.

"Họ và tên: Vĩnh Dạ Khôi.

Chủ tịch tập đoàn game Hiệp khách, mới nổi đc khoảng 2 năm. Ba mẹ nuôi đều đã mất, trẻ mồ côi. Từng là học sinh được trường học Lãnh Thiên trợ cấp học bổng. Cùng tuổi, cùng lớp với James và Harry năm lớp 6, 7, 8. Họ từng chơi rất thân sau vì một số chuyện mà không còn chơi cùng nhau nữa. Từ đó Khôi bị bạn bè kì thị theo, tới đầu năm lớp 9 thì bỏ học, tung tích không ai biết.

Ngoài ra còn ra nhập băng đảng xã hội đen, đánh giết thuê, chỉ cần có tiền. Tới năm 17 tuổi lên nắm quyền chỉ đạo băng đảng.(hiện 18 tuổi) Khu ô chuột tại phía đông trung tâm Hà Nội là vùng hoạt động chính. Bên ngoài thì bình thường nhưng bên trong lại tạp nham, mại dâm, ma túy, buôn lậu,... Gây sự với nhiều đối tượng nhưng ko gặp khiếu nại do tiếng tăm giết người không ghê tay.

Lý do đánh bom khủng bố:

Nơi ở hiện tại: Khu chợ bỏ hoang, sống cùng anh em băng đảng.

Sở thích: ăn chơi sa đọa thích được nhận quà, giết người là thú vui, mê gái, ham tiền. Ngoài ra ghét cá vì tanh (máu ko tanh chắc) thấy cá ở đâu mà ko thuận mắt liền nổ súng giết chết.

...."

Đọc xong nó nhìn Tuấn bên cạnh. Cậu bắt đầu cảm thấy mình rơi vào vùng nguy hiểm, nên vô thức bước lùi về sau 1 bước.

- Lý do đánh bom..Không có, Sở thích thì có...._ Nó nói nhẹ nhàng nhưng lại nhấn mạnh vào về có và không có, dừng một lúc nó nói tiếp_ Ta đi xem mặt à? Sao nguoi không cho thêm ngoại hình tính cách vào_ Rồi thì nó quay lại hết thẳng mặt Tuấn.

Cậu cúi đầu im ngấm, bây giờ mà ngẩng mặt lên thế nào cũng bị nó nói còn nhìn à, mà bây giờ lên tiếng sẽ bị nó quát là, Cãi cái gì. Nói chung cứ ở như này.

- Hừ,... Chuẩn bị loại hình thuốc nổ mới nhất mà bang đã bí mật giao dịch với Harry. _ Nó ra lệnh.
- Vâng ạ_ Tuấn đang định quay người bước đi.

"à"

Nó à lên một tiếng, ko quay lại nhìn nó nữa, đôi mắt chợt sáng lên vài tia máu lạnh, miệng vẽ ra nụ cười nham hiểm, người nhìn thấy chắc cũng run bần bật.

- Quà? Viết một bức thư.....

- Vâng thưa cô chủ_ Tuấn nhăn nhó bỏ đi.

Nó lúc này đẩy cửa, bước vào căn phòng, người con trai nó yêu sao lại phải nằm ở kia cơ chứ. quần quanh mắt là miếng vải trắng, đôi môi nhợt nhạt. Nó kéo chăn lên cho hẩn rồi ngồi xuống ghế, nắm lấy tay hẩn.

- Khi nào anh khỏe lại, em sẽ kể mọi chuyện với anh, cho nên anh đừng đi đâu cả, ở mãi bên em nhé, tha thứ cho em nhé!_ Nói xong nó bước ra khỏi phòng.

Lúc này mọi người mới quay trở lại.

- Cậu ấy sao rồi? _ Andy hỏi.

- Tốt rồi_ nó nói nhẹ nhàng khác hẳn lúc mới vào bệnh viện.

- Haiz, may quá_ Ken thở dài.

- Mọi người trông chừng anh đấy hộ tôi. Harry, em có chuyện muốn nói với anh_ Nó nhìn sang Harry.

- Ừ_ Harry bỏ tay đang nắm Daisy ra rồi đi theo em gái mình.

Đứng ở phía ngoài nhà, gần căng tin, giờ này là buổi giữa chiều nên không có ai cả, rất vắng.

- Có chuyện gì vậy??_ Harry hỏi nó.

- Anh phải nói thật cho em biết chuyện này_ Nó nghiêm túc nhìn anh trai.

- Được rồi_ Anh gật đầu.

- Anh có quen ai tên Vĩnh Dạ Khôi không? _ Nó nói từng chữ một đầy cảm xúc.

Harry nghe xong liền nhủ mày, nghiêng rằng, dường như những kí ức cũ lại hiện về.

- Quen, sao em biết nó? _ anh hỏi lại nó.

- Vậy giữa mấy người các a đã xảy ra chuyện gì năm đó? _ Nó lơ câu hỏi của anh mình.

- Rốt cuộc em hỏi chuyện mấy năm trc làm gì? _ anh hỏi tiếp.

- Em không muốn đi điều tra chuyện quá khứ của người thân đâu, nên anh mau nói đi._ Nó lạnh lùng tuân lời khi anh nó vừa dứt câu.

Harry thở dài, nhìn ra vườn hoa bên cạnh, hai tay chấp ra sau, bắt đầu kể câu chuyện quá khứ.

"Năm đó, ở trường có một cô gái, được bổ nhiệm làm liên đội phó, người con gái duy nhất dám nói chuyện và lại gần anh và James. em ấy có thân phận khác chúng ta, nhưng luôn mỉm cười, nụ cười vô tư ấy đã làm cho Khôi thích. Anh cũng chỉ coi em ý như một người em gái thôi, thỉnh thoảng ở trường có gì khó khăn thì giúp. Cuối cùng thì em ấy và Khôi yêu nhau. Chả bao lâu sau, James bắt gặp Khôi đang theo một cô gái khác, là một tiểu thư giàu có. Ba người con trai hèn mặt nhau gặp lúc tan trường, hỏi rõ ràng mọi chuyện, cuối cùng Khôi lại gờ cái giọng rằng thân phận thấp kém nên hội anh ngứa mắt không chơi với cậu, còn nhận ngay việc cô tiểu thư kia. Lúc sau quay lưng ra về mới thấy em ấy đứng khóc ở đằng xa. Hôm sau chả biết còn hs nào chứng kiến, đã quay video đăng lên trang của trường, kết quả là trưa ngày hôm đó, không chịu được lời dị nghị, em ấy đã nhảy từ tầng 3 xuống. Khôi biết chuyện liền chẳng phân định đúng sai, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh và James. Năm học sau, cậu ta nghỉ học, trước khi đi có nói sẽ không để yên..."

Nó thăm từng câu từng chữ.

- Vậy có còn gì liên quan tới vụ đó không? _ Nó hỏi tiếp.

- Còn ảnh của em ấy, với video còn bên cảnh sát chắc có ảnh hiện trường_ Harry nói có vẻ rất tự nhiên nhưng thực sự trong lòng rất khó chịu.

- Phải chăng đây là thứ tình rung động đầu tiên của anh? _ Nó nói.

- EM....Mà rốt cuộc chuyện này thì liên quan gì tới em? _ Harry quay phắt lại lờm nó.

- Cậu ta định giết anh và chồng tương lai của em, nhưng thất bại rồi..._ Nói rồi nó cười ma mị.

-_ Lúc này Harry mới sững người._ Anh không thể để yên cho cậu ta đc

- Đề em, anh chăm sóc James đi_ Nó nói rồi quay lưng bước đi.

- ..._ Harry đứng nhìn nó bước đi mà lắc đầu.

Nó ngay lập tức về căn cứ, cho người đi tìm kiếm tất cả mọi thứ về cô nàng kia. Nó phải xem thử rốt cuộc là người như nào mà lại là nguyên nhân cho cái cuộc đánh bom này. Tất nhiên cũng là để chuẩn bị quà cho anh bạn kia.

Khu chợ bỏ hoang WW

Bên dưới đường bốc lên đầu mùi hôi hám, ngoài đầu ngõ vắng bóng người qua lại, bên trong là một lũ người 4 chi lạnh lặn nhưng thuộc dạng chỉ biết ăn chơi và đánh nhau. Người thì còn như chưa tỉnh ngủ, thực chất là do thuốc, lâu chưa đc dùng. Mấy người trông ăn mặc tử tế hơn, gương mặt hung ác,

cầm thanh sắt trên tay đứng trước cửa vào nhà nói chuyện phiếm. CHợt có 1 chiếc xe ô tô đen dừng lại đầu ngõ, người trên xe nhanh chóng đặt 1 hộp quà màu đỏ trước cổng, rồi nhanh chân về ô tô. Mấy đám người kia thì chưa kịp phản ứng ô tô đã đi mất. Họ chạy tới cầm hộp quà lên ngó ngó nghiêng nghiêng, thấy bên trên có tấm thiệp.

- Đứa nào biết chữ không?_ Một thằng cầm thiệp hỏi.

- Để em đọc cho Lão tam._ Một đứa nhanh nhẩu cầm lấy tấm thiệp.

"Gửi Vinh Dạ Khôi, còn đồ kiểm chủ tịch công ty game.

Món quà này, chỉ nên để mình cậu xem!

Thân."

Mọi người nghe thấy là gửi cho Lão đại của họ, lại đề tên thật, họ liền ko dám mở ra xem. Thế là người đc gọi tên Lão Tam cầm vào.

Khu nhà này bên ngoài thì trông hoang tàn thật đấy thế nhưng lên tới tầng 2 khác hẳn, quả nhiên là vị doanh nhân thành đạt. Chiếc phòng rất rộng lớn, đã được bịt kín các lỗ hổng, bật điều hòa. Sàn nhà trải thảm, các ngăn phòng nối với nhau bằng cửa kính. Phía bên tay phải của cửa vào có lẽ là phòng nghiên cứu game, với rất nhiều thiết bị điện tử. Bên tay trái có một bộ sofa, với mấy dãy ghế xếp cạnh các cửa sổ, ngoài ra còn có bàn bi-a và quầy rượu. Ngồi trên ghế sofa là 1 người trông khác với vai vế những người còn lại.

- Cái gì vậy?_ Người ngồi trên ghế hỏi.

- À, tao thấy ghi thẳng tên lão đại, nên mang vô đây._ Hắn cười rõ tươi như vớ đc vàng không bằng.

- Lão đại trong phòng ấy_ Người này chỉ về chiếc cửa màu tro lạnh.

- Biết rồi_ hắn gật đầu bước về phía cửa.

"Cốc...cốc"

Tường chừng ở chốn lưu manh chỉ biết ăn mới phá này không có lễ nghi phép tắc gì vậy mà nhiều lúc lại rất lễ phép. Hắn gõ cửa.

- Vào đi_ Tiếng nói ở trong vọng ra.

Người này nhanh chóng mở cửa bước vào. Không cần biết người trong phòng có đang nhìn mình ko hắn nhanh chóng cúi đầu chào một thuận thực

.....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Quà

Vinh Dạ Khôi đứng dậy, rót lấy ly rượu uống. - CHuyện gì vậy?_ Cậu hỏi lão tam.

- Có người ẩn danh gửi cho lão đại một hộp quà_ Hắn kính cẩn thưa.

Khôi chìa tay ra, lão tam nhanh nhẹn đặt hộp quà lên tay Khôi. Khôi nhanh chóng mở hộp quà ra. Bên trong có rất nhiều tấm ảnh, còn có 1 chiếc điện thoại. Khuôn mặt Khôi dần dần tối sầm lại, mắt ánh nên tia bực tức. Lão tam đứng bên cạnh nhìn sắc mặt Khôi cũng ko muốn tò mò gì nhiều. Khôi mở điện thoại, không có khóa. Hiện lên nhận được một video mới gửi. Cậu nhấn vào xem..

Đây chẳng phải là đoạn video cảnh cô ấy tự tử. Video vừa dứt, điện thoại liền có người gọi. Số không hề lưu tên, cậu lưỡng lự rồi trượt nghe máy.

- Xin chào, anh khỏe chứ?_ Là giọng con gái vang lên, một khí chất hơn cả ngọc, ngọt tận trời cao.

- Ai?_ Khôi nhăn mặt hỏi.

- Cô ta đặc biệt tới nỗi vì cô ta mà phải giết người sao?_ Giọng nói lạnh lùng, ngữ điệu giống mỉa mai, lại có ý cười.

- Khốn nạn, rốt cuộc mày là ai, tại sao lại gây sự với tao???_ Tức giận tới đỉnh điểm, Khôi như muốn ăn tươi nuốt sống người phía bên kia đường dây

điện thoại.

- Hahaha....ai gây sự với ai trước còn chưa rõ đâu! _ Tiếng cười đầy ma lực vang lên rồi một câu khẳng định đầy sát khí vang lên.

- Mày... mày.... _ Khôi chưa kịp nói nốt bên kia đã là tiếng tắt máy.

Cậu nhìn cái điện thoại một lúc, mắt hần lên tia đỏ.

"Bộp"

Cái điện thoại bị cậu ném mạnh vào tường, màn hình vỡ hết. Hai bàn tay nắm thành hình nắm đấm, cậu nhìn về phía những tấm ảnh. Nhất định là hai người họ, chỉ có 2 người mới có được những thứ này.

- Lão Tam, Vụ đánh bom đó sao rồi? _ Giọng Khôi đầy uy lực.

- Có duy nhất một người đang nằm trong bệnh viện, còn lại không ảnh hưởng tới tính mạng _ Hần khẽ khà trả lời.

- Ai nằm trong bệnh viện? _ Khôi trợn mắt nhìn Lão tam khiến hần khẽ rùng mình.

- Là cái thằng James gì đấy _ Hần cố nặn ra nụ cười.

- Hừ... Điều tra xem đằng sau bọn họ còn có con yêu nữ nào chống lưng không _ Khôi ra lệnh rồi phẩy tay ý nói Lão tam ra ngoài.

Cậu ngồi một mình trong phòng, nhìn những tấm ảnh trong hộp. Quá khứ lại hiện về, cậu làm thế nào mới là đúng đây. Lão Tam ra ngoài chưa đầy 3 phút, đã chạy xông xộc vào phòng cậu lần nữa. Giương mặt hốt hoảng, thần thái không ổn định.

- Chết, chết rồi lão đại _ Cậu thở hển hển.

- Ai chết mà chết rồi _ Khôi đứng dậy trông tay trùng mắt.

- Hội người đứng ở ngoài ngõ, chết, chết cả rồi... _ Quả là khiến lão Tam phát sợ.

- hừ... _ Khôi nhu mắt rồi đi thử xuống dưới nhà.

Trước cửa có cái ghế thì một người ngồi trên đó, máu chảy ra từ vết đạn trên ngực. Rồi tiếp đó là la liệt cả cái ngõ. Tất cả đều là mùi máu tanh, đỏ rực, người chết. Chết cả rồi ư??? Sao không có tiếng nổ súng??? Mà phải rồi, phòng cách âm, làm kín, bật điều hòa. Điều này không thể trách ai hết. Ra đến đầu ngõ, có một bông hồng trắng đặt ở trước ngõ, bông hồng này có vẻ không bình thường, bên cạnh là một tấm thiệp màu đỏ, có vẻ được rắc bột óng ánh ngoài bìa.. Lại là quà ư. Lão tam đang định cầm bông hồng lên.

- Dừng lại _ Khôi quát lên.

- Sao vậy? _ Lão tam nhìn Khôi tỏ ra thắc mắc.

- Bông hồng đó có độc, phần bên dưới của cánh hoa hiện lên những nét xanh dương, đây là loại độc mùi hương. Có lẽ ngấm quá nhiều độc nên đã bị ố ra cánh trắng. Tốt nhất... cách xa nó ra _ Khôi giải thích rồi cầm tấm thiệp lên xem.

"Vĩnh Dạ Khôi, tôi thấy người dưới trướng của cậu ngứa mắt quá, không muốn nhìn nữa nên tôi lỡ giết rồi. Cái mặt cậu, tôi nghĩ bản thân cũng sắp không ưa nổi nữa đâu. Cho nên, tối ngày kia tôi ở quán Sylent, cậu tốt nhất đừng có lượn lờ qua....

Thân mến!"

Cái này cũng không hẳn là dọa. Mà ý nói địa chỉ xem thử Khôi có dám tới không. Và tất nhiên với những gì đã xảy ra với Khôi, chắc chắn lão Đại này sẽ đi tới đó coi thử người nào to gan tới nỗi dám làm những chuyện này. Trong lúc này lão tam vừa đi nghe điện thoại về. Lão tam đi lại phía Khôi, chia ra cái điện thoại. Khôi nhận lấy và xem. Đây là danh sách những người có liên quan tới James và những người có mặt ở khách sạn ngày hôm đó. Đọc một loạt, nghe có vẻ chả có gì là lạ cả, rồi tới một cái tên, Cái gì mà Trương Hàn Tuyết Lệ, Lãnh Ngọc Hàn Tuyết, lại còn em gái thất lạc. Khôi chơi với James và Harry đợt đó rất thân nhưng cũng chưa từng nghe qua Harry có một cô em gái, xem ra trong tất cả có duy nhất người này không bình thường. Hơn nữa người gọi điện thoại là nữ. Sau một hồi đắn đo, cậu quyết định để lão Tam chuẩn bị người, tới đó họ sẽ tới địa điểm được nhắc tới.

Bệnh viện (ngày thứ 3, ngày kia ở tấm thiệp)

Andy ngồi ở ghế sofa trong phòng bệnh của James đọc báo. Chắc hôm nay là phiên của cậu. Nằm bên này James đã có sắc mặt tốt hơn, vẫn đang truyền nước. Chợt những ngón tay khẽ cử động, hàng mi nhẹ nhấc, tưởng chừng như đỡ bên trên nhiều thứ. Nặng nhọc mở được đôi mắt, đập thẳng vào là hình ảnh trần nhà, Vẽ vôi hoa vẫn rõ đẹp mà hần lại chỉ nhìn thấy mờ mờ. Tuy mờ nhưng hần vẫn nhận ra tốt đây rõ ràng không phải nhà hần rồi. Liếc nhìn về phía khác hần nhanh nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện. Thấy bóng dáng một người con trai ngồi cách đó không xa, dựa vào chí nhớ đoán chắc là Andy, hần cố gắng cử động miệng lưỡi như trẻ em cố gắng tập nói.

- Andy... _ Một tiếng nói nhẹ nhàng nhưng đầy ánh lạnh vang lên.

Andy nghe có người gọi tên mình, lập tức đặt tờ báo xuống, nhìn thấy hấn tỉnh, cậu lao tới, rót cốc nước, rồi đỡ cho hấn uống.

- Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi_ Andy nhìn hấn uống nước.
- ..._ Hấn chưa nói gì, im lặng khiến người khác phát sợ.
- Sao thế? Cậu thấy ở đâu không ổn à? Để mình gọi bác sĩ nhé?_ Andy bắt đầu thấy sợ sợ.

Hấn vội đưa tay mình túm lấy tay cậu, cậu quay lại nhìn.

- Không _ Hấn nói như ra lệnh.
- Rồi rồi, vậy cậu thấy ở đâu không ổn không?_ Andy ngồi xuống cạnh hấn hỏi.
- Mất...mất tôi bị làm sao?_ Hấn chậm rãi nói, từng từ một.

Chuyện là hấn chỉ mới tháo băng chưa được nổi một ngày đâu. Andy thở dài, chả thể giấu người bạn này điều gì hết.

- Do vụ nổ, mất cậu bị ảnh hưởng, mới tháo băng nên vậy ấy mà, vài hôm nữa lại tỉnh thông như thường thôi_ Andy nói sơ qua tình hình.
- Vậy, mọi người có sao không?_ Dừng một lúc James hỏi tiếp.
- Không sao, họ chỉ xước xác nhẹ, hôm nay thì khỏi cả rồi_ Andy tươi cười trả lời cậu.
- Lexy thì sao?_ James nghĩ tới Lexy.
- Cô ấy ra biển hóng gió, hè, người yêu cậu là ổn nhất rồi đó_ Cậu tiếp tục tỏ ra vui vẻ.
- Thế cô ấy đâu?_ James hơi nhú mày, đáng lý cô ấy phải ở đây với mình mới phải. Hay Andy lại nói dối mình.
- Có công việc đột xuất. Cô ấy ở đây chăm cậu suốt rồi, giờ mới đi không lâu mà cậu đã thấy nhớ rồi hở?_ Andy xỏ hấn.
- Ra vậy... Dù sao cũng hãy gọi điện cho cô ấy đi, phải có chứng cứ xác thực_ Hấn bắt bẻ như thể này thật chả giống người đang bệnh gì cả.

Andy chép miệng liếc xéo hấn, đúng là muốn cắt cho phát mà. Rồi cậu đánh lời điện thoại ra để gọi cho nó. Nó nhanh chóng bắt máy.

- James tỉnh chưa?_ Mới nghe đã hỏi tới hấn.
- Cậu ta chết rồi, sao cô không hỏi tôi đã ăn chưa?_ Andy thì khổ cực ở đây nói dối giúp nó, thế mà mới gọi đã quan tâm người khác, cái này đúng là không yêu, không ghen nhưng cũng khiến người ta tức không chịu được.
- Tôi biết cậu tốt rồi, làm ơn nói vào vấn đề đi_ Lexy cũng không thể quát lại Andy nên nói nhẹ nhàng, dù nói qua điện thoại nhưng vẫn có thể nhận ra là đang nhường.
- James tỉnh rồi, đang muốn nói chuyện với cậu đây. _ Andy đưa máy cho hấn.

Nhận được điện thoại hấn nhìn andy rồi hất hàm về phía cửa, ý đuổi cậu ra ngoài. Andy giờ nắm đấm ý định đánh hấn rồi cũng đi ra ngoài. Nghe tiếng đóng cửa, hấn nhanh chóng nhìn thật kỹ cái điện thoại, cuối cùng cũng bật được cái gọi video. Nó nhận máy ngay. Hai người nhìn nhau khẽ mỉm cười, nó thì cười vì thấy hấn đã khỏe ra nhiều, còn hấn thì nhận thấy nó bình thường và có vẻ đang cười nên cũng cười theo.

- Mất anh sao rồi?_ Nó hỏi hấn.
- Mọi thứ quá mờ nhạt mà sao mỗi em lại rõ nét như vậy!_ Bao nhiêu tình cảm dường như dành dồn vào câu này tất. Đây có phải nói dối không? Nếu là nói dối thì cũng không có hại, ngược lại còn làm được một việc tốt khiến tâm trạng người nghe dễ chịu hơn, hạnh phúc thêm. Tuy nhiên nếu như Andy ở đây hấn là sẽ gato chết thôi.
- Em lúc nào cũng rõ nét hết mà_ Nếu lúc đầu chỉ là mỉm cười thật nhẹ, thì bây giờ là một nụ cười tỏa nắng, mặc dù cả 2 bên đều chưa thấy có nắng.
- Anh nghĩ... mạng ở đây rất tốt đấy chứ!_ Hấn khẽ chọc nó, rồi nó nghe xong thì mặt tối sầm lại.
- Anh mà còn chọc ghẹo em kiểu đấy, thì em ko thèm gặp anh đâu_ Nghe về nó đổi đây sao.
- Thôi mà, em nở chấp người bệnh tật như anh sao?_ Hấn cười rất đẹp, rất đẹp.
- Hừ, khi nào anh khỏi bệnh, anh đừng hòng yên thân_ Nó nhìn hấn đầy gian tà.
- Bây giờ em không thể ở cạnh anh sao?_ CHợt nghe giọng hấn buồn buồn.

- Thực sự là có thể mà thật ra thì không thể. Anh hãy ở bệnh viện vài ngày đi, khi nào mà nhìn mình em mờ thôi ấy, em sẽ tới đón anh ra viện_ Nó đổ dành hẳn như đứa trẻ vậy.

- Nhưng mà anh muốn gặp em, anh nhớ mùi hương ấy, anh nhớ cả những cái hôn nữa..._ Hấn cũng thật khéo làm nũng.

- Oh, My love. Vậy em sẽ tặng anh những món quà. Em sẽ gửi những nụ hôn vào nắng, để nắng khẽ hôn anh. Em sẽ gửi làn hương này vào gió để gió thu khe khẽ ở quanh anh. _ Cái gì thế? Đây hẳn là một cây kẹo cho một đứa trẻ đang khóc lóc. Và đã có điều kì tích gì xảy ra? Một học sinh cộc cằn, lạnh lùng được 9,2 điểm văn tốt nghiệp bỗng thấy hôm nay mới giờ chát văn ra. Đúng là không thể đánh ra một người chỉ qua vẻ bề ngoài, nhất là một người như nó, chúng ta sẽ không bao giờ hiểu hết được.

- Anh sẽ cố gắng buộc rèm lên, mở cửa sổ thật lớn. Yêu em!_ Đứa trẻ nhỏ cuối cùng cũng đành miễn cưỡng nhận kẹo mà nín khóc.

- Sao anh không kêu Andy đi mua đồ ăn đi, sắp tới bữa tối rồi, tình yêu à?_ Nó gọi ý.

- Vậy được rồi, em nhớ ăn tối đầy_ Hấn nhắc nhở nó.

- Mọa_ Nó vừa hôn vào cái điện thoại thì màn hình cũng tịt luôn.

Hấn còn chưa kịp bộc lộ tình cảm lại mà. Có thông báo hiện lên, cái gì mà tài khoản hết tiền, không sử dụng tiếp được dữ liệu mạng. Hấn đưa tay bóp nhẹ thái dương. Lúc này Andy cũng từ ngoài xông vô.

- Trời ơi, sao lâu thế... A xong rồi hả?_ Andy cầm lấy điện thoại.

- Tôi định nói tiếp nhưng..._ Hấn khoanh tay trước ngực, lắc đầu nhìn Andy.

- Sao vậy, chả nhẽ... Hết tiền rồi hả?_ Andy tròn mắt mở điện thoại vội vàng kiểm tra.

- Một người thừa kế tập đoàn UBS đây sao? Từ khi nào mà cậu lười nạp tiền như thế?_ Hấn dò xét cậu bạn mình.

- Trời ơi, nếu mà nạp nhiều thì tôi dùng hoang lắm. Nhưng mà bạn à, hehe, xem ra cậu phải nạp tiền cho tôi đi, nếu không Alice của tôi mà không thấy tôi gọi điện thoại, rep tin nhắn, nhất định sẽ ăn thịt tôi giống như cô gái ăn nã ấy_ Andy vừa nói vừa miêu tả bằng cái rùng mình.

- Tôi biết rồi, cậu đừng có kể khổ nữa, mau đi mua bữa tối cho tôi đi_ James cười lạnh rồi lườm Andy.

- Từ bao giờ cậu biết đòi ăn thế hả?_ Andy trêu hấn xong rồi vội vàng ra ngoài, không quên lè lưỡi trêu người.

- Đây..._ hấn chau mày quát lên, nhưng Andy đã dùng tốc biến mà đi mất rồi.

Những làn gió từ cửa sổ cách đó một đoạn mở hé, những cơn gió nhẹ hơi se se lạnh nhẹ nhàng luồn vào. Đối với hấn đây không còn là những cơn gió bình thường khi nhớ tới những lời nó nói. Đây là những làn hương, hương thơm của nó, không hề lạnh mà ấm áp tới rung động. Cũng không có ai có thể hiểu nổi, là Lexy thực sự đã gửi làn hương vào cơn gió hay trí tưởng tượng của James rất phong phú, đa dạng, hơn nữa lại có độ chân thực đối với hấn lên tới 98%.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đồ Ác Nhân

Sylent

Quán này có bề ngang rộng, cửa trước được làm bằng kính trắng, phía trên cửa treo những ngôi sao màu trắng làm đèn. Phía trong có một dãy ghế bàn sofa thẳng vào, tầm 4 bộ. Còn một bên là quầy rượu hình chữ nhật, xung quanh có xếp ghế tròn không tựa. Bên trên trần nhà được lắp gương theo các hình tam giác, ở giữa quán là chiếc đèn chùm to tròn. Trên các bức tường có những hình vẽ trang trí màu đen, màu chủ đạo của quán này chủ yếu là màu xanh dương và màu trắng, tạo nên vẻ mát mẻ rõ rệt. Trong quán có bố trí vài người mặc đồ đen, đeo kính, dùng tai nghe liên lạc, đứng ở các góc, giữ khoảng cách với nó. Có một nhân viên nam phục vụ đang đứng trong quầy rót chai Henri IV Dugognon Heritage Cognac vào ly cho nó ngồi đối diện quầy, lưng quay ra phía ngoài cửa. Chai rượu này như mọi người biết thì chỉ có duy nhất 1 chai trên thế giới, và chưa ai được thưởng thức nó. Nhưng thực ra gia đình nhà mẹ nuôi nó thì đã có chai rượu này từ lâu rồi, nó uống đây không phải là lần đầu. Hôm nay Lexy mặc một chiếc váy cúp ngực, ôm sát người, kim sa màu đỏ, óng ánh, dường như đối lập với màu của quán, cho nên rất nổi bật. Với đôi giày cao gót kim sa màu trắng, quá hợp với bộ trang phục. Đeo chiếc nhẫn chữ L, với chiếc lắc tay bạc đính kim cương, cùng chiếc vòng cổ có mặt hình con hổ ly đính kim cương. Có lẽ là một bộ. Tuy nhiên mái tóc dài thả ngang lưng ombre màu trắng vàng xoắn sóng của nó đã che đi đôi khuyên tai lung linh không kém. Đứng bên cạnh là Tuấn cậu diện vest màu xanh dương đậm, hợp với sắc của quán rượu. Nó đã bao cả quán rồi đây.

- Có lẽ Khôi không tới _ Tuấn nhìn đồng hồ chỉ gần 11 giờ nói.

- Cứ chờ đi, càng muộn càng tốt _ Nó thì ung dung tự tại, càng đêm càng tốt chứ sao, càng đúng với thời gian của hội. Vốn dĩ người của nó chỉ có nhóm ít bình thường, chứ tất cả đều ngủ ngày thức đêm. Cho nên người nào ở đây cũng rất tỉnh táo, cứ như, càng về đêm càng tỉnh hơn.

Nó mới dứt câu chưa lâu, ngoài cửa đã vang lên tiếng xe dừng, một loạt xe đen dừng lại trước cửa, tạo thành một vòng vây, bao quanh quất, để chừa một chỗ cho chiếc xe màu đỏ dừng lại cuối cùng. Từ trên xe đỏ, lão tam xuống từ cửa phía lái xe rồi mở cửa cho Lão đại ghé sau. Khôi bước xuống, với chiếc áo sơ mi đen, quần âu đen, giày thể thao, tóc undercut vuốt vuốt. Vừa xoay xoay chiếc nhẫn vàng hình con đại bàng ở tay vừa quan sát vào bên trong quán. Rõ ngồn ngộn bao nhiêu hình bóng người trong quán. Con gái ư? tưởng gì, đã thế lại còn có vài người, vấn này ta chắc chắn thắng rồi....

Lexy mới nhấp một ngụm rượu, đôi môi đỏ hồng cứ như được trang điểm thêm, vừa căng mọng, lại đầy sự quyến rũ. Cho tới khi biết có người đang nhìn mình thì khẽ nhếch một bên môi lên, tạo ra một nụ cười ác quỷ. Đây là nụ cười đắc ý vì mình đoán đúng hay là nụ cười chê bai đối phương???

Khôi bước chậm rãi vào quán thư thả, đàn em đi theo sau cậu. Lão tam đẩy cửa cho Khôi vào, chiếc chuông khẽ rung lên kêu dẹt dẹt.

- Xin lỗi quý khách, hôm nay quán chúng tôi đã được bao trọn gói _ Anh nhân viên đứng đối diện với nó ngồi lên tiếng sau tiếng chuông cửa, đây hình như không phải nhân viên bình thường.

- To gan, người không biết cái quán này mở trên đất của lão đại nhà chúng ta sao? _ Lão tam lên tiếng quát.

- Xin lỗi, nhưng đây là quy định của chủ quán không thể thay đổi _ Anh nhân viên chả hề run sợ trước lời cảnh cáo kia.

- Tôi bao gấp đôi _ Khôi chọt lên tiếng xử lý, mắt nhìn chăm chăm vào lưng cô gái kia.

- Chuyện này, tôi phải hỏi chủ quán _ Cậu ta nói rồi dừng ánh mắt lên nét miệng nó.

- Quy định là quy định, đã đặt ra là phải làm _ Và rồi nó đã lên tiếng, giọng nói đầy hàn khí phát tán xung quanh rất nhanh, khiến bên hội kia không tránh khỏi nổi da gà, dựng tóc gáy.

- À là ai? Chủ quán chắc? _ Lão tam hồng hách chỉ thẳng tay về phía nó lớn giọng hỏi nhân viên.

- Mong quý khách giữ gìn lịch sự, không được vô lễ với cô chủ của tôi _ Nhân viên nam đưa ánh mắt hình viên đạn về phía Lão tam.

Lão tam bỏ tay, giả vờ ho vài tiếng rồi im re. Lúc này không khí trong quán vô cùng yên tĩnh, tưởng chừng nghe cả được tiếng thở. Nó khẽ xoay ghế quay người lại. Làn tóc khẽ rung rinh theo đà. Mọi người cũng theo phản xạ, nhìn về thứ cử động, ở đây chính là nhìn nó. Mắt nhẹ nhàng mở ra tia hứng thú, đôi môi không còn nụ cười cũ. Nó nhìn hội người của Khôi không một tia nào hòa đồng, chưa nổ súng mà đã nồng nặc mùi thuốc súng. Mọi người thì đang mắt chữ a mồm chữ o chiêm ngưỡng vẻ đẹp trầm ngư của nó.

- Vĩnh Dạ Khôi _ Nó lên tiếng, giọng nói cao ngút trời.

Nghe có người gọi tên mình cậu bỗng thấy có gì đó rất quen, bây giờ mới để ý, giọng nói của cô gái này hình như cậu đã được nghe ở đâu đó rồi. Nhưng thực sự thì cậu rất ghét bị người khác gọi cả họ tên đầy đủ của mình, có lẽ vì cậu hận bản thân chẳng.

- Cô là? _ cậu nhíu mày nhìn nó.

- Người tặng quà! _ Nó bình thản mà trả lời câu hỏi của cậu.

- Hóa ra chính cô là kẻ giết thuộc hạ của tôi _ Con tức lại ập đến khi những từ quà cáp kia vang lên. Cậu có vẻ cũng rất bất ngờ.

- Thì sao? _ Nó lạnh lùng hỏi ngược lại.

- Tại sao cô lại có những thứ ấy _ Ý cậu muốn nói tới những tấm ảnh, và video kia.

- Chỉ cần là thứ tôi muốn, bất chấp cách gì cũng đều có thể làm! _ Nó như đang muốn đe dọa Khôi vậy.

- Hừ... Tôi không thù không oán với cô, tôi không cần cô phải "báo đáp". Nếu cô chịu dừng chuyện này, tôi sẽ bỏ qua, vì một gương mặt đại mỹ nhân như cô _ Khôi vừa nói vừa có nét mặt cười đùa.

- Tôi cần anh phải bỏ qua lắm sao, đáng lý giờ này anh nên quỳ xuống cầu xin tôi tha mạng _ Nó nói rồi đưa ly rượu lên uống cạn.

- Với số người ít ỏi này của cô thì làm gì được tôi? _ Cậu ta ra vẻ khinh thường

- Tôi đã nói chỉ cần tôi muốn gì chắc chắn sẽ được mà _ Nó nói xong liền vỗ tay 2 nhịp.

Bỗng chốc từ trên trần nhà những ô hình vuông được xếp bằng gương hình tam giác khẽ mở ra, người từ trên nhảy xuống, khoảng tầm 10 người. Phía cửa sau của quán cũng mở ra, người tràn vào phòng, số còn lại vẫn đứng ở sau cửa vì hết chỗ. Quay lại nhìn đằng trước quán đã thấy một loạt ô tô bao quanh lớp ô tô của hội Khôi. Người nào cũng trang bị súng dao, thậm trí lựu đạn, phi tiêu đầy đủ. Phía ngoài đã sẵn sàng chỉ cần một tiếng của nó, thì

người phía ngoài của Khôi sẽ ra đi ngay lập tức. Mọi người của Khôi phản xạ cũng rất nhanh, nhanh chóng rút súng chia vào đối phương. Trong chốc lát, Khôi nhanh trí lao tới dí súng vào đầu nó, một tay ghì vai. Người của nó trong phòng lập tức phòng thủ. Tuấn thì lại rất thản nhiên mặc kệ đứng nhìn, cứ như biết trước nó sẽ chẳng xảy ra chuyện gì cả.

- Cô đừng tưởng mưu mô của cô có thể giết tôi_ Khôi nhìn nó cười đắc ý.

- Ngủ giấc_ Nó mặc kệ Khôi đang dí súng vào đầu mình, vẫn tỏ ra vô cùng bình thường, tuy nhiên ngữ âm giọng nói có thể cho thấy, Khôi đã phạm một sai lầm lớn nữa rồi.

- Cô có tin ta giết chết cô luôn không?_ Khôi tức tối quát lên.

- Tôi tin sau khi a giết tôi, dù có thoát khỏi người của tôi thì chưa đầy 2 tiếng nữa cuộc đời a sẽ rất bẽ tắc, bẽ tắc tới nỗi ngồi chờ chết_ Nó miêu tả không phải cái về bị thương hay thương hại Khôi mà bằng vẻ mặt rất mong muốn được chứng kiến, chỉ cần nghĩ tới đã thấy tâm trạng tốt lên nhường nào.

- Cô có ý gì? Nói rõ ra_ Khôi nghĩ rất kỹ nhưng vẫn không thể nào hiểu nổi nó đang nói đến điều gì. Cái gì mà bẽ tắc? Cái gì mà chờ chết? Ai định giết cậu sao? Làm gì có chuyện đó cơ chứ. Chắc chắn đang dọa cậu rồi.

- Hẳn cậu đã nhận được món quà thứ hai của tôi chứ?_ Nó người lên nhìn Khôi.

- Rồi, à, ý cô là bông hồng ư? Tôi đâu có ngu mà chạm vào nó_ Khôi lại được lần tưởng bờ mình thắng mà đắc ý cười.

- Anh nhận được mỗi bông hồng thôi sao?_ Nó như đang gợi ý giải bài tập cho học sinh không bằng vậy, khúc miệng nó chọt nhếch lên vô cùng xảo quyệt.

- Cái gì?_ Khôi nhìn xuống tay mình, trí nhớ bắt đầu quay lại những giây phút của hôm đó.

- Là...là tấm thiệp, chẳng nhẽ..._ Khôi còn chưa lên tiếng, Lão tam đã run lên, nói một cách không muốn tin vào sự thật.

- Đúng. Nhìn tay anh đi, kim tuyến từ gần 3 ngày trước mà hôm nay vẫn còn dính lác đác thế kia?_ Giọng nó tưởng chừng như đang quan tâm.

Khôi vội vã đẩy buồng nó ra, vô thức lùi về sau 3 bước, đưa 2 tay lên nhìn. Quả nhiên là còn kim tuyến, tuy nhiên vào một số chỗ tiếp xúc thẳng với tấm thiệp thì những kim tuyến không còn là nó nữa. Chúng như ăn vào da thịt, tạo ra những nốt màu đen, có cào có cạy cũng không ra được, càng động chạm nhiều vào nó càng khiến nó to thêm. Giờ anh mới cảm nhận được, thỉnh thoảng đôi tay anh lại bắt chọt run nhẹ rồi tê liệt vài giây. Nét mặt người trong hội của Khôi chuyển đổi rất nhanh, qua vài câu nói đã tái xanh lè lại rồi. Khôi nhìn nó, vừa nhìn vừa lắc đầu, nghiêng răng ken két.

- Rốt cuộc là độc gì?_ Khôi gần như hét vào mặt nó.

- Chưa đặt tên, cậu đặt giúp cô chủ tôi một cái tên đi_ Tuấn đứng khoanh tay nãy giờ, rồi bây giờ mới lên tiếng đây. Câu đầu tiên khi gặp đối phương có cần phải khiến người khác hoảng loạn thế không.

- Là sao?_ Khôi hỏi lại.

- Cô chủ mới pha chế ra, liền cho con chuột dùng thử, trước anh khoảng 4 tiếng. À, nó mới chết 2 tiếng trước, cho nên a tự nghĩ tiếp ha_ Tuấn tỏ vẻ thích thú giải thích.

- Đồ ác nhân_ Khôi như muốn lao tới nuốt trọn nó, tiếc thay anh không thể làm thế.

- Uống một ly chứ?_ Nó rót rượu rồi đưa về phía Khôi mời.

Khôi nhìn nó đầy căm phẫn, hất mạnh tay về phía ly rượu, ly rượu rơi xuống đất tạo thành âm thanh đầy rạo rức giữa nhà im ắng. Những mảnh thủy tinh trắng pha màu đỏ của rượu. Nó nhìn xuống cái ly vỡ rồi nhìn Khôi.

- Muốn nói gì thì nói luôn đi_ Khôi cau gắt.

- Được_ Nó nhìn Khôi như con hổ đang nhìn mồi.

Nó đứng dậy, tiến về phía Khôi, không quá gần, bước đi qua lại, rò xét Khôi rồi đứng lại nhìn đám người của cậu.

- Có phải vụ nổ liên quan tới Harry là do cậu gây ra?_ Nó nhìn thẳng vào mắt Khôi như nhìn xuống được tận đáy mắt.

Khôi bỗng chốc đầy ngạc nhiên dù biết rằng người này liên quan tới Harry, nhưng không hề hay biết quan hệ giữa họ lại thân thiết tới vậy.

- Phải, Chuyện đó thì liên quan gì tới yêu quái nhà cô?_ Có vẻ Khôi đã hết kiên nhẫn, nói chuyện bình thường lại, cũng không thấy tức như lúc nãy nữa.

- Không liên quan thì tôi hà cớ gì phải giết một con chuột bạch_ Nó đáp trả rất nhanh. Từng câu, từng từ như nhấn mạnh vào vết đau trên tay của cậu.

- Cô là gì với hần ta?_ Khôi hỏi luôn, không vòng vo, nói thực là tò mò chết rồi.

- Tôi tưởng cậu điều tra rồi chứ, hồ sơ không có ảnh sao? Tôi chính là em gái của Harry_ Nó chốt như đinh đóng cột.
- Lãnh Ngọc Hàn Tuyết?_ Lọc lại lại kí ức Khôi nhớ ra một trong những cái tên ở danh sách, chẳng phải cậu rất ấn tượng sao.
- Đúng rồi_ Nó gật nhẹ đầu hai cái.
- Không ngờ em gái của một người vô dụng từ đâu xuất hiện lại có uy phong凛冽 hơn anh trai mình nhiều lần như thế sao..._ Khôi lại bắt đầu không nắm bắt được ai đang cầm chuôi dao, ai cầm lưỡi dao.
- Muốn chết rồi phải không?_ Nhanh như chớp, nó lao tới, bẻ ngoặt tay cầm súng của Khôi, Nó đoạt lấy súng, dí vào cằm nhấc mặt cậu lên. Khoảng cách giữa hai người lúc này giữa khuôn mặt chỉ là vài xen ti mét. Mắt nó ánh lên rõ ràng tia tức giận, khắp người nó tỏa ra sát khí, tay kia lạnh buốt giữ một tay của Khôi cũng khiến cậu cảm thấy nổi da gà.
- Bỏ Lão đại ra_ Cả một hội người của Khôi cũng không biết lượng sức, đều rút súng ra chĩa về phía nó.

.....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ngủ Xuân

- Dựa vào cái gì mà mấy người kêu cô chủ của tôi làm vậy?_ Tuấn ra hiệu, một loạt người của nó cũng chĩa súng về phía người của Khôi.

Quả thật đây là cái cảnh đối đầu căng thẳng vô cùng. Nếu 2 đội quân này dùng kiếm kềm theo giáp, chắc chuẩn bị cận chiến, kiểu giáp lá cà.

- Bỏ xuống_ Lão tam chưa kịp phản ứng, Khôi đã lên tiếng, cậu quý mạng sống này lắm đây.

Người của Khôi nghe thế, lúc đầu lưỡng lự, nhưng rồi sau nhìn nhau hiểu ý mà bỏ súng xuống. Người của nó thấy thế cũng bỏ súng xuống, nhưng từ đầu tới giờ chưa hề bỏ đi bộ dạng lạnh lùng như tượng, tuy nhiên cử động được. Nó vẫn giữ nguyên sát khí ấy, mắt nhìn mắt, đầu mắt thì phải..

- Có gì từ từ nói_ Khôi nói nhẹ nhàng, e sợ nòng súng phía dưới cầm.
- Tôi tưởng cậu muốn chết bằng đạn chứ không phải bằng độc_ Nó nói.
- Tôi không muốn chết_ Khôi thẳng thắn trả lời.
- Vậy khi đặt chân vào cái nhà này, cậu đã nghĩ mình có thể anh dũng mà đi ra?_ Nó nói với giọng mỉa mai.
- ..._ Khôi không nói gì, như một lời thú nhận rằng cậu thực sự đã nghĩ vậy.
- À, vậy cậu làm rồi_ Nó "à" lớn rồi nói tiếp_ Đàng nào cậu cũng chết, chỉ là chết sớm hay chết muộn thôi.
- Không thể trao đổi sao?_ Khôi nghĩ một lúc rồi trả lời.
- Nói?_ Nó có vẻ hứng thú.
- Ví dụ như địa bàn, hay đám đàn em chẳng hạn_ Có lẽ sau câu nói này, Khôi đã thu hút được mọi ánh nhìn.
- Lão đại, sao người có thể...._ Lão tam chưa nói hết câu thì..

"Pằng"

Một tiếng súng vang lên, trúng tim lão tam, không ai có thể ngờ được. Lão tam ngã xuống đất, miệng ứa máu, mắt trợn ngược nhìn nó, tay chỉ về phía nó. Tất cả người của Khôi bắt đầu run lên sợ sệt. Khôi tròn tròn mắt nhìn nó, đây không phải là người, cậu ta nào có làm gì sai.

- Nói lắm_ Nó dứt câu, lên đạn khẩu lục, đưa mắt nhìn đám người kia.

Mọi người cố gắng hiểu chuyện gì đang xảy ra, Khôi mở miệng hít một hơi thật sâu, xác định có ra khỏi đây cũng ko lành lặn rồi.

- Cô có phải là phiên bản gương mặt thiên thần, tâm hồn ác quỷ không?_ Khôi bắt giác mở miệng hỏi.

- Không_ Nó nhìn Khôi chớp mắt 2 cái rồi trả lời, nó nói tiếp_ Gương mặt của tôi không có điểm nào của thiên thần hết. Tôi là ác quỷ từ đầu đến chân.

Câu trả lời của nó khiến đám người của Khôi hững hờ, chắc là từ giây phút này nhịp tim của mọi người sẽ tăng lên. Phải nói là số nhân lực nó dùng ở vụ này hoàn toàn là người ở danh phận thật của nó. Còn người của Hội đêm thì nó chỉ sai đi chuẩn bị thôi, không có mặt ở đây.

- Rốt cuộc thì cô muốn gì? Mau nói rồi đưa thuốc giải cho tôi?_ Khôi bắt đầu sốt ruột khi nhìn xuống đôi tay của mình, 1 tiếng qua rồi, thời gian dành cho cậu chả còn lại bao lâu nữa.

- Dễ thôi, gọi điện cho Harry và James, thú nhận, xin lỗi, giao lại tất cả tài sản, chức vụ của cậu cho tôi._ Nó nói một hồi.

- Được_ Khôi không nghĩ nhiều, đồng ý ngay.

Tuần lấy điện thoại, gọi điện kết nối cả cho hai máy của James và Harry. Rồi đưa cho Khôi, bật loa ngoài

- Ai mà gây rối thì nhìn nhau lần cuối đi_ Nó nhìn đám người của Khôi cảnh cáo, rồi nhìn lão tam nằm dưới sàn, máu lênh láng một vùng.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

- Alo_ là giọng của Harry và James.

- Ai gọi vậy, cậu biết ai ko?_ Harry hỏi James.

- Không_ James trả lời lạnh lùng.

Qua chiếc điện thoại, Khôi lại được nghe giọng nói của những người bạn cũ. Ngập ngừng một lúc gặp ngay ánh mắt của nó, Khôi đành lên tiếng.

- Là tôi.

- Là...?_ James ngạc nhiên trước giọng nói ấy, không khác xưa là bao, đủ nhận ra.

- Khôi?_ Harry hỏi trực tiếp.

- Đúng, tôi có chuyện muốn nói với hai người._ Khôi vội vào vấn đề chính.

- Chúng ta gặp nhau đi_ Harry lên tiếng đề nghị.

- Nói bây giờ luôn_ Khôi trả lời.

- Cậu nói đi_ James nói nhẹ nhẹ, ngữ điệu bằng bằng.

Nghe giọng James từ lúc, nó cảm thấy tâm trạng đỡ hơn, James đã ko dối nó, đúng là sức khỏe cậu tốt lên thật.

- Tôi xin lỗi. Thực ra...vụ nổ ở chỗ các cậu ở mấy ngày trước...là do tôi gây ra._ Khôi chậm rãi nói, chẳng thể hiểu nổi là cậu đang diễn hay thực sự hối hận.

- Cậu đang đùa ư?_ James có vẻ như không chấp nhận được sự thật.

- Tôi xin lỗi, cậu ổn chứ?_ Khôi hỏi James.

- Chuyện này càng ngày càng vô lý, cậu làm ra không phải mong chúng tôi chết sao? Tại vì lí do gì còn gọi điện tới nhận lỗi? Đây là James ổn, nếu nó có vấn đề gì, thì lời xin lỗi của cậu có nghĩa lí gì không?_ CHả cần đợi James phản ứng thêm, Harry đã nói 1 thôi một hồi, trách móc Khôi, cậu vốn dĩ đã đoán ra là Khôi từ lúc nói chuyện với em gái mình.

- Tôi...tôi không biết. Dù sao tôi cũng đã xin lỗi rồi..._ Khôi chưa kịp nói hết đã bị nó dứt lấy điện thoại rồi tắt máy.

Khôi nhìn nó, đầy khó hiểu, còn vô lý hơn chuyện mà Harry nói. Chẳng phải nó muốn cậu thú nhận, thú nhận rồi, xin lỗi, đang xin lỗi. Nó vứt điện thoại qua cho Tuấn.

- Thế đủ rồi._ Nó lí giải bằng ba từ.

- Vậy còn thuốc giải độc?_ Khôi nhìn nó hỏi.

- Tôi đã cho cậu rồi đó thôi là cậu không cần nó mà._ Nó liếc nhìn mảnh cốc vỡ dưới đất nói.

Khôi sững người, không phải cậu trúng kế rồi chứ.

- Không thể nào, cô còn uống nó mà?_ Khôi hỏi lại nó, như không muốn nghĩ tiếp.

- Thì tôi đâu có bị độc đâu, tôi điều chế nó có cả tính năng của thuốc bổ, người không trúng độc uống không quá 2 cốc sẽ không sao.....

Nó chưa kịp nói hết câu, Khôi đã lao tới, vớ lấy chai rượu lúc cậu thấy nó rót ra. Cầm chai rượu tu lấy tu để. Tưởng chừng chỉ cần uống hết sẽ khỏi, nhưng không phải thế. Những giọt rượu màu đỏ chảy xuống cằm, xuống áo. Ngệm cuối cùng, đặt chai rượu rỗng lên bàn Khôi nhìn nó. Cậu bồi bàn kia vội cầm chai rượu, dốc ngược xuống, hết, hoàn toàn hết rồi.

- Haha, giờ thì sao? Tôi đã giải được độc._ Khôi cười lớn đầy sung sướng.

- Đúng là ngu xuẩn_ Nó nhìn Khôi lắc đầu nói, khoe miệng nhếch lên vẻ khinh bỉ.

- Cô nói gì?_ Khôi quát lên.

- Cô chủ tôi chưa nói hết. Nếu như người trúng độc uống quá 1/3 chai rượu, sẽ có cái chết còn thảm hơn cả trúng độc._ Người bồi bàn kia giải thích rõ ràng cho Khôi biết.

- 3...2...1..._ Nó thào mở miệng đếm

Vừa đếm hết, Khôi lập tức ộc máu miệng, tai rỉ máu chảy theo, đôi mắt cậu hằn đỏ, Cậu khụy chân xuống trước nó, với tay bám vào chân nó, cầu cứu. Nó thì lạnh lùng chìa súng vào đầu Khôi lạnh lùng, dứt khoát bóp cò...

"Pằng"

Tiếng súng thứ 2 vang lên, tim đám người kia như muốn rớt ra ngoài, họ nhìn Khôi nằm dưới sàn, đã chết mà cũng ko nhắm được mắt, rồi nhìn lên nó. Cả hội nhìn nhau, rút súng ra. Cuộc chiến thực sự sắp bắt đầu rồi.

- Chúng tôi sống nhờ lão đại, chết sẽ theo lão đại....

Một vài người lên tiếng rồi xông lên đòi giết nó. Kết quả vẫn là chưa kịp nổ súng đã bị người của nó bắn chết. Từng người, từng người ngã xuống, có người đè lên nhau, máu chảy ra ngoài nhà theo khe hở nhỏ dưới cửa kính, chảy ngang qua những làn sẽ xếp ngoài, ngang qua đường. Những chiếc xe ở bên ngoài của đám người Khôi, không biết từ lúc nào đã dính đầy đạn trên thành xe, kính vỡ văng khắp nơi, người trên trong xe, ngoài xe đều có, chắc cũng chỉ mới chết cách đây vài phút. Ở phía bên cạnh của quán rượu, có mấy chiếc ô tô đi tới, xếp thành hàng. Phía cửa, Tuấn mở cửa, nó bước ra đầu tiên rồi Tuấn, sau là người nhân viên kia, tiếp đó là tập đoàn sát thủ áo đen của nó ra theo. Cái cảnh này quá uy phong lẫm liệt. Nó bước lên xe, yên vị, đi đâu về thẳng nhà. Bây giờ cũng đã quá muộn rồi. Có tới thăm James cũng chỉ có ngồi nhìn hắt ta ngủ. Mới lại nó cũng uống rượu rồi, đến sẽ bị thẩm tra mắt, cũng mệt mỏi nữa nên về nhà.

Mới mở cửa bước vào nhà, bật điện, Harry đang ngồi ở ghế sofa khoanh tay trước ngực nhìn nó.

- Anh không đi ngủ à?_ Nó hỏi.

- Em đi đâu bây giờ mới về?_ Harry hỏi ngược lại nó.

- Ngủ ngon, em mệt rồi_ Nó phớt lờ câu hỏi, nói rồi đi lên tầng.

- Được rồi, ngủ ngon_ Harry cũng không muốn làm khó em mình, nên nói rồi cũng về phòng, đi sau nó.

Nó ngã người xuống chiếc giường sau khi tắm xong, quần trên người chiếc khăn tắm, tóc còn hơi ẩm. Nhìn ra ngoài cửa, trăng chưa tròn lắm, nhưng cũng sắp rằm tháng 9 rồi. Nó đang tính gì đó liên quan tới "sự thật". Và cả về một đám cưới nữa... "cười gian tà!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chuẩn Bị

Sáng hôm sau, tại bệnh viện, cụ thể là phòng của James. Nó mở toang rèm cửa, những ánh nắng lung linh, xen qua những hàng sương chiếu vào phòng. James nằm trên giường nhúu mày, nhúu mắt, một lúc thì quen ánh sáng mới mở được. Đột nhiên ánh mặt trời bị bóng một người che đi, đó là Lexy, nó nở nụ cười diễm lệ, đá mìn, băng tan. Trên gương mặt người con trai kia cũng khẽ khàng nở một nụ cười.

- Anh dạo này biết làm biếng rồi sao?_ Nó véo má của James.

- Hừm, đâu có đâu_ Hắn lắc đầu.

- Này dậy đi, anh khỏe rồi còn gì_ Nó nhìn hấn dò xét.
- Sao em biết đc chứ???_ Hấn bữ môi, đáng yêu vô cùng.
- Bệnh tình của anh vốn dĩ lúc đầu nguy hiểm nhưng ra khỏi phòng cấp cứu thì chỉ giống người bị sốt thôi_ Nó dường như biết hết.
- Ủ_ Hấn ừ rồi đứng dậy vô nhà vệ sinh.
- Nhanh lên nào_ Nó giục khi thấy hấn cứ vừa đi vừa nhìn lại phía nó.

Hấn nhún vai rồi đi lẹ hơn chút.

Chỉ 10 phút sau, hấn bước ra thì thấy nó đang đứng nhìn ra ngoài từ cửa sổ. Hấn lại gần, ôm nó từ đằng sau.

- Em không thấy lạnh à? _ Cậu nhìn chiếc váy len mỏng nó mặc, chiếc áo khoác bỏ nó để ở ghế_ Anh lấy áo cho em nhé?

Hấn đang tính bỏ tay, đi lấy áo cho nó, thì nó kéo tay hấn lại, không cho rời đi.

- Lâu rồi anh mới ôm em như thế này..._ Nó nói chậm, nhỏ đủ mình hấn nghe.

Hấn chỉnh lại tư thế, ôm eo nó từ sau, cúi đầu tựa cằm vào vai nó, khước miệng nhếch lên chút ít, nở nụ cười nhẹ.

- Em nhớ anh vậy sao?_ Hấn nói nhẹ nhàng, hơi thở còn ấm như phả vào cổ nó.

- Nhớ chứ, trên đời này chỉ có mình em nhớ anh thôi_ Nó trả lời ngay.

- Nhớ sao còn bỏ rơi anh ở đây?_ Hấn nhún mày nói câu này.

- Em có muốn thế đâu_ Nó không nhượng.

- Cái đồ con nít_ Hấn biết mình không thể nào nói nổi nó nên đành chịu thôi.

- Hơ, có người yêu con nít kia_ Nó vẫn ko chịu tha cho hấn dù đã thắng cuộc.

- Thì con nít yêu con nít. Được chưa?_ Hấn lờm nó.

- Thế còn tạm được_ Nó mỉm cười miễn cưỡng.

- Hây, anh muốn về chưa? Ở đây chắc chán lắm ha?_ Nó xoa xoa tay của hấn đang ôm ngang bụng nó.

- Chán chán rồi, anh nhiều việc lắm, không thể ở đây mãi đc. _ Hấn bây giờ mới nghĩ tới chuyện này.

- Trời ạ..._ Nó lắc đầu nhẹ.

- À, anh vẫn chưa tặng quà sinh nhật cho em được nè?_ James nói tiếp.

- Đúng rồi. Thôi tha cho a lần này_ Nó rụi đầu vào đầu hấn.

- Vậy về luôn bây giờ đc không?_ Hấn hỏi.

- Cũng được, nhưng mà anh phải ở nhà nghỉ ngơi_ Nó nói như mệnh lệnh, trên bảo dưới nghe.

- Thế còn em?_ Hấn ngạc nhiên.

- Em có việc bận rồi..._ Nó nói giọng buồn buồn.

- Em lúc nào cũng bận, bận, bận,..._ Hấn tỏ vẻ giận dữ rồi bước đi thay bộ đồ khác.

Nó thì vừa nhin cười vừa gọi y tá lên làm thủ tục về. Vừa khoác xong cái áo lên người thì James cũng vừa thay đồ đi ra.

- James này...._ Nó nhìn James đang định nói thì James lờm nó một cái rồi quay người bỏ đi trước.

Nó đầy bất mãn thờ hất ra nhưng lại có ý cười rồi đi nhanh đuổi theo hấn đi đằng trước. Ra tới trước cửa bệnh viện hấn vẫn không thèm nói chuyện với nó. Nó thì đang thắc mắc không biết đây có phải là di căn của vụ nổ không. Sao một con người như thế mà hôm nay lì lợm, lại còn học đâu cái thói dỗi dối, rồi không thèm trả lời. Giữa dòng người ngược xuôi lẫn lộn, tiếng nói chuyện, tiếng xe cộ, tiếng xe cứu thương, càng làm nó mặt mũi đen xì. Nó bước nhanh hai bước, với lấy tay hấn, kéo hấn lại. Hai tay nó vòng qua cổ hấn, chân kiễng lên đôi chút, đặt lên môi hấn một nụ hôn mang sự bức bối đầy ngọt ngào, say đắm. Rồi James cũng dùng tay ôm eo nó, kéo sát nó vào lòng mình, đáp trả lại nụ hôn mãnh liệt. Và có lẽ đây là hình ảnh hot nhất khi

những người xung quanh nhìn thấy bỗng chốc đơ vài giây rồi vài người lôi điện thoại ra chụp ảnh. Nhận thấy mọi người đang dồn ánh mắt về phía mình hắn có ý buông nó ra, nhưng nó còn làm gì đó...

"A..."

Hắn kêu lên nho nhỏ. Nó đứng trước mặt khẽ liếm nhẹ môi mình. Hắn nhăn mặt, đưa tay lên môi rồi nhìn, nó cắn hắn... -_-

- Anh không phải con mồi của em đâu nhé._ Hắn lau máu nhìn nó nói.

- Ai kêu anh giận em làm gì?_ Nó hất cằm về phía hắn.

Hắn nghiêng răng, mắng môi, rồi đưa tay véo má nó. Nó thì gương mặt quá đồi cute.

- Cắn này thì cắn..._ Véo má nó xong hắn búng nhẹ lên chán nó, rồi cầm tay nó kéo đi. Mặc cho nó mặt nhăn nhó, hai tay ôm má hồng.

Sau khi bước lên ô tô, chiếc ô tô nhanh chóng rời đi. Dòng người đông đúc lại tiếp tục công việc của họ như thường.

* Phòng chủ tịch*

Nó ngồi vắt chéo chân, tựa lưng vào ghế, tay cầm bút, ánh mắt rò xét người đối diện.

- Cậu đùa tôi à?_ Nó lên tiếng, không còn là giọng nói nhẹ nhàng như với James nữa, là cái giọng nói đầy quyền lực cơ.

- Tôi thực sự...thực sự không có tình thừa chủ tịch_ Người con trai tầm khoảng 25 - 30 tuổi mặc sơ mi trắng, quần đen, đi giày thể thao, đeo kính cận với gương mặt tri thức trả lời.

- Tôi là người nghĩ ra cái ý tưởng ấy, cậu là người vẽ. Thế mà bây giờ cái bản vẽ và ý tưởng không khác một chữ nó ở trong quyền tạp chí của hãng khác._ Vừa nói nó vừa chỉ bút vào quyền tạp chí trước mặt.

- Tôi cũng chỉ là bị cô ấy lừa..._ Giọng cậu có phần buồn thêm chứ không sợ hãi nữa.

- Con trai hai mươi sáu tuổi đầu rồi mà vẫn còn bị lừa tình là sao_ Nó quát lên đầy giận dữ.

-_ Cậu này không nói được gì, mặt cúi gằm xuống.

- Ngẩng cái mặt lên_ Lời nói của nó phải xuống dưới âm độ, dù đây không phải quát đâu, là ra lệnh đấy.

Cậu kia nuốt nước bọt, ngẩng lên nhìn nó, sẵn sàng hứng chịu.

- Cậu yêu cô ta lắm à?_ Nó hỏi.

-_ Cậu này gật đầu, không lên tiếng.

- Tôi ghét nhất người câm_ Nó nói ngay sau khi cậu gật đầu.

- Dạ, vâng_ Cậu đành trả lời nó.

- Nếu như đêm mai, 11 giờ, tôi vẫn chưa cảm được vào cái khác, ý tưởng khác cái cũ, kiểu dáng cũng phải khác cái cũ, đặc biệt...nếu như không vừa mắt tôi... Người phải chịu thiệt không phải là cậu... mà là...cô...ta..._ Nó rành mạch nhấn mạnh từng câu từng chữ, nhất là hai từ "cô ta" khiến cậu kia giật mình thon thót.

- Ôi...Chủ tịch à, chuyện này, thực sự có...có..._ Cậu dường như nghẹn lời (hạn hán lời)

Nó bơ lời nói của cậu, nhấn nút điện thoại bàn, liên lạc thư kí bên ngoài.

- Gọi Tuấn vào cho tôi_ Nó nói với thư kí nữ nghe điện thoại rồi trừng mắt với cậu kia.

Cậu này thở dài, đeo ba lô, đứng dậy, cúi chào nó, rồi nảo nề bước ra ngoài, Tuấn cũng vừa hay từ ngoài bước vào. Thấy vẻ mặt của 2 người Tuấn nhanh chóng hiểu chuyện.

- Cô chủ làm vậy có khó cho Hải (cậu kia) quá không?_ Tuấn nói đỡ.

- Vậy ngại giúp cậu ta đi_ Nó lườm Tuấn, khiến anh im bật.

-_ Tuấn cười gượng gạo.

- Chuẩn bị tối đầu rồi? _ Thấy Tuấn không ý kiến nữa, nó tiếp tục nói.
- Àm, xong phần bên trong nhà rồi, còn bên ngoài thì sẽ để đến ngày hôm đó rồi làm tiếp, bởi vì còn vấn đề thời tiết cần lo _ Tuấn ờ à, trình bày vấn đề.
- Làm một cái mái vòm ra, rồi trang trí thêm các dây từ trên xuống _ Nó trả lời.
- Về màu sắc bên trong là trắng vàng rồi, còn bên ngoài là màu gì ạ? _ Tuấn giờ sổ ra xem rồi hỏi nó.
- Màu xanh của cỏ rồi...màu trắng của hoa hồng. À, mỗi người sẽ được phát một bông hồng đen nữa. _ Nó bấm bấm cái bút bi rồi nói.
- Còn về mùi hương thì sao ạ? _ Tuấn tiếp tục hỏi.
- Một chút ít hương hoa nhài, một chút ít hương hoa huệ trắng, không được thiếu oải hương, cuối cùng hương hoa hồng. Thế thôi _ Nó vừa nghĩ vừa nói.
- Vâng...Trang phục và trang sức của người có cần đặt mới không ạ? _ Tuấn vừa ghi vừa hỏi.
- Ngày mai có lời mời của hãng thời trang ở New York đấy, người đi đi _ Nó lắc lư nhẹ cái ghế xoay xoay.
- Há? Cô chủ à, tôi thực sự không biết người thích cái nào đâu, người đi đi _ Tuấn mặt xị xuống.
- Giới hạn màu sắc chỉ trong: vàng kim, trắng, hồng phấn, xanh dương kim sa, đen. Thế nhá, nếu mà người chọn màu xanh dương thì ta sẽ tặng người bộ đồ _ Nó nói rất nhanh Tuấn ghi mãi mới kịp.
- Cô chủ, còn về phần khách? _ Tuấn hỏi tiếp.
- Cả hội, cả cổ đông, người quen trong giới. Mời mà không đi thì loại trừ. _ Nó cái gì cũng rành mạch không để Tuấn hỏi nhiều.
- Nhưng về phần của mấy người kia, thực sự tôi không biết lấy lý do gì? _ Tuấn nhăn mặt nhìn danh sách.
- Nói là ăn mừng mở rộng lãnh thổ của hội. Nếu mà không đến đồng nghĩa việc không coi trọng nữ hoàng. _ Quả nhiên nó thông minh rồi.
- Dạ, tôi đi làm ngay đây _ Tuấn cúi người rồi định lui.
- Khoan _ mặt nó tối đen lại.
- Dẫn nhà bếp chuẩn bị bữa tối chưa? _ Nó nghiêng răng nói.
- Cô chủ không nhắc chắc tôi quên _ Tuấn bây giờ đang rơi vào tình huống luôn tay luôn chân.
- Tối mà ta và James không có gì ăn ta giết người làm thịt _ Nó dọa dù biết rằng chẳng bao giờ có chuyện nó không có cái ăn.
- Tôi biết rồi mà cô chủ. _ Tuấn cười rồi ra khỏi phòng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chị Dâu Mới

Tại biệt thự của Harry và Lexy. Nó ngồi ở ghế sofa dài nhìn anh trai mình đang ngồi đầu bên kia ghế cầm bó hoa hồng tươi rồi rồi mà ngửi. Nó khẽ thờ dài.

- Nếu anh còn ngửi rồi vuốt mấy cánh hồng đó nữa, thì chút nữa hoa sẽ hết thơm, cánh sẽ nát hết đấy _ Nó đặt ly nước xuống bàn rồi lên tiếng dọa nạt anh trai.

Harry nghe vậy, liền đặt bó hoa xuống bàn rồi nhìn đứa em gái.

- Anh tưởng em không thích uống nước lọc, liệu chút nữa trời có bão không? Nếu mà bão thì James tính sao đây.... _ Harry đáp trả, nét mặt vô cùng hóm hờ.

- Hừ... Tại ai mà em phải uống nước lọc? Lần sau anh làm ơn đừng có vào bếp rồi bày đặt nấu ăn nữa đi_ Khuôn mặt nó thì biểu cảm vô cùng.
- Đâu có mặt lấm đâu..._ Harry nói nho nhỏ.
- Vậy còn đồ đi? để cho Daisy ném thử tay nghề của đại thiếu gia rồi biết ngon nhĩ?_ Quả nhiên vấn đề mìa, mai nói xỏ nó luôn rất giỏi.

Mặt Harry nhanh chóng tối sầm lại, cậu lườm đứa em gái, đang mở rất to mắt nhìn mình về thách thức "em cứ thích thế đấy thì sao? Ý kiến à?" Vừa may lúc đó, bác quản gia đi vào từ cửa phía ra vườn, tay bưng một hộp quà bọc nhung đỏ, có thắt nơ bằng vải lụa vàng, hình vuông, bề rộng hẹp, mặt là hình vuông. Harry đưa tay ra nhận.

- Dâu này là mới hái cách đây một tiếng, vừa được rửa chọn sạch sẽ, đã làm như cậu chủ căn dặn rồi đó ạ_ Ông quản gia nói rồi đứng chờ cậu xem

Harry mở nắp hộp ra là đựng dâu, tổng tất cả là 25 quả dâu, to, tròn, căng mọng, màu sắc vừa chín, nhìn là muốn ăn. Tất cả các quả thì đều được xếp để phần cuống lên trên, riêng có một quả dâu ở giữa trung tâm thì lại được để ngược lại, đây cũng là quả dâu mà về mọi góc cạnh tương chừng đẹp như nhân tạo. Biểu cảm của nó thì trái ngược với vẻ hài lòng của Harry, nó bữu môi, rồi quay qua nói chuyện với bác quản gia.

- Còn dâu không quản gia?_ Nó hỏi.
- Dạ còn ạ_ bác quản gia gật đầu.
- Tôi mang lên phòng tôi một đĩa nhé. Mà nhà còn cái của gì ăn được nữa mà tôi chưa biết không?_ Nó hỏi tiếp.
- Gia đình chúng ta có trồng rất nhiều cây ăn quả, ở biệt thự thì ít nhưng còn trồng ở nhưng trang trại khác nữa. Cô chủ muốn hỏi ở đây hay ở nơi khác ạ?_ Bác quản gia nói.
- Tất_ nó đáp ngắn gọn, cái thói nói trống không của nó hẳn đã ăn vào máu.
- Có tất cả các loại cam, quýt, còn có dưa hấu, dưa vàng, nho xanh, nho tím, mận, đào, dứa, ổi, táo xanh, táo đỏ, khế, xoài, vú sữa, bưởi, na, lê, dâu tây, cherry, việt quất, chanh leo. Có một số loại khác thì còn đang cho tìm nơi trồng ạ_ Bác liệt kê một loạt.
- OMG, anh hai, anh tính kinh doanh hoa quả luôn sao?_ Nó thốt lên đầy ngạc nhiên rồi quay qua hỏi Harry.
- Trông cho em ăn đấy_ Cậu cười đau khổ rồi nói.
- Không dám_ Nó khoanh tay trước ngực rồi hát hăm với cậu.
- Từ tối nay, cứ sau bữa tối thì mang lên phòng cho cô chủ một đĩa nho xanh._ Harry quay qua dặn dò nó
- Sao anh biết em thích nho xanh?_ Nó hỏi cậu.

Harry chưa kịp trả lời thì ngoài cửa có một trai một gái bước vào, nụ cười rạng rỡ.

- Là anh nói_ James lên tiếng rồi tiến về phía nó,

Trong lúc này thì Harry nhanh chóng cầm bó hoa rồi tặng cho Daisy.

- Sinh nhật vui vẻ._ Harry mỉm cười nhẹ.
- Cảm ơn anh._ Daisy vui vẻ nhận bó hoa.

Mọi người ngồi xuống ghế nói chuyện.

- Daisy à, cô xem, anh hai tôi vẫn còn quà tặng cô đó_ Nó dựa vào vai James nói.
- Thật sao?_ Daisy chìa tay về phía Harry.

Cậu cười rồi cầm hộp qua kia đưa cho cô. Cô nhận lấy rồi mở hộp ra. Dâu tây, đúng loại trái cây cô thích rồi.

- Trông ngon quá... ơ, sao quả dâu này lạ loài vậy?_ Daisy nhanh chóng chú ý vào quả dâu tây để khác kiểu ở giữa kia. đúng như những gì kế hoạch vạch ra.
- Em ăn nó đi_ Harry nín cười.
- Ồ.

Cô cầm quả dâu lên thì thấy bên dưới còn có một cái móc cầm thì phải. Cứ tưởng thế nên cô thản nhiên cho lên miệng cắn một nửa quả dâu. Harry còn tưởng mình thất bại. Đến khi ăn gần hết, còn lại mỗi cái cuống lá, cô chợt nhận thấy thứ gì đó long lanh, óng ánh, bỏ cái lá ra, cô mới biết đó là một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn được đính 10 viên kim cương nhỏ vòng quanh nhẫn, với phía trên đính hạt đá màu xanh lam hình giọt nước. Cô quay sang nhìn Harry.

Lúc này Lexy đột nhiên đứng dậy, kéo James dậy theo.

- Ô... ơ..._ Hấn chà hiểu gì chỉ biết đi theo nó vô nhà ăn.

Lúc này trên phòng khách cũng chỉ còn Harry và Daisy.

- Cái này là cầu hôn hả?_ Daisy cười cười hỏi.

-..._ Harry khẽ gật đầu, mắt nhìn cô đầy nhu tình.

Cô không nói gì, khẽ nhìn chiếc nhẫn.

- Không thích sao?_ Cậu lên tiếng hỏi.

- Thích._ Cô trả lời ngay.

- Vậy để anh đeo cho em _ Nói rồi cậu cầm tay cô lấy chiếc nhẫn, nhẹ nhàng đeo vào ngón tay nhỏ nhắn xinh xắn kia, rồi đặt một nụ hôn lên phía trên.

- Từ nay làm vợ anh rồi nhé!_ Cậu mỉm cười.

Daisy gật đầu rồi lao tới ôm Harry.

- Vợ yêu anh nhất _ Cô nói.

- Thôi, đi ăn cơm đã _ NÓi rồi cậu đi cùng cô vào nhà ăn.

Trong nhà ăn nó và hấn đã yên vị từ lâu, hai người trống cảm nhìn nhau, thấy tiếng bước chân, họ cùng nhìn ra phía cửa.

- Em đói rồi _ Lexy nhìn Harry nói.

- Ăn thôi _ Harry thấy Daisy đã ngồi xuống liền lên tiếng.

- Mời chị dâu ăn cơm, mời chồng tương lai ăn cơm, mời anh trai chết tiết ăn cơm._ Nó nói chuyện tình bơ, dù nó vừa bỏ miếng thịt vào miệng.

- Ai là anh trai chết tiết của em hở?_ Harry mặt tối sầm.

- CHà biết _ Nó tiếp tục làm ngơ.

- Thôi, ăn đi này._ Daisy gấp thức ăn cho Harry, để cậu bớt bực.

Có lẽ Lexy ghen tỵ với chị dâu mới đây mà. Con người ta thường không thích mất đi sự quan tâm đang có, điều đó rất hụt hẫng. Và chắc chắn Daisy đối với Harry còn quan trọng hơn Lexy, mà có lẽ ngang bằng. Bây giờ nếu anh trai hết mực quan tâm em gái, rồi bỗng một ngày có vợ, không thể anh trai bỏ vợ mà chỉ biết có em gái, tất nhiên phải quan tâm vợ rồi. Nhưng với tính cách của nó thì là trùm sở hữu, cho nên ghét chia sẻ, san sẻ, hay tình cảm khác cũng không, không lý do gì hết. Điều này có thể khiến nó ghét Daisy, nhưng như bây giờ thì nó ghét anh trai của nó cơ.

- Ăn nhiều một chút _ James thấy sắc mặt nó không tốt liền gấp thức ăn cho nó.

- Anh cứ ăn đi _ Nó nhú mày, nhưng vẫn ăn đồ ăn hấn gấp.

- Thôi mà, chiều anh đưa em đi chơi ha? _ James giọng ngọt ngào ra nịnh nó.

- Hừ... Được thôi _ Nó lờm anh trai thấy cậu cũng đang nhìn mình, thân nhiên trả lời rồi tiếp tục ăn.

- Ủ, ăn no đi _ James nói rồi tiếp tục ăn.

Harry thì đành lắc đầu chịu thua. Cậu gấp thức ăn cho tình yêu mới của mình :v Chắc Lexy sẽ sớm hiểu cho cậu thôi. Hơn nữa nó cũng không phải kiểu người thù hận linh tinh. Đây chắc chỉ tạm thời thôi. Tuy nhiên nó lại là người nhớ dai thù lâu. Vậy nên, kết luận là cũng không biết đảng nào mà lần cho vừa ý nó được.

Quả nhiên buổi chiều James phải đưa nó ra khu phố cổ chơi. Nó thì chỉ có đi, đi và đi. CUối cùng mệt quá, James đành đưa nó vào vincom coi nó muốn mua gì thì mua, chứ hấn mới khỏe mà hoạt động nhiều như vậy cũng không tốt. Vào tới vincom thì hay rồi. Hai đứa là trung tâm của sự chú ý. Chỉ trong vòng không lâu sau, trên mạng đã có bài đăng về hai đứa. Cái gì mà một đi chơi mới nhất của tuần. Thực chất Harry ngồi ở nhà mở lên đọc thì thấy chả có gì mới mẻ, toàn nịnh hót linh tinh. Nó chiều nay mặc chiếc áo trễ vai màu trắng, tay kiểu cánh roi, cổ ren phía dưới áo; với chiếc quần giả váy màu đen, đi giày cao gót màu đen 10 cm. Hấn mặc chiếc sơ mi đen, với quần soocs trắng ngang đầu gối kèm theo giày thể thao màu đen. Đây gọi là tông xuyệt tông thì phải. Trắng và đen.

Tối về tới phòng, quả nhiên có một đĩa dâu tây, một đĩa nho xanh trên phòng nó. Nó chỉ mỉm cười ăn một hai quả rồi đi tắm, đi ngủ. Thực chất nó chỉ bắt bẻ anh nó thôi chứ không ham ăn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Xích Mịch

Sáng ra, nó mới thay đồ xong, hôm nay nó mặc một chiếc áo sơ mi trắng xắn tay với chiếc váy hai dây da màu đen bên ngoài, ngắn ngang đầu gối, xẻ tà. Đi đôi boots đen ngắn cổ. Tóc buộc đuôi ngựa cao, xoăn sóng. Trang điểm đậm, đeo thêm đôi khuyên tai kim cương đỏ hình tròn xinh xắn, tay đeo đồng hồ trên thị trường chỉ có duy nhất một chiếc, đeo chiếc nhẫn có viên kim cương hình trái tim. Bước xuống nhà.

- Cô chủ buổi sáng tốt lành ạ! _ Mấy người hầu cúi chào nó.

Nó gật nhẹ đầu rồi đi tiếp. Ngang qua phòng khách thì thấy anh trai và chị dâu đang ngồi đó bàn chuyện gì thì phải. Nó tò mò ghé qua xem thử.

- Chủ nhật mà em dậy sớm thế? _ Daisy tươi cười hỏi nó, Harry cũng ngược nhìn nó.

- Tỉnh ra ngoài sao? _ Cậu hỏi nó.

- Vâng _ Nó gật đầu rồi nhìn khắp cái bàn.

Toàn là sổ sách liên quan tới đám cưới. Cái thì chọn địa điểm tổ chức, cái thì là địa điểm chụp ảnh, rồi thì mẫu váy áo, mẫu trang sức, mẫu hoa, mẫu trang trí, rồi cả thực đơn, danh sách khách mời, thời gian.

- À, em coi hộ chị xem cái nào đẹp hơn? _ Daisy giờ ảnh hai bó hoa ra cho nó chọn.

- Trái _ Nó nhú mày nhưng vẫn trả lời.

- Chị cũng nghĩ thế _ Daisy gật đầu.

- Có cần phải...sớm thế không? _ Nó đưa tay chỉ chỉ lên bàn.

- Tại chị ấy mà, đừng trách anh em _ Daisy nhanh chóng giải thích khi thấy ánh mắt của nó đang không rời Harry.

- Bao giờ cưới? _ Nó hỏi.

- Đầu tháng sau _ Daisy trả lời.

- Cái gì? Đầu năm cưới _ Nó ngạc nhiên rồi nói như ra lệnh.

- Ó... _ Daisy ngạc nhiên.

- Đẹp hết, đầu năm rồi cưới, nếu không thì cứ cưới đi, nhưng em sẽ không đi dự đâu _ Nó tuyên bố thẳng thừng rồi bỏ đi.

Daisy tức muốn chết mà quay qua Harry thì cậu chả có phản ứng gì, mặt vẫn thế, không hề lấy làm ngạc nhiên.

- Anh để em gái mình muốn làm gì thì làm vậy đấy hả? Anh chiều hư nó rồi _ Daisy như muốn ăn Harry luôn vậy.

- Lexy cũng nói đúng mà. Bây giờ anh đang bận lắm, để đầu năm cưới cũng được mà _ Harry tán thưởng ý kiến của em gái mình.

- Rốt cuộc là em cưới anh hay, em gái anh cưới anh? Anh không nghe vợ anh 1 lần được à? _ Daisy nhất quyết không nghe.

- Không phải hôm nay anh đã từ chối lời mời ăn trưa với thủ tướng để ở cùng với em hay sao? Còn nữa, em đừng có nói em gái anh như vậy, em vẫn chưa chính thức làm chị dâu của Lexy đâu _ Harry nói rồi tức giận bỏ ra ngoài.

Daisy ở trong nhà mặt đầm đìa sát khí, một lúc sau cũng bỏ về nhà.

Lexy hiện giờ đang ở tầng 26 tại công ty của James. Vì nó đeo kính nên thư kí không nhận ra nó, ra sức ngăn cản.

- Xin lỗi cô, nhưng cô phải đặt lịch thì mới gặp được chủ tịch ạ _ Cô thư kí lên tiếng giải thích.

- _ Nó nhú mày, lời điện thoại ra gọi điện cho James.

- Anh hãy mau ra đây trước khi em cho cô thư kí bé bỏng của anh rơi từ tầng 26_ Nó chưa đợi James nói gì tắt máy luôn.

Khi cô thư kí đang hết sức ngạc nhiên thì phía phòng họp cửa mở ra. James mặc vest đen lịch lãm đi ra, khẽ lắc đầu.

- Sao em không nói với anh một tiếng_ Thấy cô Thư kí đang định lên tiếng cậu đưa ngón tay ra hiệu im lặng.

- Em thích thế_ Lúc này nó mới bỏ kính râm ra. mắt lườm cô thư kí phát run lấy bầy.

- Em vào phòng đợi anh nhé, anh qua dặn dò họ nốt_ James nói.

- Cũng được_ nó nói rồi vào phòng của hấn chờ.

James quay qua dặn dò cô thư kí nhanh chóng quay lại phòng họp. Một lát thì cô thư kí mang nước vào cho nó. Đang định ra thì nó lên tiếng.

- Đợi đã_ Nó ngồi trên ghế, vắt chéo chân.

- Dạ, cô có gì cần dặn ạ??_ Cô thư kí khẽ cúi đầu, không dám nhìn thẳng mặt nó.

- Cô bao nhiêu tuổi? Tên gì?_ Nó hỏi.

- Dạ, tôi năm nay 25 tuổi, Tôi tên là Bạch Vĩ Thảo. _ Cô cố gắng bình tĩnh trả lời.

- Đã có người yêu chưa?_ Nó hỏi tiếp.

- Dạ???_ Thảo ngạc nhiên khi nghe nó hỏi.

- Hôm nay đi xem mắt đi, tôi sẽ làm mối_ Nó nói tiếp.

- À,...dạ...._ Thảo ấp úng không biết đây là điếm lành hay điếm dở nữa.

- Khi nào có lịch tôi sẽ nhờ người chuyển địa điểm cho cô. Ra ngoài đi_ Nó là thế, tự mình quyết định, hỏi nữa là thừa.

Nó ngồi chờ gần 10 phút thì James xong chuyện về phòng mình. Hấn ngồi xuống cạnh nó, cho nó dựa đầu vào người mình.

- Sao thế?_ James thấy nó có phần là là liên hỏi.

- Là chuyện của Harry._ Nó trả lời.

- Harry xảy ra chuyện gì à?_ Hấn giật mình tưởng cậu xảy ra chuyện gì.

- Là Daisy đòi cưới sớm_ Nó mắt nhắm, miệng nói.

- Trời, mới chưa 20 sao vội vậy..._ James cũng thấy lạ.

Nói vậy nó mới mở mắt ra nhìn hấn.

- Thế bây giờ em đòi cưới anh đồng ý không?_ Nó hỏi.

- Có chứ_ Hấn khẽ cười.

- Cưới về để đấy chứ gì?_ Nó - -

- Đúng rồi, chỉ là tạm thời để đấy thôi, em tính cưới anh rồi sao?_ Hấn nói thật lòng.

- Ờ, vậy thì cứ cưới nhé, rồi để đấy cũng được_ Nó gật đầu.

- Hơ, em thiệt là... nhưng anh nói trước, sức chịu đựng của anh cũng có hạn đấy_ Hấn cười gian tà, vuốt ve tóc nó.

- Lúc đấy rồi tính sau_ Nó ấn đầu hấn nhẹ.

- À, mà vì có tý chuyện có Harry mà mặt nặng mày nhẹ thế sao?_ Hấn hỏi tiếp.

- Vì em lên hai người đó cãi nhau rồi. Bây giờ mới biết Daisy lại bắt nạt anh trai em như vậy_ Nó nghe vẻ tức giận hộ anh trai.

- Ôi... cục cựa à, người ta cũng chỉ là muốn đánh dấu lãnh thổ thôi_ Hấn giải thích cho Daisy.

- Còn chưa cưới đã đòi làm chị người ta, chưa làm chị dám chỉ trích phê phán "nó" thế này thế nọ. Đúng là chết tiệt mà..._ Nó lên tiếng mắng mỏ một hồi.

- Em cũng thật xấu tính quá đỗi_ Hấn nhéo mũi nó.
- Anh bệnh Daisy?_ Nó lườm hấn.
- Đâu..._ Hấn nhanh chóng phớt lờ.
- Hừ,...cứ thử làm em tức đi, kể cả chị dâu tương lai em cũng không tha đâu_ Nó nghiêng răng ken két.
- Eo, thế anh lỡ chọc tức em thì em cũng thế à?_ Hấn tò mò hỏi
- Cũng thế là thế nào?_ nó hỏi ngược lại, coi thử hấn nghĩ thành cái ý gì.
- Ừ thì ăn thịt anh chẳng hạn?_ Hấn nghĩ rồi nói.
- Hơ, ăn cũng được, ăn anh cũng đơn giản ý mà_ Nó được đà hòa theo trêu hấn.
- Gì chứ? Chưa chắc em đã ăn được đâu nhé._ Hấn vẽ mặt bắt đầu hờn nó rồi đây mà.
- Yên tâm đi, khi nào anh về đúng chỗ em mới ăn._ Nó nói rồi cười lớn đầy vui vẻ khi thấy bộ mặt tối sầm của hấn.
- Chờ mà xem, anh ăn em trước..._ Nói rồi hấn cúi đầu mân mê cắn nhẹ cổ nó.

Một lúc sau mới chịu bỏ ra. Nó lè lưỡi trên ngòai hấn.

- Mà tối nay anh có lịch chưa?_ Nó hỏi thăm dò.
- Có rồi._ Hấn nghĩ kĩ mới trả lời.
- Đi đâu thế, em đi với_ Nó chớp chớp mắt.
- Không được._ Hấn thấy nguy hiểm liền từ chối đầu biết rằng nó đứng sau mọi chuyện.
- Vậy anh cẩn thận nhé, anh cũng chỉ mới khỏe lại thôi mà_ Nó đưa những ngón tay thon dài chỉnh lại cả vạt cho hấn.

Rồi nó hôn nhẹ lên má hấn.

- Em có việc rồi. Không làm phiền anh được nữa_ Nó dù đã đứng dậy nhưng tay vẫn nắm chặt lấy tay hấn đang ngồi ở ghế.
- Đi đi_ Hấn tay vẫn không buông, miệng không giấu nổi niềm vui hạnh phúc.
- Thôi_ Nó nói rồi bỏ tay hấn ra._ Bye bye_ Nó khẽ cười rồi đi mất.

Vừa đi dứt hấn lại quay cuồng trong công việc, và quan trọng là tìm hiểu coi tối nay nữ hoàng tìm nó có chuyện gì, còn phải thông báo cho Harry, Ken và Andy nữa chứ. Nó thì đi tới công ty kí kết vài bản hợp đồng. Trong lúc đó Harry đang ngồi trên bãi cát vàng nhìn ra phía biển. Cậu suy nghĩ mọi chuyện, trên tay cầm điện thoại. Một lúc thì chiếc điện thoại reo lên. Là Daisy gọi, lưỡng lự một lúc cậu quyết định nghe.

- Alo...
- Harry à_ Daisy nói nhẹ nhàng.
-_ Cậu không thèm trả lời.
- Em xin lỗi, là em quá đáng..._ Daisy chắc đã biết mình sai chẳng.
-_ Cậu vẫn chưa lên tiếng.
- Em sai rồi, anh đừng giận em nữa mà..._ Daisy tiếp tục xin lỗi.
- Biết rồi._ Cuối cùng Harry cũng trả lời cô.
- Anh hết giận em chưa?_ Cô hỏi.
- Sắp rồi. Tắt máy đây_ Cậu nói rồi nhanh chóng tắt máy.

Harry nghĩ rồi, phải làm như này thì Daisy mới bỏ cái kiêu quá khích kia đi, nếu cứ nhường mãi sẽ có ngày to chuyện, chị dâu, em chồng cãi nhau cũng nên. Mà cậu thì đứng ở giữa, không thể không bênh vợ, lại không thể bỏ qua máu mủ ruột thịt. Hơn nữa với tính cách của Lexy nếu không nhường thì Daisy sẽ là người rước họa vào thân, mà lúc đó cậu chỉ có thể đứng nhìn, dùng nhìn thì xót lắm. Vậy nên phải can thiệp ngay từ xích mích nhỏ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Xin Lỗi, Em Là Ác Quỷ!

Đêm hôm sau. Phòng của nó tại nơi tổ chức tiệc. Nó bước ra từ phòng thay đồ. Trên người diện chiếc váy trễ vai có tay lửng vải ren gần giống như cách rơi vẩy, phần thân váy cúp ngực, ôm sát lấy body, thân dưới xòe bông kiêu công chúa, đằng trước ngắn tới mắt cá, đằng sau dài rũ dưới sàn. Đặc biệt có đính lông vũ ở phần dưới váy, tạo vẻ bông bênh cô tích, phía trên ngực có đính ngọc trai đầy công phu. Lại có màu sắc ombre trên trắng tuyết dưới là hồng thạch anh. Chiếc váy này vừa cổ điển lại có phần khoe bờ vai nuột nà quyến rũ của nó. Cổ đeo chiếc vòng ôm sát màu đen có đính viên kim cương hình mặt trăng nổi bật. Tay đeo nhẫn có chữ L giống mọi khi, nhưng hôm nay đeo ở tay phải. Tóc xoắn nhẹ xõa dưới vai một chút, lần này là màu xám, rất hợp với màu son hồng - đỏ vampire đầy ngọt ngào. Nhìn Tuấn đang ngồi ở ghế sofa gần đó.

- Cái đầm này... đẹp, nhưng màu sắc này...._ Nó dừng lại.

Dường như mọi người có mặt trong phòng đều nín thở nghe tiếp phần sau.

- Có quá "dễ thương" không?_ Nó nhìn chiếc váy.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên nó mặc màu này nhưng màu này chủ yếu là quần áo thời trang đi dạo hay đơn giản là màu của một cái áo khoác dạ. Còn đầm màu này, là lần đầu nó mặc.

- Cô chủ à, người thật sự rất đẹp, cứ như một nàng công chúa trong cổ tích vậy_ Người phụ nữ trang điểm cho cô đứng đó cười rất tươi.

- Xem ra... ta nên để người chuẩn bị váy cưới và cả trang sức nữa, Tuấn à..._ Nó khẽ nhếch một bên môi. Đôi mắt kẻ đậm đầy bí hiểm nhìn Tuấn.

- Cảm ơn người, nhưng tôi chẳng thích việc này đâu_ Tuấn nhăn nhó.

Nó mặc kệ lời từ chối của Tuấn, ngồi xuống ghế để cho vài người hầu khác đi giày cho nó. Nó diện đôi giày cao gót 14cm bằng pha lê trong suốt, với phía trước trang trí hình nơ, khá dễ thương và cao quý. Tuấn nghe điện thoại từ ai đó rồi quay qua nhìn nó.

- Nói đi_ Nó ngấm ngấm mình trong gương rồi lên tiếng.

- Họ đến rồi, đã đông đủ cả._ Tuấn lộ rõ vẻ vui mừng.

- Vậy thì, đeo mặt nạ vào và đi thôi_ Nó đứng dậy, đeo mặt nạ, đang định ra thì..

- Khoan đã cô chủ..._ Người hầu gọi vội theo rồi cầm chiếc vương miện bằng vàng xinh xắn đeo lên cho nó.

- Rồi ạ_ Cô hầu cười tươi.

- Hơ, hôm nay các người muốn biến con quỷ như ta thành công chúa thật sao?_ Ngữ điệu của nó khiến cho mọi người không -phân biệt nổi là khen hay chê nữa.

Nói rồi nó bước ra ngoài. Đứng trên bệ cao nhìn xuống dưới. Người người ăn mặc sang trọng, đeo mặt nạ che nửa phần khuôn mặt, miệng cười. Và ở một góc cạnh đó, có 4 chàng trai tuấn tú ăn mặc sang trọng cũng đeo mặt nạ, họ mới đến. Tất cả đều cầm trên tay hoặc cài áo một bông hồng đen. Trong căn phòng sang trọng với 2 màu trắng vàng mọi người bỗng chốc im lặng, hướng về phía trên kia, nơi có chủ nhà đang đứng. Những hương thơm của các loài hoa hòa quyện vào nhau càng tạo nên vẻ đẹp mới mẻ của nó hiện giờ. Bên dưới thì rất ngạc nhiên trước người đứng trước kia. Điều gì đã biến con người của sự táo bạo trở nên ngọt ngào.

- Cung kính Nữ Hoàng_ Và họ không quên cúi chào một cách lịch sự.

- ..._ Nó phẩy nhẹ tay ra hiệu cho họ đứng thoải mái.

- Ta nhân danh nữ hoàng thế giới đêm, tuyên bố từ nay, người trong tổ chức sẽ không cần dùng tới mặt nạ nữa._ Giọng nói của nó vẫn thế, lạnh như tảng băng.

Vừa dứt câu, mọi người ở dưới đồng loạt tháo mặt nạ rồi tung lên phía không trung. Họ vui vẻ nói chuyện với người lân cận, có người lại đầy ngạc nhiên trước người đối diện.

- Bây giờ xin mọi người hãy cắm những bông hoa này vào lẵng đặt ở giữa phòng, đã có người ở đó hướng dẫn_ Tuấn vẫn đeo mặt nạ, nhẹ giọng nói.

HỌ cũng chẳng bận tâm thất mắc, liền làm theo, nhanh chóng đã kết thành một lẵng hoa hình trái tim 1000 bông hồng đen. Mọi người tỏa ra hai bên ngắm nhìn.

- Hôm nay tôi cũng có một chuyện muốn công bố, nhưng cần có người giúp, liệu mọi người ở đây có thể giúp tôi chứ? _ Nó lên tiếng nói, lần này, hàn băng đã bớt đi.

- CÓ THỂ _ Mọi người phía dưới cùng nói.

- Tôi sẽ nhờ một người lên đây... James...anh có thể lên đây chứ? _ Nó chỉ vào James với bộ vest đen.

Mọi người nhìn về hướng tay nó. Harry quay qua gạt đầu. Ken và Andy thì vỗ vai hắn, chĩa nhăm đi đâu được mà. Hắn nhú mồm tỏ ra ko tán thành nhưng có quá nhiều người nên đành bước lên trên cùng nó. Đứng cạnh nó, hắn có cái cảm giác thật thân quen.

- Tôi có một món quà, và một bức thư, làm phiền anh đọc cho mọi người cùng nghe. _ Lúc này Tuấn tiến lên đưa cho hắn bức thư và một cái hộp xoàng màu đen có viền vàng.

Hắn nhận lấy thư, mở ra trước. Chẳng nghĩ ngợi gì nhiều liền đọc.

- Gửi anh

Có thể anh không rõ ai là em, nhưng anh vẫn biết anh yêu em. Nếu mai này khi anh biết em không phải con người như anh nghĩ....thì anh liệu có bỏ em mà quay lưng bước đi. Em đã ước nếu số phận của em ngày trước khác đi thì bây giờ sẽ không lâm vào bước đường này. Yêu có nói yêu, Sự thật có sự thật, chỉ là chưa có hết, chưa nói ra tất cả. Em cũng không hề nghĩ rằng thân phận của em là sai trái. Chỉ lạnh lùng hơn, độc ác hơn, quyền lực hơn, tự do hơn nhưng dù là ai em vẫn yêu anh như thế. Nhưng em không muốn phải lựa chọn giữa anh và thứ em đang có, không phải là em quá tham lam, mà vì có nó nên em mới gặp được anh. Vậy nên, nếu sau tất cả anh không thể chấp nhận, em sẽ không miễn cưỡng anh.

Anh có đồng ý cưới em không?

Hắn vừa đọc dứt, ánh đèn đột nhiên tắt. Rồi một giọng nói phát ra, phá tan bầu không khí thảng thốt.

- Xin lỗi anh, em là Ác Quỷ _ Nó lên tiếng, dùng cái giọng mà nó hay nói chuyện với hắn để nói. Hắn sững người.

Đèn bật sáng. Nó đã tháo mặt nạ, lộ ra gương mặt sắc sảo đầy xinh đẹp. Mọi người ở dưới trầm trồ ngạc nhiên, Harry, Andy, Ken thì cứ ngỡ mình đang mơ mà không dám tin vào sự thật này. James từ từ quay người qua, chính là gương mặt ấy, đôi mắt ấy, đôi môi mình hôn mỗi ngày. Hắn vẫn chưa lên tiếng.

- Anh....sẽ cưới em chứ? _ Lexy lên tiếng hỏi, 4 mắt nhìn nhau.

Lúc này, Harry mở hộp xoàng, quả nhiên là một cặp nhẫn, đẹp đúng như nó dặn dò Hải. Hắn nghĩ về mọi chuyện, những lần nó biến mất rồi những lần Nữ hoàng tham chiến, Nó vẫn tự hạp mỗi đêm, thế mà hắn lại không nhận ra có phải bản thân đã không quan tâm nó. Hắn nhìn nó, đôi mắt nó long lanh theo thời gian chờ đợi. Nếu nó khóc tại đây, ngay lúc này, sẽ là điều mà tất cả mọi người phải ồ lên, hơn cả trông thấy đồ vật quý hiếm, đắt tiền.

- Lexy à.... _ Hắn lên tiếng, làm trái tim nó khẽ run nhẹ.

Một tay cầm lấy hai chiếc nhẫn, tay kia vút chiếc hộp về phía Tuấn đã bỏ mặt nạ. Hắn khẽ nở nụ cười tuyệt mỹ khiến những nữ nhân phía dưới thoáng choáng ngợp. Hắn đặt một chiếc nhẫn vào lòng bàn tay của nó, một chiếc mình giữ trong tay.

- Nếu anh nói anh không yêu Ác quỷ, đúng là anh nói thật nhưng... nó mới vừa sai rồi. Bởi vì... Ác quỷ là em, cho nên anh yêu em, Ác quỷ à.... _ Nói hết câu, hắn đeo chiếc nhẫn vào tay nó. Nó như hiểu ý, đeo lại cho cậu. Vừa hay nước mắt tuột tròn vào trong. Nó nở một nụ cười, tan chảy cả thế giới băng này.

Những người phía dưới chờ đợi vài phút rồi nhanh chóng lên tiếng chúc mừng vui vẻ.

- Trái tim kia có 1000 bông hoa hồng đen. Tình yêu của ác quỷ này sẽ trao anh nghìn năm không đổi! _ Nó nói rồi kiễng chân lên, đặt đôi môi căng mọng lên môi hắn, tay quàng ra sau gáy hắn, tặng hắn một nụ hôn say đắm trước "bàn dân thiên hạ"

Hắn cũng chẳng ngại ngần gì mà hạnh phúc đáp lại nụ hôn ấy.

Cũng chẳng biết cánh nhà báo đã góp mặt cuộc vui từ giờ phút nào, thi nhau vô chụp ảnh, đưa phim. Hai người họ nhanh chóng trở thành tâm điểm của mọi báo chí trên thế giới. Sự kết hợp này còn gì lớn hơn chứ. Cổ phiếu 3 tập đoàn một lúc cùng tăng cao vút. Và giờ đây khi nói tới "Công chúa Ác quỷ" hay "Tình đen" Người ta sẽ hiểu ngay đang nói tới nó.

(Chưa hết đâu các cô các bác, các anh các chị, các bạn, các em nhé! @@ #KUN Chương này hơi ngắn ạ)

Chương 72: Chị Dâu Cái Con Khỉ!

* Tháng 6 năm sau *

Nó đang nằm ngủ trên giường. Đôi mắt nặng nề mở ra từ từ nhìn về phía cửa. Nơi đó có một người đang đứng nhìn nó.

- Có chuyện gì nữa hả? _ Nó bực mình quát lên.

- Cô chủ à? Chị dâu nói muốn ra ngoài đi dạo _ Tuấn thò đầu vào nói nhỏ nhẹ, bộ mặt vẻ thông cảm.

"AAaaaa"

Nó hét lên, đập chăn rồi bước vô đánh răng rửa mặt nhanh chóng. Mặc chiếc váy ngủ hai dây màu trắng nó bước xuống nhà. Thấy chị dâu là Daisy đang ngồi trên ghế sofa mắt hướng về phía nó. Daisy đã cưới Harry được 6 tháng, cái bụng đã nhô lên nhiều. Cô mặc chiếc váy khoét nách rộng dài qua đầu gối màu đen. Tay cầm quả nho ăn ngon lành. Nó bước tới đứng trước mặt Daisy, hai tay khoanh trước ngực.

- CHỊ DÂU _ Giọng nó trầm xuống hẳn, nét cười đầy kinh dị và ám ảnh.

- À...ơ, em dậy rồi hả? _ Trước giọng nói đó, trước nụ cười đó, cô có đôi chút điềm báo ko lành.

- Chị đừng có nghĩ là Harry đi công tác kêu em nhường nhịn chị thì chị có thể trèo lên đầu lên cổ em mà ngồi nhé! Em đã nhường chị mấy ngày qua rồi đấy, tối thì 3h sáng mới đi ngủ, sáng bánh mắt ra 6h đòi đi dạo. Xem ra chị có thai nên tính tình thay đổi đấy à? Chị có cần em giúp chị "bụng thẳng eo thon" lại không? _ Nó quát lên.

Tối nỡ Daisy vút luôn chùm nho xuống bàn, bắt giắc nhích người về phía sau, có hơi run lên mà kìm nén được.

- Em làm gì mà giữ vậy? Đứa con này, không phải của mình chị, em ko thể làm thế với cháu tương lai của mình được... _ Daisy nói ngập ngừng, tính lồi Harry ra dọa nó.

- Này nhá, chị định lồi Harry vào đấy à? CHỊ có tin bây giờ em đuổi chị về nhà mẹ chị không? _ Nó ngất lồi Daisy rồi quát lên.

- Thôi mà, cùng lắm chị không đi dạo nữa là được chứ gì? _ Daisy mặt nhăn nhó nhưng vẫn không chịu thua.

- Từ giờ tới lúc Harry về... Chị mà còn làm phiền, gây tổn hại tới em... Thì dù Harry có cần, em cũng phải giết chị. _ Nó không quát lên nữa mà nói với giọng chậm rãi, nhiệt độ dưới âm của âm. Mọi người xung quanh cũng phải dựng tóc gáy với từ giết của nó.

- Cô chủ bình tĩnh... _ Tuấn lại gần can ngăn kịp thời.

- Hư... _ Nó thờ hất ra rồi quay người bước đi về phòng nó.

Daisy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô khẽ lắc đầu.

- Về...về phòng ngủ.... _ Daisy được người bên cạnh đỡ dậy về phòng...

Nó tự tay mở cửa phòng và kết quả là cánh cửa phải chịu sự bực tức của nó.

" Rầm"

CHút nữa thì đập thẳng vào mặt Tuấn đi đằng sau. Cậu không dám vào, đành đứng ngoài.

- Người có ăn sáng không ạ? _ Tuấn nhỏ nhẹ hỏi.

- Biế _ Nó hét lên một tiếng.

Tuấn nhủ mày rồi đành đi làm việc của mình. Nó ngồi trên giường, cầm điện thoại lướt lướt vài cái rồi đưa lên tai nghe. Khuôn mặt vẫn lộ rõ vẻ bực tức.

- Alo _ Tiếng Harry ở đầu dây bên kia.

- Rốt cuộc bao giờ anh về? Anh biết thừa em ko hợp với chị ta rồi còn để hai người ở chung, anh muốn e dọn đi phải ko? _ Nó lau bàu một hồi.

- Dạo này em nói nhiều nhỉ? Ngày trc đi học hai người thân nhau lắm đấy _ Harry nói cười cười.

- Anh thực sự muốn con em gái này ra tay với vợ "cung" của anh? _ Nó tức càng tức.
 - Không, ý anh không phải thế... _ Harry phản bác ngay.
 - Sáng mai anh mà không về, thì cứ chờ xem em có đem chị ta nhốt vào ngục không... _ Nó nói nhẹ nhàng như nhắc nhở.
 - Em đừng có làm liều nhé. Daisy mà có phận sự gì thì anh sẽ tính sổ với James _ Harry cũng không phải dạng vừa.
 - Hơ, anh chắc chứ? Em sẽ tặng anh một món quà. Chờ đi _ Nó cười nhếch miệng rồi tắt máy.
 - Lexy,... Lexy... _ Harry gọi với theo nhưng nó đã tắt điện thoại, gọi lại nó cũng ko nghe. Đúng là thật ngu ngốc khi gây sự với con em gái độc ác này.
- Lexy lại chỉnh nhiệt độ điều hòa xuống thấp, vớ lấy cái điện thoại rồi trùm chăn, không ai rõ nó làm gì. Harry bây giờ đang ở Ý cùng James để bàn bạc vụ làm ăn với chính phủ nước này. Nghe đâu là lô vũ khí mới chế tạo ra. Ngồi trong phòng họp kín có người canh gác cẩn thận.
- Chúng ta bắt đầu được rồi chứ? _ Harry trở vào chỗ ngồi rồi lên tiếng.
 - Các cậu hãy trình bày đi _ Một ông già tầm ngoài 60 ngồi đối diện nói.
 - _ James trình bày sơ qua cách sử dụng và nói rõ tác dụng.
 - Chúng tôi đồng ý kí bản hợp đồng hợp tác này, tuy nhiên... _ Luật sư của ông già kia ngáp ngứ.
 - ANh cứ việc nói rõ, John _ Harry nói.
 - Đường vận chuyển từ chỗ của các vị tới chỗ của chúng tôi bắt buộc phải đi qua địa bàn của Lexy Nữ Hoàng. Các anh biết chuyện này chứ? _ John hỏi.
- Harry và James quay qua nhìn nhau đầy ngạc nhiên.
- Rồi sao? _ James hỏi tiếp vì về phần nó, cậu có thể lo liệu.
 - Người vừa gửi tin báo cho chúng tôi nói là nếu không đưa hai vị trở về nhà vào sáng ngày mai, Cô ấy sẽ cô lập chúng tôi với các nguồn tiếp tế xung quanh. _ John nói tiếp.
 - Cái gì? _ James quá đỗi bất ngờ ngược lại với vẻ mặt của Harry.
 - Vậy nên phiền các vị về nước ngay cho. Chúng tôi sẽ gửi bản hợp đồng qua cho bên các anh _ Ông già lên tiếng nói, có thể biết rằng, nó có quyền lực rất lớn.
- Mấy tiếng sau, hai người đã an tọa trên máy bay, dù sao họ cũng không mất mát gì, chỉ là vội vã quá.
- Điên thật mà... _ Nghe Harry kể sự tình, James quát lên.
 - người yêu cậu đấy _ Harry đổ tội.
 - Không, là em gái cậu đấy _ James bất ngờ ko hiểu nổi.
 - Mà không, là vợ cậu sai đấy, người yêu tôi hoàn toàn không làm gì sai hết _ James chờ Harry trả lời, liền khẳng định tiếp.
 - Cậu... _ Harry tức đến nỗi không nói lại được gì.
- Sáng hôm sau. Nó vẫn đang ngủ. Phía dưới nhà thấy tiếng ồn lớn. Nó khó chịu mở đôi mắt. Khuôn mặt đã có thần sắc trở lại.
- Tuấn _ Nó mở rộng cổ họng mà hét.
- Tuấn từ đâu lao vào phòng nó nhanh chóng.
- Dạ _ Cậu lễ phép.
 - Cái gì ầm ầm vậy? _ Nó hỏi.
 - Cậu chủ với James về, Daisy đang ngồi dưới nhà khóc lóc _ Tuấn suy tính mãi nhưng không dám giấu nó, đành nói thật.
 - Haizzz... đi ra ngoài đi _ Nó xua tay.

Tuấn cúi đầu lễ phép rồi đi ra ngoài. Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại. Nó mới vừa ngã lưng lại xuống chiếc giường êm ái. Thầm rủa trong đầu "chị dâu cái con khi!". Mới dứt ý nghĩ thì...

"Rầm"

Cánh cửa mở tung ra lần nữa. Harry bức xúc bước vào không một lần gõ cửa, hay báo trước.

.....

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chị Dâu Hiền Lành

....Harry bước vào phòng, đôi mắt hình viên đạn đang xác định mục tiêu trong phòng. Nó mặt không cảm xúc nhìn anh trai đang bước về phía mình. Cùng lúc James lao từ dưới lên vào phòng nó, đứng thờ ở cửa. Daisy cũng mò mẫm lên theo sau James, phía sau nữa là Tuấn cũng đang ngó vào trong.

- Sao em lại bắt nạt Daisy? _ Giọng nói âm độ của Harry vang lên.

- Em chỉ nói chuyện thôi! _ Giọng nó nghe thì bình thường đấy, nhưng ánh mắt nhanh chóng lướt qua mắt ai thập thò ngoài cửa.

- Hình như có người giúp việc nói em hét thủng mặt Daisy mà... _ HARRY hỏi tiếp.

- Có sao? _ Nó lơ lửng lại.

- _ Harry đợi nó chả lời thật lòng.

- Anh trai biết không? Chỉ có người nào đó chọc em tức phát điên lên...mà em không thể 1 viên đạn ghim vào đầu, thì em mới tức tới nỗi phải hét vào mặt họ thôi _ NÓ vừa nói vừa đưa ánh mắt hình viên đạn về phía Daisy.

Harry thấy nó nhìn chằm chằm ra cửa, liền quay lại coi. Gặp ngay ánh mắt vợ mình, Daisy nuốt nước bọt, lùi ra phía hành lang. Harry quay lại nhìn nó, nó nhìn đi chỗ khác.

- Như thế không hay đâu _ Giọng Harry bốt lạnh lùng.

- Tất nhiên, hay thì đã có người cười. _ Chẳng biết từ bao giờ nó có tính nói ngang như thế này.

- Em... _ Harry tức không nói được gì.

- Em sẽ dọn về nhà của em ở. Anh không cần lo vợ "yêu" của anh bị bắt nạt nữa. _ Nó nhấn mạnh từ yêu rồi bước khỏi giường. Ánh mắt nhìn Harry như muốn nói, đừng có chọc tức em.

- Tuấn, cho người dọn đồ về nhà cũ. 30 phút sau xuất phát. _ Nó nói hết câu thì cũng bước qua Harry, vào nhà tắm.

Harry biết mình chẳng làm được gì liền đi khỏi phòng nó. Xuống dưới nhà Daisy đang ngồi ăn hoa quả, cố tình lơ ánh mắt của Harry. James ngồi xuống ghế.

- Cậu khuyên nó đi _ Harry nói với James.

- Chuyện này tôi hoàn toàn không thể _ James nhún vai.

- Nếu như Lexy không ở lại đây, thì anh cũng sẽ chuyển đi. Em liệu mà cư xử xin lỗi nó _ Harry tức giận nói rồi bỏ đi mất.

- Ó....ó.... _ Daisy chẳng kịp nói lời nào.

Một lúc sau Lexy mặc chiếc đầm maxi hai dây hoa trắng đỏ bước xuống, tay cầm kính, phía sau là Tuấn xách một cái vali. Tới trước mặt Daisy nó dừng lại.

- CHỊ DÂU, người ở trong nhà này, em chưa muốn dậy dỗ, chị dạy họ hộ em nhé! Chút nữa em sẽ cho người tới mang đồ đi. Chị đi đứng ăn uống cẩn thận, sinh con ra hay cái thai có mệnh hệ gì thì...em cũng chỉ biết chia buồn thôi. _ Nó không nói lạnh lùng mà với cái giọng điệu giễu cợt, rồi đe dọa, tuy rằng là một phép ẩn dụ lớn nhưng Daisy chắc chắn sẽ hiểu ý của nó.

Nó đang định bước đi thì Daisy đứng dậy.

- Khoan đã_ Daisy lên tiếng.
- ..._ Nó lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, chỉ liếc hai con mắt hình viên đạn về phía Daisy ý hỏi làm sao.
- Em đừng dọn đi, chị...sẽ dạy dỗ người trong nhà..._ Daisy nói nhỏ nhỏ.
- Em tưởng em có lỗi?_ Nó quay sang hỏi.
- Không, Em không có lỗi..._ Daisy lăm bấp nói.
- Vậy James có lỗi à?_ Lexy đột nhiên lôi cả James vào, khiến cậu đang uống nước chút nữa sặc.
- Không, Là...là chị...Xin lỗi em_ Daisy đành nhận lỗi.
- Tuổi thọ của em chắc sẽ giảm nếu không bỏ qua cho chị đâu mắt_ Nó nói rồi phẩy tay ra hiệu cho Tuấn cất đồ đạc đi.

Daisy gượng gạo không nói được gì. Nó đeo chiếc kính râm lên vẫn bước ra cửa. Thấy thế James chạy theo, bỏ mặc Daisy một mình.

- Đi đâu đấy, honey?_ James khoác vai nó.
- Đi ăn sáng, đi không_ Nó nhìn hấn nói.
- Okey_ James cười tươi, nắm tay nó đi lên ô tô.

Chiếc ô tô nhanh chóng đi mất. Hôm đó nửa đêm Harry mới về, hơn nữa còn ngủ tại phòng riêng, bỏ mặc Daisy. Daisy đành phải đi xin lỗi chồng mình. Thấy vậy, đầu phải chỉ có con gái mới được đổi. Đầu phải chỉ có con trai lúc nào cũng đi xin lỗi. Nó và Harry vui vẻ ăn sáng với nhau.

.....(Tác giả Hoàng Yến).....

* Tháng 9 năm sau*

Nó đang trang điểm trong studio. James từ đâu đi tới, hấn mặc bộ vest đen đầy phong độ, cài bông hoa hồng trên túi áo trước ngực. Tóc undercut vuốt ngược đầy nam tính. Nó vừa hay trang điểm xong. Mặc trên mình chiếc váy cưới cúp ngực ôm sát người, xẻ tà, có đuôi dài bằng vải con phía sau. Chiếc váy màu đỏ được tô vẽ những cánh hoa màu vàng nhũ óng ánh. Mái tóc dài ngang vai xoắn nhẹ được tết chéo đầy công phu, đeo thêm một chiếc vòng hoa màu trắng trên mái. Đi đôi giày cao gót 14cm màu trắng vàng lung linh. Hai người đứng với nhau thì hợp khối phải nói. Hôm nay là buổi chụp ảnh cưới. Và địa điểm chụp ảnh thì ở rất nhiều nơi khác nhau, đây cũng không phải bộ quần áo đầu tiên họ thay. Hai người đã tới Cayo Guillermo Cuba, Santorini Hy Lạp, California Mỹ, Cappadocia ở Thổ Nhĩ Kỳ, hay lúc hoàng hôn ở Oahu Hawaii và không thể thiếu Paris của Pháp. Những tấm ảnh lung linh được chụp nhưng ở mỗi địa điểm chỉ lấy khoảng 2 bức.

Hiện giờ hai người đang chuẩn bị đám cưới. Nó chuẩn bị trang phục, phụ kiện, trang trí, chọn nơi tổ chức. Còn James sẽ lo về phần khách mời, dịch vụ ăn uống và làm những điều nó thích. James đã nói với nó để cậu chuẩn bị nhân cưới, nó đã để hấn toại nguyện.

Sau bữa tối tại nhà hàng hấn đưa nó về nhà, nhân tiện ở lại chơi với cháu của nó. Daisy đã hạ sinh được một cô bé gái xinh đẹp. Tính đến giờ cũng đã được 1 tuổi. Harry đặt tên cho bé là Lãnh Hoàng Thảo Nhi. Tuy nó không hề ưa Daisy nhưng đối với Thảo Nhi mà nói, nó rất yêu quý con bé. Còn đặc biệt đặt cho nó một cái biệt hiệu là Emily. Chắc mọi người nghe nó gọi thế nên quen mồm cũng hay gọi Thảo Nhi là Emily. Thỉnh thoảng khi Harry và Daisy giận đối nhau vì những điều nhỏ nhặt thì Nó chính là người chơi với Emily vì Daisy bỏ về Anh cùng cha mẹ. Tuy nhiên cứ được vài bữa lại tự phải về. Nhưng không phải như thế có nghĩa là hai người không yêu nhau. Có yêu chỉ là hay bắt đồng quan điểm, một người trẻ con, còn một người lại không thích bày tỏ cảm xúc, như ông già. Thử hỏi một ông già ở với một đứa trẻ nghịch ngợm thì bao lâu sẽ bực phát con tức giận?

- Daisy_ Harry cầm xấp giấy đi từ cầu thang xuống miệng gọi lớn.

Daisy đang ngồi dưới nhà xem Tv, còn bên cạnh là tôi (nó) và James đang chơi cùng Emily.

- Tại sao em lại về mấy cái mẫu trang sức vào mặt sau bản thống kê kinh tế một tháng của anh hả? Cả mấy tập soạn thảo kế hoạch nữa?_ HARRY bực xúc nhìn Daisy.
- Em thấy mặt sau trắng thì em vẽ thôi..._ Daisy không mấy quan tâm lắm lời anh hai nói.
- Nhà này có thiếu giấy không? Hơn nữa em có biết em làm dây màu ra bàn của anh không?_ Harry lại nhắc chuyện mới.
- Trời ơi, em có phải có tình đầu_ Daisy quát lên.
- Chả phải em có phòng làm việc riêng rồi hay sao?_ Harry tiếp tục nói.
- Em biết rồi mà. Lần sau không thế là được chứ gì?_ Daisy hét lên rồi lườm Harry

Tôi không chịu nổi cảnh bức bối trước mặt, đành nhắc Emily dậy rồi đứng dậy khỏi ghế.

- Cháu yêu của cô à, ba mẹ cháu lại cãi nhau kia, mai kia cô không ở đây thì ai chơi với cháu chứ. Emily tội nghiệp_ Tôi nhìn bé nói rồi cọ mũi vào mũi Emily, bước lên tầng.

James thấy thế cũng đứng dậy bước đi theo tôi, nét mặt cười cười.

- Lexy à, hay chúng ta đón Emily về ở cùng đi?_ James hôn lên trán Emily nói.

- Ai ở cùng anh mà ở cùng_ Tôi hiểu rõ ý James nhưng vẫn cố tình chọc anh.

Ba người chúng tôi đi lên phòng trên tầng bỏ lại Harry và Daisy đang dõi theo bước chân. Tôi tiện thể giúp anh trai mình riêng tư.

- Máy người đi làm đi, ở đây hết chuyện rồi_ Tôi nhắc nhở đám người làm.

Họ hiểu tính tôi, cũng tản ra ai làm việc nấy. Giờ chỉ còn mình cặp vợ chồng kia vẫn đang đưa ánh mắt không ai chịu nhường ai mà nhìn nhau. Tôi mặc kệ, tiếp bước về phòng.

Phía dưới nhà bầu không khí căng thẳng dần ra khi Harry hừ một tiếng, vút tệp giấy xuống đất rồi bỏ về phòng nốt. Daisy thờ dãi nhìn người trên Tv. Cô bước về phòng cô Harry. Lại gần Harry đang ngồi trên ghế ở bàn làm việc, mắt nhắm nghiền về một mối.

- Xin lỗi, xin lỗi mà. _ Cô ngồi lên đùi anh, vuốt ve khuôn mặt mà bảo.

-..._ Harry mở mắt nhìn không nói gì.

- ĐỪNG giận nữa. Từ giờ chúng ta không cãi nhau nữa có được không? Em sẽ cố bỏ tính trẻ con đi. Em biết anh yêu em mà_ Daisy nói giọng buồn buồn nhìn đi phía khác.

Harry ánh mắt mang nét cười, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, mắt nhìn mắt, anh nở một nụ cười.

- Ủ, anh yêu em mà.

Harry nhẹ nhàng nói rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng. Cánh môi hồng kia cũng hạnh phúc mà hòa quyện cùng anh.

QUả nhiên như những gì đã nói. Từ hôm sau Daisy thay đổi tới mức nó còn phải ngạc nhiên dù không nói ra lời. Hai người từ đó cũng không bao giờ xích mích nữa. Daisy cũng chẳng bao giờ bỏ về nhà mẹ. Ngoài chăm sóc Emily cô còn phải thiết kế các bộ sưu tập mới để cho ra mắt vào mùa đông tới. Harry cũng bận rộn với công việc của mình. Thình thoảng nó lại dành thời gian trêu hay châm chọc Daisy, với cái biệt danh mới - chị dâu hiền lành.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đông Đủ!

Hôm sau mới 8h sáng, đã có người bấm chuông nhà Harry. Cũng may Harry dậy sớm. Kết quả là Andy, Alice, Ken và Elena chính là khách. Có một ngạc nhiên nho nhỏ nữa là Elena đã có bụng bầu nhô lên. Trong khi mọi người đang rôm rả ở phòng khách chơi với nhỏ Emily cùng Harry với Daisy thì nó vừa được Tuấn đánh thức. Thay tạm chiếc áo hai dây màu trắng với chiếc quần sooc vải đen đi xuống nhà. Nhìn thấy họ nó nhanh chóng nở nụ cười vén đến tận mang tai cũng nên.

- Lexy _ Alice chạy tới ôm lấy nó rồi hôn má nó tới tấp.

- Cái cậu này_ Nó đẩy Alice ra.

- Lâu quá rồi không gặp_ Andy nhanh chóng chạy tới ôm vợ mình.

Họ ra ghế ngồi nói chuyện.

- Tôi còn tưởng mấy người chết rồi chứ..._ Nó hờn dỗi nói.

- Mình phải qua Pháp ở cùng Ken mà..._ Elena phụng phịu nói.

- Mình cũng phải qua Mỹ đấy chứ_ Alice lay lay tay nó.

- Cưới chưa mà dính lấy nhau thế? _ Nó hỏi.
- Ken với Elena thì tổ chức lễ cưới đơn giản ở nhà do bố mẹ cậu ta bắt rồi _ Harry nhâm nhi cốc cà phê nói.
- chửi chửi.... _ Nó nhìn Elena lắc đầu.
- À, đúng rồi... Thiệp mời nè _ Alice mở túi sách lấy mấy tấm thiệp mời đưa cho Harry, Lexy.
- Chuẩn bị đi đám cưới nhé. _ Ken cười cười.
- Tháng sau hả? _ Daisy hỏi.
- Sao mời sớm vậy? _ Harry nhìn Andy.
- thích thế _ Andy cười hì hì.
- Vậy bây giờ 4 người ở lại đây luôn đúng không? _ Nó hỏi.
- Phải, đã cho người dọn dẹp biệt thự rồi _ Ken trả lời.
- Lễ kết hôn của tôi, các người nhất định phải có mặt sớm nhất. Nếu không tôi giết mấy người _ Nó đe dọa.
- Thôi đi _ Alice ớn lạnh nói.
- À, James đâu? _ Andy lên tiếng.
- Ở nhà hán _ Nó thân nhiên trả lời.
- Em gọi qua đây đi. Rồi cùng ăn trưa luôn _ Harry nói.
- Để em qua đón anh ấy. Mọi người ở nhà cứ vui vẻ nhé _ Nó nháy mắt rồi bước ra khỏi nhà.

Chốc lát thấy Tuấn từ trên tầng cầm mũ, Kính, túi xách, áo khoác ngoài xuống cho nó. Nó nhanh chóng trang bị để tránh nắng rồi một mình trên con Lamborghini trắng lướt đi dưới nắng vàng. Chẳng mấy chốc đã tới nhà của hán.

Biệt thự Thiên Thiên.

Dừng trước cổng. Nó gọi điện cho người quản gia. Nhanh chóng chiếc cổng lớn mở ra. Phóng xe vào rồi vút chìa khóa cho người làm đứng đó. Nó bỏ mũ vút vào xe. Vừa đi vào nhà vừa tháo kính và áo nắng. Lên tới phòng gặp ngay cái tượng ngủ khó ưa của hán, đã thế còn bật điều hòa thấp nhất, xong đắp chăn. Nó từ ngoài vào nhiệt độ khác có hơi rùng mình, vội bật điều hòa cao lên. Đi lại phía giường.

- James...James... _ Nó lên tiếng gọi, một tay tát nhẹ vào má.

Có đôi chút mùi rượu quanh đây. Có lẽ là lại uống rượu về khuya, chiếc áo sơ mi còn chưa thay. Nó kéo cái chăn ra khỏi người hán, một lúc, lạnh quá thì liền co người lại.

- James, _ Nó hét thẳng vào tai James.

hán bắt giắc giật mình. Đôi mắt chớp chớp nhẹ thích nghi với ánh sáng rồi mới mở ra. Đưa tay sờ lên khuôn mặt nó kiểm tra xem phải là mơ không.

- Lexy, sao em lại qua đây? _ Hán ngồi dậy nhìn nó hỏi.
- Anh uống rượu? _ Nó nhìn hán vẻ dò xét.
- Ủ, hôm qua Jonathan từ Mỹ qua đây kí hợp đồng. Rồi nửa đêm làm phiền anh, bắt anh đi uống cùng _ James xoa xoa thái dương.
- Mau đi tắm đi rồi qua nhà em _ Nó nhiu mày rồi nói.
- Có chuyện gì sao? _ Hán hỏi.
- Bạn của anh và bạn của em đang ở biệt thự Hoàng Thiên _ Nó mỉm cười.
- Ken? Andy? _ Mắt hán sáng lên.
- Phải _ Nó gật đầu.

Ngay lập tức hán bật cười rồi chạy vô nhà tắm.

- Em chờ anh chút_ Hấn nói vọng ra từ trong nhà tắm.

Nó nhìn theo mà chỉ biết lắc đầu. Đứng nhìn căn phòng mà nó không kiềm chế nổi. tài liệu giấy tờ thì đầy bàn làm việc, lại còn rơi cả xuống đất. Gối cái trên giường, cái dưới đất. Cũng phải thôi, mấy bữa nay, ko phải công việc của hấn thì là về lễ kết hôn. Hết đi làm rồi lại chạy qua chỗ nó. Nhà có mấy khi quan tâm được tới. Nó đi ra ngoài gọi.

- Người đâu?_ Nó quát lớn.

- Dạ, cô chủ gọi có việc gì không?_ Nhanh chóng có ông quản gia đi tới.

- Dù James bận rộn không nói gì thì các người cũng phải biết đường mà dọn dẹp phòng chứ. Chút nữa James đi, các người nhớ dọn dẹp phòng và nhà cho tử tế. Tối lúc quay lại ta mà không hài lòng, sẽ kêu James phạt các người_ Nó nói rồi đóng rầm cánh cửa lại.

Ông quản gia bên ngoài sợ tái mếp. Cho người đi dọn dẹp kĩ các phòng kia trước. Nó ngồi trên giường ung dung nghịch điện thoại. Đã chờ được gần tiếng rồi không biết hấn làm cái gì nữa. Hết kiên nhẫn.

- James, anh làm cái quái gì trong đó vậy.???_ Nó hỏi.

Ngay lập tức hấn từ phòng thay đồ bước ra. Mặc một chiếc áo sơ mi xắn tay màu trắng, cổ tàu, quần lửng vải kaki màu đen. Tóc vuốt kiểu undercut đầy lịch lãm. Tay cầm cái kính đối với nó. Hấn quay một vòng trước mặt nó.

- Thấy sao?_ Hấn cười nói.

- Anh dám chọn đồ đồng màu với em_ Nó mắt lờm hấn nhưng miệng lại cười.

- Chúng ta chẳng phải là một đôi sao?_ Hấn đi tới bẹo má nó.

- Đi thôi_ Nó kéo tay hấn ra khỏi phòng.

Hấn lại, còn nó ngồi ghé phụ bên cạnh.

- Nghe nói, Elena có bầu rồi còn Andy chuẩn bị cưới đúng không?_ James hỏi nó.

- Phải. Làm sao?_ Nó nhìn qua hấn.

- Chúng ta đi mua chút quà cho họ nhé_ Cậu cười cười rồi rẽ vào một shop quần áo trẻ sơ sinh.

Hai người đi quanh quanh lựa đồ. Hấn dừng lại trước một chiếc áo lông màu trắng, nhìn đã thấy mượt rồi, kiểu dáng cũng rất đẹp, dù là trai hay gái đều mặc được.

- Anh thích cái này?_ Nó tới đứng cạnh hỏi.

- Ừm..._ Hấn gật đầu.

- Gói vào hộp cho tôi cái áo này_ Nó lên tiếng kêu người phục vụ.

Họ nhanh chóng rời shop quần áo đi tới chỗ có một cửa hàng hoa mới mở.

- DỪng, mau dừng lại._ Nó bóp tay James.

Hấn dừng lại đi theo nó vào shop hoa.

- Shop này mới mở thì phải_ Hấn đứng nói chuyện với cô chủ shop.

- Đúng rồi. Có rất nhiều loại hoa mới_ Bà ta vui vẻ nói.

- Gói cho tôi bó hoa lily này đẹp vào_ Nó chỉ vào bó hoa gần chỗ nó đứng kêu người bán.

Nhanh chóng cầm bó hoa trên tay nhưng lên xe rồi thì nó mới để ý không thấy James đâu. Nhìn ngược nhìn xuôi. Hóa ra cậu đi ra sau. Trên tay cầm thêm hai bó hoa nữa. Một bó hoa hồng vàng cùng một bó hoa lan mỹ. Hấn lên xe đặt bó hoa hồng vàng ra sau. rồi đưa bó hoa còn lại cho nó.

- Tặng cho em này._ hấn mỉm cười lãng mạn.

Nó đặt bó hoa ly ra ghế sau rồi nở nụ cười ngọt ngào nhận lấy bó hoa. Cả chiếc xe chở mùi hương ngọt ngào qua khắp các con phố, chở cả một tình yêu lãng mạn nồng nàn.

....

Biệt thự Hoàng Thiên.

Về tới nơi cũng đã 10h hơn. Nó ôm hai bó hoa xinh xắn vào nhà. Hắn một tay xách túi đồ, một tay ôm bó hoa. Mọi người đang ngồi trong nhà cười nói vui vẻ.

- Chào James_ Alice và Elena cùng lên tiếng.

- Mọi người vẫn khỏe chứ?_ Hắn nhìn đám bạn hỏi.

- Tất nhiên rồi_ Andy trả lời.

Hắn đi tới đưa cho Alice bó hoa lily. Rồi đi qua chỗ của Elena tặng cho cô món quà ở trong túi. Hắn nhận tiếp bó hoa hồng vàng trên tay nó tặng cho Daisy.

- Của ít, lòng nhiều._ Hắn đứng cạnh nó rồi nói.

- Ồ, của tôi đâu?_ Ken lên tiếng khi thấy chuyện không công bằng.

- Cậu thì khỏi đi_ Hắn nói.

- CHứ bó hoa kia thì sao?_ Ken chỉ bó hoa của nó đang cầm.

- Cái này tôi tặng cho vợ tương lai của tôi. Chứ không tặng cho cậu._ Hắn nói xong cả hội bật cười. Ken chẳng nói được gì.

- Được rồi, vào ăn cơm thôi_ Harry đứng dậy trước.

- Yeh, đói quá_ Andy nghe thế chạy trước vào nhà ăn bỏ mặc Alice đi sao.

Alice mặt hầm hầm sát khí.

- Andy_ Cô quát lên.

Ngay lập tức Andy chạy trở lại, cười miễn cưỡng rồi đi từ từ bên cạnh cô. Họ ngồi cùng nhau ăn cơm vui vẻ. Chuyện trò không ngớt. Cũng chả hiểu sao hôm nay Emily lại không khóc. Ăn trưa rất ngon miệng. Cả ngôi biệt thự đầy ắp niềm hạnh phúc. Chủ vui người làm cũng vui lấy...

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ngày Cưới!

Cuối cùng cái ngày nó và hắn mong chờ cũng đã đến. Ánh nắng nhẹ chiếu xuống nền cỏ xanh mướt, long lanh ngọt ngào. Nó quyết định tổ chức ở biệt thự Sarah. Lâu rồi nó mới quay lại đây. Mọi thứ đã được tu sửa hoàn toàn. Buổi lễ được tổ chức ngoài trời. Sân trước làm lễ, sân sau sẽ là tiệc ngọt. Tới bữa tối sẽ ăn ở nhà hàng, có xe đưa đón cho tất cả khách mời. Vì nó là người có địa vị, cho nên quả nhiên khách mời rất đông. Quà cưới chất kín phòng khách, người đứng người ngồi ghé khắp sân. Những lẵng hoa được bày trí tạo nên khung cảnh thiên nhiên chân thực. Màu sắc tươi mát, trái thơm trắng ở đường tới bụi đứng. Hiện nó đang ngồi trên phòng mình. Mái bằng, tóc phía sau tết chéo, thả nửa, xoắn đuôi, đeo thêm một chiếc vương miện của nữ hoàng có gắn khăn chùm đầu màu trắng. Đôi môi thoáng nét đơn độc, mắt vẫn một màu, bốn bề tĩnh lặng. Nó mặc chiếc váy trễ vai với phần trên là ren cao cấp màu trắng đục đính trên nền vải mỏng tang, ôm eo bằng dải lụa màu bạc có đính vàng dát mỏng tạo ra điểm nhấn, phía dưới giống kiểu váy công chúa, bông lên nhờ có gần 30 lớp vải voan, lớp trên của phần chân váy là một lớp vải ren phủ ngang đầu gối ở phía trước. Phía sau vải ren dài tới chân, còn phía đuôi váy được kéo dài ra hình vòm ở phía sau đính những bông hoa nhỏ nổi màu hồng pasty. Phía cuối của chân váy cả trước và sau đều được viền một lớp vải ren đính ngọc trai, tuy viền nhưng vẫn đem lại độ bóng bệ huyền ảo. Đặc biệt phía sau lưng váy là phần ren mỏng nên từ cổ váy xuống bó eo lụa có một tràng dài viên kim cương được khâu vào nhau trải dọc sống lưng nó, khoe ra đường cong tuyệt hảo. Chiếc gang tay bằng ren tạo hình lá và hoa màu trắng dài trên cổ tay, xỏ ngón giữa tạo vạt chéo, được đính những viên kim cương nhỏ một cách công phu trên những bông hoa. NÓ đeo chiếc vòng cổ nạm 1308 viên kim cương được làm một cách tinh tế. Đeo đôi khuyên tai 12 cara kim cương hình chiếc lá xinh xắn. Nói về quyền lực nó sẽ là một nữ hoàng, nói về độ xinh đẹp nó vượt bậc thiên thần. Còn hắn, cũng là một người quyền lực nhưng chỉ ở giới bạch đạo, nhưng đối với nó chỉ cần hắn yêu nó là đủ rồi. Hắn đứng dưới phòng khách, mặc bộ vest với giá lên tới hơn 800000 USD màu đen. Với khuy ở cúc áo ngoài làm từ kim cương. Áo sơ mi phía trong cũng có cúc áo từ kim cương. Đôi giày đen bóng bảy lych lăm. Mái tóc để mái xoắn nhẹ màu bạch kim làm nổi lên khuôn mặt của hắn. Giờ thành hôn đến.

Phía bên ngoài mọi người đã ổn định ghế ngồi. Alice, Andy, Ken và Elena chạy loanh quanh giúp việc cũng đã về vị trí. Vest của ai cũng đẹp, mà váy của Elena và Alice thì cũng chỉ xếp sau mình nó mà thôi. Hắn ra ngoài khi buổi lễ bắt đầu, đứng trên bậc nhìn cánh cửa dần mở ra. Nó bước ra đơn độc một mình. tay cầm bó hoa hồng màu vani đính xen kẽ vài bông hoa kim loại đính kim cương. Quả nhiên độc nhất vô nhị. Nhìn hắn qua lớp khăn che ren nó

khẽ cười. Cùng lúc đang đi trên đường trải thảm thì phía trên có hai chiếc trực thăng bay qua, cho thả xuống hàng nghìn cánh hoa hồng đủ sắc màu. Nó sững lại, chuyện này không phải nó làm, quay qua nhìn hân. Nụ cười hân càng rộng thêm. Mọi người có mặt thì nhau chụp ảnh, quay video, họ luôn miệng ngợi ca sự công phu của lễ cưới. Bước tới trước mặt người làm chứng, đứng cạnh hân. Cha xứ bắt đầu cử hành hôn lễ.

....

- Em là Lãnh Ngọc Hàn Tuyết nhận anh Thiên Kì Bảo Khang làm chồng và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với anh, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh họa cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương tôn trọng anh mọi ngày suốt đời em_ Nó nhìn hân nói, giọng nói không còn lạnh lùng mà chan chứa yêu thương.

- Anh là Thiên Kì Bảo Khang nhận em Lãnh Ngọc Hàn Tuyết làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với em, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh họa cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương tôn trọng em trong mọi ngày của cuộc đời anh!_ Đưa đôi mắt đầy nhu tình nhìn nó, hân nói nhẹ nhàng.

Tiếp đó cha xứ cho phép họ trao nhẫn. Hai chiếc nhẫn được đặt trên chiếc gối bằng nhung màu đỏ. Hân cầm chiếc nhẫn màu bạc, uốn lượn kiểu cành cây, có xòe ra những chiếc lá lệch nhau nhỏ nhắn, đính theo viền là những viên kim cương nhỏ nhắn, mặt trong được người ta khắc lên hai chữ Bảo Khang. Nhẹ nhàng cầm tay nó, hân đeo nhẫn cho nó, rồi hôn lên mu bàn tay. Nó cũng cầm lấy chiếc nhẫn còn lại có bề ngang bằng với chiếc nhẫn của nó, màu bạc, nhưng ở giữa lại để rỗng, có hình cái lá, đính kim cương nhỏ xung quanh. Đây là 1 cặp nhẫn lồng, đôi duy nhất trên đời, mẫu đặt riêng, bên trong nhẫn của hân khắc hai chữ Hàn Tuyết. Đây chính là sự đánh dấu chủ quyền của người kia trên người mình yêu.

- Ta tuyên bố, hai con là vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu_ Cha xứ mỉm cười toại nguyện lên tiếng.

Phía dưới này bố mẹ hân chỉ biết nhìn và cười mãn nguyện. Còn đám bạn thì kêu lên hôn đi.

Hân đưa tay vén khăn che qua đầu, bắt gặp mắt nhìn mắt, nặng nề chiếu xuống kim cương, tạo nên phong nền cổ tích, góc nghiêng của cả chú rể và cô dâu đều tuyệt vời. Mọi người và cánh báo chí thì nhau chụp lại khoảnh khắc này, khoảnh khắc ác quỷ khi cười hóa thành thiên thần. hân nhẹ nhàng đặt một nụ hôn chan chứa yêu thương lên đôi môi căng mọng của nó, mắt nhắm mắt, hai người trao nhau nụ hôn tuyệt vời, Nghe đầu tiếng pháo dây nổ ngoài cổng rôm rả. Phía trên trời mấy chục quả bóng bay mang chữ hỷ được thả bay lên.

"

Ngày nào mang yêu thương trăm ngả

Ngày nào anh trao em mộng đẹp

Chỉ một đời người chẳng ai hay

Chữ tình, chữ duyên cũng là phận...

Yêu em xin một lòng say đắm...

Có thay đổi cũng không hại người,

Vì dù em có là ác quỷ

Tình này cũng sẽ trao cho anh

Cho anh những ngọt ngào môi hôn

Lời thương yêu từ tận đáy lòng.

Chỉ cần đời đời kiếp kiếp này...

Anh không rời em đi một bước...

Thì dù có mấy ngàn năm sau...

Tay vẫn nắm, môi hôn không rời!

(Của tác giả, sao chép phải xin) "

CHIếc váy bông bành thướt tha khẽ khàng theo sau nó, Hân khoác tay nó đi tới chỗ ba mẹ mình lúc tiệc ngọt sắp tàn. Nó tay cầm ly rượu màu đỏ, khẽ mỉm cười nhìn ba mẹ chồng. Hai ông bà cũng nhìn nó mà cười tít mắt.

- Con dâu à, con xinh đẹp như vậy, thả nào Khang nhi của ta chẳng thể rời nửa bước _ Bố hân lên tiếng ngợi ca.

- Bố..._ Hân cau mày nhìn bố mình.

- Chúc hai con trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử._ Mẹ hân xoa yêu vào cái bụng nó làm nó phát ngượng.

- Mẹ..._ Hấn nhìn đôi gò má của nó có chút biến sắc mà lờm mẹ mình.
- Gớm, con với cái, lấy vợ rồi là công khai chống đối cha mẹ_ Bà mắng yêu hấn.
- Thật là..._ Hấn lắc đầu, nhấc ly rượu trên bàn uống.
- Phải rồi ,tối nay bố mẹ có tới dự tiệc không?_ Nó nhìn hai người hỏi.
- Chắc là không được rồi_ Ông nói có vẻ tiếc lắm.
- Xin lỗi hai đứa nhé_ Bà vỗ nhẹ vào vai nó và hấn.'
- Không sao đâu_ Nó và hấn cùng cười nhẹ.
- Ủm, vậy thì tốt_ Mẹ hấn nói.
- Vậy chúng con đi trước đây_ Hấn nói rồi khoác tay nó đi tiếp.

Hai người cùng nhau đi hỏi thăm những vị khách, nhận những lời chúc tốt đẹp. Hấn đang nói chuyện với bộ ngoại giao, nó không muốn xen vào, nhìn vu vơ quang cảnh nhộn nhịp thì lộ ra Tuấn đang nhìn một vị tiểu thư. Cách chỗ Tuấn không xa, nó bước lại. Vỗ vai Tuấn.

- Cô chủ_ Tuấn giật mình.
- Ngắm được ai rồi?_ Nó hỏi.
- Đây có _ Tuấn chối.
- Chuyện của người với Linh ta biết cả rồi. _ Nó lên tiếng.
- Thực sự không phải tại Linh..._ Tuấn nhàn nhạt nói.

Đúng lúc đó vị tiểu thư kia cùng cha của mình đi tới chỗ của nó.

- Để ta giúp người_ Nó lên tiếng.

Tuấn chưa kịp nói câu nào thì cô gái với mái tóc ngắn trên vai màu hung đỏ xoắn nhẹ, mặc chiếc đầm cúp ngực đuôi cá màu tím nhạt đã bước tới. Cô gái kia có ý chào nó và cậu, Tuấn cúi nhẹ đầu.

- Chào Cô. _ Ông này tầm 50 tuổi lên tiếng chào hỏi.
- Ông là bộ trưởng bộ giáo dục Nguyễn Khắc Thành phải không?_ Nó hỏi.
- Phải, đây là con gái tôi, Nguyễn Ngọc Hoài nó hơn cô hai tuổi_ Thành giới thiệu.
- Ô, con gái ông trông trẻ thật đấy. Tiểu thư đã có ai ưng ý chưa?_ Nó hỏi thăm.
- Tôi vẫn chưa_ Hoài lên tiếng, giọng nhẹ nhàng.
- Chắc nhầm chán lắm. Đây là Tuấn, cánh tay phải của ta, cũng lớn tuổi hơn ta mà nhìn cậu ta trẻ thật đúng không_ Nó nhìn Tuấn.
- Quả nhiên là người của Tiểu thư_ Hoài nhìn Tuấn mỉm cười.
- Cảm ơn_ Tuấn nói nhỏ nhỏ.

CHợt ông Thành có điện thoại, để lại con gái ra chỗ khác nói chuyện.

- Biết đâu hai người hợp nhau?_ Nó tình ý nói một câu rồi nháy mắt gian tà với Hoài.

Vừa hay James đi tới, nắm lấy tay nó.

- Em yêu à, tuy em xinh đẹp dễ thấy nhưng anh không muốn lạc mất em giây nào_ Hấn lên tiếng ngọt ngào khiến người khác đến phát ghen.
- Vậy tôi đi trước_ NÓ nói với Hoài và Tuấn rồi cùng hấn đi mất.

Tuấn ở lại đứng nói chuyện cùng Hoài, đúng là rất xứng đôi vừa lứa, lại cười nói rất tự nhiên. Đầu giờ chiều, buổi tiệc tan sớm. Khách khứa ra về, để lại một chiến trường khiến hấn phải huy động cả người bên biệt thự Thiên Thiên qua Sarah giúp người nhà nó dọn dẹp. Rồi lại phải chuyển quà cưới từ nhà nó về nhà hấn. Cuồng quay tấp nập mãi tới gần 3h cô dâu mới được lên xe hoa cùng hấn về biệt thự Thiên Thiên. Trên đường đi hấn không ngớt phút

nào khi điện thoại cứ liên tục gọi tới chúc mừng. Mỗi lúc về tới nhà mới rảnh rang.

- Cánh hồng từ trên trời thả xuống là anh làm phải không?_ Biết trước câu trả lời nhưng nó vẫn hỏi.
- Phải, vì em thích mà._ Hấn hôn nhẹ lên má nó rồi nói.
- Sao anh biết em thích?_ Nó nhũn mày.
- Em không tin vào những câu chuyện cổ tích, nhưng thích mọi thứ lộng lẫy như vậy._ Hấn nói như đi guốc trong bụng nó.
- Được đây_ Nó gật đầu.
- Thôi, mau đi thay đồ đi, em không thấy nặng khi mang "mớ vải" ấy sao?_ Hấn nhìn nó.
- "Mớ vải" này chỉ được diện một lần thôi, nên em đành phải chịu đựng_ Nó nói.
- Thay bộ đồ nào thoải mái chút, nếu không bữa tối người khổ là em_ Hấn quan tâm dặn dò.
- Okey. Anh tắm trước hay em?_ Nó hỏi.
- ANh qua phòng bên cạnh tắm_ Hấn chỉ ra ngoài.
- Tốt._ Nói xong nó tháo chiếc vương miện quang lên giường, tháo giày vút trước cửa phòng thay đồ rồi vừa đi vào nhà tắm vừa tháo đồ.
- Em đừng có khiêu khích anh_ Hấn đứng ở cửa phòng lên tiếng.
- Không hề_ Nó đóng cửa phòng tắm.

Hấn bật cười rồi đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Tiệc Cưới

Sau khi tắm rửa thay đồ, chuẩn bị. Hai người xuống dưới nhà chuẩn bị tới nhà hàng nơi tổ chức tiệc. Nó diện chiếc váy cúp ngực ngắn trên dây gối bông bành nhiều lớp vải voan màu hồng phấn nhẹ nhàng, đính ngọc trai một cách công phu theo mép chân váy và ở eo. Cổ đeo cái vòng có chữ Lexy đính kim cương của nó từ lâu. Đeo hai chiếc nhẫn, nhẫn cưới và nhẫn có chữ L. Mái tóc tết một nửa thả một nửa kiểu chéo thành hình trái tim. Đeo ngang qua tóc mái là một chiếc vòng làm từ dây sợi tròn nhỏ, ánh kim có sáu chuỗi ngọc ở 4 vị trí đối xứng, phía giữa trán có đính thêm một hình trái tim từ kim cương đỏ. Đôi môi màu đỏ cam, mắt kẻ hơi sắc. Đi thêm chiếc giày màu trắng cao 14cm, mũi tròn, ko hở, có dây quai ngang cổ chân. Nó toát lên vẻ thanh thoát, thánh thiện. Tuy nhiên về bề ngoài không ao giờ nói lên tất cả con người ta. Hấn mặc chiếc áo sơ mi trắng xắn tay đơn giản, quần âu lịch lãm, đi giày mớ vệt kiểu mới màu nâu đỏ gỗ. Mái tóc vuốt lên tạo vẻ chừng trạc hơn.

- Nhìn em dễ thương đây_ Hấn vừa mở cửa xe cho nó vừa nói.
- ..._ Nó không nói gì đưa mắt lờm rồi lên xe.
- Anh chỉ đùa thôi mà_ Hấn cười cười nói.
- Hôm nay là ngày vui, em sẽ không làm khổ anh!_ Nó nói một câu mà hấn có thể tưởng tượng ra thành "quân tử không chấp kẻ tiểu nhân"
- Ngày vui mà cái mặt em nó cứ như đi đòi nợ không bằng ấy_ Hấn lờm nó, bừu môi nói.
- Tại sao ba mẹ anh lại không thể dự tiệc cưới con của mình chứ?_ Nó quay sang nói mà như muốn hét lên.
- Ai biết được họ, chẳng phải em cũng không thích ba mẹ anh lắm sao_ Hấn nhún vai nói một cách thần nhiên mặc dù đó là ba mẹ cậu.
- Anh nói cứ như kiểu kể cả em giết họ anh cũng không quan tâm ấy_ Nó nói tiếp.
- Đây, đây không phải chuyện đùa đâu nhé!_ Hấn cau mày nói.

- Tất nhiên!_ Nó không muốn dẫn tới cãi nhau.

Từ lúc đó hai người không ai nói chuyện với ai. Mặt thì đầm đầm sát khí, mỗi người ngồi sang một bên xe, không ai nhìn mặt ai. Tới lúc xe dừng lại. Phía bên chính là nhà hàng của hắn. Những lẵng hoa tươi rực rỡ, bóng bay, mọi thứ được trang trí theo một vẻ nhộn nhịp. Dòng xe cộ tới đưa khách cũng tấp nập không kém. Từng cặp từng cặp khoác tay nhau đi trên tấm thảm đỏ trải dài từ chỗ dừng xe cho tới vào trong nhà. Hai bên là cánh nhà báo, phòng viên, chụp ảnh, đài, họ thì nhau làm công việc của mình. Để không gây hỗn loạn. Hắn đã phải dùng 50 bảo vệ ở khu ngoài này. Ngay khi nó và hắn bước xuống xe, mọi sự chú ý đều dồn về phía hai người. Tuấn đi trước cùng vệ sĩ xung quanh làm hàng chắn ngăn cách, để đề phòng không xảy ra chuyện bất trắc. Hắn để tay tạo thành góc, chờ nó khoác tay. Vài giây sau suy nghĩ, nó đưa tay khoác lấy tay hắn. Hắn cười nhẹ, còn nó thì, mặt ít sát khí hơn nhưng cũng không hề mang ý cười.

- Hai người kết hôn sớm như vậy có phải đang che giấu bí mật gì?

- Có tin đồn cô dâu đã đe dọa bố mẹ chồng để có thể lấy chú rể có phải không?

- Hai người đã tốn bao nhiêu để tạo ra được một lễ kết hôn như thế này?

....

Hàng chục câu hỏi nhanh chóng được đưa ra khắp đoạn đường nó đi từ xe vào cửa nhà hàng. Có lúc nó đã có ý muốn dừng lại rồi, bàn tay nắm chặt, tức lắm, nhưng hắn đưa tay nắm lấy tay nó, làm nó bình tĩnh lại. Tới giữa cửa lớn, nó và hắn dừng lại, quay mặt ra phía cánh nhà báo. Phía giữa đã có đám vệ sĩ làm vòng chắn vững chắc.

- Tôi xin phép nói đôi điều_ Hắn lên tiếng, lập tức đám người kia im lặng, chỉ có tiếng máy ảnh kêu.

- Tôi mong các vị xem xét tình hình, câu chuyện, tin tức các vị nghe được thật chính xác. Sau đó hãy tới gặp riêng chúng tôi mà nói. Bây giờ chuyện vợ tôi có đe dọa bố mẹ tôi hay không, không quan trọng. Quan trọng là ngay lúc này. Các vị đừng khiến tôi phải trở thành kẻ sát nhân trong chính ngày cưới của mình. Mong rằng ngày mai sẽ không có những tin tức khiến tôi phải bận tâm!_ Hắn bình thản nói, nhấn mạnh những chỗ cần nhấn, thả lỏng trọng tâm những chỗ nhẹ nhàng. Tuy vậy vẫn nghe đâu đây mùi thuốc súng nồng nặc từ ánh nhìn hình viên đạn của nó.

- Có ai muốn hỏi gì từ tế thì chút nữa vào trong kia._ Hắn nhìn nó rồi nói tiếp.

Lúc này đám người kia nhìn nhau nói gì đó rồi cũng im lặng mà tản ra. Nó rướn người về phía hắn, đặt lên má hắn một nụ hôn ngọt ngào nhanh chóng. Hắn nhìn nó mỉm cười rồi hai người lại tiếp tục đi về phía hội trường. Có hai dãy bàn ăn dài. Mỗi dãy chứa được khoảng gần 200 người. Khăn trải bàn màu trắng băng lụa, ghế ngồi màu trắng, phía sau có nơ màu vàng kim, có dán giấy tên của người ngồi. Vì có rất nhiều loại người đến dự, cần xếp chỗ tránh để những người không ưa nhau ngồi với nhau. Dù rằng sẽ không có ai dám động thủ nhưng hắn vẫn muốn khiến mọi người cảm thấy hài lòng, mãn nguyện khi đi dự lễ cưới. Khắp bàn ăn bày son hào hải vị, nem công, chả phượng, thức ăn, rượu cổ bày kín bàn. Cũng như khách mời đứng kín hội trường. Họ nói chuyện với nhau trong nền nhạc nhẹ không lời vẫn đang được bật. Chợt bóng đèn trắng tắt hết. Bật lên một đường bóng đèn ở giữa hai dãy bàn. Phía đó hướng ra cửa, nó và hắn long trọng tiến vào. Mọi người dẹp thành hai bên nhìn cặp đôi tiến vào. Hai người nhanh chóng bước lên phía bục cao. Nó và hắn đưa mắt nhìn toàn thể. Và thật dễ nhận ra khi đám bạn của hắn đang đưa tay vẫy vẫy. Harry và Daisy cũng đứng gần đó nhìn hai người họ mỉm cười. Cả hội trường bỗng chốc im lặng hướng mắt về phía có nó và hắn như một thói quen từ lâu rồi.

- Cảm ơn tất cả mọi người đã tới dự bữa tiệc này. Đây là một trong những món quà chúng tôi tặng mọi người thay lời cảm ơn từng người_ Hắn cười nhẹ rồi nói.

- Cuộc đời con người có lẽ sẽ nhớ nhất là ngày cưới, nhớ nhất là người đã nắm tay mình cùng bước trong ngày cưới. Tôi mong cuộc hôn nhân này sẽ được mọi người chúc phúc_ Nó lên tiếng, giọng nói cũng dịu nhẹ hơn nhiều.

- Chúc mừng hạnh phúc...._ Ngay lập tức phía dưới vang lên câu hô đầy vui vẻ.

- ..._ Nó bật cười. Nụ cười rạng rỡ.

- Phải rồi, hẳn này có người hỏi chúng tôi bỏ ra bao nhiêu cho lễ cưới này. Xin được trả lời....Đến bây giờ tôi kiếm được bao nhiêu tiền thì gần nửa số tiền ấy tôi dành cho ngày hôm nay_ Hắn vừa nói bên dưới có tiếng ồ à, một số thì không vì họ có thể tự suy ra được từ những thứ quá đồ công phu tinh tế và sa hoa này.

- Bây giờ mọi người ắt hẳn cũng đói rồi... Vậy mời mọi người cùng dùng bữa_ Nó nói.

Mọi người bắt đầu di chuyển về vị trí của mình. Chiếc bàn tròn 10 chỗ duy nhất từ đầu đã được bày ra ở phía trước bục cao. Nó và hắn cùng ngồi xuống ghế cạnh nhau. Phía kia Harry, Daisy, Ken, Alice, Andy, Elena cũng bắt đầu bước tới và ngồi xuống. Vẫn còn thừa hai chỗ trống.

- Tuấn, ngồi xuống đi_ Nó nhìn Tuấn nói.

- Không cần đâu cô chủ_ Tuấn khiêm tốn nói.

- Đây là mệnh lệnh_ Nó lườm cậu.

- Thôi mà cô chủ_ Tuấn vẫn ko nghe

- Có ngồi không?_ Nó cầm đĩa rồi nhưng buông xuống.

- Vâng_ Tuấn đành ngồi xuống ghế cạnh nó.

Ngồi được một lúc thì có người hầu từ đâu đi tới, trên tay bế Emily bé bỏng.

- Cô chủ, Emily không chịu ngủ, nó cứ nũng nịu từ lúc_ Cô hầu nhìn Daisy nói.

- Trời ơi_ Daisy gào lên rồi bế Emily

Bữa tiệc rộn rã bắt đầu với đủ mọi thứ chuyện trên đời. Lúc sau nó và hân đứng lên đi tới các dãy bàn mời rượu và nhận những phản hồi đầy tích cực. Kết quả tới lúc về đến nhà cũng đã muộn.

Nó chưa hẳn là say, nhưng người mang hơi rượu nồng nàn, đôi gò má có phần ửng đỏ. Vẫn đi chỉ là hơi không vững, đầu khẽ đau lên theo từng cơn. Hân đỡ hơn nhưng cũng mệt mỏi không kém. Ngồi được xuống giường nó ngã người ngay ra sau. Cái đầu ong ong của nó khiến nó vô cùng khó chịu. Hân bước lại tháo giày cho nó, tháo cái vòng trên đầu hộ nó luôn. Như người ta có lẽ vợ giúp chồng nhưng không, James giúp Lexy. Nhẹ nhàng nhắc đầu nó lên, kéo gối vào rồi hạ xuống. Có lẽ nó đã chìm vào giấc mộng nào đó. Hân nằm xuống bên cạnh, đưa tay ôm nó trọn vẹn vào lòng, khẽ rụi đầu vài cái vào làn tóc mềm mại rồi cũng thêm thiết đi. Nào ngờ khi hân chỉ cần 1 giây nữa để chìm vào giấc mơ ngọt ngào thì có một vị ngọt hơn nữa từ đôi môi nào đó khiến cậu như bưng bình. Men theo cơn đường dẫn lối nào đó mà nó lại đang hôn hân. Nhận được sự đáp trả từ hân, nụ hôn lại càng thêm mãnh liệt. Với những ngày khác có lẽ đây sẽ là một điểm dừng, nó sẽ tự động dứt ra khỏi hân, hân cũng sẽ không níu kéo thêm. Nhưng từ hôm nay thì khác. Trẻ tuổi cũng chẳng sao vì hai người đã là vợ chồng. Nó tiếp tục lần sau hơn chứ không dứt, hân tiếp tục chiếm hữu chứ không rời. Chỉ cần bắt đầu là một nụ hôn thì khi kết thúc chưa chắc đã là một nụ hôn.

(Còn ngoại truyện nhé)

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngoại Chuyện 1

6 năm sau Tại biệt thự Thiên Thiên.

Cả ngôi biệt thự tĩnh lặng, sáng sớm, mọi vật vẫn chưa muốn chuyển mình. Một sớm đông mặt trời bẽn lẽn trốn tìm sau mây sương. Sương đêm làm mờ cửa sổ phòng nó và hân. Chợt tiếng gõ cửa vang lên.

"Cốc...cốc..."

- Ai đấy?_ Hân xoay người từ bên phía nó qua cửa phòng.

Nó ngồi dậy, cầm điện thoại nhìn.

6h13

"Cạch"

Tiếng mở cửa. Nó nhìn theo sự chuyển động. Một cậu bé cao tầm 70cm, khuôn mặt bụ bẫm, trắng hồng, đôi mắt đen láy, mặc chiếc áo len cao cổ màu trắng với quần kaki màu đen, chân đi tất xám, mái tóc rất thời trang.

- Mom..._ Cậu vừa lên tiếng gọi, tay vừa rụi mắt.

Phía ngoài cửa gương mặt cô hầu về bất lực nhìn nó. Nó đưa tay phẩy. Cô Hầu kéo cửa phòng đi mất. Cậu bé trèo lên giường rồi ngồi xuống cạnh nó.

- Thiên Kì Bảo An, rốt cuộc con lại làm gì?_ Nó nghiêng răng khể xoa hai mi tâm nói.

- Con... con quên mua quà sinh nhật cho Hân rồi_ An mang sắc mặt bí xị.

- Hôm qua con nói mua rồi thầy..._ James đang nằm giọng ngái ngủ nói.

- Con làm mất rồi_ An mặt xị xuống.

- Sao lại mất_ Nó lờm An.

- Con để quên ở tiệm bánh ngọt lúc về._ An kể.

Nó nhìn cậu con trai khẽ lắc đầu rồi lấy điện thoại lướt vài cái, đưa lên tai nghe.

- Chào buổi sáng cô chủ_ Bên kia đầu dây là tiếng của Tuấn.

- Cậu tới tiệm bánh hôm qua cậu cùng An đi rồi mang món quà hai người mua cho Hân về đây_ Nó nhàn nhàn nói.

- Vâng_ Tuấn nói.

Nó cúp máy.

- Cảm ơn momi_ An mặt tươi cười ôm lấy nó.

- Đi học đi_ James đang ngủ thấy thế thì nói.

- Vậy con đi đây_ An liền buông mẹ ra rồi lon ton đi.

Nó không nói gì cúi đầu hôn lên trán hân rồi xuống giường.

- Hôm nay em có cuộc họp quan trọng. Anh đi làm sau nhé!_ Nó nói rồi bước vào nhà tắm.

- Ừm_ Hân mắt nhắm.

Một lát nó đi khỏi nhà. Hân ngủ thêm một lúc rồi mới dậy. Sau khi thay đồ hân xuống nhà ăn. Chiếc bàn ăn lớn đã dọn đủ các món sơn hào hải vị.

- Ba_ Hân được người hầu đặt lên ghế ngồi. Cô bé có đôi mắt to tròn, sáng, tóc rẽ mái chéo màu vàng ép thẳng. Đôi gò má cao bụ bẫm, đôi môi chúm chím như bông hoa anh đào e ấp nở. Hân mặc váy len dài qua đầu gối màu xám, khoác chiếc áo phao mỏng màu đen bên ngoài, chân đi boots đen với quần tất len. Hôm nay là sinh nhật 5 tuổi của Hân.

Phía đối Hân, là An, cậu bé cũng vừa đặt cặp sách qua bên ghế bên rồi ngồi lên ghế. Khẽ nở nụ cười đầm ấm.

- Ba_ An nói.

- Chào buổi sáng. Chúc mừng sinh nhật Hân! Tối rồi chúng ta cùng ăn tiệc sinh nhật nhé?_ Hân nhìn hai đứa con nói rồi quay qua Hân hỏi.

- Vâng ạ_ Hân lễ phép nói. Giọng nói khiến người ta khó đoán định dc cảm xúc. Có lẽ Hân giống mẹ.

- Tối anh tặng quà em sau nhé?_ An nhìn Hân nói.

- Lúc nào cũng được ạ_ Hân nhìn An nói rồi cầm đĩa.

- Được rồi, mau ăn đi còn đi học_ Hân nói rồi động dao động đĩa trước.

Hai đứa trẻ ngồi ăn bình tĩnh, tự nhiên. Lát sau hân lau miệng, lau tay rồi đứng dậy đi tới xoa đầu An, hôn lên tóc Hân rồi bước đi.

- Lát Tuấn chờ các con đi học nhé. Ba đi làm đây_ Hân nói xong câu, người cũng mất hút.

Hai đứa trẻ ko dừng hành động, càng ko lên tiếng. Dường như đây đã là thói quen. Chốc Chốc hai đứa trẻ lên xe, có hai vệ sĩ cũng đi xe theo sau. Tới trường tiểu học của An trước rồi tới trường mầm non của Hân sau.

Trường của An

An đi đằng trước, vệ sĩ xách cặp đeo kính đen, tai nghe, mặc vest đen đi phía sau. Vẫn như mọi ngày những học sinh khác thường nhường đường cho cậu. Tuy nhiên đây là trường mới. Cậu mới vào lớp một. Cho nên nhiều người, học sinh hay thầy cô giáo ko quen cậu. Tuy nhiên nhờ vào anh vệ sĩ kia mà mấy ngày đi học cậu ko gặp phải rắc rối gì. Ngồi xuống ghế bàn thứ 2 tổ hai từ ngoài vào. Anh vệ sĩ đưa cặp xách cho nó.

- Đại thiếu gia, tôi ra ngoài trước_ Anh cúi chào nó rồi ra ngoài ghé ngoài hành lang ngồi chờ.

Mấy bạn xung quanh nhìn cậu mà bỡ ngỡ.

- Giả vờ nhà giàu, thuê vệ sĩ riêng...

- Nhà Mìn lớn hơn nhà cậu ta nhiều...

Đám trẻ phía sau lớn tiếng nói, cổ tình chọc tức nó. Phía cửa là một cô bé tiểu thư, mặc chiếc váy lông nhẹ màu hồng, với chiếc áo dạ trắng bên ngoài. Đeo thêm chiếc bôm có nơ đính đá với mái tóc ngắn ngang vai. Đôi lông mi dài cong, ve mắt ướt, đeo chiếc cặp màu hồng phấn. Cô bé ngồi ngay cạnh

An.

- Min đến rồi, min đến rồi kia_ Vài đứa trẻ hô lên. Chắc cô bé kia được gọi là Min.

- Mình đã nói tên mình là Ngọc Hạ rồi mà_ Cô bé láu lỉnh quay xuống nói.

Cô bé nhìn sang người bên cạnh.

- Tuần trước mình nghỉ học, cậu là ai?_ Cô bé nhẹ nhàng hỏi.

- Mình mới chuyển đến 1 tuần._ An vừa xem tạp trí tháng vừa nói.

- Mình là Kiều Ngọc Hạ._ Cô bé vui vẻ cười rất dễ thương.

- Ủ, mình là Thiên Kì Bảo An_ An điềm đạm nói, lướt nhìn qua Hạ lịch sự cười.

- Ngọc Hạ, cậu đừng chơi với cậu ta. Cậu ta rất kiêu ngạo, còn thuê cả vệ sĩ vào đây ra oai nữa_ Cậu bé khác lên tiếng, chỉ ra phía ngoài cửa.

- Hừ?_ Ngọc Hạ nhìn ra phía vệ sĩ.

An lúc này quay lại nhìn cậu bạn kia. Đưa ánh mắt khiêu chiến nhìn cậu ta. Cậu ta tên là Hoài Nam.

- Anh ta là người của mẹ mình. Không phải thuê đâu. Còn nữa, cậu đừng có nói tôi ra oai. Tôi không nhường cậu đâu_ An buông câu đe dọa.

- Hừ, cậu là cái thá gì mà tởm phai sợ cậu? Đúng là không biết lớn nhỏ. Mình là lớp trưởng đấy nhé!_ Hoài Nam còn nhỏ mà tỏ vẻ kiêu căng.

Cả lớp như dừng mọi hoạt động để quan sát hai cậu bé. Phía ngoài cửa vệ sĩ đã đứng đó nhìn An.

- Đại thiếu gia...._ Vệ sĩ định nói gì đó.

- Người đứng đó._ An chỉ tay ra lệnh vệ sĩ.

Cậu ta ngoan ngoãn đứng ngoài. An cởi bỏ chiếc áo lông nặng trĩu màu đen ra, mặc mỗi chiếc áo len màu bạc với chiếc quần jean đen.

-Lớp trưởng. Cậu giỏi thì vác xác lên đây_ An nhìn xuống bàn cuối.

Phía cuối Hoài Nam cũng không nhịn được. Lao tới tính đánh lộn với Nam. An lập tức né người, đạp vào mông của Nam, Nam nằm xấp xuống đất. Cả đám người khề bật cười. Hoài Nam tức qua đứng dậy.

- Cậu có biết không hả? Ba mẹ tôi là luật sư đấy. Tôi sẽ bảo với ba mẹ tôi tống cậu vào tù, tống cả ba mẹ cậu nữa_ Hoài Nam chỉ vào mặt An.

An định bảo qua rồi nhưng lại lòi ba mẹ cậu vào. Phía ngoài cửa vệ sĩ thoáng giật mình. Đứa bé này động nhảm tổ ong rồi.

- Vĩ Hoài Nam. Hôm nay tôi cho cậu biết tay...Yaaa...._ Nói xong An xông lên

Bám vào người Nam ngã xuống sàn. Nam nằm dưới, An ngồi trên người cậu bé. Đôi tay nhỏ xinh nắm lại thành nắm đấm, đấm vào mặt Nam. Nam lúc này sợ quá chỉ biết đưa tay ôm mặt khóc huhu.

- Đừng có động tới ba mẹ tôi._ Vừa đánh An vừa quát.

- Anh ơi, mau can họ đi_ Lúc này Ngọc Hạ chạy tới kéo tay áo anh vệ sĩ.

- À ừ..._ Anh ta đang cười cười nghe thế thì lao vào ôm lấy An ra. Nam ngồi dưới đất méo mếu khóc, khuôn mặt với tay có vài chỗ tím.

Mọi chuyện từ lúc đó trở nên im ắng hơn. Cho tới khi buổi chiều. An tưởng thế là xong chuyện nào ngờ lúc về. Cô giáo chủ nhiệm và thầy hiệu trưởng bắt anh vệ sĩ phải gọi ba mẹ cậu tới đón thì mới được về. Hiện nó đang ngồi trong phòng hội đồng. Đối diện bên kia là Hoài Nam và bố mẹ của cậu bé. Người đàn ông đeo kính, mặc vest lịch lãm, người phụ nữ ăn mặc kiểu công sở, trang điểm đậm, mang nét trẻ trung. Phía trên là cô giáo và thầy hiệu trưởng.

- Bố mẹ của đại thiếu gia sắp tới rồi. Người có muốn ăn gì trong khi chờ không?_ Anh vệ sĩ từ ngoài vào hỏi nó trước vẻ ngạc nhiên của mọi người.

- Nước lọc trường này cũng không tệ. Người ra ngoài đi_ AN cầm cốc nước lên uống, mắt không ngừng cùng cổ tình thần của Nam.

....

Cánh cửa phòng lại bật mở một lần nữa. Mọi người đưa mắt về phía cửa nhìn trừ cậu bé, cậu đã quá quen với tiếng gót giày này rồi. Nó vừa bước vào vừa tháo kính dâm bản to, mái tóc xoăn đuôi nhẹ nhàng khẽ bồng bênh theo nhịp bước. Chiếc váy dạ ôm người xẻ ngực màu đen kim sa gắn trên đầu gối. Khoác ngoài chiếc áo dạ màu xám dáng dài, đi đôi boots cao màu đen, gót nhọn. Ánh mắt đầy sát khí nhìn quanh phòng. Nó ngồi xuống cạnh An,

nhìn đứa con trai của mình lạnh lặn, nhìn cậu bé bên kia bàn tím là nó đã đủ hiểu vấn đề.

- Cô là mẹ của THIÊN KIỀU BẢO AN? _ Thầy hiệu trưởng lên tiếng hỏi.

- Là tôi _ Nó trả lời.

- Cô dạy con kiểu gì mà để cháu nó đánh con tôi ra nông nổi này? Tôi sẽ kiện cô ra tòa _ Người phụ nữ bên kia đứng lên nhìn nó quát.

Nó khề nhăm nghiền mắt, nghiêng răng kiềm chế trước những lời nói đánh đấm kia.

- Ngồi xuống đi _ Người đàn ông kia kéo vợ mình ngồi xuống. Anh ta nhận ra nó rất quen.

- Tôi muốn An xin lỗi Nam nhưng thằng bé không nghe. Cô xem con cô có thái độ vậy là sao? _ Thầy hiệu trưởng đã đứng tuổi lên tiếng.

Nó quay sang nhìn An. An nhìn lại. Cậu hiểu mẹ cậu đang muốn cậu nói ra lý do vì sao cậu đánh Nam.

- Là cậu ta nói con kiêu ngạo rồi nói sẽ tống ba mẹ vào tù _ An bình tĩnh nói.

Nó thoáng nhấc lông mày, nhìn qua phía thầy hiệu trưởng rồi nhìn qua phía nhà bên kia.

- Xin lỗi chúng tôi trước đi, rồi tôi kêu con tôi xin lỗi cậu bé _ Nó nhìn người mẹ kia nói.

- Cái gì? Cô không hiểu à? ĐÚNG là mẹ nào con này... _ Bà mẹ kia cười một cách khinh bỉ.

Im lặng một lúc, nó bắt đầu lên tiếng.

- Cô có biết tôi dạy con kiểu gì ko?... Tôi không dạy các con của mình phải đánh bạn, tôi dạy chúng cách hòa đồng. Còn khi có người gây sự với chúng. Tôi đã nói với chúng rằng: "Nếu có ai bắt nạt con hay xúc phạm người con yêu quý, con có thể tự mình xử lý. Tuyệt nhiên đừng đánh người ta, hãy giết chết họ luôn đi, như thế sẽ không có ai dám bắt nạt con nữa"... _ Nó chậm rãi, ngữ điệu lạnh lùng khiến người ta dựng tóc gáy, nhấn vào các động từ mạnh.

Phía bên kia mọi người đưa con mắt kinh ngạc nhìn nó.

- Thưa cô, xin cô đừng nói vậy, đây là trường học _ Cô giáo chủ nhiệm lên tiếng nói.

- Các người có tin chỉ cần một câu của tôi thì cái trường này ngày mai đóng cửa không hả? _ Nó quát lên, đôi mắt hình viên đạn.

- Tôi chẳng tin, cô thử làm gì chứng minh năng lực của mình đi _ Người mẹ kia chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nó lấy điện thoại ra, lướt lướt vài cái, rồi bật loa ngoài.

- Cô Lãnh, lâu lắm rồi mới được nghe thấy giọng nói của cô _ Bên kia giọng nói hồ hởi của một người đàn ông. Thầy hiệu trưởng nhanh chóng nhận ra.

- Phải. Là tôi đây. Tôi gọi cho ông là có chuyện muốn nhờ ông đây bộ trưởng bộ giáo dục _ Nó nghiêng răng.

- Xin cô cứ nói, việc gì tôi cũng có thể giúp. _ Bên kia cười nhẹ dạ thừa.

- Chuyện là tôi có đứa con trai, chắc ông cũng biết Thiên An của tôi, đứa đầu lòng, viên kim cương của tôi. _ Nó nhẹ nhàng nói/

- Phải, cậu bé làm sao à? _ Giọng nói lo lắng.

- Nó học ở trường chuyên tiểu học trung tâm tỉnh XX. Có mấy người không biết phải trái đúng sai đang bắt nạt mẹ con tôi đây. Ông xem tôi có nên giết họ không? _ Nó nhàn nhạt hỏi.

- Ấy... ấy đừng cô Lãnh à. Sáng mai con cô đi học, nhất định sẽ ko có chuyện đó xảy ra. Tôi sẽ cho giáo viên mới tới. Hay học sinh mà ko ưa, tôi sẽ đuổi đi _ Nghe xong câu này, mấy người kia sốc càng thêm sốc.

- Hừm, tốt lắm _ Nó nói rồi cúp máy nhìn mấy người kia.

Hai bên nhìn nhau căng thẳng.

- Cô có phải là... là Nữ Hoàng thế giới đêm? Nữ Hoàng Lexy? _ Bố của Nam nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay nó hỏi.

- Tôi với anh quen nhau sao? _ Nó nhìn anh ta hỏi.

- Cô chủ, người không nhận ra tôi sao? Tôi chính là người dưới trướng của cô chủ những năm ấy _ ANh ta lao tới bên chỗ nó, quỳ một gối xuống.

- Người của ta nhiều vô kể, làm sao ta nhớ được người là ai. _ Nó cau mày nói.

- Ôi, từ sau khi người kết hôn thì bang hội ko tụ họp lần nào cả. Lâu ngày không gặp người quá là không nhận ra, mong cô chủ bỏ qua cho chuyện lần này_ Anh ta cúi đầu nói, giọng hoàn toàn là khuất phục.

Phía bên này, mọi người há hốc miệng nhìn theo.

- Không biết không có tội. Ta đi trước_ Nói rồi nó đứng dậy cầm tay An bước ra khỏi phòng.

Lúc này mọi chuyện bên trong căn phòng ra sao không ai biết. Chỉ biết nó đang ngồi trên xe ô tô lờm con trai mình.

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngoại Chuyện 2

Cùng ngày này 10 năm sau. Trong căn nhà lớn tiếng cười nói vui vẻ của mọi người đầy sức sống. Phía ghế sofa có cặp vợ chồng gần bốn mươi tuổi xuân, ngồi cạnh nhau khoác tay. Về mặt rất đồ trẻ như thời gian bỏ qua họ vậy. Phía trước bàn có một chiếc bánh gato socola trắng, được trang trí kèm theo dâu và chery với dòng chữ Happybirthday! Phía kia là Hân, còng lớn còng nghiêng nước nghiêng thành. Nước da trắng, cằm vline, đôi mắt sáng sâu, lông mi dài, từ Hân toát ra vẻ sang trọng thanh khiết như ngọc. Cô bé năm nay 15 tuổi.

- Chúc tiểu thư sinh thần vui vẻ!_ Một dàn người làm lên tiếng chúc, ai ấy hân hoan vui vẻ.

- Cảm ơn mọi người_ Nó mỉm cười nhẹ rồi ngó qua cửa sổ ra ngoài.

- Anh ta chưa về sao?_ Hân hỏi Tuấn.

Tuấn định trả lời thì cánh cửa bật mở. Phía ngoài là An bước vào, dẫn theo bên cạnh một cô gái xinh đẹp, mỹ lệ. Với nụ cười tươi trên môi. An đưa cho Hân một hộp quà bằng nhung đỏ, còn cô gái kia đưa cho Hân một bó hồng chum chim xinh tươi.

- Đây là quà của anh chị, chúc em gái sinh thần vui vẻ nha._ An đưa tay xoa đầu Hân

- Cháu chào hai bác, chị chào em_ Cô gái xinh xắn kia vui vẻ nói cười.

- Em cảm ơn. Chào chị_ Hân nói nhẹ nhàng.

- Giới thiệu với mọi người đây là bạn gái con. Cô ấy tên là Kiều Ngọc Hạ, bạn cùng bàn của con trong 7 năm học qua và cũng là bây giờ_ An vui vẻ ôm ngang người Ngọc Hạ

Hóa ra đây chính là cô bé năm nào đã làm quen với cậu. Cô tiểu thư này tính tình hiền lành lại thông minh, tài sắc vẹn toàn đúng là rất hợp với An.

- Ta sớm biết từ lâu rồi_ Nó chỉ cười cười.

- Con trai của ta nhanh gọn nhỉ. Hai đứa mau lại ngồi đi_ Hân thì cười tít mắt.

Hai đứa lại ngồi bên cạnh Hân.

- Mau đốt nến đi_ Nó kêu người hầu.

Những ngọn nến xinh xắn nhanh chóng được thắp lên. Người hầu hạ màn che các ô cửa. Căn phòng lớn nay chỉ còn chút ánh nến tỏa sáng.

- Mau ước Hân_ An giục em gái.

Hân gật đầu, nhắm mắt ước gì đó rồi mỉm cười thoải mái.

- Con ước gì vậy?_ Hân tò mò hỏi liền nhận được cái nhăn mặt của nó, 3 đứa trẻ thì bật cười.

- Sao ba hỏi kì vậy_ An lên tiếng trước em gái.

- Con ước ba thất nghiệp_ Hân nói rồi bật cười.

Cả nhà cười theo trừ hân mặt đen thui.

- Thôi, con đùa đấy_ Hân thấy bố ỉu xìu trông tội nghiệp nên sửa lại câu.

- Con mới chà cái_ James nói rồi nhanh tay quệt lấy kem chát lên má của 3 đứa trẻ.

Cả ba đứa, đứa nào cũng sốc trước hành động của ba. Thế là cuộc đại chiến xảy ra. Cả 4 người họ thi nhau chát kem lên mặt nhau. Nhưng từ lúc nó vẫn không hề bị dính chút kem nào. Đột nhiên Ngọc Hạ thấy vậy thì chấm một ít lên mũi nó rồi cười. Cuộc chiến bỗng dừng lại theo. Hân, An và hân đứng nhìn biểu hiện của nó rồi biểu hiện của Ngọc Hạ. An đang nghĩ số Hạ khổ rồi. Còn Hân thì lẳng lặng lắc đầu. Hân nuốt nước bọt. Xưa nay chuyện nó tham gia mấy trò vui rất hiếm. Không xảy ra thì bình thường chứ xảy ra thì đảm bảo chuyện hot.

Thế rồi sắc mặt nó không những không tối đi.... Nó đưa tay gạt kem trên mũi rồi nhìn xuống tay. Và rồi bật cười. Tiếp đó liền bôi trả kem lên mặt Ngọc Hạ. Cả nhà tuy rất bất ngờ nhưng lại tiếp tục tham gia cuộc vui. Vậy là nó chấp nhận cô con dâu này rồi.

....

Sau trận chiến và bữa cơm chiều sung túc. An đưa Ngọc Hạ về. Còn James và Lexy có việc bận cần giải quyết nên đi vắng. Cả căn nhà bỗng chốc vắng lặng chỉ còn lại mình Hân trên phòng mình. Cô không buồn vì chuyện này bởi cô đã có những giờ phút bên gia đình hạnh phúc lắm rồi. Ngồi mở nhạc, lướt trên dòng cá nhân facebook của mình đọc những lời chúc sinh nhật từ bạn bè người thân. Cái thì ngắn ngủn, cái thì dài dài dài. Đặc biệt họ chẳng có cái ảnh nào troll đc Hân cả. Cái nào cũng dễ thương đáng yêu vô đối. Thế rồi điện thoại rung lên tiếng thông báo tin nhắn. Cô lại giương lấy điện thoại xem. Mỏ tin nhắn mới đến. Số lạ...

"Hân à, anh xin lỗi em vì tất cả những chuyện đã qua. Tại anh mà khiến em tổn thương, anh đã không quan tâm em nhiều như những cặp đôi khác. Anh lại không có thời gian để ở bên em hàng tiếng đồng hồ. Nhưng những chuyện xảy ra với em không phải do anh làm. Mà là ba mẹ anh. Em hãy tha thứ cho anh lần này nhé. Nếu anh chỉ là một đứa con trai có thể cho em thời gian và sự quan tâm nhưng không có tiền bạc thì em có chấp nhận không? Chỉ cần một câu trả lời từ em, anh có thể bỏ tập đoàn của ba mẹ lại, anh chỉ cần mình em thôi. Rồi ta sẽ làm lại từ đầu. Anh yêu em, chúc em sinh nhật vui vẻ!"

Cô đọc xong những dòng tin nhắn, khoe miệng giật giật, có người yêu cô như thế sao? Bỏ tất cả để yêu cô. Họ cũng thật thông minh, bỏ gia đình thì đã có cô. Cô đây còn không phải mỏ vàng sao, mỏ kim cương ấy chứ. Làm như cô ngu lắm ấy. Chính mắt cô thấy anh đi cùng với đứa con gái khác, mua hoa, mua gấu, chờ nhau đi chơi. Tưởng cô đây 16 tuổi mà không biết gì sao. Nực cười!

Nghĩ xong cô gọi điện cho Tuấn.

- Alo..._ Tuấn bắt máy.

- Chú, chú rảnh không?_ Hân hỏi.

- Nhị tiểu thư có gì cứ nói đi_ Tuấn đáp.

- Cháu sẽ gửi hình một người cho chú. Anh ta tính lừa đảo cháu. Chú xử lý anh ta sao cũng được miễn sao để anh ta đừng tới làm phiền cháu_ Hân noli thẳng thắn.

- Có cần nói cho cô chủ không?_ Tuấn hỏi.

- Không cần đâu, đấy chỉ là một sai lầm nhỏ của tuổi trẻ mà thôi_ Hân lạnh lùng nói.

- Vâng thưa cô_ Tuấn nói rồi cúp máy.

Hân gửi một vài tấm hình của cậu ta rồi xóa luôn cả album những gì liên quan. Cho số điện thoại vào danh sách hạn chế.

Vậy là sau tất cả mẹ nào con nấy. Ta lại có được một bức chân dung mới về một người con gái mới, tên khác, nhưng vẫn một trái tim cũ, lạnh giá, lạnh tới nỗi người bên cạnh cũng run. Rồi cuối cùng ai sẽ làm trái tim ấy tan chảy, thành một thứ gì đó khác, ấm áp và đậm hương vị yêu thương. Và liệu Hân có được một kết cục viên mãn giống với tần tượng trong lòng cô - Người mẹ mà cô yêu quý? Còn cô, cô không mong mình sẽ nói với người mình yêu 6 chữ:"Xin lỗi, em là ác quỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Lỗi Em Là Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.